शिशुपा

भाग

Box-2

EDWARD CORONATION HIGH SCHOOL, KHURJA.

..................PRIZE.

Awarded to [redacted]

Class प्र॰प्र॰खं॰ *for* [redacted]

~~HEAD MASTER.~~

DATED.......... ....190 .

॥ श्रीः ॥

'नवसर्गगते माघे नवशब्दो न विद्यते'।

शिशुपालवधं

आद्यसर्गप्रभृतिनवमान्तम्।

दत्तकसूनुश्रीमन्महाकविश्रीमाघकविविरचितं

महाकाव्यम्।

पदवाक्यप्रमाणपारावारीणमहामहोपाध्याय-
कोलाचलमल्लिनाथसूरिकृतया
सर्वंकषाख्यया व्याख्यया
समुद्दीपितम्।

तदेतत्
खेमराज श्रीकृष्णदासश्रेष्ठिना
मुम्बय्यां
स्वकीये "श्रीवेङ्कटेश्वर" (स्टीम्) मुद्रणयन्त्रालये
मुद्रयित्वा प्रकाशितम्।

संवत् १९६२, शके १८२७.

क्रय्यपुस्तकानि-(काव्यग्रंथाः)

नामपुस्तक.	की. रु. आ.
गीतगोविंदमूल	०–३
गीतगोविंद राधाविनोद सहित संस्कृत टीका और भाषाटीका	१–०
भामिनीविलास मूल	०–४
भामिनीविलास महावीरप्रसादकृत भाषाटीका	१–०
माघकाव्य (शिशुपालवध) सटीक संपूर्ण	२–८
तथा पूर्वार्द्ध ९ सर्ग	१–४
भर्तृहरिशतकत्रयम् संस्कृतटीका और भाषाटीका ग्लेजकागज	१–०
अमरुशतक (श्रृंगार और वेदान्तपर दोटीकासह)	०–१०
भोजप्रबंध मूल	०–७
भोजप्रबन्ध भाषाटीका	१–४
भोजप्रबन्ध भाषा	०–८
वसन्तशतक (संस्कृत–सटीक)	०–३
नलोदयकाव्य (सटीक)	०–१२
रघुवंश मल्लिनाथकृत संजीवनी टीका और टिप्पणी सहित	
जिल्द बँधा	१–८
" तथा रफ़ कागज	१–०
" सादी जिल्दका	१–०
" बारीकअक्षरका	०–१०
रघुवंश भाषाटीका पद योजना तात्पर्यार्थ और सरलार्थ सहित	३–८
कुमारसंभव सटीक	१–४
मेघदूत सटीक	०–६

सम्पूर्ण पुस्तकोंका "बडासूचीपत्र" अलगहै मँगालीजिये.

खेमराज श्रीकृष्णदास,
"श्रीवेङ्कटेश्वर" (स्टीम्) यन्त्रालय–मुंबई.
BOMBAY.

प्रस्तावः ।

इदानीं किलास्मिन्नार्यभूमण्डले गीर्वाणवाणीसरणिमभिजिगमिषूणां विद्यार्थिजनानां प्रथमतः काव्याध्ययनपरिपाटीसाधनं शब्दपदवाक्यवाक्यार्थज्ञानं भवति। काव्यानि च तादृशानि नानाकविभिः स्वकीयविशदशेमुषीप्रकल्पितान्यस्मिन्भूमण्डले प्रसिद्धानि सन्ति। तेष्वपि प्रथमतः पाठने रघुवंश–कुमारसम्भव–किरातार्जुनीय–शिशुपालवध–नैषधाख्यानि महाकविप्रणीतान्येव पञ्चकाव्यानि प्रशस्तानि। एतान्येव च पञ्चकाव्यानि उत्तरोत्तरक्रमेण शब्दार्थप्रयोगेषु प्रौढिमगाम्भीर्यगुणोत्कर्षशालीनि गीर्वाणभाषादृढपरिचयेऽत्यन्तोपकारकाणि सकलविद्वज्जनसम्मान्यानि प्रसिद्धानि सन्ति । तत्र प्रथमयोः कर्त्ता कविकुलशिरोमणिः श्रीकालिदासः किरातार्जुनयिस्य भारविः शिशुपालवधस्य माघः नैषधस्य श्रीहर्षः। इत्येते महा कवयः स्वग्रन्थप्रकटनजनितयशोभिः विशदयन्ति भुवनमिति सुप्रसिद्धमेव सुगुणाभिमानिविद्वद्वृन्दज्ञानगोचरम्। असंनिहितानामपि सुगुणिजनानां वाणीरूपविमलकीर्तिप्रतिबिम्बं जागर्ति सुगुणज्ञजनमानसपुण्डरीकतेजोनिकुरम्बे। उक्तं चैवं दण्डिकविना काव्यादर्शे ॥

"आदिराजयशोबिम्बमादर्शं प्राप्य वाङ्मयम् ।
तेषामसन्निधानेऽपि न स्वयं पश्य नश्यति ॥" इति ।

तेषां पञ्चकाव्यानां मध्ये माघकविकृतकाव्यं सर्वगुणसमलंकर्मीणतयाऽत्यन्तं प्रशस्यते "काव्येषु माघः कविकालिदासः" इति ।

इदं च माघकृतं महाकाव्यं सर्वश्लेषप्रसादसमतामाधुर्यानुप्रासयमकसौकुमार्यार्थव्यक्त्यर्थालङ्कारशब्दालङ्कारचित्रबन्धादिबहूत्तमकाव्यगुणसम्पन्नन्दरीदृश्यते ॥ काव्यगुणाश्चामी-

"इतिहासकथोद्भूतामितरद्वा सदाश्रयम् । चतुर्वर्गफलोपेतं चतुरोदात्तनायकम् ॥ नगरार्णवशैलर्तुचन्द्रार्कोदयवर्णनम् । उद्यानसलिलक्रीडामधुपानरतोत्सवम् ॥ विप्रलम्भैर्विवाहैश्च कुमारोदयवर्णनम् । मन्त्रदूतप्रयाणैश्च नायकाभ्युदयैरपि ॥ अलङ्कृतमसंक्षिप्तंरसभावनिरन्तरम् । सर्गैरनतिविस्तीर्णैः श्राव्यवृत्तैः सुसन्धिभिः ॥ सर्वत्र भिन्नवृतान्तैरुपेतं लोकरञ्जकम् । काव्यं कल्पान्तरस्थायि जायेत सदलंकृति " इति ॥

एते गुणाः प्रायः सर्वेऽप्यत्र काव्ये सन्त्येव । यद्यपि विवाहकुमारोदयवर्णनमत्र नास्ति तथापि तत्कथा किंचिदुपहासे युद्धे च दिग्दशा निर्दिष्टैव खलु । अथवा तावता न्यूनत्वेऽपि नात्र काव्ये दोषः। तदुक्तम्–

“न्यूनमप्यत्र यैः कैश्चिदङ्गैः काव्यं न दुष्यति ।
'यद्युपात्तेषु सम्पत्तिराराधयति तद्विदः” इति ॥

अतः सर्वसमञ्जसमिदं काव्यम् । अस्मिंश्च काव्ये भगवान् श्रीकृष्णः चतुरोदात्तो नायकः। द्वितीयसर्गे स्फुटं चातुर्यम् । उक्तं च नायकलक्षणं काव्यदर्पणे–

“ त्यागी कृती कुलीनः सुश्रीको रूपयौवनोत्साही ।
दक्षोऽनुरक्तलोकस्तेजोवैदग्ध्यशीलवान्नेता ” इति ॥

अयं च माघकविः मालवीयधारानगरनरेशस्य भोजराजस्य समकालीन एवासीदिति भोजप्रबन्धादौ सुप्रसिद्धम् ।

‘ अनेन च माघकविना भारविकविकृतकिरातार्जुनीयकाव्यसरणिं दृष्ट्वा तत्सरण्यनुसारेणेदं शिशुपालवधनामकं काव्यं व्यरचि–यतः–यथा किरातार्जुनीये काव्ये सर्गादौ ‘श्रियः ’ इति प्रयोगोऽस्ति एवमेवास्याप्यादौ ‘श्रियः’ इति प्रयोगो दृश्यते । तत्र च यथा प्रतिसर्गसमाप्तिश्लोकेषु ‘श्री’शब्दप्रयोगोऽस्ति तथास्यापि सर्गांतश्लोकेषु श्रीशब्दप्रयोगः। तथा च तत्काव्यस्य षोडशसर्गः शब्दचित्रालंकृतो निबद्धो यथा तथास्याप्येकोनविंशः सर्गः यमकशब्दचित्रालंकृतः । एवं च सादृश्यमुभयोर्दृश्यते’ इति कश्चिदाधुनिकः आंग्लविद्यानिपुणः कविकाव्यकालक्रमगुणभेदशोधकः कस्मिंश्चित्पुराणशोधपुस्तके आंग्लभाषानुबद्ध उदलिखत्, अनेन न हि माघस्य भारव्यपेक्षया समं न्यूनं वा बुद्धिप्रतिभादिबलं नासीदिति वक्तुं केनापि शक्यते । शब्दचित्रविचित्रार्थालङ्काराणां किरातार्जुनीयापेक्षयास्मिन्बाहुल्येन समावेशस्य विद्वद्भिरनुभूयमानत्वादिति विदां कुर्वन्तु ।

एतस्य काव्यस्य बह्व्यष्टीकाः सन्ति। परं तासु सर्वासु मध्ये महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितायाः सर्वंकषाख्यायाष्टीकाया एव सुगुणगम्भीरतया काव्याशयस्येतरापेक्षया स्पष्टं प्रकटीकरणाच्च बाहुल्येन प्रचारो दृश्यते–अन्याश्च टीकाः क्वचिदुत्तरादिप्रदेशेषु प्रचारिताः संति ।

इदं च काव्यं पूर्वं काशीकालिकातादिषु बहुवारं मुद्रितमासीत्। परं च तत्रपुस्तकेषु भ्रमप्रमादादिकृतशोधनव्यवस्थितिकरणानवस्थामालोच्यायं ग्रन्थोऽत्यन्तसुगमो यथा भवेदेवं व्यवस्थाकरणाय खानदेशीयरावेरग्रामनिवासिपरशुरामभट्टतनयगोविंदशास्त्रि--हर्य्ययनदेशीयमाजराग्रामवास्तव्यपण्डितनन्दलालसमीपे दत्तः। सोयं ग्रन्थः तैरादर्शपुस्तकैः सहानुवाद्य श्लोकटीकयोः यथाक्रमाविन्यसनावतरणयोजनटीकास्थप्रमाणवचनविशदीकरणार्थकचिह्नसंयोजनप्रभृतिव्यवस्थाभिः पठनपाठनपटुजनसुखावगमनाय विशदीकृतः। अत्र हि पञ्चदशसर्गे सर्वंकषाटीकाविरहिता एव चतुस्त्रिंशच्छ्लोकास्तेषां टीका कुत्रापि नोपलब्धा। एवमेवांतिमश्लोकपञ्चकस्यापि टीका नोपलब्धा। अतः ते प्रक्षिप्ता इति ज्ञायन्ते। एतदादर्शपुस्तके दृश्यन्त इति तथैव ते स्थापिताः। अन्ते चैकोनविंशसर्गस्थसर्वतोभद्रादिबन्धपञ्चकस्य लक्षणलक्षिताश्चित्राकृतयश्च प्रदर्शिताः।

अथाप्यत्रभवतो विद्वज्जनान्--मनुष्यनिष्ठनैसर्गिकभ्रमप्रमादादिदोषाणां दुष्परिहरत्वेनैतच्छोधने यदशुद्धादिकं भवेत्तत्क्षन्तव्यमित्यभ्यर्थयामहे॥

खेमराज श्रीकृष्णदास,

"श्रीवेङ्कटेश्वर" (स्टीम्) मुद्रणालयाध्यक्ष--मुंबई.

श्रीः ।

शिशुपालवधमहाकाव्यस्थसर्गविषयानुक्रमणिका ।

सर्गसंख्या ।

१ श्रीभगवतः कृष्णस्य नारददर्शनपुरस्सरं तयोः परस्परं संभाषणस्य विवरणम्.
२ शिशुपालवधार्थमुद्धवबलरामश्रीभगवत्कृष्णानामनुमन्त्रणम्.
३ द्वारकायाः श्रीभगवत्कृष्णस्य इन्द्रप्रस्थं प्रति प्रस्थाने द्वारकासमुद्रयोर्वर्णनम्.
४ मध्येमार्गं रैवतकपर्वतस्य वर्णनम्.
५ रमणेच्छया तत्र पर्वते श्रीभगवत्कृष्णस्कन्धावारसन्निवेशनिवेशस्य वर्णनम्.
६ तत्र पर्वते वसन्तादिऋतूनां वर्णनम्.
७ तत्रसानुचरभगवच्छ्रीकृष्णकृतवनविहारस्य वर्णनम्.
८ वनविहारजन्यश्रमपरिहाराय जलक्रीडायाः वर्णनम्.
९ तदा प्राप्तस्य सूर्यास्तमयसमयस्य वर्णनम्.
१० तत्र रात्रौ मधुपानक्रीडयोर्वर्णनम्.
११ प्रभातस्य वर्णनम्.
१२ तदा तत इन्द्रप्रस्थं प्रति सर्वैस्सह श्रीभगवत्कृष्णप्रस्थानस्य यमुनायाश्च वर्णनम्.
१३ कृष्णपाण्डवयोस्समागमस्य इन्द्रप्रस्थस्य तत्रत्यरमणीविलासानां युधिष्ठिरसभायाश्च वर्णनम्.
१४ तत्र यौधिष्ठिरे राजसूये श्रीभीष्माचार्यसम्मत्या श्रीभगवत्कृष्णस्यार्घप्रदानम्.
१५ तदा ससैनिकशिशुपालहृदयक्षोभस्य युद्धाय सेनासन्नाहस्य च वर्णनम्.
१६ तत्र शिशुपालदूतसात्यक्योर्विवादस्य वर्णनम्.
१७ यौधिष्ठिरसभाक्षोभस्य सन्नाहपुरस्सरं ससैनिकश्रीभगवत्कृष्णस्य प्रस्थानस्य च व०
१८ तत्रोभयोस्सैन्ययोस्तुमुलयुद्धस्य वर्णनम्.
१९ द्वन्द्वयुद्धस्य चित्रबन्धैर्वर्णनम्.
२० श्रीभगवत्कृष्णशिशुपालयोर्युद्धस्य शिशुपालसंहारस्य च वर्णनम्.

इति सर्गविषयसूची समाप्ता ।

श्रीः ।

शिशुपालवधमहाकाव्यस्थश्लोकानाम् अकारादिवर्णक्रमेणानुक्रमणी।

अंशुक १०।४३
अक्तृतस्व १३।४७
अक्तृत्वा २।५२
अक्षितारा १९।९३
अखिद्यता ४।१२
अग्रे गतेन ५।१५
अङ्काधिरो ५।५३
अचिराज्जित १६।५८
अचिरान्मया १५।६६
अजगण ६।१५
अजस्रमा १।९
अज्ञात २।११३
अतनु ७।६६
अतिकोमल १६।१८
अतिभूयसा १५।४ (प्रक्षिप्त)
अतिरक्त १५।९
अतिविस्म १६।६६
अतिशय ७।५
अतिसत्त्व १५।१५ (प्रक्षिप्त)
अतिसुरभि ६।६७
अतुहिन ११।४६
अत्र चैष १४।५८
अथ किल ७।३६
अथ गौर १५।४५
अथ तत्र १५।१
अथ प्रय १।१३
अथ रिरं ६।१
अथ लक्ष्म ९।३१
अथ वक्षो १९।८३
अथवाध्व १५।६४
अथवान १५।१९
अथवाभि १६।४३
अथं सस्मित २०।५२
अथ सान्द्र ९।५२
अथ सूर्य २०।३७
अथोच्चकैर्जरठ १७।५२
अथोच्चकैस्तोरण ३।२६
अथोत्तस्थे १९।१
अथोपपत्तिं १।६९
अदयमिव ११।६२
अद्रीन्द्र ५।४३
अधरे ९।४६
अधिकमरु ७।६३
अधिकोन्न १३।४१
अधिगम्य १६।७३
अधिजानु ९।५४
अधिनागं १९।४५
अधिरजनि जगाम ७।५२
अधिरजनि वधूभिः ११।५१
अधिरात्रि १३।५१
अधिरुक्म १३।३५
अधिरुह्य १३।१८
अधिरूढ १३।३६
अधिलव ६।६६
अधिवह्नि १६।५
अध्यध्व १२।३२
अध्यासा २।५
अनतिचि ४।४१
अनन्य १।३५
अनपेक्ष्य १६।४४
अनल्प २।९०
अनवद्य १३।६६
अनवरत ७।३१
अनारतं १७।३२
अनिमिष ११।११
अनिराकृ १६।२४
अनिरूपित १६।९०
अनिर्लोडित २।२७
अनिशान्त १५।५०
अनुकृत ४।६८
अनुगिर ७।१
अनुत्सूत्र २।११२
अनुदेह ७।१३
अनुनय ११।९
अनुययौ ६।२७
अनुराग ९।१०
अनुलेप ९।२४
अनुवनं ६।४६
अनुवनमसित ७।२२
अनुवपु ७।२१
अनुसंतति २०।११

अनृता १५।१६
अन्तकस्य १९।७१
अन्तर्जलौघ ५।३८
अन्यकाल १०।७१
अन्यदा ३।४४
अन्यदुच्छ्रू २।६२
अन्ययान्य १०।२८
अन्यूनं ८।५२
अन्यूनोन्नत १७।६९
अन्येन १९।५०
अन्योन्यव्यति ४।५३
अन्योन्येषां १८।३२
अन्वेतुकामो १२।१६
अपगत ७।६७
अपदान्त १३।४
अपयाति ११।८३
अपराध १६।४८
अपराह्न ९।४
अपशङ्क ४।४७
अपहाय १५।१९ (प्रक्षिप्तः)
अपूर्व १९।८५
अप्यनारभ २।९१
अप्रभूत १०।८३
अप्रसन्न १०।१४
अबुधैः १६।४७
अभनक्त १५।२४ (प्रक्षिप्तः)
अभग्न १९।३५
अभावि १९।७६
अभिचैद्य २०।३
अभितः क्षुभि २०।५७
अभितः सदो १३।६१
अभितर्ज १५।३
अभिताप ९।१
अभितिग्म ९।११
अभिधाय तदा १६।२
अभिधाय रूक्ष १५।६७
अभिधित्सतः १५।५१
अभिमत ७।७२
अभिमुखपति ७।२९
अभिमुखमप ७।४१
अभियाति १३।४६
अभिवर्त्म १५।९२
अभिवीक्ष्य विदर्भ २०।६
अभिवीक्ष्य सामि १३।३१
अभिशत्रु १५।२८
अभिषिषेण ६।६४
अभिहन्यते १५।१४ (प्रक्षिप्तः)
अभीक १९।७२
अभीक्ष्ण १।६५
अभीष्ट ६।७४
अभूदभू १।४२
अभ्याजतो १२।४१
अभ्युद्यत १२।७०
अमनोरम २०।१५
अमलात्म ९।३७
अमानवं १।६७
अमुना १५।३० (प्रक्षिप्तः)
अमृतं नाम २।१०७
अमृतद्रवै ५।३६
अम्बरं १०।६२
अम्भच्युतः ३।३९
अयमति ४।२९
अयमुग्र १५।३८
अयशो १९।५८
अरमयन् ६।४०
अरातिमि १७।३४
अरुणाजल ११।४०
अरुणितां ६।२१
अर्पितं १०।२७
अलक्षत १७।३
अलघूप १६।७६
अलसै १३।४८
अल्पप्रयो ५।२५
अवचित ७।६१
अवजित ७।६०
अवज्ञया १७।४
अवतमस ११।५७
अवधार्य ९।२२
अवधीजन १५।३५
अवधीर्य ९।५९
अवनत ७।३८
अवनम्य ९।७४
अवनीभृतां १५।२१
अवलोक एव १३।७
अवलोकनाय १३।३०
अवसर ७।३
अवसित ७।६४
अवारितं १७।२७
अविचालित १६।७०
अविभाविते ९।४०
अविभाव्य ९।१२
अविमृष्य १५।२६ (प्रक्षिप्तः)
अविरतकुसुमा ७।७१

अविरतदयिता ११।५५
अविरतरतं ११।१७
अविरल ७।१५
अविषह्य २०।१०
अवेक्षिता ३।३०
अव्याकुलं ५।६०
अव्याहत १२।७६
अशक्नुवन् १।५३
अशिथिल ७।१६
अशेषतीर्थो १।१८
अश्रावि ५।५८
असंपाद २।४७
असकल ७।२६
असकृद्गृही १३।२८
असिच्यत १७।३८
असुर १५।२३
असृग्जनो १९।७८
अहितादन १६।७
अहितानभिं १९।३५
अह्नाय १२।७
आकम्प्राग्रै १८।३७
आकर्षते ३।१५
आकृष्ट ८।२५
आक्रम्याजे १८।१४
आक्रम्यका १८।५१
आगच्छतो १२।३४
आगताद्व्यव १३।४४
आगतानग १०।२०
आघ्राय ८।१०
आच्छादिता ४।१९
आच्छाद्य ४।५२
आच्छिद्य १९।१११
आजिघ्रति ५।५४
आतन्वद्भि १८।७४
आताम्राभा १८।४२
आत्मनैव १४।५४
आत्मानमेव ५।३२
आत्मोदयः २।३०
आदातुं ८।२७
आदिता १४।६५
आद्यकोल १४।४३
आधावन्तः १९।१७
आननेन १४।१८
आननै १०।३६
आनन्दं ८।३६
आननेनः ८।२२
आपतन्त १९।२
आपदि १९।६०
आपस्कारा १८।४६
आवद्ध ८।४५
आभजन्ति १४।५७
आमूलान्ता १८।२१
आमृशद्भि १०।२९
आमृष्टा ८।६१
आयता १०।६५
आयस्त ५।६
आयान्तीना १८।८०
आयान्त्यां ८।११
आयामवद्भिः १२।६५
आयासाद ८।१
आरक्ष ५।५
आरभन्ते २।७९
आरूढः ८।५४
आर्द्रत्वा ८।६७
आलप्याल २।४०
आलपैस्तु ८।१२
आलोकया १२।५०
आलोक्य ९।८४
आलोल ५।३०
आवर्तिनः ५।४
आवृता १०।५६
आसादित ४।३४
आसीना ८।१९
आस्कन्दन् ८।१६
आस्तीर्ण ५।२७
आस्तृते १०।८९
आस्थहृष्टे १८।३०
आस्माकी ८।५०
आहतं १०।७४
आशु १०।६४
आश्लिष्ट ३।७२
आश्लेष २।१७
इतरानपि । १३।१४
इतरेतर २०।२६
इतस्ततो ४।२७
इति कृत ११।३५
इति गदन्त ६।१३
इति गदित ७।५६
इति गन्तु ९।८२
इति चुक्रुधे १५।११
इति चेदि २०।१७
इति जोष १६।१६
इति तत्तदा १५।५८

इति धौत ८।७१
इति नर २०।७६
इति निन्दि १५।३३(प्रक्षिप्तः)
इति निश्चि ९।४२
इति पूर १६।७५
इति ब्रुव १।३१
इति भीष्म १५।४७
इति मद १०।९१
इति यस्य १६।७८
इति वदति सखीजने निमील ७।४३
इति वदति सखीजनेऽनुरागा ७।१३
इति वाच १५।३९
इति विश २।११८
इति संरम्भि २।६७
इतीरिते १७।१
इत्थं गिरः ५।१
इत्थं नारी ९।८७
इत्थं रथा १२।१
इत्थमत्र १४।५३
इत्यालिङ्गि १९।२४
इत्युदीरि १४।१७
इदमपास्य ६।११
इदमयुक्त ६।५६
इदमिद ७।५०
इन्द्रप्रस्थ २।६३
इभकुम्भ १३।१६
इषुवर्ष २०।१८
इष्टं कृत्वा १९।११९
इह मुहु ४।६०
ईदृशस्य १०।१७
उचित २०।३६
उच्चारणा ४।१८
उच्चैर्गता १२।४५
उच्चैर्महा ४।१८
उच्छिद्य ५।१२
उत्क्रान्ता १८।७३
उत्क्षिप्तकाण्ड ५।२२
उत्क्षिप्तगात्रः १२।५
उत्क्षिप्तमुच्छ्रित ४।२५
उत्क्षिप्तस्फुटि ८।१४
उत्क्षिप्योच्चैः १८।३८
उत्खाय ५।५९
उत्तरीय १०।४२
उत्ताल ३।८०
उत्तिष्ठ २।१०
उत्तीर्ण ५।६२
उत्तुङ्ग ८।३१
उत्थातु १३।९
उत्पित्सवो ३।७७
उत्प्लुत्यारा १८।५३
उत्सङ्गिता ३।७९
उत्सेध १२।५२
उदमज्जि ९।३०
उदयति ४।२०
उदयमुदित ११।१२
उदयशिखरि ११।४७
उदयाद्रि १३।६४
उदासिता १।३३
उदासिरे १७।३८
उदितं ९।६९
उदितोरु ९।७७
उदीर्ण १।३२
उदेतु २।८१
उद्धूत १२।६६
उद्यत्कृशा ५।९
उद्यन्नादं १८।९
उद्वीक्ष्य ८।३७
उद्वोढुं ८।४४
उद्धता १९।१०३
उद्धतैरिव १०।३२
उद्धतैर्निभृत १०।७६
उद्धृत्य ३।७५
उन्नमन १४।२८
उन्नम्र ५।६८
उन्निद्र ८।२८
उपकर्त्रा २।३७
उपकारकस्य १५।७(प्रक्षिप्तः)
उपकारपरः १६।२२
उपकारिणं १५।६(प्रक्षिप्तः)
उपगूढ ९।३८
उपचितेषु ६।६३
उपजापः २।९९
उपजीवति ९।३२
उपताप्य ९।६५
उपनीय १३।५०
उपनेतु ९।७२
उपप्लुतं १।३८
उपमान २०।५४
उपरिज ७।४९
उपवन ७।२७
उपसंध्य ९।५

उपायमा २।८०
उपाहितै १७।५१
उपेत्य १७।२८
उपेयिवांसि २।११४
उपेयुषो ३।३२
उपैतु १९।८७
उभयं १६।४२
उभौ ३।८
उरगेन्द्र १३।५८
उरसा २०।२०
उल्मुकेन १९।८
उष्णोष्ण ५।४५
उरुमूल १०।६७
ऋजुता २०।९
ऋज्वी १२।१८
एक एव वसु १४।४०
एक एव सुसखैष १४।५२
एकत्र ४।२६
एकस्या ८।२
एकेषुणा १९।१०७
एतस्मि ४।५९
एष दाश १४।८१
ओजस्वि १२।३५
ओजोभाजां १८।७५
ओजो महौ १९।१६
ओमित्युक्त १।७५
ओषामासे १८।३५
काश्चिद्दूरा १८।४९
ककुभि २।२०
ककुभः २०।३७
ककुभां ९।४२
कटकानि १६।७७
कटुनापि १५।४०
कण्ठावसक्त ५।१८
कण्डूयतः ५।४६
कदलीम ९।४५
कनकभङ्ग ६।४७
कनकांगद १५।७
कपाट ३।१३
करकुड्म १५।१०
करजदश ११।३७
करदीकृत २।९
करप्रचेया २।८९
करयुग्म १३।२७
कररुद्ध ९।७५
करेणुः १९।३६
करोति १।२९
कलया ९।३७
कला दधानः ३।६०
कलासम १।५९
कश्चिच्छस्त्रा १८।६४
कश्चिन्मूर्छा १८।५८
कस्यचित्स १०।१०
कस्याश्चि ८।५६
काचित्कीर्णा १५।९६
कान्तया १०।७३
कान्ताजने ६।७७
कान्तानां ८।२३
कान्तेन्दुका ३।४४
कापिशायन १०।४
कामिनः १०।६१
कामिना १०।५७
कालीयक १२।१४
काले मितं ०।२ (क-
विवंशवर्णने)
किं क्रमिष्य १४।७५
किं तावत् ८।२९
किं नुचित्र १४।३५
किं विधेय १४।११
किमलम्ब ९।२०
किमहो १५।६३
किमिवाखिल १६।३१
किमिवात्र १५।२१(प्रक्षिप्तः)
किल राव १५।२१(प्रक्षिप्तः:
किसलय ७।२९
कीर्णं शनै ५।३५
कीर्णा रेजे १८।७९
कुटजानि ६।७२
कुतूहले ३।४१
कुन्तेनोच्चैः १८।२३
कुपिताकृतिं १५।५२
कुपितेषु १५।५५
कुमुदवन ११।६४
कुर्वञ्ज्योत्स्ना १८।४४
कुर्वता १०।३०
कुर्वद्भि ८।३८
कुर्वन्त ६।७९
कुर्वाणानां १८।८
कुशलं १६।४१
कुशेशयै ४।२३
कुसुमकार्मु ६।१६
कुसुमयन् ६।६२
कुसुमादपि ९।६७

कृतःप्रजा १।२८
कृतकृतक ७।४०
कृतकेश २०।४३
कृतगुरु ११।३८
कृतगोप १६।८
कृतदाह २०।७५
कृतधव ११।१४
कृतभय ७।३७
कृतमंडल २०।४८
कृतमदं ६।५०
कृतसंनि १५।८
कृतसकल ११।६७
कृतस्य १९।१४
कृतापचारो २।८४
कृतास्पदा ३।३४
कृतोरु १९।३२
कृत्तैः १९।८१
कृत्वा कृत्य २।१११
कृत्वा पुंव ४।२३
कृत्वाशिनेः १९।७
केनचित्स्वामि १९।४८
केनचिन्मधु १०।५४
केवलं १४।६६
केशप्रचु १९।२२
कोपवत्य १०।२९
कोशातकी १२।३७
कौबेर ३।१
क्रमते १५।२० (प्रक्षिप्तः)
क्रव्यात्पूगैः १८।७८
क्रान्तं रुचा ४।३
क्रान्तकान्त १०।३
क्रामतो १४।७७
क्रामन्दन्तौ १८।४३
क्रियते १६।४६
क्रुध्यन् १८।३७
क्रूरारि १९।१०४
क्वचिज्जला ४।५
क्वचिल्लस १७।५६
क्षणमतु ११।६५
क्षणमय ११।४८
क्षणमात्र १५।९१
क्षणमाश्लि १५।६
क्षणमीक्षि १५।७१
क्षणमेष १५।१२ (प्रक्षिप्तः)
क्षणशयित ११।६
क्षणेन च १७।४५
क्षितितट ११।७
क्षितिपीठ १५।१७(प्रक्षिप्तः)
क्षितिमति ३।५२
क्षिप्तं पुरो ५।५०
क्षीधता १०।३४
क्षुण्णं ६।५९
क्षुभितस्य १६।५१
क्षोभयन्ति १४।५६
खचरैः २०।६९
गच्छतांपि १४।७६
गच्छन्ती ८।७
गजकदम्ब ६।२६
गजपति ६।५५
गजव्रजा १७।६५
गण्डभित्ति १०।३१
गण्डूष ५।३६
गण्डोज्ज्वला १२।८
गतं तिर १।२
गतधृति ७।१०
गतमनु ११।१०
गतया निरन्तर १३।११
गतया पुरः ९।२
गतयोर १३।२५
गतवंता ६।७८
गतवत्य ९।८
गतस्पृहो १।३०
गते मुख १७।६७
गत्यून ५।५३
गत्वा नूनं १८।६३
गत्वोद्रिकं ७।७४
गभारता १७।२९
गरीयसः १७।५४
गवलासित २०।१२
गाम्भीर्यं ८।२६
गुणवन्त १५।१० (प्रक्षिप्तः)
गुणाना २।५६
गुरवोऽपि २०।३४
गुरुकोप १५।५६
गुरुतर ७।१८
गुरुतांप २०।६३
गुरुद्वया २।६
गुरुनिःश्व १५।६२
गुरुनिबिड ७।६
गुरुभिः १६।४९
गुरुवेग २०।३०
गुर्वीरज ४।१२
गृहमागता १५।६८

गोपानसी ३।४९
गोष्ठेषु १२।३८
ग्रन्थिमुद्र १०।६६
ग्राम्यभाव १४।६४
ग्लानिच्छेदि १८।७७
घनजाल १६।१०
घण्टानादो १८।१०
घनपत्र १६।७४
घनसंतम २०।४०
घूर्णयन् २।१६
चक्रुरेव १०।६६
चतुरम्बु २०।६६
चतुर्थो २।५४
चयस्त्विषा १।३
चरणेन १५।५४
चलतैष १५।२२ (प्रक्षिप्तः)
चलांगुली १७।३७
चलितं ततो १५।६९
चलितानक १६।१३
चलितोंद्धत २०।६१
चलितोर्ध्व १६।६७
चारुता १०।३३
चिकंसया ३।५१
चित्रं चापै १९।७९
चित्राभि ३।४
चिरमति ११।६०
चिररति ११।१३
चिरादपि २।१०५
छन्नेष्वपि ३।५६
छलयन् १५।२५
छादितः १०।१९
छायां निज ४।६
छायामपा ५।१४
छायाविधा ५।२१
जगति नैश ६।४३
जगति श्रिया १५।२७
जगत्पवि ३।२
जगत्यप १।२७
जगदंत १५।७३
जगद्वशी ६।६९
जगाद २।२१
जघन ७।२०
जजौ जोषा १९।३
जज्ञे जनै ५।४९
जडीकृत १७।३३
जनतां १६।६
जनिताश २०।७
जलद ६।३१
जाज्वल्य २।३
जातप्रीति ६।७६
जितरोष १६।७२
जेतुं जैत्राः १८।२४
ज्वलतः २०।७०
ज्वलदम्बर २०।६२
ज्वलितानल २०।६४
तं जगाद १४।१
तं बदन्त १४।१२
तं श्रिया १९।८८
तं स द्विपे ५।२
तडिद्गु २०।१३
ततः सप २।१४
ततस्तत १९।२६
तत्पूर्वमंस १२।७२
तत्प्रणीत १४।३८
तत्र नित्य १४।३०
तत्र बाणा १९।९२
तत्र मन्त्र १४।२६
तत्सुराज्ञि १४।१४
तथापि २।७१
तदयं १६।५३
तदयुक्त ९।८०
तदलक्ष्य १३।६२
तदवितथ ११।३३
तदिन्द्र १।४१
तदीय १।६४
तदीशिता २।९५
तदुपेत्य ९।६०
तदेनमु १।७३
तनुभि १३।२९
तनुरुहा ६।४५
तन्त्रावाप २।८८
तन्वा पुंसो १८।५०
तपनीय २०।६८
तपेन १।६६
तमकुण्ठ २०।२३
तमङ्गदे ३।६०
तमघ्य १।१४
तमागत ३।७८
तव कितव ७।५४
तव धन्य १५।३०
तव धर्म १५।१७
तव सपदि ७।७
तव सा ९।६४

तस्थे १२।३०
तस्य मित्रा २।१०१
तस्य सांख्य १४।१९
तस्यातसी ३।१७
तस्याभव०।३ (कविवंश-वर्णने)
तस्यावदा १९।१९
तस्योल्ल ३।५
ताः पूर्वं ८।१७
तात नोद १४।८३
तामीक्ष ३।६४
तिरस्कृत १।६२
तिष्ठन्तं ८।२१
तीक्ष्णा २।१०९
तीर्त्वा १२।७४
तुङ्गत्व २।४८
तुरगशता ३।८२
तुलयति ६।४
तुल्ये २।४९
तुहिनांशु १६।६४
तूर्णं प्रणे १२।२९
तूर्णं याव १८।२९
तूर्यारावै १८।५४
तृणवाञ्छ १३।५६
तृप्तियोगः २।३१
तेजःक्षमा २।८३
तेजस्वि २।५१
तेजोनिरो ५।१०
तेनाम्भसां ३।९
तैर्वैजय १२।२९
तोषमेति १४।३
त्यक्तमाणं १८।६१
त्यजति ६।१८
त्रस्तः समस्त ५।७
त्रस्तौ समा १२।२४
त्रस्यन्ती. ८।२४
त्रासाकुलः ५।२६
त्वक्सार ४।६१
त्वमशक्नु १५।३१
त्वया विप्र २।३८
त्वयि पूज १५।३३
त्वयि भक्ति १६।४५
त्वयि भौमं २।२९
त्वरमाण १५।७२
त्वष्टुः सदा ३।३५
दक्षिणीय १४।३३
दत्तमात्त १०।२३
दत्तमिष्ट १०।६
ददतम ६।४१
ददृशे ९।२३
दधतः शशा १५।८०
दधतस्तनि २०।४४
दधति च ४।५०
दधति परि ११।५०
दधति सुम ७।२
दधति स्फुटं ९।६६
दधतोपि १९।७३
दधतो भया १५।७५
दधतोऽसुल १६।६५
दधत्पुरो ९।८६
दधत्संध्या २।१८
दधदसक ११।१५
दधद्भिरभि ४।६६
दधानमम्भो १।५
दधानैर्धन १९।११
दधुरम्बुधि २०।५६
दधौ चल १७।१७
दन्ताग्र१२।४७
दन्ताना ८।५५
दन्तालिका ५।५६
दन्तैश्चिच्छि १९।५५
दन्तोज्ज्वला ४।४१
दमघोष १६।१
दयितायमान ९।५७
दयिताय सासव १५।८१
दयिताहृत ९।७०
दयितैरिव २०।२४
दर्पण ४।६७
दर्शना १४।४९
दलितकोम ६।२३
दलितमौक्ति ६।३५
दाददो १९।११४
दानं दद ५।३७
दारी दर १९।१०६
दिङ्मुख १९।९५
दिदृक्ष ३।३१
दिवमिच्छ १९।३१
दिवसं भृशो ९।३४
दिवसोऽनु ९।१७
दिव्यकेसरि १४।७३
दिव्याना ८।६४
दिशमर्क १९।६
दिशामधी १।४४
दीपित १०।४७

दीप्तिनि १४।७४
दुःखेन ५।५१
दुरक्षि १७।१०
दुरुद्वहाः १७।२२
दुर्दान्त १२।२२
दूरादेव १९।१७
दूरोत्क्षिप्त १८।४५
दृष्टोऽदि ४।१७
दृष्ट्वैव ५।१९
द्योतितान्तः २।७
दाघीयांसः १८।३३
द्रुततर ११।८
द्रुतद्रव १७।६०
द्रुतपद ७।१२
द्रुतमध्व १३।५
द्रुतशात ९।९
द्रुतसमी ६।२८
द्रुतहेम २०।५३
द्विधा त्रिधा १९।१७
द्विरददन्त ६।३४
द्विषद्विशस १९।५३
धन्योऽसि १४।८७
धरणी १३।३९
धरस्योद्ध ५।६९
धूतधौता १९।३०
धूमाकारं ४।३०
धूर्भङ्ग १२।३६
धृततुषा ६।६०
धृतमत्य १९।३७
धृतवान्न १५।२६
धैर्यमुल्बण १०।६८
ध्येयमेक १४।६०
ध्रियते २।३५
ध्रियमाण १५।२९
ध्रुवमागताः ९।४९
ध्वजांशु १७।४९
ध्वजाग्र ३।३३
ध्वनतो २०।२१
ध्वनयन्स १५।१३
न केवलं जनै १९।९७
न केवलं यः ३।१९
नखपद ११।२९
नखरुचि ७।४
न खलुदूर६।१९
न खलु वय ७।५३
नखांशु १९।१२
न च तं तदे १५।४१
न च मेऽव ९।५६
न च सुतनु ७।८
न चिकीर्षे १६।६८
न तदृशु १६।६०
न तस्थौ १९।३८
न दूये २।११
न नीतम ३।२०
ननु संदि ९।६१
ननु सर्वे १५।१ (प्रक्षिप्तः)
नभोनदी १७।६५
न मनोरमा ९।५०
न ममौ १३।१०
न महानयं १५।२ (प्रक्षिप्तः)
न मुमोच ११।६५
नयति १६।७२
न याव १।१५
नरक १६।३३
नरसिंह ११।५८(प्रक्षिप्तः)
न लङ्घ्या ३।३८
नलिनांति १३।४३
नलिनी १३।५९
नवकदम्ब ६।३२
नवकनक ११।४३
नवकुङ्कु ९।७
नवकुमुद ११।२२
नवगंध १३।४९
नवचन्द्रि ९।२८
नवनख ११।३४
नवनग ४।६५
नवपयः ६।३६
नवपलाश ६।२
नवहाटके १३।६३
नवानधो १।४
न विदध्यु १६।५५
न विभावय ९।८१
न स्म माति १०।५०
न शून्यता १७।४०
नस्यां गृही १२।१०
नाञ्जसां १४।२३
नात्तगन्ध १४।८४
नादातु ५।३३
नानवाप्त १४।४९
नानाजाव १९।४०
नानाविधा १२।११
नापचार १४।३२
नाभिह्रदैः ५।२९

नामाक्षरा १९।११०
नारीभि ८।४७
नालम्ब्यते २।८६
निःशेष १२।३६
निःश्वास ४।१
निखिला २३।६५
निजपाणि ९।५२
निजरजः ६।३७
निजसौरभ १३।४५
निजौजसो १।३७
नित्याया ८।१५
निदधिरे ६।२४
निदाय १।२४
निध्वन १९।३४
निपपात ९।७१
निपातित १९।७५
निपीडना १९।८७
निपीड्य १९।१८
निम्नानि १२।३१
निम्नेष्वोघी १८।६९
नियुज्य १९।९१
निरन्तर १७।३०
निरन्तराले ३।६७
निराकृते १७।२०
निरायता १७।९
निरीक्षितुं १७।६२
निरुद्धवीव २।६४
निरुध्यमाना ३।२९
निर्गुणा १४।४३
निर्जिता १४।२९
निर्धूत ५।४७
निर्धौते ८।५१
निलयः ९।१६
निलयेषु १३।५४
निवर्त्य १।११
निवेशया १।३४
निशमय्य १६।३८
निशम्य ताः २।६८
निशांत १।६१
निशितासि १९।६७
निषेव्य ३।६२
निष्प्रहन्तु १४।८२
निसर्गचित्रो १।७
निसर्गरक्तै ३।७
निहतोन्मद १६।५९
नीतिरापदि २।६१
नीते पलाशि १२।५५
नीते भेदं १८।२०
नीरंध्र ८।३
नीलेना १९।८४
नीहार ५।११
नृपता १५।४४
नेच्छंती ८।२०
नैक्षता १४।४५
नैतल्लघ्व २।२३
नैरंतर्य १८।७६
नोच्चैर्यदा ५।४४
नोज्झितुं ६।६८
पटलमम्बु ६।२९
पततां २०।५५
पतत्पत १।१२
पतिते ९।१८
पत्तिः पत्ति १८।२
पंथान ५।३४
पद्मभूरि १४।६१
पद्माकारै १८।७२
पद्मैरन १२।६१
पयसि ११।४५
पयोमचा १७।४६
परस्परं परि ११।८
परस्परस्पर्धि ३।१८
परस्य मर्मा १।६३
परानमी १७।१९
परिणत ११।४९
परितः प्रमि १६।८०
परितः प्रस २०।७२
परितप्यत १६।२३
परितश्च १५।७८
परितोष १६।२८
परिपाटला १३।४२
परिपाति १६।५४
परिमंथ ९।७८
परिमोहि १५।७६
परिवेष्टि २०।४९
परिसिथि ११।११
परेत १।५७
पर्यच्छे ८।४६
पल्लवोप १०।५३
पवनात्म १३।२२
पश्चात्कृता १९।९३
पश्यन्कृता १२।३९
पाणिरोध १०।६९
पादाहतं २।४६

पादैः पुरः १२।२१
पानधौत १०।२६
पारे जलं ३।७०
पाश्चात्य ४।२२
पिदधान ९।७६
पिशङ्ग १।६
पीडिते १०।९
पीतवत्य १०।४३
पीतशीधु १०।११
पीत्वा ३।७३
पुरःप्रयु १९।४७
पुरःएव १५।२
पुरस्कृत्य १९।६३
पुराणि १।४५
पुरा शर १७।५५
पुरीमव १।५१
पूर्वमङ्ग १४।१०
पूर्वमेष १४।६७
पृथिवीं १५।२९
पृथुदर्वि २०।४२
पृथुवारि २०।४७
पृथोरध्य १९।९
पौनःपुन्या १८।५७
प्रकटं मृदु १६।१९
प्रकटतर ११।३२
प्रकटमलि ११।३०
प्रकटान्यपि १६।३०
प्रकुप्यतः १६।६
प्रकृतिं प्रति २०।३९
प्रकृतजप ११।४२
प्रचल २०।५८
प्रचोदिताः १७।३५
प्रजा इव ३।६५
प्रजापति १७।७
प्रज्ञोत्साहा २।७६
प्रणतः १६।४
प्रणयकोप ६।३८
प्रणयप्रका ९।५५
प्रतनूल्लसि १६।६१
प्रतिकामि ९।३५
प्रतिकुञ्चि २०।१९
प्रतिकूल ९।६
प्रतिक्षणं १७।१६
प्रतिनाद १३।२७
प्रतिघः १५।५३
प्रतिपक्ष १६।५७
प्रतिपत्तु १५।२२
प्रतिफलति ११।५८
प्रतिभिद्य ९।५८
प्रतिमण्ड १५।७९
प्रतिवाच १६।२५
प्रतिशरण ११।४१
प्रत्यंसं ८।६८
प्रत्यन्यदन्ति ५।४१
प्रत्यन्यनागं १२।१२
प्रत्यावृत्तं १८।५५
प्रत्यासन्ने १८।२८
प्रथमं कला ९।२९
प्रथमं शरीर १५।१२
प्रथममलघु ७।६९
प्रतिनाद १३।२७
प्रफुल्ल १।२२
प्रभ्रष्टैः ८।४९
प्रमुखेऽभि २०।२५
प्रयतः २०।७३
प्रलयं परस्य १५।१६
(प्रक्षिप्तः)
प्रलयमखिल ११।६६
प्रवसतः ६।३०
प्रविकसति ११।६३
प्रविदारि १५।४९
प्रविवत्सतः १५।८६
प्रवृत्त एव १।४०
प्रवृत्ते १९।४६
प्रवृद्ध ३।२१
प्रसकल ७।३४
प्रसाधित ३।१२
प्रसारिणी १७।४४
प्रसृतं २०।५१
प्रस्वेद ५।२३
प्रहरक ११।४
प्रहितः १६।५२
प्रह्वानतीव १२।५६
प्राग्भागतः ४।४९
प्राणच्छिदां ३।१४
प्रातिभं १०।१२
प्रापे रूपी १९।९४
प्राप्य नाभि १०।६०
प्राप्य भीम १९।१३
प्राप्यतां २।६६
प्राप्यते १०।७८
प्राप्य मन्म १०।८०
प्रायेण १२।४६

प्रालेय ४।६४
प्राशुराशु १४ ३१
प्रासाद १२।६३
प्रियकर ७।७५
प्रियतमेन ६।५७
प्रियमभि ७।३२
प्रियमिति ७।११
प्रियसखी ६।८
प्रीतिरस्य १४।४१
प्रीत्या १२।४०
प्रीत्यै ४।६२
प्रेक्षणीय १०।८२
प्रेम तस्य १४।४७
प्रेम्णोरः ८।४०
प्रोथैः १२।७३
प्रोल्लस २।१९
प्लुतमिव ११।५३
प्लुतेभ १९।११५
फलद्भि ४।१६
फेनाना ८।५९
बद्धदर्भे १४।२२
बन्धौ १९।८०
बबृंहिरे १७।३१
बलावले १।७२
बलोर्मि ३।६९
बहिरपि ११।५९
बहु जगद ११।३९
बहुलांजन २०।५०
बह्वपि प्रिय १४।४
बह्वपि स्वेच्छ २।७३
ाणाक्षिप्ता १८।५६
बाणाहत ३।६१
बाणाहि १९।३९
बाहुपीडन १०।७२
बिभ्रतौ १०।८
बिभ्राणमाय ५।६५
बिभ्राणया ५।१३
बिम्बितं १०।५
बिम्बोष्ठं ४।३८
बुद्धिशस्त्रः २।८२
बृहच्छिला १।५४
बृहत्तुलै ३।५०
बृहत्सहायः २।१००
ब्रुवते ९।६२
भक्तिमन्त १४।६३
भग्नद्रुमा १२।४९
भग्नेऽपीभे १८।३९
भग्नैर्दण्डै १८।६७
भग्नो निवा ४।६३
भजते ९।४८
भवति २०।२९
भवद्गिरा २।८
भवनोदरे ९।३९
भवन्मया १९।४
भातु नाम १०।८६
भारती २।६९
भास्वत्कर ५।३
भित्त्वा १८।२२
भिन्नानस्त्रै १८।६६
भिन्नेषु ४।४६
भिन्नोरस्कौ १८।६५
भीमता १०।५४
भीमास्त्र १९।११२
भीष्मोक्तं १४।८८
भूभृद्भि १२।२३
भूयांसः १६।८२
भूरिभि १९।६६
भृङ्गश्रेणी १८।४१
भृत भूति १६।७१
भृशमङ्ग १५।८२
भृशमदू ६।५८
भृशस्विदः १७।६८
भेरीभि १२।२७
भ्रश्यद्भि ८।६०
भ्रेजुर्भ्रष्टा १८।६८
मखविघ्ना २।१०२
मत्कुणाविव १४।६८
मदनरस ७।२३
मदमदन ११।३६
मदरुचि ११।१६
मदाम्भसा १७।६८
मद्यमन्द १०।१७
मधुकर ४।४८
मधुकरै ६।९
मधुमथ ७।२५
मधुरं बहु १६।१७
मधुरया ६।२०
मधुरैरपि २०।१७
मधुरोन्नत ९।७९
मध्ये समुद्रं ३।३३
मनस्विना १७।४२
मनागन २।४३
मनोहरैः १७।२६

मन्त्रो योध २।२९
मन्द्रैर्गजा १२।१५
मन्यसे २।१०६
मम ताव २।१२
मम रूप ९।६३
ममौ पुरः १७।४७
मरकत ४।५६
मर्त्यमात्र १४।५९
मर्त्यलोक १३।६९
मलिनं १६।६२
महतः कुकु १६।७९
महतः प्रण २०।३८
महतस्तर १६।३५
महात्मानो २।१०४
महामहा १।१६
महीयसां १७।५७
मांसव्यधो १९।११३
मा जीव २।४५
मातंगानां १८।३४
मानभंग १०।२५
मा पन १०।२१
मा बेदि २।९६
मिश्रीभूते १८।१८
मुकुटांशु १३।९
मुक्तं मुक्ता ४।४४
मुक्तानेक १९।१०१
मुक्ताभिः ८।९
मुक्तामयं ३।१०
मुक्तास्तृणा ५।६१
मुखकंदरा १५।२७(प्रक्षिप्तः
मुखकमल ७।४४
मुखमीक्षितुं १३।२६
मुखमुल्लसि २०।१
मुखसरोज ६।४८
मुग्धत्वा ८।३२
मुग्धायाः ८।१३
मुचकुन्द १५।२४
मुदमब्द ६।७२
मुदितमधु ७।३७
मुदितयुव ११।१७
मुदितैस्तदे १३।२४
मुदे मुरारे ४।१०
मुहुः प्रति १७।२१
मुहुरसु ७।१७
मुहुरिति ७।६८
मुहुरूप ७।५५
मृगविद्धि १५।३४
मृग्यमाणा १४।३९
मृणांलसू ३।३
मृत्पिण्ड ५।६३
मृदुचरण ७।४८
मृदुव्यव २।८५
मृष्टचन्दन १०।८४
मेदास्विनः ५।६४
मैत्र्यादि ४।५५
म्रदीयसी २।७४
यं लघु १४।४३
यं समे १४।८५
यः कोलतां १४।८६
य इमं १५।९ (प्रक्षिप्तः)
य इहात्म ३।११६
यच्छाल ३।४०
यजतां २।६५
यतः परा ४।११
यतः स ३।२५
यत्नाद्रक्ष १८।३१
यत्प्रिय १९।५१
यत्राधिरूढे ४।१३
यत्रोज्झिता ४।१५
यथा यथा १७।४३
यदङ्गंना ३।४२
यदनर्गल १६।३७
यदपपूज १५।१४
यदपूरि १६।३६
यदयुध्य १५।३२ (प्रक्षिप्तः)
यदराज्ञि १५।१५
यदि नाङ्ग १५।३६
यदि वार्चे १५।१८
यदि मयि ७।१४
यदुत्पत १७।५
यदुदस्य १५।२८ (प्रक्षिप्तः)
यदुभर्तु १३।२
यदुवाच १५।३४ (प्रक्षिप्तः)
यदेतदस्या ४।३९
यद्यदेव १०।७९
यद्वासुदेवे २।२२
यमुनामती १३।१
यस्तवेह १४।१६
यस्य किंचि १४।७८
यस्यामजिह्मा ३।५७
यस्यामति ३।४६
यस्यामहा १२।६८
यस्याश्चल ३।३७

यां चन्द्रकै ५।४०
यां यां प्रियः ३।१६
या कथंचन १०।१८
या घर्मभानो १२।६७
यातव्य २।९२
यातैश्चातु १८।११
यान्त्ययौ ४।४५
यानाज्जनः ५।१७
यान्तीनां ८।२
यान्तोऽस्पृश १२।१७
या बभार १९।१५
या बिभर्ति ४।५७
यामूढवा १६।८१
यावच्चक्रे १८।२६
यावत्स ५।२४
यावदर्थ २।१२
यावद्व्यगा १२।५८
यावन्न १९।५७
यियक्षमा २।१
यियासत ३।२४
यियासता १७।४१
युगपद्युग ११।६१
युगपद्विकास ९।४१
युगान्तकाल १।२३
युद्धमित्थं १९।८२
युधैः परैः १७।२४
यूनि राग १०।४०
ये चान्ये २।९८
येनाङ्ग १९।७४
ये पक्षिणः ५।३१
योग्यस्य ८।३३
यो बाह्यः ८।५८
योषितः १०।८५
योषितामति १०।९०
रक्तस्रुतिं १९।६४
रक्षितार १४।५१
रजनी ९।३३
रणद्भि १।१०
रणसंमदो १५।७७
रणाङ्गणं १९।६९
रणे रभस १९।५६
रणेषु १।५६
रतान्तरे ३।५५
रतिपति ६।७
रतिरभस ११।२
रतौ ह्रिया ३।४५
रत्नस्तम्भे २।४
रन्तुं क्षतो १२।५९
रथचरण ७।२८
रथमास्थि १३।१९
रथवाजि १३।१७
रथाङ्गपाणेः १।२१
रथाङ्गभर्त्रे ३।३६
रथ्याघोषै १८।३
रभसप्रवृत्त १३।३
रभसादुद १५।५९
रभसेन १३।३२
रम्या इति ३।५३
रयेण १९।६५
रराज ३।२२
रवितुरंग ६।२२
रहितं १५।३ (प्रक्षिप्तः)
रागान्धी ८।३९
राजराजी १९।१०२
राजीव ४।९
रामेण १८।७०
रामे रिपुः १९।५
राहुस्त्री २०।७८
रुग्णोरु १२।६०
रुचिधाम्नि ९।१३
रुचिरचित्र ४।३२
रुरुदिषा ६।१७
रूपमप्र १०।३७
रेचितं १०।५५
रेजे जनैः ५।५७
रेणुका १४।८०
रोचिष्णु ५।२०
रोदोरन्ध्रं १८।१५
रोषावेशादाभि १८।१२
रोषावेशाद्गच्छ १८।४
लक्ष्मीभृतो ३।७१
लघुललित ७।१९
लघू करि १।३६
लज्जते १४।२
लब्धसौर १०।२४
लब्धस्पर्शा १८।४७
लयनेषु १३।५२
लवङ्ग ३।८१
लिलङ्घ २।५८
लीलयैव १०।३८
लीलाचल १२।४४
लुलित ११।२०
लूनग्रीवा १८।५९
लोकालोक १६।८३

लोकालोकी १९।९८
लोलहेति १४।२५
लोलासि १९।२८
लोलैररित्रै १२।७१
वक्षोभ्यो ८।५७
वचनै १६।२७
वणिक्पथे ३।३८
वदन ६।१४
वनस्पति ४।३५
वन्येभ १२।२८
वपुरन्व ९।५१
वपुरम्बु ६।७१
वपुषा १३।८
वररो १९।१००
वर्जयन्त्या ४।४२
वर्णैः कति २।७२
वर्ध्राबद्धा १८।५
वर्ष्मं १२।६४
वलयार्पि १३।४४
वशिनं १३।२३
वसुधान्त ९।२५
वहति यः ४।२१
वाजिनः १९।६२
वारणागग १९।४४
वारणार्थ १०।७०
वारिधेरिव १४।७३
वारिपूर्वं १४।३४
वासांसि ८।६६
वाहनाज १९।३३
विकचकमल ११।१९
विकचोत्पल १६।१२
विकसत्कला १३।२१
विक्रीय ३।७६
विगततिमि ११।२६
विगतराग ६।३९
विगतवारि ६।५१
विगतसस्य ६।४९
विचिन्तय १७।११
विच्छित्तिर्नैव १६।८४
विजनमिति ७।५१
विजयस्त्वयि २।५८
विजितक्रुध १६।१५
विततपृथु १९।४३
विततवलि ७।३३
विदग्ध १।६०
विदतुर्य १५।६५
विदल १९।७७
विदलित १२।७७
विदित १९।९०
विदुरेष्य १६।४०
विदुषीव १५।९४
विद्धद्धि ४।३७
विद्विषो १९।८९
विधातु १९।१०५
विधाय तस्या १।१७
विधाय वैरं २।४२
विधूते ९।५३
विनयति ७।५७
विनिवारि २०।१६
विनिहत्य १६।८५
विनोद १।४८
विपक्ष २।३४
विपुलक ७।७०
विपुलतर ११।५
विपुलाचल १५।८४
विपुलाल ११।५७
विपुलेन निपीड्य १६।३
पिपुलेन सागर १३।४०
विभावी १९।८६
विभिन्नवर्णा ४।१४
विभिन्नशंखः १।५५
विरलातप ९।३
विराद्ध २।४१
विरोधिनां ३।१८
विरोधि २।२५
विलंबित १७।१२
विलम्बि ४।८
विलसित ७।४६
विलुलित ११।२८
विलुलितामनि ६।५२
विलुलितालक ६।३
विलोकनेनैव १।२९
विवक्षिता २।१५
विवर्तय १७।१३
विविनक्ति १६।३९
विवृतोरु १५।५७
विषदप्रभा ९।२६
विशदाश्म १३।५३
विशिखान्त १५।७०
विशेष २।७५
विश्रमार्थं १०।८८
विश्वद्रीची १८।२५
विषंगिणि १७।६३
विषङ्गिभि १७।५३

विषतां ९।६८
विषमं ९।४१
विसृजन्त्य १६।३२
विस्तीर्ण १९।४३
विहंगराजा १।७
विहगाः ४।३६
विहन्तुं १९।४९
विहरन्वने१५।२५(प्रक्षिप्तः)
विहितं मया १५।४६
विहितागसो १५।४२
विहिताञ्जलि ९।१४
विहिताद्भुत २०।३२
विहिताप १६।९
वीतविघ्न १४।८
वीर्योत्साह १८।१६
वृत्तं युद्धे १८।६०
व्यक्तं वली १२।६९
व्यक्तासीद १९।१०९
व्यगमन् २०।७४
व्यचलन् १३।३४
व्यतनो १३।३३
व्यवहार २०।४१
व्यवहित ७।३५
व्यसरन् ९।१९
व्याप्तं लोकै १८।४०
व्यावृत्त १२।२०
व्यासेद्धु १२।४३
व्योमस्पृशः ४।३१
व्रजतः १५।८७
व्रजति विषय ११।२५
व्रजति स्व १५।५ (प्रक्षिप्तः)
व्रजतोरपि १३।६
व्रणभृता ६।५९
व्रततिवितति ७।४५
शकट १५।३७
शङ्क्यान्य १०।३५
शठनाक १५।८८
शतशः २०।३१
शनकै १३।२०
शनैरनी ३।६८
शब्दिता १४।२०
शमितताप ६।३३
शरक्षते १९।७०
शरदीव २०।२७
शरवर्षी १९।९६
शस्त्रव्रण १९।५२
शासने १४।१५
शिखरोन्नत २०।२२
शिखिपिच्छ २०।४६
शितचक्र २०।२
शितशल्य २०।१४
शितितार १५।४८
शिरसि १३।१२
शिरोरुहे १७।५८
शिशिरकिरण ११।२१
शिशिरमास ६।६५
शिशुरेव १५।३१ (प्रक्षिप्तः)
शीतार्तिं ८।६२
शुकाङ्ग ३।४८
शुक्लांशु ५।५२
शुक्लैः स १२।४
शुद्धम १४।३७
शुद्धाः १८।१३
शुद्धि २०।७७
शूरः १९।१०८
शृङ्गाणि ८।३०
शैलाधि १२।५१
शैलोप ५।८
शोचित्वाग्रे १८।५२
शौरेः १२।३३
श्च्योतद्भिः ८।६३
श्च्योतन्मदा १२।४८
श्मश्रूय १२।९४
श्यामारुणै ३।२७
श्रियः पतिः १।१
श्रिया जुष्टं २०।७९
श्रमिद्धि ८।८
श्रीशब्दरम्य०।५ (कविवंशवर्णने)
श्रुतिपथ ७।२४
श्रुतिसम ११।१
श्रौतमार्ग १४।६९
श्लक्ष्णं यत् ८।६५
श्लथतां २०।३५
श्लथशिरसि ७।६२
श्लिष्यद्भि ३।६६
षड्गुणाः २।२६
षाड्गुण्य २।९३
संशयाय १४।२४
संकथेच्छु १०।४१
संकीर्ण ४।४३
संक्रान्तं ८।४१
संक्रीडन्ती १८।७

संक्षिप्तस्या २।२४
संक्षोभं ८।१८
संगताभि १०।८१
संजग्माते १८।१
संजहार १०।४४
संदानान्ता १८।७१
संपदा २।३२
संपादित २।९७
संमत्यसां २।७०
संमत्युपे १५।९५
संमदाय १४।७९
संमवेष्टु १०।४८
संभाव्य २।१०३
संभृतोप १४।७
संमूर्च्छ १२।१३
संसर्पिभिः ५।३९
संस्पर्श ८।६
संहत्या १९।४२
स इन्द्र ३।११
सकलमपि ११।३१
सकलापि हि १६।११
सकले च १३।६७
सकलैर्वपुः १५।३२
सकल्पनं १७।२३
सकाश्वने १।१९
सकारना १९।२७
सकुंकुमै १७।१४
सखा गरी २।३६
सजलाम्बु २०।५
सज्जितानि १०।१
सटाच्छटा १।४७
सतत ७।९
स तप्तकार्त १।२०
सत्त्वं मान १०।१२०
सत्यवृत्त १४।७०
सदामद १९।११६
स दिवं २०।२८
सदैव १९।११८
सद्वंशत्वा १८।१९
स निकाम १५।५
स निरायत २०।४
सन्तमेव १०।१५
सपदि ११।२४
सप्ततन्तु १४।६
सप्तभेद १४।२१
सबाल १।७०
समं सम १९।१०
समकाल २०।८
समत्सरे १।४३
समदन ७।५९
समनद्ध १६।२४
समभि ६।१०
सममेक ४।४४
समय ६।४४
समराय १६।६३
समरेषु १६।१४
समरोन्मु १५।९३
समस्थली १७।६६
समाकुले १७।१८
समीर ४।५४
समुत्क्षिप १।५०
समुपेत्य १३।१५
समुल्लस १७।६१
समूल २।३३
सरजस ७।४२
सरभस ११।२३
सरसनख ११।५४
सरसिज ११।५६
सरागया १७।२
सर्वकार्य २।२८
सर्ववेदि १४।६२
सर्वाधिकारी ०।१(कविवंश वर्णने)
सर्वेण ०।४ (कविवंशवर्णने)
सललित ७।४७
सलिलार्द्र २०।३३
सलीलयाता १।५२
सवधुकाः ४।५१
स वमन् १५।४
स व्रीहिणां १२।४२
स विकचो ६।४२
सविक्रम १७।३६
सवितुः २०।६९
सविशेषं २।११५
सविष २०।४५
स व्याप्त १२।५७
स संचरि १।४६
ससंभ्रमं १७।१५
सस्नुः ५।२८
स स्वहस्त १४।३६
सह कज्ज १५।९०
सहजचाप २।११७
सहजान्ध १६।२९

सहसा दध २०।६०
सहसा समं १५।७४
सहस्रपूर १९।५१
सहस्रसंख्यै ४।४
सहिष्ये २।१०८
साटोप ३।७४
सादरं १९।२३
सादिता १४।१३
सान्द्रत्व १८।६
सान्द्राम्भोद १८।२६
सामवादाः २।५५
सायं ४।५८
सार्धं कथं ५।६६
सार्धमुद्धव २।२
सावज्ञ १२।५२
सावर्ण्य ३।४७
सावशेष १०।१६
सा विभूति १४।५
सा सेना १९।२९
सिक्ता इव ५।१६
सिक्ताया ८।४३
सिश्चत्याः ८।३४
सितं सिति १।२५
सितरुचि ११।५२
सीत्कृतानि १०।७५
सीमन्तं ८।६९
सीमन्त्य १२।७५
सुकुमार १६।२१
सुकृतोऽपि १५।११(प्रक्षिप्तः)
सुखवेदना १३।१३
सुखिनः १३।५५
सुगन्धय १९।२०
सुगन्धिता ३।५४
सुतरां १३।६५
सुदृशः समीक १५।८३
सुदृशः सरस ९।८५
सुभ्रुवा १०।८७
सुमेखलाः १७।२५
सुरभिणि ६।१२
सुसंहतै १७।५९
सेव्योऽपि ५।४२
सोढुं तस्य १९।२१
सोपच्चार १०।२
सोपधानां २।७७
सोष्मणः १०।५८
सौगन्ध्यं ८।४८
स्कन्धधूनन १४।७१
स्कन्धाधि ४।७
स्खलन्ती १९।५९
स्तनयोः ६।७५
स्तम्भं महा ५।४८
स्थगयन्त्यमी ४।२४
स्थगिता ९।२१
स्थाने शम २।९४
स्थायिनो २।८७
स्नातकं १४।५५
स्नान्तीनां ८।५३
स्निग्धाञ्जनश्यामतनू १२।६२
स्निग्धाञ्जनश्यामरुचिः ३।६३
स्निह्यन्ती ८।३५
स्नुवतामुना १५।३३(प्रक्षिप्तः)
स्नेहनिर्भर १०।४९
स्पर्शभाजि १०।३९
स्पर्शमुष्ण १४।२७
स्पष्टं बहिः ५।६७
स्पृशन्ति २।७८
स्पृशन्स १।५८
स्फुटतर ११।३
स्फुटमिद ७।५८
स्फुटमिवो ६।५
स्फुरत्तुषा ३।४३
स्फुरदधीर ६।२५
स्फुरदुज्ज्वला ९।४७
स्फुरमाण १५।६०
स्मरत्यदो १।६८
स्मरराग ६।७०
स्मररस ७।६५
स्मरहुता ६।६
स्मितसरो ६।५४
स्मृति वर्त्मं १५।४३
स्रंसमान १०।४५
स्रस्ताङ्ग १२।५५
स्वक्षं सुपत्रं १२।२
स्वगुणै १९।६१
स्वच्छाम्भः ८।७०
स्वजने १५।१२ (प्रक्षिप्त.)
स्वभुज १६।६९
स्वयं कृत २।११०
स्वयं प्रण २।५०

स्वयं विधा १।७१
स्वयमक्रियः १५।८(प्रक्षिप्तः)
स्वयमेव १५।२०
स्वं रागा ८।५
स्वर्गे वासं १८।६२
स्वशक्त्युप २।५७
स्वादनेन १०।७
स्वादयन् १४।५०
स्वापतेय २४।९
स्वैरं कृता १२।६
हते हिडिम्ब २।६०
हरत्यघं १।२६
हरितपत्त्र ६।५३
हरिमप्य १५।६१
हरिमर्चित १६।२०
हरिराकुमा १३।६८
हरेरपि १७।५०
हसितुं १३।६०
हस्तस्थिता १२।३
हस्तैनाग्रे १८।४८
हावहारि १०।१३
हितमप्रिय १६।५६
हिमऋता ६।६१
हिममुक्त १३।२८
हिमलव ७।७३
हूतायाः ८।४२
हृदयमरि १।७४
हेम्नः ५।५५
ह्रीभरा १०।५२
ह्रीविमोह १०।२२

संपूर्णग्रन्थस्य वृत्तसंख्या १६४५ 'माघः स्तुत्यः' एतन्मिता । पञ्चदशे सर्गे क्षेपकाः श्लोकाः ३४ चतुस्त्रिंशत् समाप्तौ कविवंशवर्णनश्लोकाः ५ पञ्च एवं समुदिता वृत्तसंख्या १६८४ 'भज तपः' एतन्मिता ।

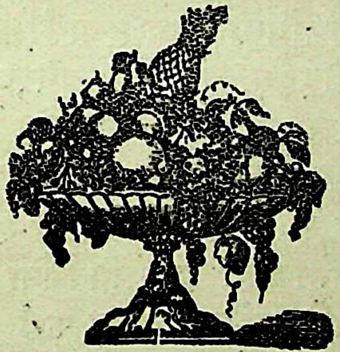

श्रीमद्वेङ्कटेशाय नमः ।

शिशुपालवधमहाकाव्यटीका प्रारभ्यते ।

इन्दीवरदलश्याममिन्दिरानन्दकन्दलम् ।
वन्दारुजनमन्दारं वन्देऽहं यदुनन्दनम् ॥ १ ॥
दन्ताञ्चलेन धरणीतलमुन्नमय्य
पातालकेलिषु धृतादिवराहलीलम् ।
उल्लाघनोत्फणफणाधरगीयमान-
क्रीडावदानमिभराजमुखं नमामः ॥ २ ॥
शारदा शारदाम्भोजवदना वदनाम्बुजे ।
सर्वदा सर्वदास्माकं सन्निधिं संनिधिं क्रियात् ॥ ३ ॥
वाणीं काणभुजीमजीगणदवाशासीच्च वैयासकी-
मन्तस्तन्त्रमरंस्त पन्नगगवीगुम्फेषु चाजागरीत् ।
वाचामाचकलद्रहस्यमखिलं यश्चाक्षपादस्फुरां
लोकेऽभूद्यदुपज्ञमेव विदुषां सौजन्यजन्यं यशः ॥ ४ ॥
मल्लिनाथः सुधीः सोऽयं महोपाध्यायशब्दभाक् ।
विधत्ते माघकाव्यस्य व्याख्यां सर्वङ्कषाभिधाम् ॥ ५ ॥
ये शब्दार्थपरीक्षणप्रणयिनो ये वा गुणालंक्रिया-
शिक्षाकौतुकिनो विहर्तुमनसो ये च ध्वनेरध्वनि ।
क्षुभ्यद्भावतरङ्गिते रससुधापूरे मिमङ्क्षन्ति ये
तेषामेव कृते करोमि विवृतिं माघस्य सर्वङ्कषाम् ॥ ६ ॥
नेतास्मिन्यदुनन्दनः स भगवान्वीरप्रधानो रसः
शृङ्गारादिभिरङ्गवान्विजयते पूर्णा पुनर्वर्णना ।
इन्द्रप्रस्थगमाद्युपायविषयश्चैद्यावसादः फलं
धन्यो माघकविर्वयं तु कृतिनस्तत्सूक्तिसंसेवनात् ॥ ७ ॥
इहान्वयमुखेनैव सर्वं व्याख्यायते मया ।
नामूलं लिख्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते ॥ ८ ॥

श्रीः ।

सर्वङ्कषया समेतं—

शिशुपालवधम् ।

प्रथमः सर्गः ।

अथ तत्रभवान् माघकविः ‘ काव्यं यशसेऽर्थकृते व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये। सद्यः परनिर्वृतये कान्तासम्मिततयोपदेशयुजे ’ । इत्यालङ्कारिकवचनप्रामाण्यात्काव्यस्यानेकश्रेयःसाधनतां ‘ काव्यालापांश्च वर्जयेत् ’ इति निषेधस्यासत्काव्यविषयतां च पश्यन् शिशुपालवधाख्यं काव्यं चिकीर्षुः चिकीर्षितार्थाविघ्नपरिसमाप्तिसम्प्रदायाविच्छेदलक्षणफलसाधनत्वात् ‘ आशीर्नमस्क्रिया वस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम् ’ इत्याशीराद्यन्यतमस्य प्रबन्धमुखलक्षणत्वाच्च काव्यफलं शिशुपालवधबीजभूतं भगवतः श्रीकृष्णस्य नारददर्शनरूपं वस्तु आदौ श्रीशब्दप्रयोगपूर्वकं निर्दिशन् कथामुपक्षिपति—

श्रियः पतिः श्रीमति शासितुं जगज्जगन्निवासो वसुदेवसद्मनि ।
वसन्ददर्शावतरन्तमम्बराद्धिरण्यगर्भाङ्गभुवं मुनिं हरिः ॥ १ ॥

श्रिय इति । तत्रादौ श्रीशब्दप्रयोगात् वर्णगणादिशुद्धेरभ्युच्चयः । तदुक्तम् । ‘ देवतावाचकाः शब्दा ये च भद्रादिवाचकाः । ते सर्वे नैव निन्द्याः स्युर्लिपितो गणतोऽपि वा ’ इति । श्रियः लक्ष्म्याः पतिः अनेन रुक्मिणीरूपया श्रिया समेत इति सूचितम् । ‘राघवत्वे भवेत्सीता रुक्मिणी कृष्णजन्मनि’ इति विष्णुपुराणात् । जगन्निवासो जगतामाधारभूतः । कुक्षिस्थाखिलभुवन इति यावत्। तथापि जगत् लोकं शासितुं दुष्टनिग्रहशिष्टानुग्रहाभ्यां नियन्तुं श्रीमति लक्ष्मीयुक्ते वसुदेवसद्मनि वसुदेवरूपिणः कश्यपस्य वेश्मनि वसन् कृष्णरूपेण तिष्ठन् हरिर्विष्णुः अम्बरादवतरन्तमायान्तम्। इन्द्रसन्देशकथनार्थमिति भावः। हिरण्यस्य गर्भो हिरण्यगर्भो ब्रह्मा। ब्रह्माण्डप्रभवत्वात् तस्याङ्गभुवं तनूजम् । अथवा तस्याङ्गादवयवादुत्सङ्गाख्याद्भवतीति हिरण्यगर्भाङ्गभूस्तं मुनिम्। नारदमित्यर्थः । ‘उत्सङ्गान्नारदो जज्ञे दक्षोऽङ्गुष्ठात्स्वयम्भुवः’ इति भागवतात् । ददर्श । कदाचिदिति शेषः। अत्राल्पीयसि वसुदेवसद्मनि सकलजगदाश्रयतया महीयसो हरेराधेयत्वकथनादधिकप्रभेदोऽर्थालङ्कारः । तदुक्तम् ।‘ आधाराधेययोरानुरूप्याभावोऽधिको मतः ’ इति । जगन्निवासस्य जगदेकदेशनिवासित्वमिति विरोधश्च । तथा तकारसकारादेः केवलस्यासकृदावृत्त्याजगज्जगदिति सकृद्व्यञ्जनद्वयसादृश्याच्च वृत्त्यनुप्रासभेदौ शब्दालङ्कारौ । एषां चान्योन्यनैरपेक्ष्ये-

णैकत्र समावेशात्तिलतण्डुलवत्संसृष्टिः । सर्गेऽस्मिन् वंशस्थवृत्तम् । ‘ जतौ तु वंशस्थमुदीरित जरौ ’ इति लक्षणात् ॥ १ ॥

तदानीं जनैर्विस्मयादीक्षितुं प्रवृत्तमित्याह—

गतं तिरश्चीनमनूरुसारथेः प्रसिद्धमूर्ध्वज्वलनं हविर्भुजः ।
पतत्यधो धाम विसारि सर्वतः किमेतदित्याकुलमीक्षितं जनैः ॥२॥

गतमिति । अविद्यमानावूरू यस्य सोऽनूरुः स सारथिर्यस्य तस्यानूरुसारथेः सूर्यस्य गतं गतिः । भावे क्तः । तिरश्चीनं तिर्यग्भूतम् “विभाषाऽञ्चेरदिक् स्त्रियाम्” इति तिर्यक्छब्दादञ्चत्यन्तात्प्रातिपदिकात्स्वार्थे खप्रत्ययः।हविर्भुजोऽग्नेरूर्ध्वज्वलनम् ऊर्ध्वस्फुरणं प्रसिद्धम् इदं तु सर्वतो विसारि धामाधः पतति । किमेतदिति सूर्याग्निविलक्षणमदृष्टपूर्वमिदं धाम किमात्मकं स्यादित्याकुलं विस्मयात् सम्भ्रान्तं यथा तथा जनैरीक्षितम् ईक्षणं कृतम् । सकर्मकादप्यविवक्षिते कर्मणि भावे क्तः “ प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मिका क्रिया” इति वचनात् केचित् कर्मणि क्तान्तं कृत्वा ईक्षितं मुनिं ददर्शेति पूर्वेण योजयन्ति । अत्रोपमेयस्य मुनिधाम्नः सूर्याग्निभ्यामुपमानाभ्यामधः प्रसरणधर्मेणाधिक्यवर्णनान् व्यतिरेकः । तदुक्तं काव्यप्रकाशे । ‘ उपमानाद्यदन्यस्य व्यतिरेकः स एव सः ’ इति ‘ धाम रश्मौ गृहे देहे स्थाने जन्मप्रभावयोः ’ इति हेमचन्द्रः ॥ दिवाकरस्तु वृत्तरत्नाकरटीकायां प्रथमपठितेन ॥

‘ द्विधाकृतात्मा किमयं दिवाकरो विधूमरोचिः किमयं हुताशनः ’ ।

इति चरणद्वयेन सहेममेव श्लोकं षट्पदच्छन्दस उदाहरणमाह—तत्राद्यचरणद्वयेन सन्देहाकारो गतमिति तन्निरासश्च बोध्य इत्युपरिष्टात् ॥ २ ॥

अथ भगवान्निरनैषीदित्याह—

चयस्त्विषामित्यवधारितं पुरा ततः शरीरीति विभाविताकृतिम् ।
विभुर्विभक्तावयवं पुमानिति क्रमादमुं नारद इत्यबोधि सः ॥ ३ ॥

चय इति । विभुस्तत्त्वावधारणसमर्थः स हरिः पुरा प्रथमं त्विषां चय इत्यवधारितं तेजःपुञ्जमात्रत्वेन विनिश्चितं ततः प्रत्यासन्ने विभाविता विमृष्टा आकृतिः संस्थानं यस्य तं तथोक्तम् अत एव शरीरी चेतन इत्यवधारितम्। ततो विभक्ताः विविच्य गृहीताः अवयवा मुखादयो यस्य तं तथोक्तम् । अत एव पुमानित्यवधारितं अमुमागच्छन्तं व्यक्तिविशेषं नारदं वास्तवाभिप्रायेणेति पुँल्लिङ्गतो निर्वाहः। क्रमात् पूर्वोक्तसामान्यविशेषज्ञानक्रमेण । लोकदृष्ट्येदमुक्तं हरिस्तु सर्वं वेदैवेति तत्त्वम् । नारद इत्यबोधि । नारदं बुद्धवानित्यर्थः । नारदस्य कर्मत्वेपि निपातशब्देनाभिहितत्वान्न द्वतीया । तिङामुपसंख्यानस्योपलक्षणत्वात् । यथाह वामनः । “ निपातेनाभिहिते कर्मणि न कर्मविभक्तिः । परिगणनस्य प्रायिकत्वात् ” इति बुध्यतेः कर्तरि लुङ् “ दीपजन ” इत्यादिना चिण् “ चिणो लुक् ” इति तस्य लुक् । अत्र विभाविताकृतिं विभक्तावयवमित्यादिना आकृतिविभावनाव-

यवविभावनयोः पदार्थयोर्विशेषणवृत्त्या शरीरित्वपुंस्त्वावधारणहेतुत्वेनोपन्यासात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । " हेतोर्वाक्यपदार्थत्वे काव्यलिङ्गमुदाहृतम् " इति लक्षणात् ॥ ३ ॥

अथ सप्तभिर्मुनिं विशिनष्टि—

नवानधोऽधो बृहतः पयोधरान्समूढकर्पूरपरागपाण्डुरम् ।
क्षणं क्षणोत्क्षिप्तगजेन्द्रकृत्तिना स्फुटोपमं भूतिसितेन शम्भुना॥४॥

नवानित्यादि । कीदृशममुं नवान् सद्यःसम्भृतसलिलान् अतिनीलानिति यावत् । बृहतो विपुलान् पयोधरान् मेघान् अधोऽधः मेघानां समीपाधःप्रदेशे स्थितमिति शेषः । " उपर्यध्यधसः सामीप्ये " इति द्विर्भावः, तद्योगे द्वितीया । " उभसर्वतसोः कार्या धिगुपर्य्यादिषु त्रिषु " इत्यादिवचनात् । समूढः पुञ्जीकृतः ' समूढः पुञ्जिते भुग्ने ' इति विश्वः । कर्पूरस्य परागश्चूर्णं तद्वत्पाण्डुरम् अतएव क्षणं मेघसमीपावस्थानक्षणे । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। क्षणेषु ताण्डवोत्सवेषु । ' निर्व्यापारस्थितौ कालविशेषोत्सवयोः क्षणः ' इत्युभयत्राप्यमरः । उत्क्षिप्ता उपरिधारिता गजेन्द्रस्य कृत्तिश्चर्म येन तेन । ' अजिनं चर्म कृत्तिः स्त्री ' इत्यमरः । भूत्या भस्मना सितेन । ' भूतिर्भस्मनि सम्पदि ' इत्यमरः । शम्भुना स्फुटा उपमा सादृश्यं यस्य तं स्फुटोपमं शम्भूपममित्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि समासः । सदृशपर्याययोस्तुलोपमाशब्दयोः " अतुलोपमाभ्याम् " इति निषेधात्सादृश्यवाचित्वे तृतीयेत्याहुः । केचिदिमं श्लोकं चयस्त्विषामित्यतः प्राक् लिखित्वा व्याचक्षते तेषां पुंस्त्वावधारणात् प्राक् तेजःपिण्डमात्रस्य शम्भूपमौचित्यं चिन्त्यम् ॥ ४ ॥

दधानमम्भोरुहकेसरद्युतीर्जटाः शरच्चन्द्रमरीचिरोचिषम् ।
विपाकपिङ्गास्तुहिनस्थलीरुहो धराधरेन्द्रं व्रततीततीरिव ॥ ५ ॥

दधानमिति । पुनश्च अम्भोरुहकेसरद्युतीः पद्मकिञ्जल्कप्रभापिशङ्गीरित्यर्थः । जटा दधानं स्वयं तु शरच्चन्द्रमरीचिरिव रोचिर्यस्य तं धवलमित्यर्थः । अत एव विपाकेन परिणामेन पिङ्गाः पिङ्गलाः तुहिनस्थल्यां रोहन्तीति तुहिनस्थलीरुहः व्रततीततीर्लताव्यूहान् । ' वल्ली तु व्रतती लता ' इत्यमरः । दधानं धराधरेन्द्रो हिमवान् । तुहिनस्थलीति लिङ्गात् नारदोपमानत्वाच्च तमिव स्थितम् ॥ ५ ॥

पिशङ्गमौञ्जीयुजमर्जुनच्छविं वसानमेणाजिनमञ्जनद्युति ।
सुवर्णसूत्राकलिताधराम्बरां विडम्बयन्तं शितिवाससस्तनुम् ॥६॥

पिशङ्गेति । पुनः मुञ्जस्तृणविशेषः तन्मयी मेखला मौञ्जी पिशङ्ग्या मौञ्ज्या युज्यत इति पिशङ्गमौञ्जीयुक् तम् । " सत्सूद्विष " इत्यादिना क्विप्, " स्त्रियाः पुंवत् " इत्यादिना पिशङ्गशब्दस्य पुंवद्भावः । अर्जुनच्छविं धवलकान्तिम् । ' वलक्षो धवलोऽर्जुनः ' इत्यमरः ।

अञ्जनद्युति अञ्जनवर्णम् एणाजिनं कृष्णमृगचर्म वसानम् आच्छादयन्तम् । 'वस आच्छादने' इति धातोः शानच् । सुवर्णसूत्रेण कनकमेखलया आकलितं बद्धम् अधराम्बरम् अन्तरीयकं यस्यास्तां शितिवाससो नीलाम्बरस्य रामस्य तनुं विडम्बयन्तमनुकुर्वाणमित्यार्थीयमुपमा ॥ ६ ॥

विहङ्गराजाङ्गरुहैरिवायतैर्हिरण्मयोर्वीरुहवल्लितन्तुभिः ।
कृतोपवीतं हिमशुभ्रमुच्चकैर्घनं घनान्ते तडितां गणैरिव ॥ ७ ॥

विहङ्गेति । पुनः विहङ्गराजाङ्गरुहैरिव गरुत्मल्लोमतुल्यैः कैः आयतैर्दीर्घैः हिरण्यस्य विकारो हिरण्मयी । "दाण्डिनायन हास्तिनायन" इत्यादिना मयटि यलोपनिपातः । तस्यामुर्व्यां रुहा रूढाः इगुपधालक्षणः कप्रत्ययः । तासां वल्लीनां तन्तुभिस्तत्तुल्यैः सूक्ष्मावयवैः उपादानगुणात् हिरण्मयैः कृतोपवीतं शोभार्थं कल्पितयज्ञसूत्रं स्वयं हिमशुभ्रम् अत एव घनान्ते शरदि तडितां गणैरुपलक्षितम् । 'तडित्सौदामनी विद्युत्' इत्यमरः । उच्चैरेव उच्चकैरुन्नतं घनं मेघमिव स्थितम् ॥ ७ ॥

निसर्गचित्रोज्ज्वलसूक्ष्मपक्ष्मणा लसद्बिसच्छेदसिताङ्गसङ्गिना ।
चकासतं चारुचमूरुचर्मणा कुथेन नागेन्द्रमिवेन्द्रवाहनम् ॥ ८ ॥

निसर्गेति । पुनः निसर्गात् स्वभावादेव चित्राणि शबलानि उज्ज्वलानि भास्वराणि सूक्ष्माणि पक्ष्माणि लोमानि यस्य तेन लसन् यो बिसच्छेदो मृणालखण्डः । 'छेदः खण्डोऽस्त्रियाम्' इति त्रिकाण्डशेषः । तद्वत्सिते अङ्गे वपुषि सङ्गिना सक्तेन चारुणा चमूरुचर्मणा मृगत्वचा कुथेन पृष्ठास्तरणेन । 'प्रवेण्यास्तरणं वर्णः परिस्तोमः कुथो द्वयोः' इत्यमरः । इन्द्रवाहनं नागेन्द्रम् ऐरावतमिव चकासतं शोभमानम् । इन्द्रस्य वाहनमिति स्वस्वामिभावमात्रस्य विवक्षितत्वात् "वाहनमाहितात्" इति न णत्वम् । यथाह वामनः । 'नेन्द्रवाहनशब्दे णत्वमाहितत्वस्याविवक्षितत्वात्' इति । चकासतेः शतरि "नाभ्यस्ताच्छतुः" इति नुमभावः । "जक्षित्यादयः षट्" इत्यभ्यस्तसंज्ञा ॥ ८ ॥

अजस्रमास्फालितवल्लकीगुणक्षतोज्ज्वलाङ्गुष्ठनखांशुभिन्नया ।
पुरः प्रवालैरिव पूरितार्द्धया विभान्तमच्छस्फटिकाक्षमालया ॥९॥

अंजस्रमिति । पुनरजस्रं प्राचुर्येणास्फालितास्ताडिताः । सौष्ठवपरीक्षार्थं न्युब्जाङ्गुष्ठेन तन्त्रीताडनं प्रसिद्धम् । तेषां वल्लकीगुणानां वीणातन्त्रीणां क्षतेन सङ्घर्षणेन उज्ज्वलैरङ्गुष्ठनखांशुभिर्भिन्नया मिश्रया । तद्रागरक्तयेत्यर्थः । अतएव पुरः पुरोभागे प्रवालैर्विद्रुमैः । 'अथ विद्रुमः पुंसि प्रवालं पुंनपुंसकम्' इत्यमरः । पूरितार्द्धयेव स्थितया अच्छस्फटिकाक्षमालया स्वच्छस्फटिकानां मालया । जपमालयेत्यर्थः । 'अच्छो भल्लूके स्फटिकेऽमलेऽच्छाभिमुखेऽव्ययम्' इति हेमचन्द्रः तथा प्रसिद्धस्फटिकग्रहणात् ऋषेर्मोक्षार्थित्वं व्यज्यते । 'स्फटिको मोक्षदः परम्' इति मोक्षार्थिनां

स्फटिकाक्षमालभिधानात् । विभान्तं भासमानम् । भातेः शतृप्रत्ययः । अत्र नखांशुभिन्नयेति स्वगुणत्यागेनान्यगुणस्वीकारलक्षणस्तद्गुणालङ्कार उक्तः । 'तद्गुणः स्वगुणत्यागात्' । इति॥९॥

रणद्भिराघट्टनया नभस्वतः पृथग्विभिन्नश्रुतिमण्डलैः स्वरैः ।
स्फुटीभवद्ग्रामविशेषमूर्च्छनामवेक्षमाणं महतीं मुहुर्मुहुः ॥ १० ॥

रणद्भिरिति । पुनर्नभस्वतो वायोराघट्टनया आघातेन पृथगसङ्कीर्णं रणद्भिर्ध्वनद्भिः । अनुरणनोत्पद्यमानैरित्यर्थः । ' श्रुत्यारब्धमनुरणनं स्वरः ' इति लक्षणात् । तदुक्तं रत्नाकरे । 'श्रुत्यनन्तरभावी यः स्निग्धोऽनुरणनात्मकः । स्वतो रञ्जयति श्रोतुश्चित्तं स स्वर उच्यते ' इति श्रुतिर्नाम स्वरारम्भकावयवः शब्दविशेषः । तदुक्तम् । ' प्रथमश्रवणाच्छब्दः श्रूयते ह्रस्वमात्रकः । सा श्रुतिः सम्परिज्ञेया स्वरावयवलक्षणा ' इति । विभिन्नानि प्रतिनियतसंख्यया व्यवस्थितानि श्रुतीनां मण्डलानि समूहा येषां तैर्विभिन्नश्रुतिमण्डलैः श्रुतिसङ्ख्यानियमश्च दर्शितः । ' चतुश्चतुश्चतुश्चैव षड्जमध्यमपञ्चमाः । द्वे द्वे निषादगान्धारौ त्रिस्त्रिर्ऋषभधैवतौ ' इति स्वराः षड्जादयः सप्तोक्तलक्षणाः । तदुक्तम् । ' श्रुतिभ्यः स्युः स्वराः षड्जर्षभगान्धारमध्यमाः । पञ्चमो धैवतश्चाथ निषाद इति सप्त ते । तेषां संज्ञाः सरिगमपधनीत्यपरा मताः ' इति । तैः स्वरैः स्फुटीभवन्त्यो ग्रामविशेषाणां षड्जाद्यपरनामकानां स्वरसङ्घातभेदानां त्रयाणां मूर्छना स्वरारोहावरोहक्रमभेदा यस्यां तां महतीं निजवीणाम् । ' विश्वावसोस्तु बृहती तुम्बुरोस्तु कलावती । महती नारदस्य स्यात्सरस्वत्यास्तु कच्छपी ' इति वैजयन्ती । मुहुर्मुहुरवेक्षमाणम्। तन्त्रीयोजनाभेदलक्षणमहिम्ना पुरुषप्रयत्नमन्तरेणैवाविसंवादं ध्वनतीति कौतुकादनुसन्दधानमित्यर्थः अथ ग्रामलक्षणम् । ' यथा कुटुम्बिनः सर्वेऽप्येकीभूता भवन्ति हि । तथा स्वराणां सन्दोहो ग्राम इत्यभिधीयते । षड्जग्रामो भवेदादौ मध्यमग्राम एव च । गान्धारग्राम इत्येतद्ग्रामत्रयमुदाहृतम्' इति। तथाच 'नन्द्यावर्त्तोऽथ जीमूतः सुभद्रो ग्रामकास्त्रयः । षड्जमध्यमगान्धारात्रयाणां जन्महेतवः' इति । मूर्च्छनालक्षणं च । 'क्रमात्स्वराणां सप्तानामारोहश्चावरोहणम् । सा मूर्च्छेत्युच्यते ग्रामस्था एताः सप्त सप्त च' इति। ग्रामत्रयेऽपि प्रत्येकं सप्तसप्त मूर्छना इत्येकविंशतिमूर्छना भवन्ति। तत्र नामानि तु नानपेक्षितमुच्यत इति प्रतिज्ञाभङ्गभयान्न लिख्यन्ते इति सर्वमवदातम् । अत्र पुंव्यापारमन्तरेण स्वराद्याविर्भावोक्त्या कोऽपि लोकातिक्रान्तोऽयं शिल्पसौष्ठवातिशयो वीणायाः प्रतीयते । तेन सह स्वतःप्रसिद्धातिशयस्याभेदेनाध्यवसितत्वात् तन्मूलातिशयोक्तिरलङ्कारः । सा च महत्याः पुंव्यापारं विना मूर्च्छाद्यसम्बन्धेऽपि सम्बन्धाभिधानादसम्बन्धेसम्बन्धरूपतया पुंव्यापाराख्यरूपकारणं विनापि मूर्च्छनादिकार्योत्पत्तिद्योतनाद्विभावना व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिरितिसक्षेपः ॥ १० ॥

निवर्त्य सोऽनुव्रजतः कृतानतीनतीन्द्रियज्ञाननिधिर्नभस्सदः ।
समासदत्सादितदैत्यसम्पदः पदं महेन्द्रालयचारु चक्रिणः ॥११॥

निवर्त्त्येति । अतीन्द्रिया इन्द्रियमतिक्रान्ता देशकालस्वरूपाद्विप्रकृष्टार्थाः । " अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया " इति समासः । " द्विगुप्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमासेषु परलिङ्गताप्रतिषेधो वक्तव्यः " इति विशेष्यलिङ्गत्वम् । तेषां ज्ञानं तस्य निधिः सर्वार्थद्रष्टेत्यर्थः । कृतानतीन् कृतप्रणामान् अनुव्रजतोऽनुगच्छतः नभसि आकाशे सीदन्ति गच्छन्तीति नभःसदः सुरान् । " सत्सूद्विष " इत्यादिना क्विप् । निवर्त्य प्रतिषिध्य स मुनिः सादितदैत्यसम्पदः सादिताः विध्वस्तीकृताः दैत्यानां सम्पदो येन तस्य चाक्रिणः कृष्णस्य पदं स्थानं महेन्द्रालयचारु इन्द्रभवनमिव भासमानं समासदत् । समाङ्पूर्वात् षद्धातोर्लुङ् । " पुषादि " इत्यङ् । अत्र नतीनती पदःपदमिति च द्वयो र्व्यञ्जनयुग्मयोरसकृदावृत्त्या छेकानुप्रासः अन्यत्र वृत्त्यनुप्रासः इत्यनयोः संसृष्टिः ॥ ११ ॥

पतत्पतङ्गप्रतिमस्तपोनिधिःपुरोऽस्य यावन्न भुवि व्यलीयत ।
गिरेस्तडित्वानिव तावदुच्चकैर्जवेन पीठादुदतिष्ठदच्युतः ॥ १२ ॥

पतदिति । पतन् यः पतङ्गः सूर्यः स प्रतिमा उपमानं यस्य सः । ' पतङ्गौ पक्षिसूर्यौ च ' इत्यमरः । तपोनिधिर्मुनिः अस्य हरेः पुरोभुवि पुरः प्रदेशे यावन्न व्यलीयत नातिष्ठत् " लीङ् गतौ " इतिधातोर्दैवादिकात्कर्तरि लङ् । तावदच्युतो हरिर्गिरेः शैलात् तडितोऽस्य सन्तीति तडित्वान् मेघ इव " मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः " इति मतुपो मकारस्य वकारः " तसौ मत्वर्थे " इति भसंज्ञायामेकसंज्ञाधिकारेणापदत्वान्न जश्त्वम् । उच्चकैरुन्नतात्पीठात् आसनात् जवेनोदतिष्ठत् । मुनिचरणस्य भूस्पर्शात्प्रागेव स्वयमुत्थितवान् । ' ऊर्ध्वं प्राणा ह्युत्क्रामन्ति यूनः स्थविर आयति । प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यां पुनस्तान्प्रतिपद्यते ' इति शास्त्रमनुस्मरन्निति भावः । " उदोनूर्ध्वकर्मणि " इति नियमादिहोर्ध्वकर्म्मणि नात्मनेपदम् । पतत्पतङ्ग इत्यत्र पतङ्गस्य पतनासम्भवादियमभूतोपमा इत्याचार्यदण्डिप्रभृतयो बभणुः अतएवाप्रसिद्धस्योपमानत्वायोगादुत्प्रेक्षेत्याधुनिकालङ्कारिकाः सर्वे वर्णयन्ति ॥ १२ ॥

अथ प्रयत्नोन्नमितानमत्फणैर्धृते कथञ्चित्फणिनां गणैरधः ।
न्यधायिषातामभिदेवकीसुतं सुतेन धातुश्चरणौ भुवस्तले ॥ १३ ॥

अथेति । अथाच्युताभ्युत्थानानन्तरं धातुः सुतेन नारदेन प्रयत्नोन्नमितास्तथापि मुनिपादन्यासभारादानमन्त्यः फणा येषां तेषां फणिनां गणैः अधोऽधःप्रदेशे कथंचिद्धृते स्थापिते भुवस्तले भूपृष्ठे । अभिदेवकीसुतं देवकीसुतमभिलक्ष्यीकृत्येर्थः । " लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्ये " इत्यव्ययीभावः । चरणौ पादौ । ' पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम् ' इत्यमरः । न्यधायिषातां निहितौ । दधातेः कर्म्मणि लुङ् । " स्यसिच्सीयुट् " इत्यादिना चिण्वदिटि " आतो युक्चिण्कृतोः " इति युक् । अत्र फणानां नमनोन्नमनासम्बन्धेऽपि मुनिगौरवाय तत्सम्बन्धाभिधानादतिशयोक्तिभेदः ॥ १३ ॥

तमर्घ्यमर्घ्यादिकयादिपूरुषः सपर्य्यया साधु स पर्य्यपूपुजत् ।
गृहानुपैतुं प्रणयादभीप्सवो भवन्ति नापुण्यकृतां मनीषिणः ॥१४॥

तमिति । आदिपूरुषः पुराणपुरुषः । "अन्येषामपि दृश्यते" इति वादीर्घः । स कृष्णः अर्घं पूजामर्हतीति अर्घ्यः । "दण्डादिभ्यो यः" इति यः । तं नारदम् । अर्घार्थं द्रव्यमर्घ्यम् । "पादार्घाभ्यां च" इति यत्प्रत्ययः। 'मूल्ये पूजाविधावर्घः', 'षट् तु त्रिष्वर्घ्यमर्घार्थे, इति चामरः। अर्घ्यमादिर्यस्यास्तया अर्घ्यादिकया । "शेषाद्विभाषा" इति विकल्पेन कप् प्रत्ययः । सपर्य्यया पूजया । 'पूजा नमस्यापचितिः सपर्य्यार्चार्हणाः समाः' इत्यमरः । साधु यथा तथा पर्य्यपूपुजत्परिपूजितवान् । णौ चङन्तं कर्त्तव्यम् । युक्तं चैतदित्यर्थान्तरं न्यस्यति **गृहानिति** । मनस ईषिणो मनीषिणः सन्तः पृषोदरादित्वात्साधुः । अपुण्यकृतां पुण्यमकृतवताम् । "सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः" इति भूते क्विप् । गृहान् प्रणयादुपैतुमभीप्सवः प्राप्तुमिच्छवः । आप्नोतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः "आप्ज्ञप्यृधामीत्" इतीकारः । नभवन्ति किन्तु पुण्यकृतामेव । अतः कृच्छ्रलभ्याः सन्तः पूज्या इत्यर्थः ॥ १४ ॥

न यावदेतावुदपश्यदुत्थितौ जनस्तुषाराञ्जनपर्वताविव ।
स्वहस्तदत्ते मुनिमासने मुनिश्चिरन्तनस्तावदभिन्यवीविशत् ॥१५॥

न यावदिति । उत्थितावेतौ मुनिकृष्णौ जनः तुषाराञ्जनयोः पर्वताविव यावन्नोदपश्यन्नोत्प्रेक्षितवान् । तावच्चिरन्तनः पुराणो मुनिः कृष्णः । पुरा किल भगवान् बदरिकारण्ये नारायणावतारेण तपसि स्थितवानिति पुराणात् । "सायं चिरम्" इत्यादिना ट्युप्रत्ययः तुडागमश्च । स्वहस्तेन दत्ते आसने मुनिं नारदम् अभिन्यवीविशत् स्वाभिमुखेनोपवेशितवान् । अभिनिपूर्वात् विशतेर्ण्यन्ताल्लुङि "णिश्रि" इति चङ् ॥ १५ ॥

महामहानीलशिलारुचः पुरो निषेदिवान् कंसकृषः स विष्टरे ।
श्रितोदयाद्रेरभिसायमुच्चकैरचूचुरच्चन्द्रमसोऽभिरामताम् ॥ १६ ॥

महामहेति । महत्या महानीलशिलायाः सिंहलद्वीपसम्भवेन्द्रनीलोपलस्य रुगिव रुग्यस्य तस्येत्युपमालङ्कारः । 'सिंहलस्थाकराद्भूता महानीलास्तु ते स्मृताः, इति भगवानगस्त्यः । कंसकृषो हरेः पुरोऽग्रे उच्चकैरुन्नते विष्टरे आसने । "वृक्षासनयोर्विष्टरः" इति षत्वम् । निषेदिवानुपविष्टवान् । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुः । स मुनिरभिसायं सायङ्कालाभिमुखम् । अव्ययीभावसमासः सायङ्कालस्य कार्ष्ण्यात् कृष्णोपमानत्वम् । श्रित आश्रित उदयाद्रिरुदयाचलो येन तस्य चन्द्रमसोऽभिरामतां शोभामचूचुरत् चोरितवान् प्राप्तवानित्यर्थः । "चुर स्तेये" "णिश्रि" इति चङ् । अन्यस्यान्यधर्म्मसम्बन्धासम्भवात् चन्द्रमसोऽभिरामतामिवाभिरामतामित्यौपम्यपर्य्यवसानादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धरूपो निदर्शनाभेदः, स चोक्तोपमया अङ्गाङ्गिभावेन सङ्कीर्यते ॥१६॥

विधाय तस्यापचितिं प्रसेदुषः प्रकाममप्रीयत यज्वनां प्रियः ।
ग्रहीतुमार्यान्परिचर्यया मुहुर्महानुभावा हि नितान्तमर्थिनः ॥ १७ ॥

विधायेति । यज्वानो विधिनेष्टवन्तः । 'यज्वा तु विधिनेष्टवान्' इत्यमरः । "सुयजोर्ङ्वनिप्" इति यजिधातोर्ङ्वनिप् । तेषां प्रियो हरिः प्रसेदुषः प्रसन्नस्य । "सदेः क्वसुरित्युक्तं" । तस्य मुनेरपचितिं पूजाम् । 'पूजा नमस्यापचितिः' इत्यमरः । विधाय विशेषेण मनोवाक्कायकर्म्मभिस्तत्परतया कृत्वा । प्रकाममत्यर्थमप्रीयत प्रीतोभवत् । "प्रीयतेर्दैवादिकात्कर्त्तरि लङ्" । मुनिपूजायाः प्रीतिहेतुत्वेऽर्थान्तरं न्यस्यति । महानुभावा महात्मानः आर्यान् पूज्यान् परिचर्यया मुहुर्ग्रहीतुं वशीकर्त्तुम् । "ग्रहोऽलिटि दीर्घः" इतीटो दीर्घः । नितान्तमर्थिनोऽभिलाषवन्तो हि भवन्ति अर्थोऽभिलाषः स एषामस्तीति मत्वर्थ इनिः, नतु णिनिः कृद्वृत्तेस्तद्धितवृत्तिर्वलीयसीतिभाष्यात् ॥ १७ ॥

अशेषतीर्थोपहृताः कमण्डलोर्निधाय पाणावृषिणाभ्युदीरिताः ।
अघौघविध्वंसविधौ पटीयसीर्नतेन मूर्ध्ना हरिरग्रहीदपः ॥ १८ ॥

अशेषेति । अशेषभ्यस्तीर्थेभ्य उपहृता आहृतास्तथा कमण्डलोरुदकपात्रादुद्धृत्येत्यर्थः।पाणौ निधाय ऋषिणाभ्युदीरिता आक्षिप्ताः अत एवाघौघानां पापसमूहानां विध्वंसविधौ विनाशकरणे पटीयसीः समर्थतराः । पटुशब्दात् ईयसुनि "उगितश्च" इति ङीप् । अपो जलानि हरिर्नतेन मूर्ध्ना अग्रहीत् स्वीकृतवान् । "ग्रहेर्लुङ्" ॥ १८ ॥

स काञ्चने यत्र मुनेरनुज्ञया नवाम्बुदश्यामवपुर्न्यविक्षत ।
जिगाय जम्बूजनितश्रियः श्रियं सुमेरुशृङ्गस्य तदा तदासनम् १९

स काञ्चने इति । नवाम्बुदश्यामवपुः स हरिर्मुनेरनुज्ञया काञ्चने काञ्चनविकारे वैकारिकोऽण्प्रत्ययः । यत्रासने न्यविक्षत उपविष्टवान् । निपूर्वविशो लुङि "नेर्विशः" इत्यात्मनेपदम् । "शल इगुपधादनिटः क्सः" इति क्सः । तदासनं तदा हर्युपवेशनसमये जम्बूर्नीलफलविशेषः । जम्बूः सुरभिपत्रा च राजजम्बूर्महाफला' इत्यभिधानरत्नमालायाम् । तया जनिता श्रीर्यस्य तत्तथोक्तस्य।भाषितपुस्कत्वात् पक्षे पुंवद्भावान्नुमभावः । सुमेरुशृङ्गस्य श्रियं जिगायाभिभावितवान् इत्यर्थः ।"सन् लिटोर्जेः" इति कुत्वम् । उपमानानुप्रासयोः संसृष्टिः ॥ १९ ॥

स तप्तकार्तस्वरभास्वराम्बरः कठोरताराधिपलाञ्छनच्छविः ।
विदिद्युते वाडवजातवेदसः शिखाभिराश्लिष्ट इवाम्भसां निधिः २०

स तप्तेति । तप्तं पुटपाकशोधितं कार्त्तस्वरं सुवर्णम् । 'रुक्मं कार्तस्वरं जाम्बूनदमष्टापदोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । तद्वद्भास्वरं दीप्यमानमम्बरं यस्य सः । पीताम्बर इत्यर्थः । कठोरताराधिपस्य पूर्णेन्दोर्लाञ्छनस्य छविरिव छविर्यस्य स इत्युपमानपूर्वपदो बहुव्रीहिः, उत्तरपदलोपश्च ।

स हरिर्वाडवजातवेदसो वाडवाग्नेः शिखाभिर्ज्वालाभिराश्लिष्टो व्याप्तोऽम्भसां निधिरिव समुद्र इव विदिद्युते बभौ ॥ २० ॥

रथाङ्गपाणेः पटलेन रोचिषामृषित्विषः संवलिता विरेजिरे ।
चलत्पलाशान्तरगोचरास्तरोस्तुषारमूर्तेरिव नक्तमंशवः ॥ २१ ॥

रथाङ्गपाणेरिति । रथाङ्गं चक्रं पाणौ यस्य तस्य हरेः । “ प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ ” इति पाणेः परनिपातः । रोचिषां छवीनां पटलेन समूहेन संवलिता मिलिता ऋषित्विषो नक्तं रात्रौ । सप्तम्यर्थेऽव्ययम् । तरोश्चलतां पलाशानां पत्राणामन्तराणि विवराणि गोचर आश्रयो येषां ते तुषारा मूर्तिर्यस्य तस्येन्दोरंशव इव विरेजिरे चकाशिरे ॥ २१ ॥

प्रफुल्लतापिच्छनिभैरभीषुभिः शुभ्रैश्च सप्तच्छदपांशुपाण्डुभिः ।
परस्परेणच्छुरितामलच्छवी तदैकवर्णाविव तौ बभूवतुः ॥ २२ ॥

प्रफुल्लेति । प्रफुल्लतीति प्रफुल्लं विकसितम् । फुल्लविकसने इति धातोः पचाद्यजन्तम् । फलेर्निष्ठायाम् “ अनुपसर्गात् फुल्लक्षीबकृशोल्लाघाः ” इति निपातनात् प्रफुल्तमित्येवेति क्षीरस्वामी । तापिच्छस्य तमालस्य पुष्पं तापिच्छम् । “ फले लुक् ” इति तद्धितलुक् । ‘ द्विहीनं प्रसवे सर्वम् ’ इति नपुंसकत्वम् । ‘कालस्कन्धस्तमालः स्यात्तापिच्छोऽपि’ इत्यमरः । तेन सदृशैः प्रफुल्लतापिच्छनिभैः । नित्यसमासत्वादस्वपदविग्रहः । अत एव ‘ स्युरुत्तरपदे त्वमी ’ । ‘ निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः ’ इत्यमरः । सप्त सप्त च्छदाः पर्णानि पर्वसु यस्येति सप्तच्छदो वृक्षभेदः । ‘ सप्तपर्णो विशालत्वक्शारदो विषमच्छदः ’ इत्यमरः । सङ्ख्याशब्दस्य वृत्तिविषये वीप्सार्थत्वं सप्तपर्णादिवदित्युक्तं भाष्ये । शेषं तापिच्छवत् । तस्य पुष्पाणि सप्तच्छदानि तेषां पांशुवत्पाण्डुभिः शुभ्रैरभीषुभिरन्योऽन्यरश्मिभिः । ‘ अभीषुः प्रग्रहे रश्मौ ’ इति शाश्वतः । परस्परेण छुरिते रूषिते अमले छवी अन्योन्यकान्ती ययोस्तौ । छव्योरभीषूणामवयवावयविभावाद्भेदनिर्देशः । तौ हरिनारदौ तदा एकवर्णाविव बभूवतुः । उभयप्रभामेलनादुभयोरपि सर्वाङ्गीणो गङ्गायमुनासङ्गम इव स्फटिकेन्द्रनीलमणिप्रभामेलनप्रायः कश्चिदेको वर्णः प्रादुर्बभूव तन्निमित्ता चेयमनयोरेकवर्णत्वोत्प्रेक्षा ॥ २२ ॥

युगान्तकालप्रतिसंहृतात्मनो जगन्ति यस्यां सविकाशमासत ।
तनौ ममुस्तत्र न कैटभद्विषस्तपोधनाभ्यागमसम्भवा मुदः ॥ २३ ॥

युगान्तेति । युगान्तकाले प्रतिसंहृतात्मन आत्मन्युपसंहृता आत्मानो जीवा येन तस्य कैटभद्विषो हरेर्यस्यां तनौ जगन्ति सविकाशं सविस्तरमासत अतिष्ठन् । ‘ आस उपवेशने ’ लङ् । तत्र तनौ देहे तपोधनाभ्यागमेन सम्भवन्तीति सम्भवाः सम्भूताः । पचाद्यच् । मुदः सन्तोषा न ममुः अतिरिच्यन्ते स्मेत्यर्थः । चतुर्दशभुवनभरणपर्याप्ते वपुषि अन्तर्न मान्तीति कविप्रौढोक्तिसिद्धातिशयेन स्वतः सिद्धस्याभेदेनाध्यवसितातिशयोक्तिः सा च मुदामन्तःसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धोक्त्या सम्बन्धासम्बधरूपा ॥ २३ ॥

निदाघधामानमिवाधिदीधितिं मुदा विकाशं मुनिमभ्युपेयुषी ।
विलोचने बिभ्रदधिश्रितश्रिणी स पुण्डरीकाक्ष इति स्फुटोऽभवत् ॥

निदाघेति । निदाघमुष्णं धाम किरणो यस्य तथोक्तम् । ‘ निदाघो ग्रीष्मकाले स्यादुष्णस्वेदाम्बुनोरपि ’ इति विश्वः । अर्कमिवाधिदीधितिमधिकतेजसं मुनिमभिलक्ष्य । “ अभिरभागे ” इति लक्षणे कर्मप्रवचनीयसंज्ञा “ कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया ” इति द्वितीया । मुदा विकाशमुपेयुषी उपगते । क्वसुप्रत्ययान्तो निपातः । अतएवाधिश्रिता प्राप्ता श्रीर्याभ्यां ते तथोक्ते । “इकोऽचि विभक्तौ” इति नुमागमः । विलोचने बिभ्रत् । “ नाभ्यस्ताच्छतुः ” इति नुमभावः । स हरिः पुण्डरीकाक्ष इत्येवं स्फुटोभवत् । सूर्यसन्निधाने श्रीविकाशभावादक्ष्णां पुण्डरीकसाधर्म्यात् पुण्डरीक इवाक्षिणी यस्येत्यवयवार्थलाभे पुण्डरीकाक्ष इति व्यक्तमन्वर्थसंज्ञोऽभूदित्यर्थः । बिभ्रत् स्फुटोऽभवदिति पदार्थहेतुकस्य काव्यलिङ्गस्य निदाघधामानमिवेत्युपमासापेक्षत्वादनयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ २४ ॥

सितं सितिम्ना सुतरां मुनेर्वपुर्विसारिभिः सौधमिवाऽथलम्भयन् ।
द्विजावलिव्याजनिशाकरांशुभिः शुचिस्मितां वाचमवोचदच्युतः ॥

सितमिति । अथोभयोरुपवेशनानन्तरमच्युतो हेतुकर्ता विसारिभिरभीक्ष्णं प्रसरद्भिः । “ बहुलमाभीक्ष्ण्ये ” इति णिनिः । द्विजावलिर्दन्तपङ्क्तिः । “ दन्तविप्राण्डजा द्विजाः ’ इत्यमरः । सैव व्याजः कपटं यस्य स तद्रूप इत्यर्थः । स चासौ निशाकरश्च तस्यांशुभिः किरणैः सितं स्वभावशुभ्रं मुनेर्वपुः सौधं प्रासादमिव सुतरामत्यन्तम् । “ अव्ययादाम् प्रत्ययः ” । सितिम्ना धावल्येन प्रयोज्यकर्त्रा लम्भयन् व्यापारयन् अतिधवलयन्नित्यर्थः । लभेरत्र गत्युपसर्जनप्राप्त्यर्थत्वेनागत्यर्थत्वात् “ गतिबुद्धि ” इत्यादिना अणि कर्त्तुर्न कर्मत्वम् । तथाह वामनः “ लभेर्गत्यर्थत्वात् णिच्यणौ कर्तुः कर्मत्वाकर्मत्वे ” इति । प्राप्त्युपसर्जनगत्यर्थत्वे तु कर्मत्वमेवेति रहस्यम् । “ लभेश्च ” इति नुमागमः । शुचिस्मितां वाचमवोचदुक्तवान् । ब्रुवो वच्यादेशः लुङ् । “ वच उम् ” इत्युमागमे गुणः । अत्र सौधमिवेत्युपमायाः सितिम्ना लम्भयन्नित्यसम्बन्धरूपातिशयोक्तेः द्विजावलिव्याजनिशाकरेति छलादिशब्दैरसत्यत्वप्रतिपादनरूपापह्नवस्य च मिथो नैरपेक्ष्यात्संसृष्टिः ॥ २५ ॥

हरत्यघं सम्प्रति हेतुरेष्यतः शुभस्य पूर्वाचरितैः कृतं शुभैः ।
शरीरभाजां भवदीयदर्शनं व्यनक्ति कालत्रितयेऽपि योग्यताम् ॥

हरतीति । भवदीयदर्शनं शरीरभाजां द्रष्टॄणामित्यर्थः । भजोण्विः कालत्रितये भूतादिकालत्रितयेऽपि योग्यतां पवित्रतां व्यनक्ति गमयति । कुतः । सम्प्रति दर्शनकाले अघं पापं हरति, एष्यतो भाविनः शुभस्य श्रेयसो हेतुः, तथा पूर्वाचरितैः प्रागनुष्ठितैः शुभैः सुकृतैः कृतम् । एवं

त्रैकाल्येऽपि कार्यत्वेनकारणत्वेन च पुंसि सुकृतसमवायमवगम्यते अत एतादृशं दर्शनं कस्य न प्रार्थ्यमिति भावः । अत्र हरतीत्यादिवाक्यत्रयस्यार्थस्यशरीरेत्यादिवाक्यत्रयोक्त्या वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ २६ ॥

जगत्यपर्याप्तसहस्रभानुना न यन्नियन्तुं समभावि भानुना ।
प्रसह्य तेजोभिरसङ्ख्यतां गतैरदस्त्वया नुन्नमनुत्तमं तमः ॥२७॥

जगतीति । जगत्यपर्याप्ता अपरिच्छिन्नाः सहस्रं भानवः अंशवो यस्य तेन भानुना अर्केण 'भानवोऽर्कहरांशवः' इति वैजयन्ती । यत्तमो नियन्तुं निवारयितुं न समभावि न शेके । "भावे लुङ्" । अविद्यमानमुत्तमं यस्मात् तदनुत्तमं सर्वाधिकमदस्तमो मोहात्मकम् असङ्ख्यतां गतैस्तेजोभिः प्रसह्य बलात् त्वया नुन्नं छिन्नम् । अतः श्लाघ्यदर्शनो भवानिति भावः । "नुदविद्" इत्यादिना विकल्पान्निष्ठानत्वभावः । अत्रोपमानाद्भानोर्मुनेराधिक्यप्रतिपादनाद्व्यतिरेकालङ्कारः २७

कृतः प्रजाक्षेमकृता प्रजासृजा सुपात्रनिःक्षेपनिराकुलात्मना ।
सदोपयोगेऽपि गुरुस्त्वमक्षयो निधिः श्रुतीनां धनसम्पदामिव२८

कृत इति । प्रजानाम् जनानां अपत्यानां च क्षेमकृता कुशलकारिणा । 'प्रजा स्यात्सन्ततौ जने' इत्यमरः । सुपात्रे योग्यपुरुषे कटाहादिदृढभाजने च निक्षेपेण निधानेन च निराकुलात्मना स्वस्थचित्तेन । 'योग्यभाजनयोः पात्रम्' इत्यमरः । प्रजासृजा ब्रह्मणा पुत्रिणा च त्वं धनसम्पदामिव श्रुतीनां वेदानां सदोपयोगे दानभोगाभ्यां व्ययेऽपि अक्षयः एकत्राम्नानादन्यत्रानन्त्याच्चेति भावः । गरुरुपदेष्टा सम्प्रदायप्रवर्त्तक इति यावत् । अन्यत्र महान् । निधीयत इति निधिः निक्षेपः कृतः । "उपसर्गे घोः किः" इति किः । श्रुतिसम्प्रदायद्वारा धर्माधर्मव्यवस्थापकतया जगत्प्रतिष्ठाहेतूनां भवादृशां दर्शनं कस्य न श्लाघ्यमिति भावः । अत्र शब्दमात्रसाधर्म्याच्छ्लेषोऽयं प्रकृतविषय इत्याहुः ॥ २८ ॥

विलोकनेनैव तवामुना मुने कृतः कृतार्थोऽस्मि निबर्हितांहसा ।
तथापि शुश्रूषुरहं गरीयसीर्गिरोथवा श्रेयसि केन तृप्यते ॥ २९ ॥

विलोकनेनेति । हे मुने ! निबर्हितांहसा अपहृतपाप्मना अत एवामुना तव विलोकनेनैव कृतार्थः कृतोऽस्मि । तथाप्यहं गरीयसीरर्थवत्तराः । "द्विवचनविभज्योपपदे तरबीयसुनौ" इति ईयसुन्प्रत्ययः, "उगितश्च" इति ङीप्, "प्रियस्थिर" इत्यादिना गुरोर्गरादेशः । गिरस्तव वाचोऽपि शुश्रूषुः श्रोतुमिच्छुरस्मि । "शृणोतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः" । न चैतद्वृथेत्याह । अथवा तथाहीत्यर्थः । 'अथवेति पक्षान्तरप्रसिद्ध्योः' इति गणव्याख्यानात् । श्रेयसि विषये केन तृप्यते न केनापीत्यर्थः । कृतार्थताया इयत्ताभावादिति भावः । भावे लट् ॥ २९ ॥

एवं प्रियमुक्त्वा सम्प्रत्यागमनप्रयोजनं विनयेन पृच्छति—

गतस्पृहोऽप्यागमनप्रयोजनं वदेति वक्तुं व्यवसीयते यया ।
तनोति नस्तामुदितात्मगौरवो गुरुस्तवैवागम एष धृष्टताम् ॥ ३० ॥

गतस्पृहोपीति । गतस्पृहो विरक्तोऽपि त्वमागमनप्रयोजनं वदेति वक्तुं यया धृष्टतया व्यवसीयते उद्यम्यते । स्यतेर्भावे लट् । उदितमुत्पन्नम् उक्तम् वा आत्मनो मम गौरवं येन सः गुरुः श्लाघ्यः एष तवागम आगमनमेव नोऽस्माकं धृष्टतां तनोति विस्तारयाति । " तनु विस्तारे " लट् । भवतो निस्पृहत्वेऽपि प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनव्याप्त्या सावकाशः प्रश्न इति भावः ॥ ३० ॥

इति ब्रुवन्तं तमुवाच स व्रती न वाच्यमित्थं पुरुषोत्तम ! त्वया ।
त्वमेव साक्षात्करणीय इत्यतः किमस्ति कार्यं गुरु योगिनामपि ३१

इति ब्रुवन्तमिति । इति ब्रुवन्तं तं हरिं स व्रती मुनिरुवाच । किमिति हे पुरुषोत्तम ! पुरुषेषु श्रेष्ठ ! " न निर्द्धारणे " इति षष्ठीसमासप्रतिषेधः । त्वया इत्थं गतस्पृहोऽपीति न वाच्यम् । निस्पृहस्याप्यत्र प्रयोजनसम्भवादिति भावः । तदेवाह । योगिनामपि त्वमेव साक्षात्करणीयः प्रत्यक्षीकर्तव्य इत्यतोऽस्मादन्यद् गुरु कार्यं कि मस्ति ? न किञ्चिदित्यर्थः । तस्मान्नप्रयोजनान्तरप्रश्नावकाश इति भावः ॥ २१ ॥

तदुक्तं योगिनामपि त्वमेव साक्षात्करणीय इति तदेव द्रढयति–

उदीर्णरागप्रतिरोधकं जनैरभीक्ष्णमक्षुण्णतयातिदुर्गमम् ।
उपेयुषो मोक्षपथं मनस्विनस्त्वमग्रभूमिर्निरपायसंश्रया ॥ ३२ ॥

उदीर्णरागेति । उदीर्ण उद्रिक्तो रागो विषयाभिलाषः स एव प्रतिरोधकः प्रतिबन्धकः पाटच्चरश्च यस्मिन् । ' प्रतिरोधिपरास्कन्दिपाटच्चरमलिम्लुचाः ' इत्यमरः । अभीक्ष्णमक्षुण्णतया अनभ्यस्तत्वेनाप्रतिहतत्वेन च जनैरतिदुर्गमं मोक्षपथमपवर्गमार्गं कान्तारं चोपेयुषः प्राप्तवतः । "उपेयिवान्" इत्यादिना क्वस्वन्तो निपातः । मनस्विनः सुमनसः धीरस्य च । प्रशंसायां विनिः । त्वमेव निरपायः पुनरावृत्तिरहितः संश्रयः प्राप्तिर्यस्याः सा तथोक्ता । ' न स पुनरावर्त्तते ' इति श्रुतेः । अग्रभूमिः प्राप्यस्थानम् । " अग्रमालम्बने प्राप्ये ' इति विश्वः । ' सोऽहम् ' इत्यादिश्रुतेस्तत्प्राप्तेरेव मोक्षत्वादिति भावः । तस्मान्मुमुक्षूणामपि त्वमेव साक्षात्करणीय इति सिद्धम् । ' तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ' इति श्रुतेः । यथा कस्यचित् कुतश्चित्सङ्कटात् निर्गतस्य केनचित्कान्तारेणागतस्य किञ्चिन्निर्बाधस्थानप्राप्तिरभयाय कल्पते, तथात्वमपि मुमुक्षोरिति ध्वनिः ॥ ३२ ॥

ननु प्रकृतिविविक्तपुरुषसाक्षात्कारान्मोक्षो नास्मत्साक्षात्कारादित्याशङ्क्य सोऽपि त्वमेवेत्याह–

उदासितारं निगृहीतमानसैर्गृहीतमध्यात्मदृशा कथंचन ।
बहिर्विकारं प्रकृतेः पृथग्विदुः पुरातनं त्वां पुरुषं पुराविदः ॥ ३३ ॥

उदासितारमिति । पुराविदः पूर्वज्ञाः कपिलादयस्त्वां निगृहीतमानसैरन्तर्निबद्धचित्तैर्योगिभिः आत्मनि अधि इत्यध्यात्मम् । " विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः " "अनश्च" इति समासान्तष्टच् । अध्यात्मं यादृग् ज्ञानं तया अध्यात्मदृशा प्रत्यग्दृष्ट्या कथञ्चन गृहीतं साक्षात्कृतम् । केन रूपेण गृहीतमित्यत आह। उदासितारम् उदासीनम्। प्रकृतौ स्वार्थप्रवृत्तायामपि स्वयमप्राकृतत्वादस्पृष्टमित्यर्थः । " आसेस्तृच् " । विकारेभ्यो बहिः बहिर्विकारं महदादिभ्यः पृथग्भूतमित्यर्थः । "अपपरिबहिरञ्चवः पञ्चम्या" इत्यव्ययीभावः । किञ्च प्रकृतेस्त्रैगुण्यात्मनो मूलकारणात् पृथग् भिन्नम् । ' प्रकृतिः पञ्च भूतेषु प्रधाने मूलकारणे ' इति यादवः । पुरातनमनादिम् । " सायञ्चिरम् " इत्यादिना ट्युप्रत्ययः । पुरुषं पुरुषपदवाच्यं विज्ञानघनं विदुर्विदन्ति । " विदो लटो वेति " झेरुसादेशः । ' मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त । षोडशकश्च विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ' इति । ' अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णाम् ' इत्यादिश्रुतिश्च । सोऽपि त्वमेव ' तत्त्वमसि इत्यादिवाक्यैरैक्यश्रवणात । तस्मात्त्वमेव साक्षात्करणीय इति सुष्ठूक्तमिति भावः ॥ ३३ ॥

एवं भगवतो निर्गुणस्वरूपमुक्त्वा सम्प्रति प्रस्तुतोपयोगितया सगुणमाश्रित्य षड्भिः स्तौति—

निवेशयामासिथ हेलयोद्धृतं फणाभृतां छादनमेकमोकसः ।
जगत्त्रयैकस्थपतिस्त्वमुच्चकैरहीश्वरस्तम्भशिरःसु भूतलम् ॥ ३४ ॥

निवेशयामासिथेति । जगत्त्रयस्य एकस्थपतिरेकाधिपतिः एकशिल्पी च । ' स्थपतिरधिपतौ तक्षिण बृहस्पतिसचिवयोः ' इति वैजयन्ती । त्वं हेलयोद्धृतं वराहावतारे इति भावः । फणाभृतामोकसः आश्रयस्य सद्मनश्च । ' ओकः सद्मनि चाश्रये ' इति विश्वः । एकं छादनमावरणं भूतलमुच्चकैरुन्नतेषु अहीश्वरः शेष एव स्तम्भः तस्य शिरःसु मूर्द्धसु अग्रेषु च । फणासहस्रेष्विति भावः । निवेशयामासिथ निवेशितवानसि । " विशतेर्ण्यन्तात् " लिटि थल् । कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि" इत्यस्तेरनुप्रयोगः । अत्र श्लिष्टाश्लिष्टरूपकयोर्हेतुहेतुमद्भावाच्छ्लिष्टं परम्परितरूपकम् ॥ ३४ ॥

अनन्यगुर्वास्तव केन केवलः पुराणमूर्तेर्महिमाऽवगम्यते ।
मनुष्यजन्मापि सुरासुरान्गुणैर्भवान्भवच्छेदकरैः करोत्यधः ॥ ३५ ॥

अनन्येति । न विद्यतेऽन्यो गुरुर्यस्यास्तस्या अनन्यगुर्वाः इत्यनीकारान्तः पाठः । समासात्प्राङ्ङीषि, "नद्यृतश्च" इति कप्प्रसङ्गः स्यात्, पश्चात्त्वनुपसर्जनाधिकारात् " वोतो गुणवचनात् " इति न प्राप्नोति, " ङिति ह्रस्वश्च " इति वा नदीसंज्ञात्वात् , "आण्नद्याः"इत्याडागमः । केचित्तु समासान्तविधिरनित्य इति कपं वारयन्ति । तस्याः सर्वोत्तमायास्तव पुराणमूर्तेरमानुषस्वरूपस्य केवलः कृत्स्नः । केवलः कृत्स्न एकः स्यात्केवलश्चावधारणे ' इति विश्वः । महिमा केनावगम्यते न केनापीत्यर्थः । कृतः मनुष्याज्जन्म यस्य स मनुष्यजन्मा भवान् । "अवर्ज्योहि बहुव्री-

Avadh Behari Parashad
Sharma.

हिर्व्यधिकरणो जन्माद्युत्तरपदः " इति वामनः भवच्छेदकरैः संसारनिवर्त्तकैर्गुणैर्ज्ञानादिभिः सुरासुरान्'। सुरासुरविरोधस्य कार्योपाधिकत्वेनाशाश्वतिकत्वात् " येषां च विरोधः शाश्वतिकः " इति न द्वन्द्वैकवद्भाव इत्याहुः । अधः करोति । " शेषे प्रथमः" इति प्रथमपुरुषः । भवच्छब्दस्य युष्मदस्मदन्यत्वेन शेषत्वादिति । मानुष एव ते महिमा दुरवगाहः, अमानुषस्तु किम् ! इति तात्पर्यार्थः । द्वितीयार्द्धेऽसकृद्व्यञ्जनावृत्त्या छेकानुप्रासः ॥ २५ ॥

लघूकरिष्यन्नतिभारभङ्गुराममूं किल त्वं त्रिदिवादवातरः ।
उदूढलोकत्रितयेन साम्प्रतं गुरुर्धरित्री क्रियतेतरां त्वया ॥ ३६ ॥

लघूकरिष्यन्निति । त्वमतिभारेण ऊर्ज्जेन स्वरूपेण भङ्गुरां स्वयं भज्यमानाम् । "भञ्जभासमिदो घुरच्" इति घुरच्प्रत्ययः । " भङ्गुरः कर्मकर्त्तरि " इति वामनः । अमूं भुवमित्यर्थः । लघूकरिष्यन् निर्भारां करिष्यन् किल । "कृभ्वस्ति योगे"इत्यादिना अभूततद्भावे च्विः "च्वौ च" इति दीर्घः । तृतीया द्यौस्त्रिदिवः स्वर्गस्तस्मात् घञर्थेकविधानम् । वृत्तिविषये सङ्ख्याशब्दस्य पूरणार्थत्वं त्रिभागादिवत् । अवातरः अवतीर्णोऽसि । साम्प्रतं सम्प्रति । उदूढलोकत्रितयेन । कुक्षाविति शेषः । त्वया धरित्री गुरुः पूज्या भारवती च क्रियतेतरामतिशयेन क्रियते । "तिङश्च" इति तरप् " किमेत्तिङव्ययघात् " इत्यादिना आमुप्रत्ययः । लघुकर्ता गुरुकर्तेति विरोधाभासोऽलङ्कारः । ' आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास उच्यते ' इति लक्षणात् ॥ ३६ ॥

निजौजसोज्जासयितुं जगद्द्रुहामुपाजिहीथा न महीतलं यदि ।
समाहितैरप्यनिरूपितस्ततः पदं दृशः स्याः कथमीश मादृशाम् ३७

निजेति । निजौजसा स्वतेजसा जगद्भ्यो द्रुह्यन्तीति जगद्द्रुहः कंसादयः । " सत्सूद्विष" इत्यादिना क्विप् । तेषां उज्जासयितुं तान् हिंसितुमित्यर्थः " जासिनिप्रहण " इत्यादिना कर्मणि शेषे षष्ठी "जसु" हिंसायामिति चुरादिः । महीतलं नोपाजिहीथाः यदि नावतरेश्चेत् । " ओहाङ् गतौ " लङि थासि रूपम् । ततस्तर्हि समाहितैः समाधिनिष्ठैरपि । " सकर्मकादप्याशितादिवदविवक्षिते कर्मणि कर्त्तरि क्तः " । अथवा समाहितैः समाहितचित्तैरित्यर्थः । विभक्तधनेषु " विभक्ता भ्रातर " इतिवदुत्तरपदलोपो द्रष्टव्यः । गम्यमानार्थस्याप्रयोग एव लोप इति कैयटः । अनिरूपितोऽगृहीतस्त्वमीश ! मादृशाम् । चर्मचक्षुषामिति भावः । विनयोक्तिरियम् । दृशो दृष्टेः पदं गोचरः कथं स्याः । न कथञ्चिदित्यर्थः । तस्मात्त्वत्साक्षात्कार एवागमनप्रयोजनमिति भावः ॥ ३७ ॥

ननु कोऽयं नियमो यन्ममैवायं दुष्टनिग्रहाधिकार इत्याशङ्क्यानन्यसाध्यत्वमेवाह—

उपप्लुतं पातुमदो मदोद्धतैस्त्वमेव विश्वंभर विश्वमीशिषे ।
ऋते रवेः क्षालयितुं क्षमेत कः क्षपातमस्काण्डमलीमसं नभः॥३८॥

उपप्लुतमिति । विश्वं बिभर्तीति विश्वम्भरस्तत्सम्बुद्धौ हे विश्वम्भर ! विश्वत्रातः ! “ संज्ञायां भृतॄवृजि “ इत्यादिना खच्प्रत्यये, “ अरुर्द्विषत् ” इत्यादिना मुमागमः मदोद्धतैः कंसादिभिः उपप्लुतं पीडितमदो विश्वं पातुं त्वमेव ईशिषे शक्तोऽसि विश्वम्भरत्वादिति भावः । “ ईश ” ऐश्वर्ये लिटि थासि रूपम् । अत्र वैधर्म्येण दृष्टान्तमाह। क्षपायास्तमस्काण्डैस्तमोवर्गैः । ‘ काण्डोऽस्त्री दण्डबाणार्ववर्गावसरवारिषु ’ इत्यमरः । “ कस्कादिषु च ” इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । मलीमसं मालिनम् ’ ‘ मलीमसं तु मलिनं कच्चरं मलदूषितम् ’ इत्यमरः ।“ज्योत्स्नातमिस्रा” इत्यादिना मत्वर्थीयो निपातः नभः क्षालयितुं रवेः ऋते रविं विना । “ अन्यारादितरर्त्ते ” इति पञ्चमी । कः क्षमेत शक्नुयात् न कोऽपीत्यर्थः । अत्र वाक्यद्वये समानधर्मस्यैकस्येशिषे क्षमेतेति शब्दद्वयेन वस्तुभावेन निर्देशात्तत्रापि व्यतिरेकमुखत्वाद्वैधर्म्येण प्रतिवस्तूपमालङ्कारः । तदुक्तम् ‘ सर्वस्य वाक्यार्थगतत्वेन सामान्यस्य वाक्यद्वये पृथङ्निर्देशे प्रतिवस्तूपमा ’ इति ॥ ३८ ॥

करोति कंसादिमहीभृतां वधाज्जनो मृगाणामिव यत्तव स्तवम् ।
हरे ! हिरण्याक्षपुरःसरासुरद्विपद्विषः प्रत्युत सा तिरस्क्रिया ॥३९॥

करोतीति । किञ्च जनो मृगाणामिव कंसादिमहीभृतां वधाद्धेतोः स्तवं स्तोत्रम् । ‘ स्तवः स्तोत्रं स्तुतिः नुतिः ’ इत्यमरः । करोतीति यत् हे हरे हे कृष्ण ! हे सिंहेति च गम्यते । सा स्तुतिक्रिया हिरण्याक्षपुरःसराः हिरण्याक्षप्रभृतयो ये असुरास्त एव द्विपास्तेषां द्विषः हन्तुरित्यर्थः । तस्य तव प्रत्युत वैपरीत्येन ‘ प्रत्युतेत्युक्तवैपरीत्ये ’ इति गणव्याख्यानात तिरस्क्रिया अवमानः । यदिति सामान्ये नपुंसकम् । सेति विधेयलिङ्गम् । गजघातिनः सिंहस्य मृगवधवर्णनमिव महासुरहन्तुस्तव कंसादिक्षुद्रनृपवधवर्णनं तिरस्कार एवेत्यर्थः । अत्रासुरद्विपानामिति हरिवद्धरिरिति श्लिष्टपरम्परितरूपकं मुगाणामिवेत्युपमयाऽङ्गाङ्गिभावेन सङ्कीर्यते॥ ३९॥

एवं स्तुत्या देवमभिमुखीकृत्यागमनप्रयोजनं वक्तुमुपोद्धातयति—

प्रवृत्त एव स्वयमुज्झितश्रमः क्रमेण पेष्टुं भुवनद्विषामसि ।
तथापि वाचालतया युनक्ति मां मिथस्त्वदाभाषणलोलुपं मनः ॥४०

प्रवृत्त इति । त्वमुज्झितश्रमस्त्यक्तश्रमः सन् क्रमेण भुवनानि द्विषन्तीति भुवनद्विषः दुष्टास्तेषां पेष्टुं तान् हिंसितुमित्यर्थः । “ जासिनिप्रहण ” इत्यादिना कर्मणि शेषे षष्ठी । स्वयमपरप्रेरित एव प्रवृत्तोऽसि । एवं तर्हि पिष्टपेषणं किमिति चेत्तत्राह । तथापि स्वतः प्रवृत्तेऽपि मिथो रहसि त्वदाभाषणे त्वया सह संलापे लोलुपं लुब्धम् ‘लुब्धोऽभिलाषुकस्तृष्णक्समौ लोलुपलोलुभौ’ इत्यमरः । मनो मां वाचालतया सह युनक्ति वाचालं करोतीत्यर्थः । वाचो बह्व्योऽस्य सन्तीति वाचालः । “ आलजाटचौ बहुभाषिणि ” इत्यालच् । ‘ स्याज्जल्पाकस्तु वाचालो वाचाटो बहुगर्ह्यवाक् ’ इत्यमरः ॥ ४० ॥

अथ स्ववाक्यश्रवणं सहेतृकं प्रार्थयते—

तदिन्द्रसन्दिष्टमुपेन्द्र ! यद्वचः क्षणं मया विश्वजनीनमुच्यते ।
समस्तकार्येषु गतेन धुर्यतामहिद्विषस्तद्भवता निशम्यताम् ॥ ४१ ॥

तदिति। तत्तस्मादिन्द्रमुपगतः उपेन्द्रः इन्द्रावरजः । अत एवेन्द्रसन्दिष्टं श्रोतव्यमिति भावः। किञ्च विश्वस्मै जनाय हितं विश्वजनीनम् । " आत्मन्विश्वजनभोगोत्तरपदात् खः " इति खः । यद्वचः क्षणं न तु चिरं मयोच्यते । तद्वचोऽहिद्विषो वृत्रघ्नः । ' सर्पे वृत्रासुरेऽप्यहिः ' इति वैजयन्ती । समस्तकार्येषु धुर्यतां धुरन्धरत्वं गतेन अतोऽपि भवता निशम्यताम् । प्रार्थनायां लोट् । धुरं वहतीति धुर्यः । "धुरो यड्ढकौ" इति यत्प्रत्ययः । स्फुटमत्र पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ४१ ॥

अथ शिशुपालो हन्तव्य इति वक्तुं तस्यावश्यवध्यत्वेऽनन्यवध्यत्वज्ञापनौपयिकतया औद्धत्यप्रकटनार्थं जन्मान्तरवृत्तान्तं तावदुद्घाटयति—

अभूदभूमिः प्रतिपक्षजन्मनां भियां तनूजस्तपनद्युतिर्दितेः ।
यमिन्द्रशब्दार्थनिषूदनं हरेर्हिरण्यपूर्वं कशिपुं प्रचक्षते ॥ ४२ ॥

अभूदिति । प्रतिपक्षाच्छत्रोः जन्म यासां तासां भियामभूमिरविषयः । निर्भीक इत्यर्थः । तपनद्युतिः सूर्यतापो दितेस्तनूजो दैत्योऽभूत् । कोऽसावत आह । हरेरिन्द्रस्य इन्द्रशब्दार्थनिषूदनं इन्दतीति इन्द्रः । "इदि" परमैश्वर्ये, ऋज्रेन्द्र" इत्यादिना रन्प्रत्ययान्तः औणादिकनिपातः। तस्य इन्द्र इति शब्दस्येन्द्र इति संज्ञापदस्य योऽर्थः परमैश्वर्यलक्षणः तस्य निषूदनं निवर्त्तकम् । कर्त्तरि ल्युट् । हरेरैश्वर्यनिहन्तारमित्यर्थः । यं दैत्यं हिरण्यपूर्वं कशिपुं प्रचक्षते हिरण्यकशिपुमाहुरित्यर्थः। अत्र हिरण्यशब्दपूर्वकत्वं कशिपुशब्दस्यैव न तु संज्ञिनस्तदर्थस्येति शब्दपरस्य कशिपुशब्दस्यार्थगतत्वेनाप्रयोज्यस्य प्रयोगादवाच्यवचनाख्यार्थदोषमाहुः । यदेवावाच्यवचनमवाच्यवचनं हि तत् इति समाधानम् । एवंविधविषये शब्दपरेणार्थलक्षणेति कथञ्चित्सम्पाद्यमित्युक्तमस्माभिः । देवपूर्वं गिरिं ते । इति । 'धनुरुपपदमस्मै वेदमभ्यादिदेशइत्येतद्व्याख्यानावसरे सञ्जीविन्यां घण्टापथे च, विशेषश्चात्र यं दैत्यमुदिश्य हिरण्यपूर्वं कशिपुं प्रचक्षते संज्ञात्वेन प्रयुङ्क्ते ॥ ४२ ॥

समत्सरेणासुर इत्युपेयुषा चिराय नाम्नः प्रथमाभिधेयताम् ।
भयस्य पूर्वावतरस्तरस्विना मनस्सु येन द्युसदां न्यधीयत ॥ ४३ ॥

समत्सरेणेति । समत्सरेण अन्यशुभद्वेषसहितेन । 'मत्सरोऽन्यशुभद्वेषे' इत्यमरः । अस्यतीत्यसुरः ।'असेरुरन्'असुर इति नाम्नः चिराय चिरकालेन । ' चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः ' इत्यमरः । प्रथमाभिधेयतामुपेयुषा अन्वर्थतया मुख्यार्थतां गतेन तरस्विना बलवता । ' तरसी बलरंहसी ' इति विश्वः । येन हिरण्यकशिपुना दिवि सीदन्तीति तेषां द्युसदां देवानां मनस्सु भयस्य पूर्वावतरः प्रथमप्रवेशः । "ऋदोरप्" इत्यप् । न्यधीयत निहितः । धाञः कर्मणि लङ् । अस्मादेव देवानां प्रथमं भयस्योत्पत्तिरभूदित्यर्थः ॥ ४३ ॥

दिशामधीशांश्चतुरो यतः सुरानपास्य तं रागहृताः सिषेविरे ।
अवापुरारभ्य ततश्चला इति प्रवादमुच्चैरयशस्करं श्रियः ॥ ४४ ॥

दिशामिति । श्रियः सम्पदः यतः । यदेत्यर्थः । दिशामधीशान् दिक्पतीनपि चतुरः सुरान् इन्द्रवरुणयमकुबेरान् अपास्य त्यक्त्वा तं हिरण्यकशिपुं रागहृताः रागकृष्टाः सत्यः । न तु बलादिति भावः । सिषेविरे । यतो वीरप्रियाः श्रियः इति भावः । तत आरभ्य तदाप्रभृति अयशः करोतीत्ययशस्करं दुष्कीर्तिहेतुमित्यर्थः । "कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु" इति टप्रत्ययः । "अतः कृकमि" इत्यादिना विसर्जनीयस्य सत्वम् । उच्चैः प्रचुरं चला अस्थिरा इति प्रवादं जनापवादमापुः । दिगीशानामपि सर्वस्वहारित्वात्तदौद्धत्यस्य प्राकट्यमिति भावः ॥ ४४ ॥

पुराणि दुर्गाणि निशातमायुधं बलानि शूराणि घनाश्च कञ्चुकाः ।
स्वरूपशोभैकफलानि नाकिनां गणैर्यमाशङ्क्य तदादि चक्रिरे ॥ ४५ ॥

पुराणीति । किञ्च नाकिनां सुराणां गणैः यं हिरण्यकशिपुमाशङ्क्य बाधकत्वेनोत्प्रेक्ष्य स कालः आदिर्यस्मिंस्तत्तदादि तदाप्रभृति स्वरूपशोभैवैकं फलं मुख्यं प्रयोजनं येषां तेषां सुरादीनां तानि तथोक्तानि । प्रागीदृगसाध्यशत्रोरभावादिति भावः । "नपुंसकमनपुंसकेन" इत्यादिना नपुंसकैकशेषः । पुराणि दुर्गाणि प्राकारपरिखादिना अगम्यानि चक्रिरे । "सुदुरोरधिकरणे" इति गमेर्डः । आयुधं निशातं निशितं चक्रे इति विभक्तिविपरिणामेनान्वयः । 'शो तनूकरणे' इति धातोः क्तः, "शाच्छोरन्यतरस्याम्" इतीत्वविकल्पात्पक्षे आत्वम् । बलानि सैन्यानि शूराणि शौर्यवन्ति चक्रिरे सम्पादितानि । कञ्चुका बारबाणाः । लोहवर्माणीत्यर्थः 'कञ्चुको वारबाणोऽस्त्री' इत्यमरः । घना दुर्भेदाश्चक्रिरे । इत्थं नित्यसन्नद्धा जाग्रति स्मेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

स सञ्चरिष्णुर्भुवनान्तरेषु यां यदृच्छयाशिश्रियदाश्रयः श्रियः ।
अकारि तस्यै मुकुटोपलस्खलत्करैस्त्रिसन्ध्यं त्रिदशैर्दिशे नमः ॥ ४६ ॥

स इति । अन्येषु भवनेषु भवनान्तरेषु । "सुप्सुपा" इति समासः । सञ्चरिष्णुः सञ्चरणशीलः । "अलङ्कृञ्" इत्यादिना चरेरिष्णुच् । श्रियो लक्ष्म्याः आश्रयः स हिरण्यकशिपुः । यदृच्छया स्वैरवृत्त्या । 'यदृच्छा स्वैरवृत्तिः' इत्यमरः । यां दिशमाशिश्रियत् अगमत् । श्रयतेर्लुङ् "णिश्रि" इत्यादिना चङि द्विर्भावः इयङादेशः । मुकुटोपलेषु मौलिरत्नेषु स्खलन्तः करा येषां तैः । शिरसि बद्धाञ्जलिभिरित्यर्थः । 'उपलः प्रस्तरे रत्ने' इति विश्वः । तिस्रो दशा बाल्यकौमारयौवनानि जन्मसत्तावृद्धयो वा येषां तैस्त्रिदशैर्देवैः । तिस्रः सन्ध्याः समाहृतास्त्रिसन्ध्यम् । "तद्धितार्थोत्तरपद" इत्यादिना समाहारे द्विगुः । 'द्विगुरेकवचनम्' वा टाबन्त इति पक्षे नपुंसकत्वम्, "अत्यन्तसंयोगे द्वितीया" इति द्वितीया । तस्यै दिशे करैर्हस्तैः । "नमः स्वस्ति" इत्यादिना चतुर्थी । नमः नमस्कारोऽकारि कृतम् । कृञः कर्मणि लुङ् "चिण् भावकर्मणोः"

इति चिण्। सन्ध्यावन्दनेऽपि दिङ्नियमं परित्यज्य तदागमनभयात्तस्यै दिशे नमस्कारः कृत इति भावः ॥ ४६ ॥

अथ सोऽपि त्वयैव हत इत्याह—

सटाच्छटाभिन्नघनेन बिभ्रता नृसिंह ! सैंहीमतनुं तनुं त्वया ।
स मुग्धकान्तास्तनसङ्गभङ्गुरैरुरोविदारं प्रतिचस्करे नखैः ॥४७॥

सटाच्छटेति । हे नृसिंह ! नरः सिंह इवेत्युपमितसमासः । ना चासौ सिंहश्चेत्यापि प्रस्तावात्। सिंहस्येमां सैंहीं तनुं कायं बिभ्रता नृसिंहावतारभाजेत्यर्थः। किम्भूताम् । अतनुं विस्तीर्णाम्। अत एव सटाच्छटाभिः केशरसमूहैः। भिन्ना घना मेघा येन । अभ्रङ्कषविग्रहत्वादिति भावः । 'सटा जटाकेशरयोः' इति । 'तनुः काये कृशेऽल्पे च इति' च विश्वः । त्वया स दैत्यः मुग्धौ नवौ । 'मुग्धः सौम्ये नवे मूढे' इति वैजयन्ती । यौ कान्तास्तनौ तयोः सङ्गेनापि भङ्गुरैः कुटिलैर्नखैरुरोविदारं उरो विदार्य "परिक्लिश्यमाने च" इति णमुल् प्रत्ययः । प्रतिचस्करे हतः। किरतेः कर्मणि लिट् "ऋच्छत्यॄताम्" इति गुणः, "हिंसायां प्रतेश्च" इति सुडागमः । वज्रकठिनोऽपि नखैर्विदारित इति वाङ्मनसयोरगोचरमहिम्नस्ते किमसाध्यमिति भावः ॥ ४७ ॥

अथास्य जन्मान्तरचेष्टितान्याचष्टे—

विनोदमिच्छन्नथ दर्पजन्मनो रणेन कण्ड्वास्त्रिदशैः समं पुनः ।
स रावणो नाम निकामभीषणं बभूव रक्षः क्षतरक्षणं दिवः ॥४८॥

विनोदमिति । अथ स हिरण्यकशिपुः पुनः भूयोऽपि त्रिदशैः समं सह । 'साकं सार्द्धं समं सह' इत्यमरः । रणेन दर्पादन्तस्साराज्जन्म यस्यास्तस्याः कण्ड्वाः भुजकण्डूतेर्विनोदमपनोदमिच्छन् । प्राग्भवनखक्षतैस्तदपनोदाभावादित्यर्थः। दिवः स्वर्गस्य। क्षतं नष्टं रक्षणं रक्षा येन तत्। क्षतद्युरक्षणमित्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । अनेन देवसर्वस्वापहारित्वमुक्तम् । भीषयत इति भीषणः । "नन्द्यादित्वात् ल्युः । "भियो हेतुभये षुक्" इति षुक् । निकामं भीषणः। "सुप्सुपा" इति समासः । रावणो नाम रावण इति प्रसिद्धं रक्षो बभूव राक्षसयोनौ जात इत्यर्थः । विश्रवसोऽपत्यं पुमान् रावण इति विग्रहः । "तस्यापत्यम्" इत्यणि कृते "विश्रवसो विश्रवणरवणौ" इति प्रकृते रवणादेशः । पौराणिकास्तु रावयतीति व्युत्पादयन्ति । तदुक्तमुत्तरकाण्डे । 'यस्माल्लोकत्रयं चैतद्रावितं भयमागतम् । तस्मात्त्वं रावणो नाम नाम्ना वीरो भविष्यसि' इति । "रौतेर्ण्यन्तात्कर्त्तरि ल्युट्" । रावणरक्षसोर्नियतलिङ्गत्वाद्विशेषणविशेष्यभावेऽपि स्वलिङ्गता ॥ ४८ ॥

अथास्यौद्धत्यमष्टादशश्लोक्याचष्टे—

प्रभुर्बुभूषुर्भुवनत्रयस्य यः शिरोतिरागाद्दशमं चिकर्त्तिषुः ।
अतर्कयद्विघ्नमिवेष्टसाहसः प्रसादमिच्छासदृशं पिनाकिनः ॥ ४९ ॥

प्रभुरिति। यो रावणः भुवनत्रयस्य प्रभुः स्वामी बुभूषुः भवितुमिच्छुः भुवः सन्नन्तादुप्रत्ययः। अतिरागादुत्साहात्। न तु फलविलम्बननिर्वेदादिति भावः। दशमं शिरः चिकर्तिषुः कर्तितुं छेत्तुमिच्छुः। " कृती छेदने " इति धातोः सन्नन्तादुप्रत्ययः । इष्टसाहसः प्रियसाहसः अतएवेच्छासदृशमिच्छानुरूपं पिनाकिनः प्रसादं वरं विघ्नमिवातर्कयत् उत्प्रेक्षितवान्। इति परमसाहसिकत्वोक्तिः। इत आरभ्य श्लोकषट्केऽपि यच्छब्दस्य स रावणो नाम रक्षो बभूवेति पूर्वेणान्वयः। रङ्गराजस्तु ' न चक्रमस्याक्रमताधिकन्धरमिति ' उपरिष्टादन्वय इत्याह । तदसत् । गुणानां च परार्थत्वादसम्बन्धः स्यात्समत्वात् । इति न्यायादारुण्यादिवत्प्रत्येकं प्रधानान्वयिनां मिथः सम्बन्धायोगादित्यलम् शाखाचङ्क्रमणेन। पुरा किल रावणः काम्ये कर्मणि पशुपतिप्रीणनाय नव शिरांसि अग्नौ हुत्वा दशमारम्भे सन्तुष्टात्तस्मात् त्रैलोक्याधिपत्यं वव्रे इति पौराणिकी कथात्रानुसन्धेया ॥ ४९ ॥

अथ कैलासोत्क्षेपणवृत्तान्तमाह— Madan Gohil

समुत्क्षिपन्यः पृथिवीभृतां वरं वरप्रदानस्य चकार शूलिनः।
त्रसत्तुषाराद्रिसुताससम्भ्रमस्वयङ्ग्रहाश्लेषसुखेन निष्क्रयम्॥५०॥

समुत्क्षिपन्निति। यो रावणः पृथिवीभृतां पर्वतानां वरं श्रेष्ठं कैलासं समुत्क्षिपन्। दर्पादिति शेषः। शूलिनो वरप्रदानस्य पूर्वोक्तस्य। त्रसन्त्याः शैलचलनेन बिभ्यत्यास्तुषाराद्रिसुतायाः पार्वत्याः ससम्भ्रमो यः स्वयङ्ग्रहः प्रियप्रार्थनां विना कण्ठग्रहणम् । " सुप्सुपा " इति समासः। तेन आश्लेषः संमेलनं तेन यत्सुखं तेन। त्रैलोक्याधिपत्यसुखादुत्कृष्टेनेति भावः। निष्क्रयं प्रत्युपकारनिर्गतिं चकार। ' निष्क्रयो बुद्धियोगे स्यात्सामर्थ्ये निर्गतावपि ' इति वैजयन्ती । यद्वा निष्क्रयं चकार क्रयेण व्यवहारेण याच्ञादोषदैन्यं ममार्जेत्यर्थः । :अत्र सुखवरदानयोर्विनिमयात् परिवृत्तिरलङ्कारः ॥ ५० ॥

पुरीमवस्कन्द लुनीहि नन्दनं मुषाण रत्नानि हरामराङ्गनाः।
विगृह्य चक्रे नमुचिद्विषा बली य इत्थमस्वास्थ्यमहर्दिवं दिवः॥५१॥

पुरीमिति। यो बली बलवान् रावणः नमुचिद्विषा इन्द्रेण विगृह्य विरुध्य पुरीममरावतीमवस्कन्द अवरुरोध। नन्दनम् इन्द्रवनम्। ' नन्दनं वनम्' इत्यमरः। लुनीहि चिच्छेद। " ई हल्यघोः " इतीकारः। रत्नानि श्रेष्ठवस्तूनि मणीन्वा ' रत्नं श्रेष्ठे मणावपि ' इति विश्वः। मुषाण मुमोष। मुष स्तेये "हलः श्नः शानज्झौ " इति श्नः शानजादेशः। अमराङ्गनाः हर जहार। सर्वत्र पौनःपुन्येनेत्यर्थः। इत्थमनेन प्रकारेण अहनि च दिवा चाहर्दिवम् अहन्यहनीत्यर्थः। "अचतुर " इत्यादिना सप्तम्यर्थवृत्तौ द्वन्द्वे समासान्तो निपातः। दिवः स्वर्गस्यास्वास्थ्यमुपद्रवं चक्रे। अत्रावस्कन्देत्यादौ "क्रियासमभिहारे लोट् लोटो हिस्वौ वा च तध्वमोः" इत्यनुवृत्तौ "समुच्चयेऽन्यतरस्याम् " इति विकल्पेन कालसामान्ये लोट्। तस्य यथोपग्रहं सर्वतिङादेशो हिस्वौ च प्रकार-

णादिना त्वर्थविशेषावसानम् “अतो हेः” इति यथायोग्यं हिलुक् । पौनःपुन्यं भृशार्थो वा क्रियासममभिहारः अवस्कन्दनादिक्रियाविशेषाणां समुच्चयः क्रियासमभिहारः तत्सामान्यस्य करोतेः “समुच्चये सामान्यवचनस्य” इत्यनुप्रयोगश्चक्रे इति अत्र तिङ् वैचित्र्यात्सौशब्दाख्यो गुणः । ‘सुपां तिङां परावृत्तिः सौशब्दमिति कीर्त्यते’ इति लक्षणात् । समुच्चयश्चालङ्कारः ॥ ५१ ॥

सलीलयातानि न भर्तुरभ्रमोर्न चित्रमुच्चैःश्रवसः पदक्रमम् ।
अनुद्रुतः संयति येन केवलं बलस्य शत्रुः प्रशशंस शीघ्रताम् ॥५२॥

सलीलेति । संयति युद्धे । ‘समुदायः स्त्रियां संयत्समित्याजिसमिद्युधः’ इत्यमरः । येन रावणेन अनुद्रुतोऽनुधावितः बलस्य शत्रुरिन्द्रः अभ्रमोर्भर्तुरैरावतस्य सलीलयातानि सभङ्गीकगमनानि न प्रशशंस । तथा उच्चैःश्रवसः स्वाश्वस्य चित्रं नानाविधं पदक्रमं पादविक्षेपम् । अर्द्धपलायितादिगतिविशेषमित्यर्थः । न प्रशशंस । किन्तु केवलं शीघ्रतां शीघ्रगामित्वमेव प्रशशंस अन्यथा शीघ्रं मामास्कन्द्य ग्रहीष्यतीति भयादिति भावः ॥ ५२ ॥

अशक्नुवन्सोढुमधीरलोचनः सहस्ररश्मेरिव यस्य दर्शनम् ।
प्रविश्य हेमाद्रिगुहागृहान्तरं निनाय बिभ्यद्दिवसानि कौशिकः॥५३॥

अशक्नुवन्निति । अधीरलोचनः अस्थिरदृष्टिः कौशिको महेन्द्र उलूकश्च । ‘महेन्द्रगुग्गुलूलूकव्यालग्राहेषु कौशिकः’ इत्यमरः । सहस्ररश्मेः सूर्यस्येव यस्य रावणस्य विक्रमकर्मणो दर्शनं सोढुमशक्नुवन् । हेमाद्रेर्गुहेव गृहं तस्यान्तरं प्रविश्य बिभ्यत्तत्रापि वेपमान एव । बिभेतेः शतरि “नाभ्यस्ताच्छतुः” इति नुमभावः । दिवसानि वासराणि निनाय । ‘वा तु क्लीबे दिवसवासरौ’ इत्यमरः । यथा पेचकः सूर्योदये भीतः संस्तिष्ठति तथा सोऽपीति भावः । कौशिक इत्यभिधायाः प्रस्तुतैकगोचरत्वेनोभयश्लेषेऽपि विशेष्यश्लेषासम्भवात् उलूकविषयशब्दशक्तिमूलो ध्वनिः । सहस्ररश्मेरिवेत्युपमाननिर्वाहकत्वाद्वाच्यसिद्ध्यङ्गम् ॥ ५३ ॥

बृहच्छिलानिष्ठुरकण्ठघट्टनाद्विकीर्णलोलाग्निकणं सुरद्विषः ।
जगत्प्रभोरप्रसहिष्णु वैष्णवं न चक्रमस्याक्रमताधिकन्धरम् ॥५४॥

बृहच्छिलेति । बृहति शिलेव निष्ठुरे कण्ठे घट्टनादभिघाताद्विकीर्णा विक्षिप्ताः लोलाश्चाग्निकणाः स्फुलिङ्गा यस्य तत् अत एवाप्रसहिष्णु अनभिभावकम् । प्रसहनमभिभव इति वृत्तिकारः। “अलंकृञ्” इत्यादिना इष्णुच् । वैष्णवं चक्रं सुदर्शनं जगत्प्रभोः सकललोकैकस्वामिनः अस्य सुरद्विषो रावणस्य कन्धरायामधि अधिकन्धरम् अधिग्रीवम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः, “अव्ययीभावश्च” इति नपुंसकत्वात् “ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य” इति ह्रस्वत्वम् । ‘कण्ठो गलोऽथ ग्रीवायां शिरोधिः कन्धरेत्यपि’ इत्यमरः । नाक्रमताप्रतिहतं न क्रमतेस्म न प्रवर्ततेस्म । किन्तु प्रतिहतमेवेत्यर्थः । “वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमः” इति वृत्तावात्मनेपदम् । वृत्तिरप्रतिबन्धः ॥५४॥

विभिन्नशंखः कलुषीभवन्मुहुर्मदेन दन्तीव मनुष्यधर्मणः ।
निरस्तगाम्भीर्यमपास्तपुष्पकं प्रकम्पयामास न मानसं न सः॥५५॥

विभिन्नेति । स रावणो मदेन । दर्पेणेभदानेन च । मदोदर्पेभदानयोः ' इति विश्वः दन्तीव गज इव विभिन्नो विघट्टितः शङ्खो निधिभेदः कम्बुश्च येन सः सन् । ' शङ्खो निध्यन्तरे कम्बुललाटास्थिनखेषु च ' इति विश्वः । अकलुषं कलुषं क्षुब्धमाविलं च भवत् कलुषीभवत् । निरस्तगाम्भीर्यमविकारित्वमगाधित्वं च यस्य तत् । अपास्तानि पुष्पाणि पुष्पकं विमानं च यस्माद् तत् । पुष्पपक्षे वैभाषिकः कप् प्रत्ययः । मनुष्यस्येव धर्मः श्मश्रुलत्वादिर्यस्येति स्वामी । तस्य मनुष्यधर्मणः । " धर्म्मादनिच् केवलात् " इत्यनिच् । मानसं चित्तं तदीयं सरश्च । ' मानसं सरसि स्वान्ते ' इति विश्वः । मुहुर्न प्रकम्पयामास न क्षोभयामासेति न किन्तु प्रकम्पयामासैवेत्यर्थः । कुबेरस्य महामहिमतया सम्भाविताप्रकम्पित्वनिवारणाय नञ्द्वयम् । सम्भाव्य निषेधनिवर्तने नञ्द्वयमिति वामनः । अत्र दन्तिरावणयोः प्रकृताप्रकृतयोः श्लेषः ॥ ५५ ॥

रणेषु तस्य प्रहिताः प्रचेतसा सरोषहुङ्कारपराङ्मुखीकृताः ।
प्रहर्तुरेवोरगराजरज्जवो जवेन कण्ठं सभयाः प्रपेदिरे ॥ ५६ ॥

रणेष्विति । किञ्च रणेषु प्रचेतसा वरुणेन प्रहिताः प्रयुक्ताः उरगराजा महासर्पास्ते रज्जव इव उरगराजरज्जवः । नागपाशा इत्यर्थः । तस्य रावणस्य सरोषहुङ्कारेण पराङ्मुखकृताः व्यावर्त्तिताः अत एव सभयाः सत्यः जवेन वेगेन प्रहर्तुः प्रयोक्तुः प्रचेतस एव कण्ठं प्रपेदिरे प्राप्ताः । अत्र परहिंसाप्रयुक्तस्यायुधस्य वैपरीत्येन स्वकण्ठग्रहणादनर्थोत्पत्तिरूपो विषमालङ्कारः ॥५६॥

परेतभर्तुर्महिषोऽमुना धनुर्विधातुमुत्खातविषाणमण्डलः ।
हृतेऽपि भारे महतस्त्रपाभरादुवाह दुःखेन भृशानतं शिरः ॥५७॥

परेतभर्तुरिति । अमुना रावणेन धनुः शार्ङ्गं विधातुं निर्मातुं उत्खातमुत्पाटितं विषाणयोः शृङ्गयोर्मण्डलं वलयं यस्य स परेतभर्तुः यमस्य महिषः । वाहनभूत इति भावः । भारे विषाणरूपे भृञो घञ् । हृतेऽपि महतस्त्रपैव भरस्तस्मात् । ततोऽपि दुर्भरादिति भावः । भृञः क्रैयादिकात् । " ऋदोरप् " इति अप्प्रत्ययः । भृशमत्यर्थमानतं नम्रं शिरो दुःखेनोवाह वहति स्म । असंयोगाल्लिटः कित्त्वात् " वचिस्वपि " इत्यादिना सम्प्रसारणम् । हृतेऽपि भारे नतमिति विरोधः तदनुप्राणिता चेयं अवनतिहेतुत्वसाधर्म्यात् त्रपाभारत्वोत्प्रेक्षा ॥ ५७ ॥

स्पृशन्सशङ्कः समये शुचावपि स्थितः कराग्रैरसमग्रपातिभिः ।
अघर्मघर्मोदकबिन्दुमौक्तिकैरलञ्चकारास्य वधूरहस्करः ॥ ५८ ॥

स्पृशन्निति । अहः करोतीत्यहस्करः सूर्यः । " दिवाविभानिशा " इत्यादिना टप्रत्ययः । कस्कादित्वात्सत्वम् । शुचौ समये ग्रीष्मकाले अनुपहते आचारे च स्थितोऽपि । ' शुचिः शुद्धेऽनु-

पहते शृङ्गाराषाढयोरपि । ग्रीष्मे हुतवहेऽपि स्यात् ' इति विश्वः । 'समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः ' इत्यमरः । असमग्रपातिभिः । संकुचितवृत्तिभिरित्यर्थः । कराणामंशूनां हस्तानां चाग्रैः । ' बलिहस्तांशवः कराः ' इत्यमरः । सशङ्कः स्पृशन् । अविश्वासभयादिति भावः । अघर्माः अनुष्णाः घर्मोदकबिन्दवः स्वेदोदबिन्दवः । " मन्थौदन " इत्यादिना विकल्पादुदकशब्दस्योदादेशाभावः । तैरेव मौक्तिकैरस्य वधूरलश्चकार । ग्रीष्मे तद्भयान्नासह्यं तपतीत्यर्थः । अत्र प्रस्तुतसूर्यविशेषणमात्रसाम्यादप्रस्तुतप्रसाधकप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ५८ ॥

कलासमग्रेण गृहानमुञ्चता मनस्विनीरुत्कयितुं पटीयसा ।
विलासिनस्तस्य वितन्वता रतिं न नर्मसाचिव्यमकारि नेन्दुना ॥

कलासमग्रेणेति । कलाभिः षोडशांशैः शिल्पविद्याभिश्च समग्रेणसम्पूर्णेन । ' काले शिल्पे वित्तवृद्धौ चन्द्रांशे कलने कला ' इति वैजयन्ती । गृहानमुञ्चता सदा तद्गृहेष्वेव वसता । दण्डभयात् सेवाधर्मत्वाच्चेति भावः । मनस्विनीर्मानिनीरुत्का उत्सुकाः कर्तुम् उत्कयितुम् । 'उत्क उन्मनाः ' इति निपातनादुत्कशब्दात् " तत्करोति " इति ण्यन्तात्तुमुन् । पटीयसा मनोभेदचतुरेणेत्यर्थः । कुतः । रतिं वितन्वता चन्द्रिकाभिश्चतुरोक्तिभिश्च रागं वर्द्धयता इन्दुना विलासिनो विलसनशीलस्य । " वीकषलस " इत्यादिना घिनुण् प्रत्ययः । तस्य रावणस्य नर्मसाचिव्यं क्रीडासम्बन्ध्यधिकारित्वे सचेष्टत्वम् । ' लीला क्रीडा च नर्म च ' इत्यमरः । नाकारीति न । किन्त्वकार्यैवेत्यर्थः । अनौचित्यात्प्राप्तनर्मसाचिव्यनिषेधनिवारणार्थं नञ्द्वयम् । ' सम्भाव्यनिषेधनिवर्त्तने नञ्द्वयमिति वामनः । अत्रेन्दोः प्रकृतस्याप्रकृतेन नर्मसचिवेन श्लेषः ॥ ५९ ॥

विदग्धलीलोचितदन्तपत्रिकाविधित्सया नूनमनेन मानिना ।
न जातु वैनायकमेकमुद्धृतं विषाणमद्यापि पुनः प्ररोहति ॥ ६० ॥

विदग्धेति । मानिना अहङ्कारिणा अनेन रावणेन विदग्धलीलाश्चतुरविलासिन्य इत्यर्थः । तासामुचिताश्च ता दन्तपत्रिकाश्च कर्णभूषणानि विलासिनीविभ्रमदन्तपत्रिकेति साधीयान्पाठः । अन्यथा विप्रकृष्टार्थप्रतीतिकत्वेन कष्टाख्यार्थदोषापत्तेः । 'कष्टं तदर्थावगमो दूरायत्तो भवेत् ' इति लक्षणात् । विलासिनीनां या विभ्रमदन्तपत्रिका विभ्रमार्थानि यानि दन्तमयपत्राणि । विभ्रमदन्तशब्दयोः षष्ठीसमासपर्यवसानात् तादर्थ्यलाभः । तासां विधित्सया विधातुमिच्छया । विपूर्वाद्दधातेः " सनि मी " इत्यादिना इकारः " अत्र लोपोऽभ्यासस्य " इत्यभ्यासलोपस्ततः स्त्रियामित्यनुवृत्तौ " अ प्रत्ययात् " इत्यकारप्रत्यये टाप् । नूनं निश्चितं जातु कदाचिदपि । ' कदाचिज्जातु ' इत्यमरः । उद्धृतमुत्पाटितं विनायकस्य गणेशस्येदं वैनायकम् एकं विषाणं दन्तः । विषाणं पशुशृङ्गे स्यात्क्रीडाद्विरददन्तयोः ' इति विश्वः । अद्यापि पुनर्न प्ररोहति न प्रादुर्भवति । प्रपूर्वात् " रुह प्रादुर्भावे " इत्यस्मात् लट् । किमन्यदकार्यमस्येति भावः । एतदन्यथा कथं गजाननस्यैकदन्तत्वमुत्प्रेक्ष्यते नूनमिति ॥ ६० ॥

निशान्तनारीपरिधानधूननस्फुटागसाप्यूरुषु लोलचक्षुषः ।
प्रियेण तस्यानपराधबाधिताः प्रकम्पनेनानुचकम्पिरे सुराः ६१॥

निशान्तेति । निशान्तं गृहम् । ‘ निशान्तं गृहशान्तयोः ’ इति विश्वः, तत्र याः नार्यः । शुद्धान्तस्त्रिय इत्यर्थः । तासां परिधानानि अन्तरीयाणि । ‘ अन्तरीयोपसम्व्यानपरिधानान्यधोंऽशुके ’ इत्यमरः । तेषां धूननं चालनम् । धूञो ण्यन्तात् ल्युट् ‘ धूञ्प्रीञोर्नुग्वक्तव्यः ” इति नुक् । तेन स्फुटागसा व्यक्तापराधेनापि अन्तःपुरद्रोहस्य महापराधत्वादिति भावः । ऊरुषु तासां सक्थिषु लोलचक्षुषः सतृष्णदृष्टेः । ‘ सक्थि क्लीबे पुमानूरुः ’ इति ‘ लोलश्चलसतृष्णयोः ’ इति चामरः । अत एव तस्य रावणस्य प्रियेण प्रमोदास्पदभूतेन अङ्गीकृता म्लानिर्न दोषायेति न्यायादिति भावः । प्रकम्पनेन वायुना अनपराधे अपराधाभावेऽपि बाधिताः । राजपुरुषैरिति शेषः सुराः अनुचकम्पिरे स्वयमुपायेनान्तः प्रविश्यानपराधबाधानिवेदनेन मोचयता वायुना अनुकम्पिता इत्यर्थः । एकस्य वैदग्ध्याद्बहवो जीवन्तीति भावः ॥ ६१ ॥

तिरस्कृतस्तस्य जनाभिभाविना मुहुर्महिम्ना महसां महीयसाम् ।
बभार बाष्पैर्द्विगुणीकृतं तनुस्तनूनपाद्धूमवितानमाधिजैः ॥ ६२ ॥

तिरस्कृत इति । किञ्च तस्य रावणस्य जनाभिभाविना लोकतिरस्कारिणा महीयसामतिमहतां महसां तेजसां महिम्ना महत्त्वेन । “पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा”इति इमनिच् । मुहुस्तिरस्कृतः अत एव तनुः कृशः तनुं न पातयति जाठररूपेण शरीरं धारयतीति तनूनपादग्निरिति स्वामी । “न भ्राट् ” इत्यादिसूत्रेण निपातनान्नञो लोपाभावः । आधिजैर्दुःखोत्थैर्बाष्पैः निश्वासोष्मभिः । ‘ बाष्पौ नेत्रजलोष्मणोः ’ । ‘ पुंस्याधिर्मानसी व्यथा ’ इति विश्वामरौ । द्वौ गुणावावृत्ती यस्य स द्विगुणः । ततश्च्विः । द्विगुणीकृतं द्विरावृत्तम् । ‘ गुणस्त्वावृत्तिशब्दादिज्येन्द्रियामुख्यतन्तुषु ’ इति वैजयन्ती । धूमवितानं धूममण्डलं बभार । अग्निरपि तत्सन्निधौ निस्तेजस्को धूमायमान आस्त इत्यर्थः । धूमद्वैगुण्यासम्बन्धे सम्बन्धाभिधानादतिशयोक्तिः ॥ ६२ ॥

परस्य मर्माविधमुज्झतां निजं द्विजिह्वतादोषमजिह्मगामिभिः ।
तमिद्धमाराधयितुं सकर्णकैः कुलैर्न भेजे फणिनां भुजङ्गता॥६३॥

परस्येति । किञ्च इद्धं दीप्तम् । उग्रमित्यर्थः । “ञि इन्धी दीप्तौ” कर्त्तरि क्तः । तं रावणमाराधयितुं सेवितुं परस्य स्वेतरस्य मर्माणि हृदयादिजीवस्थानानि कुलाचारव्रतानि च विध्यति भिनत्तीति मर्मावित् । विध्यतेःक्विप्, “ग्रहिज्या”इति सम्प्रसारणम्“नहिवृति”इत्यादिना पूर्वस्य दीर्घः । तं मर्माविधं निजं स्वीयं द्विजिह्वतायां सर्पत्वे यो दोषो दृष्टिविषत्वादिस्तम् । अन्यत्र द्विजिह्वता पिशुनता ‘ द्विजिह्वौ सर्पसूचकौ ’ इत्यमरः । सैव दोषस्तमुज्झतां त्यजतां फणिनां सम्बन्धिभिरजिह्मगामिभिः । करचरणादिमद्विग्रहधारित्वात् ऋजुगतिभिः । अकपटचारिभिश्च तथा कर्णाभ्यां सह वर्त्तन्त इति सकर्णकाः तैश्चक्षुःश्रवस्त्वं विहायाविष्कृतकर्णैरित्यर्थः । “तेन सहेति तुल्ययोगे ”

इति बहुव्रीहिः, "शेषाद्विभाषा" इति कप्। अन्यत्र कर्णयति सर्वं शृणोतीति "कर्णको नियन्ता कर्णयतेर्ण्वुल्" ततः पूर्ववत्समासे सकर्णकैः सनियामकैरित्यर्थः। फणिनां सर्पाणां कुलैर्वर्गैर्भुजङ्गता सर्पता विटत्वं च। 'भुजङ्गो विटसर्पयोः' इति हलायुधः। न भेजे त्यक्ता। भुजैर्गच्छन्तीति भुजङ्गाः। "गमेः सुपि खश्च डिद्वा वाच्यः"। तस्मिन्नियन्तरि खलैः खलत्वमपि सर्पैः सर्पत्वमपि विहाय वेषभावक्रियाभिः सौम्यत्वं श्रितमित्यर्थः। अत्र प्रस्तुतसर्पविशेषणसाम्यादप्रस्तुतखलव्यवहारप्रतीतेः समासोक्तिः ॥ ६३ ॥

तदीयमातङ्गघटाविघट्टितैः कटस्थलप्रोषितदानवारिभिः।
गृहीतदिक्कैरपुनर्निवर्त्तिभिश्चिराय याथार्थ्यमलम्भि दिग्गजैः॥६४॥

तदीयेति। तदीयमातङ्गानां घटाभिर्व्यूहैः विघट्टितैरभिहतैः। 'गजानां घटना घटा' इत्यमरः। अत एव कटस्थलेभ्यः प्रोषितान्यपगतानि दानवारीणि येषां तैः गृहीताः पलाय्य संश्रिता दिशो यैस्तैर्गृहीतदिक्कैः। "शेषाद्विभाषा" इति कप्। अपुनर्निवर्तिभिर्भयात्तत्रैव स्थितैर्दिग्गजैः चिराय याथार्थ्यं दिक्षु स्थिता गजाः दिग्गजा इत्यनुगतार्थनामकत्वमलम्भि लब्धम्। लभेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङ्, "विभाषा चिण्णमुलोः" इति विकल्पान्नुगमः ॥ ६४ ॥

अभीक्ष्णमुष्णैरपि तस्य सोष्मणः सुरेन्द्रबन्दीश्वसितानिलैर्यथा।
सचन्दनाम्भःकणकोमलैस्तथा वपुर्जलार्द्रापवनैर्न निर्ववौ ॥६५॥

अभीक्ष्णमिति। उष्मणा स्मरज्वरेण सहितः सोष्मा तस्य सोष्मणस्तस्य रावणस्य वपुरभीक्ष्णं भृशमुष्णैरपि। शोकादिति भावः। सुरेन्द्रस्य बन्द्यः बन्दीकृताः स्त्रियः तासां श्वसितानिलैः निःश्वासमारुतैर्यथा निर्ववौ निर्वृतम्। 'निर्वाणं निर्वृतौ मोक्षे' इति वैजयन्ती। तथा सचन्दनाम्भःकणाः चन्दनोदकबिन्दुसहिताः ते च ते कोमला मृदुलाश्च तैर्जलार्द्राणां जलोक्षिततालवृन्तानां पवनैर्न निर्ववौ। 'धुवित्रं तालवृन्तं स्यादुत्क्षेपव्यजनं च तत्। जलेनार्द्रं जलार्द्रा स्यात्' इति वैजयन्ती। अत्र सन्तप्तस्योष्णोपचारान्निर्वृतिरिति कारणविरुद्धकार्योत्पत्तिरूपो विषमालङ्कारः ॥ ६५ ॥

तपेन वर्षाः शरदा हिमागमो वसन्तलक्ष्म्या शिशिरः समेत्य च।
प्रसूनक्लृप्तिं दधतः सदर्त्तवः पुरेऽस्य वास्तव्यकुटुम्बितां ययुः॥६६॥

तपेनेति। सदा नित्यम्। न तु यथाकालं प्रसूनक्लृप्तिं कुसुमसम्पत्तिम्। 'प्रसूनं कुसुमं सुमम्' इत्यमरः। दधतो धारयन्तः ऋतवो वर्षाः प्रावृट् तपेन ग्रीष्मेण। 'उष्णउष्मागमस्तपः' इति 'स्त्रियां प्रावृट् स्त्रियां भूम्नि वर्षा अथ शरत्स्त्रियाम्' इति चामरः। तथा हिमागमो हेमन्तः शरदा तथा शिशिरो वसन्तलक्ष्म्या च समेत्य मिथुनीभावेन मिलित्वा अस्य रावणस्य पुरे वसन्तीति वास्तव्याः वस्तारः "वसेस्तव्यत्कर्त्तरि णिच्च" इति तव्यत्प्रत्ययः ते च कुटुम्बिनश्च तेषां भावं तत्तां प्रति-

वासित्वमित्यर्थः । ययुः समेत्य ययुरिति समुदायिनोरभेदविवक्षया समानकर्तृत्वम् । अत्र पुरे युगपत् सर्वर्तुसम्बन्धाभिधानादसम्बन्धे सम्बन्धरूपातिशयोक्तिः ॥ ६६ ॥

स चायमासन्नविनाशस्त्वयैव हत इति युग्मेनाह—

अमानवं जातमजं कुले मनोः प्रभाविनं भाविनमन्तमात्मनः ।
मुमोच जानन्नपि जानकीं न यः सदाभिमानैकधना हि मानिनः ६७

अमानवमिति । मनोरयं मानवः । " तस्येदम् " इत्यण् प्रत्यये पर्यवसानाज्जातावेकवचनम् । अन्यथा मनोर्जातमित्येव स्यात् । अमानवममानुषं न जायत इत्यजम् "अन्येष्वपि दृश्यते" इति डप्रत्ययः । तथापि मनोः कुले जातं रामस्वरूपेणोत्पन्नमिति विरोधः । स चाभासत्वादलङ्कार इत्याह । प्रभाविनमिति महानुभावे तस्मिन्न कश्चिद्विरोध इति भावः । " आभीक्ष्ण्ये णिनिः " इति णिनिः । इनिर्वामत्वर्थीयः । भवन्तमिति शेषः । आत्मनः स्वस्यान्तं करोतीति अन्तम् । अन्तशब्दात् । " तत्करोति " इति ण्यन्तात्पचाद्यच् । भाविनं भविष्यन्तम् । " भविष्यति गम्यादयः " इति णिन्यन्तनिपातः । जानन्नपि यो रावणः जनकस्यापत्यं स्त्री जानकी सीता तां न मुमोच नामुञ्चदित्यन्वयः । जानतोऽपि अमोचने कारणमाह । मानिनः सदा प्राणात्ययेऽपि अभिमान एवैकं मुख्यं धनं येषां ते प्राणात्ययेऽपि न मानं मुञ्चन्तीत्यर्थः । कारणेन कार्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६७ ॥

स्मरत्यदो दाशरथिर्भवन्भवानमुं वनान्ताद्वनितापहारिणम् ।
पयोधिमाबद्धचलज्जलाविलं विलङ्घ्य लङ्कां निकषा हनिष्यति ६८

स्मरतीति । भातीति भवान् । " भातेर्डवतुः " । दशरथस्यापत्यं पुमान्दाशरथिः । "अत इञ्" इतीञ् प्रत्ययः । भवन् रामः सन्नित्यर्थः । भवतेर्लटः शत्रादेशः । वनान्ताद्दण्डकारण्यात् वनितापहारिणं सीतापहर्त्तारम् अमुं रावणम् । आबद्धः प्रक्षिप्ताद्रिभिर्बद्धसेतुः । अत एव चलन्ति जलानि यस्य स च । अत एव आविलश्च तम् आबद्धचलज्जलाविलं पयोधिं विलङ्घ्य लङ्कां निकषा लङ्कासमीपे । ' समयानिकषाशब्दौ सामीप्ये त्वव्यये मतौ ' इति हलायुधः । " अभितःपरितःसमयानिकषाहाप्रतियोगेऽपि " इति द्वितीया । हनिष्यति अवधीत् । " अभिज्ञावचने लृट् " इति भूते लृट् । अदो हननं भवान् स्मरतीति काकुः प्रत्यभिजानासि किमित्यर्थः । " शेषे प्रथमः " ॥ ६८ ॥

अथोपपत्तिं छलनापरोऽपरामवाप्य शैलूष इवैष भूमिकाम् ।
तिरोहितात्मा शिशुपालसंज्ञया प्रतीयते सम्प्रति सोऽप्यसः परैः ६९

अथेति । अथ राक्षसदेहत्यागानन्तरं सम्प्रति छलनापरः परप्रतारणापर एष रावणः शैलूषो नटः तस्य भूमिकां रूपान्तरमिव । 'शैलूषो नटभिल्लयोः' । 'भूमिका रचनायां स्यान्मूर्त्यन्तरपरिग्रहे' इति विश्वः । अपरामुपपत्तिं जन्मान्तरमित्यर्थः । अवाप्य शिशुपालसंज्ञया तिरोहितात्मा तिरोहित-

स्वरूपः सन् सोऽपि रावण एव सन्नपि परैरितरैः स न भवतीत्यसः तस्मादन्य एव । "नञ्" इति नञ्समासः । अत एव "एतत्तदोः सुलोपो" इत्यादिना न सुलोपः । प्रतीयते ज्ञायत इति "प्रतिपूर्वादिणः कर्मणि लट्" । यथैक एव शैलूषः रूपान्तरमास्थाय तद्देशभाषादिभिरन्य एव प्रतीयते । तद्वदयमपि मानुषदेहपरिग्रहादन्य इव भाति दौर्जन्यं तु तदेवेत्यवश्यं संहार्य इति भावः ॥ ६९ ॥

अथैतद्दौर्जन्यं त्रिभिराविष्करोति–

स बाल आसीद्वपुषा चतुर्भुजो मुखेन पूर्णेन्दुनिभस्त्रिलोचनः ।
युवा कराक्रान्तमहीभृदुच्चकैरसंशयं सम्प्रति तेजसा रविः ॥ ७० ॥

स बाल इति । स शिशुपालो बालः सन् वपुषा चतुर्भुजो भुजचतुष्टयवानासीत् । विष्णुरिति ध्वनिः । मुखेन पूर्णेन्दुनिभस्तत्तुल्यः त्रिलोचनो लोचनत्रयवानासीत् । त्र्यम्बक इति ध्वनिः । बालविशेषणात्सम्प्रति तत्सर्वमन्तर्हितमिति भावः । सम्प्रति तु युवा सन् करेण बलिना आक्रान्तमहीभृदधिष्ठितराजकः सन् अन्यत्रांशुव्याप्तशैलः । 'बलिहस्तांशवः कराः' इत्यमरः । उच्चकैस्तेजसा रविरसंशयं संशयो नास्तीत्यर्थः । "अर्थाभावेऽव्ययीभावः" । वपुषा मुखेन चेति । "येनाङ्गविकारः" इति तृतीया । हानिवदाधिक्यस्यापि विकारत्वात् । तथा च वामनः । हानिवदाधिक्यमप्यङ्गविकार इति । तेजसेति "प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यानम्" इति तृतीया । कराक्रान्तेत्यादिना श्लेषानुप्राणितेयमुत्प्रेक्षा । रविरसंशयमिति तस्य पूर्णेन्दुनिभ इत्युपमया संसृष्टिः हरिहरादितुल्यमहिमत्वादतिदुर्द्धर्षः स इति भावः ॥ ७० ॥

स्वयं विधाता सुरदैत्यरक्षसामनुग्रहावग्रहयोर्यदृच्छया ।
दशाननादीनभिराद्धदेवतावितीर्णवीर्यातिशयान्हसत्यसौ ॥ ७१ ॥

स्वयमिति । यदृच्छया स्वेच्छया । स्वयं सामर्थ्येन । न तु देवताप्रसादबलादिति भावः । सुरदैत्यरक्षसां देवदानवयातुधानानाम् अनुग्रहावग्रहयोः प्रसादनिग्रहयोर्विधाता कर्त्ता असौ शिशुपाल अभिराद्धाभिराराधिताभिर्देवताभिरीश्वरादिभिर्वितीर्णो दत्तो वीर्यातिशयःप्रभावातिशयो येषां तान्दशाननादीन् हसति । अनन्यप्रसादलब्धैश्वर्यै मयि कथं याचकैस्तुल्यतेति गर्वाद्धसतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

बलावलेपादधुनापि पूर्ववत्प्रबाध्यते तेन जगज्जिगीषुणा ।
सतीव योषित्प्रकृतिः सुनिश्चला पुमांसमभ्येति भवान्तरेष्वपि ॥ ७२ ॥

बलेति । जिगीषुणा नित्योत्साहवतेत्यर्थः । तेन शिशुपालेन बलावलेपाद्बलगर्वादधुनापि पूर्ववत्पूर्वजन्मनीव जगत्प्रबाध्यते । तथाहि । सती पतिव्रता योषिदिव सुनिश्चला अतिस्थिरा प्रकृतिः स्वभावो भवान्तरेष्वपि पुमांसमभ्येति । 'पतिं या नाभिचरति मनोवाक्कायसंयता । सा भर्तुर्लोकमाप्नोति सद्भिः साध्वीति चोच्यते ॥' इति मनुः । उपमोपमेयपुरस्कृतोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ७२ ॥

तदेनमुल्लङ्घितशासनं विधेर्विधेहि कीनाशनिकेतनातिथिम् ।
शुभेतराचारविपक्त्रिमापदो विपादनीया हि सतामसाधवः ॥ ७३ ॥

तदेनमिति । तत्तस्माद्विधेर्विधातुरपि उल्लङ्घितशासनम् । स्वयं विधातेत्याद्युक्तरीत्यातिक्रान्तदैवमित्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समासः । एनं शिशुपालं कीनाशनिकेतनातिथिं कीनाशो यमः तस्य निकेतनं गृहं तत्र अतिथिं प्राघूर्णिकं विधेहि कुरु । यमगृहं प्रेषयेत्यर्थः । 'कीनाशः कर्षके क्षुद्रे कृतान्तोपांशुघातिनोः' इति विश्वः । न चैतत् प्राघूर्णिकहस्तेन सर्पमारणं भवादृशामवश्यकर्त्तव्यत्वादित्याह । शुभेतराचारेण दुराचारेण विपक्त्रिमाः परिपाकेन निर्वृत्ताः कालपरिपाकेन प्राप्ता आपदो येषां ते तथोक्ताः । "ड्वितः क्त्रिः" इति पचेः क्त्रिप्रत्ययः, "क्त्रेर्मम्नित्यम्" इति तद्धितो मप्प्रत्ययः । असाधवो दुष्टाः । सतां भवादृशां जगन्नियन्तॄणां निपातनीयाः वध्या हि । न च नैर्घृण्यदोषः । स्वदोषेणैव तेषां विनाशे निमित्तमात्रत्वादस्माकमित्याशयेन शुभेतराचारेत्यादिविशेषणोक्तिः । समान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ७३ ॥

किञ्चैवं दुष्टनिग्रहे शिष्टानुग्रहः स्यादित्याह—

हृदयमरिवधोदयादुदूढद्रढिम दधातु पुनः पुरन्दरस्य ।
घनपुलकपुलोमजाकुचाग्रद्रुतपरिरम्भनिपीडनक्षमत्वम् ॥ ७४ ॥

हृदयमिति । अरिवधोदयाद्रिपुनाशलाभात् उदूढद्रढिम नैश्चिन्त्यात् धृतदार्ढ्यम् । स्वस्थमिति यावत् । पृथ्वादित्वात् दृढशब्दात् "पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा" इति इमनिच् प्रत्ययः "रऋतो हलादेर्लघोः" इति ऋकारस्य रेफादेशः । पुरः शत्रुपुराणि दारयतीति पुरन्दरः इन्द्रः । "पूःसर्वयोर्दारिसहोः" इति खच् प्रत्ययः, "खचि ह्रस्वः" इति उपधाह्रस्वः "वाचंयमपुरन्दरौ च" इति निपातनाददन्तत्वं मुमागमश्च । तस्य हृदयं पुनर्भूयोऽपि । पूर्ववदेवेति भावः । घनपुलकयोः सान्द्ररोमाञ्चयोः पुलोम्नो जाता पुलोमजा शची तस्याः कुचाग्रयोः द्रुतपरिरम्भः औत्सुक्यात् शीघ्रालिङ्गनं तत्र यत्पीडनं तस्य क्षमत्वं सहत्वं दधातु प्राक् चित्तविक्षेपात्त्यक्तभोगेन शक्रेण सम्प्रति त्वत्प्रसादान्निष्कण्टकं स्वकीयं राज्यं भुज्यतामित्यर्थः । अत्र दार्ढ्यपदार्थस्योदूढद्रढिमेति विशेषणगत्यानिपीडनक्षमत्वं प्रति हेतुत्वोक्त्या पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् । हृदयनिपीडनक्षमत्वसम्बन्धेऽन्यसम्बन्धोक्त्या सम्बन्धेऽसम्बन्धरूपातिशयोक्तिरित्यर्थालङ्कारो वृत्त्यनुप्रासश्च तैरन्योन्यं संसृज्यते । पुष्पिताग्रावृत्तम् । 'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा ।' इति लक्षणात् ॥ ७४ ॥

ओमित्युक्तवतोऽथ शार्ङ्गिण इति व्याहृत्य वाचं नभ-
स्तस्मिन्नुत्पतिते पुरः सुरमुनाविन्दोः श्रियं बिभ्रति ।
शत्रूणामनिशं विनाशपिशुनः क्रुद्धस्य चैद्यं प्रति
व्योम्नीव भ्रुकुटिच्छलेन वदने केतुश्चकारास्पदम् ॥ ७५ ॥

ओमिति। तस्मिन्सुरमुनौ नारदे इति इत्थम्भूतां वाचं व्याहृत्योक्त्वा नभ उत्पतिते खमुद्गते पुरोऽग्रे इन्दोः श्रियं बिभ्रति सति अथ मुनिवाक्यानन्तरमोमित्युक्तवतस्तथास्त्वित्यङ्गीकृतवतः। 'ओम्प्रश्नेऽङ्गीकृतौ रोषे' इति विश्वः। चेदीनां जनपदानामयं चैद्यः शिशुपालः "वृद्धेत्कोसलाजादाञ्ञ्यङ्" इति ञ्यङ् प्रत्ययः। तं प्रति क्रुद्धस्य शार्ङ्गिणो माधवस्य वदने व्योम्नीवानिशं सर्वदा अव्यभिचारेणेत्यर्थः। शत्रूणां विनाशस्य पिशुनः सूचकः। 'चन्द्रमस्युत्थितः केतुः क्षितीशानां विनाशकृत्, इति शास्त्रादिति भावः। केतुरुत्पातविशेषः। 'केतुर्द्युतौ पताकायां ग्रहोत्पातारिलक्ष्मसु' इत्यमरः। भ्रुकुटिच्छलेन भ्रूभङ्गव्याजेनास्पदं प्रतिष्ठां स्थितिं चकार "आस्पदं प्रतिष्ठायाम्" इति निपातनात् सुडागमः। अनेन वाक्यार्थभूतस्य वीररससहकारिणो रौद्रस्य स्थायी क्रोधः स्वानुभावेन भ्रुकुट्या कारणभूतोऽनुमेय इत्युक्तम्। तथा तदविनाभूतस्याङ्गिनो वीरस्य स्थायी प्रयत्नोपनेय उत्साहोऽप्युत्पन्न एवेत्यनुसन्धेयम्। इन्दोः श्रियं बिभ्रति इत्यत्र मुनेरिन्दुश्रियोऽयोगात्तत्सदृशामिति सादृश्याक्षेपादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धरूपो निदर्शनालङ्कारः। वदने व्योम्नीवेत्युपमा। भ्रुकुटिच्छलेन केतुरिति छलादिशब्देनासत्यत्वप्रतिपादनरूपोऽपह्नवः तत्र शत्रुविनाशसूचके त्वपेक्षितेन्दुसान्निध्यव्योमावस्थानसम्पादकत्वे निदर्शनोपमयोरपह्नवोपकारसत्त्वादङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः। चमत्कारकारितया मङ्गलाचरणरूपतया च सर्गान्त्यश्लोकेषु श्रीशब्दप्रयोगः यथाह भगवान् भाष्यकारः। मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुषाण्यायुष्मत्पुरुषाणि च भवन्ति अध्येतारश्च प्रवक्तारो भवन्तीति। शार्दूलविक्रीडितं वृत्तम्। 'सूर्याश्वैर्मसजास्ततः सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम्।' इति लक्षणात्। सर्गान्तत्वाद्वृत्तभेदः। यथाह दण्डी। 'सर्गैरनतिविस्तीर्णैः श्राव्यवृत्तैः सुसन्धिभिः। सर्वत्र भिन्नसर्गान्तैरुपेतं लोकरञ्जकम्' इति ॥ ७५ ॥

इति श्रीमाघकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये
कृष्णनारदसम्भाषणं नाम प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

अथ कविः काव्यवर्णनीयाख्यानपूर्वकसर्गसमाप्तिं कथयति। **इतीति**। इतिशब्दः समाप्तौ माघकृताविति कविनामकथनं महाकाव्ये इति महच्छब्देन लक्षणसम्पत्तिः सूचिता शिशुपालवध इति काव्यनामकथनं प्रथमः सर्ग इति। समाप्त इति शेषः। एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम्।

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितायां शिशुपालवधकाव्यव्याख्यायां सर्वङ्कषाख्यायां प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

द्वितीयः सर्गः ।

अस्मिन्सर्गे मन्त्रवर्णनाय बीजं वपति—

यियक्षमाणेनाहूतः पार्थेनाथ द्विषन्मुरम् ।
अभिचैद्यं प्रतिष्ठासुरासीत्कार्यद्वयाकुलः ॥ १ ॥

यियक्षमाणेनेति । अथेन्द्रसन्देशश्रवणानन्तरं यियक्षमाणेन यष्टुमिच्छता । यजतेः सन्नन्ताल्लटः शानच् । पार्थेन पृथापुत्रेण युधिष्ठिरेण । "तस्येदम्" इत्यण् । अन्यथा "स्त्रीभ्यो ढक्" स्यात् । आहूतः आकारितः । ह्वयतेः कर्मणि क्ते सम्प्रसारणदीर्घौ । तथा अभिचैद्यं शिशुपालं प्रति । "लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्ये" इत्यव्ययीभावः "अभिरभागे" इति कर्मप्रवचनीयत्वे तद्योगे "कर्मप्रवचनीययुक्ते" इति वा द्वितीया । प्रतिष्ठासुः प्रस्थातुमिच्छुः । तिष्ठतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । मुरं द्विषन्मुरारिः "द्विषोऽमित्रे" इति शतृप्रत्यये "द्विषःशतुर्वा" इति वैकल्पिकः षष्ठीप्रतिषेधः कार्यद्वयेन सुरकार्यसुहृत्कार्यरूपेणाकुलो विप्रतिषेधादावश्यकत्वाच्च द्वयोः कार्ययोर्विषये सन्दिहान आसीत् । अतो मन्त्रस्यायमवसर इति भावः ॥ १ ॥

एवं मन्त्रबीजसन्देहमुपन्यस्य मन्त्रोचितं देशमाह—

सार्धमुद्धवसीरिभ्यामथासावासदत्सदः ।
गुरुकाव्यानुगां बिभ्रच्चान्द्रीमभिनभः श्रियम् ॥ २ ॥

सार्धमिति । अथ सन्देहानन्तरम् असौ हरिः अभिनभः । "पूर्ववदव्ययीभावः । कर्मप्रवचनीयत्वे वा द्वितीया" । गुरुकाव्यौ बृहस्पतिशुक्रावनुगावनुयायिनौ यस्यां ताम् । 'गीष्पतिर्धिषणो गुरुः' इति 'शुक्रो दैत्यगुरुः काव्यः' इति चामरः । चन्द्रस्येमां चान्द्रीं श्रियं बिभ्रत् । अत्र श्रीतुल्यां श्रियमिति निदर्शनाभेदः । उद्धवसीरिभ्यां सार्धम् उद्धवरामाभ्यां सह सदः सभामासदत् अगमत् । राजसदसः प्रासादत्वादिति भावः । "सदेर्लुङि पुषादित्वात् च्लेरङादेशः" । अत्र मनुः । "गिरिपृष्ठं समारुह्य प्रासादं वा रहो गतः । अरण्ये निश्शलाके वा मन्त्रयेद्भावभाविनौ ॥" इति ॥ २ ॥

जाज्वल्यमाना जगतः शान्तये समुपेयुषी ।
व्यद्योतिष्ट सभावेद्यामसौ नरशिखित्रयी ॥ ३ ॥

जाज्वल्यमानेति । जगतः शान्तयेऽनुपद्रवाय समुपेयुषी मिलिता जाज्वल्यमाना भृशंज्वलन्ती । "धातोरेकाचो हलादेः क्रियासमभिहारेयङ्" इति यङ् । ततो लटः शानजादेशे टाप् । असौ नराः पुरुषा एव शिखिनोऽग्नयस्तेषां त्रयी । "द्वित्रिभ्याम्" इत्यादिना तयस्यायजादेशे

कृते " टिड्ढाणञ्" इत्यादिना ङीप् । सभा आस्थानी सैव वेदिः । ' वेदिः परिष्कृता भूमिः ' इत्यमरः । तस्यां व्यद्योतिष्ट दीप्यते स्म । " द्युद्भ्यो लुङि " इत्यभावे तङ् । रूपकालङ्कारः ॥ ३ ॥

रत्नस्तम्भेषु संक्रान्तप्रतिमास्ते चकाशिरे ।
एकाकिनोऽपि परितः पौरुषेयवृता इव ॥ ४ ॥

रत्नेति । रत्नानां स्तम्भाः । इति षष्ठीसमासस्य विशेषे पर्यवसानाद्विकारार्थत्वम् । तेषु सङ्क्रान्तप्रतिमाः सङ्क्रान्तप्रतिबिम्बाः । ' प्रतिमानं प्रतिबिम्बं प्रतिमा ' इत्यमरः । ते त्रयः एकाकिनोऽसहाया अपि । " एकादाकिनिच्चासहाये " इत्याकिनिच् प्रत्ययः । परितोऽभितः सर्वतः " पर्यभिभ्यां च " इति तसिल्प्रत्ययः स च सर्वोभयार्थाभ्यामिष्यते । पौरुषेयेण प्रतिबिम्बभूयस्त्वात् पुरुषसमूहेनावृता इवेत्युत्प्रेक्षा । चकाशिरे । " सर्वपुरुषाभ्यां णढञौ । " पुरुषाद्वधविकारसमूहतेनकृतेष्विति वक्तव्यम् " इति समूहे ढञ्प्रत्ययः । एतेन विजनत्वमुक्तम् यद्यपि ' निस्तम्भे निर्गवाक्षे च निर्भित्त्यन्तरसंश्रये । प्रासादग्रे त्वरण्ये वा मन्त्रयेद्भावभाविनौ ॥ ' इति कामन्दकीये मन्त्रभूमेः स्तम्भप्राचुर्यनिषेधो गम्यते तथापि तस्यापि विजनोपलक्षणत्वाददोष इति भावः ॥ ४ ॥

अध्यासामासुरुत्तुङ्गहेमपीठानि यान्यमी ।
तैरूहे केसरिक्रान्तत्रिकूटशिखरोपमा ॥ ५ ॥

अध्यासामासुरिति । अमी त्रयो रामकृष्णोद्धवा यान्युत्तुङ्गहेमपीठानि आसनानि अध्यासामासुरधितष्ठुः । येषूपविष्टा इत्यर्थः । " अधिशीङ्स्थासां कर्म " इति कर्मत्वम् । " आस उपवेशने " " लिट् दयायासश्च " इत्याम्प्रत्ययः " कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि " इति अस्तेरनुप्रयोगः आम्प्रत्ययवत्कृञोऽनुप्रयोगस्य " इति कृञ एवेति नियमादस्तेर्नात्मनेपदम् । तैः पीठैः केसरिभिः सिंहैः क्रान्तानां त्रिकूटस्य त्रिकूटाद्रेः शिखराणामुपमा सादृश्यं ऊहे ऊढा । वहेः " कर्मणि लिट् " सम्प्रसारणम् । त्रीणि कूटान्यस्येत्यन्वर्थसंज्ञा । ' कूटोऽस्त्री शिखरं शृङ्गम् ' इत्यमरः । उपमालङ्कारः ॥ ५ ॥

गुरुद्वयाय गुरुणोरुभयोरथ कार्ययोः ।
हरिर्विप्रतिषेधं तमाचचक्षे विचक्षणः ॥ ६ ॥

गुर्विति । अथोपवेशनानन्तरं विचष्टे इति विचक्षणः वक्ता " कर्त्तरि ल्युडिति न्यासकारः । " असनयोश्च प्रतिषेधो वक्तव्यः " इति चक्षिङः ख्याञादेशाभावः । हरिर्गुर्वोः उद्धवरामयोः पितृव्यजेष्ठभ्रात्रोर्द्वयाय । द्वाभ्यामित्यर्थः । गुरुणोर्महतोरुभयोः कार्ययोः पूर्वोक्तयोः तं विप्रतिषेधं विरोधमाचचक्षे आख्यातवान् । तुल्यबलविरोधो विप्रतिषेधः ॥ ६ ॥

द्योतितान्तःसभैः कुन्दकुड्मलाग्रदतः स्मितैः ।
स्नपितेवाभवत्तस्य शुद्धवर्णा सरस्वती ॥ ७ ॥

द्योतितेति । कुन्दं माघभवः पुष्पविशेषः । ‘ माघ्यं कुन्दम् ’ इत्यमरः । कुन्दकुड्मलाग्राणीव दन्ता यस्य तस्य कुन्दकुड्मलाग्रदतः । “ अग्रान्तशुद्धशुभ्रवृषवराहेभ्यश्च ” इत्यग्रान्तपूर्वपदबहुव्रीहेः समासान्तो वैभाषिको दतादेशः । तस्य हरेः सरस्वती अन्तः-प्रधाना सभा अन्तः सभा सभाभ्यन्तरमित्यर्थः । सा द्योतिता प्रकाशिता यैस्तैः स्मितैः स्नपितेव क्षालितेव । “ स्नातेण्यन्तात् क्तः, अर्त्तिह्रीव्ली ” इत्यादिना पुगागमः “ मितां ह्रस्वः ” इति ह्रस्वः शुद्धवर्णा स्फुटाक्षरत्वात् स्वच्छकान्तिरभवत् । अत्र स्वाभाविकवर्णशुद्धेः स्नानहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । स्मितपूर्वाभिभाषी हरिरिति भावः ॥ ७ ॥

कार्यविप्रतिषेधं निवेद्य तत्र स्वमतमावेदयिष्यन् पण्डितमानित्वंतावत्परिहरति—

भवद्गिरामवसरप्रदानाय वचांसि नः ।
पूर्वरङ्गप्रसङ्गाय नाटकीयस्य वस्तुनः ॥ ८ ॥

भवद्गिरामिति । भवद्गिरां युष्मद्वाचाम् अवसरप्रदानाय । प्रसञ्जनायेत्यर्थः । नोऽस्माकं वचांसि । सिद्धान्तोन्नयनार्थमुच्यते न तु सिद्धान्तत्वेनेत्यर्थः । तथाहि । पूर्वं रज्यतेऽस्मिन्निति पूर्वरङ्गः नाट्यशाला तत्स्थं कर्मापि पूर्वरङ्ग इति दशरूपके । अतः पूर्वरङ्गो नाम रङ्गप्रधानाख्यो रङ्गविघ्नशान्तिकारी नान्दीपाठगीतवादित्राद्यनेकाङ्गविशेषो नाट्यादौ कर्त्तव्यः कर्मविशेषः । तदुक्तं वसन्तराजीये । ‘ यन्नाट्यवस्तुनः पूर्वं रङ्गविघ्नोपशान्तये । कुशीलवाः प्रकुर्वन्ति पूवरङ्गः प्रकीर्त्तितः ॥ ’ इति । स पूर्वरङ्गः । नाटके भवं नाटकीयं तत्र वर्त्यमित्यर्थ । “ वृद्धाच्छः ” तस्य “ आयनेयीनीयि ” इत्यादिनेयादेशः । तस्य वस्तुनः प्रसिद्धस्य प्रसङ्गाय प्रसञ्जनाय । प्रवर्त्तनायेति यावत् । अत्र प्रथमवादो न दोषायेति भावः । पूर्वरङ्गः प्रस्तावनेति रङ्गराजः । तच्चिन्त्यम् । ‘ पूर्वरङ्गं विधायादौ सूत्रधारे विनिर्गते । प्रविश्यतद्वदपरः काव्यमास्थापयेन्नटः ॥ प्रथमं पूर्वरङ्गश्च ततः प्रस्तावनेति च ’ । ‘ आरम्भे सर्वनाट्यानामेतत्सामान्यमिष्यते ’ ॥ इति दशरूपकाद्युक्तभेद विरोधादिति । अत्र हरिवाक्यपूर्वरङ्गयोः प्रसञ्जकत्वस्वरूपसामान्यस्य वाक्यद्वये शब्दान्तरेण-पृथङ्निर्देशात्प्रतिवस्तूपमालङ्कारः । तल्लक्षणं तूक्तम् ॥ ८ ॥

सम्प्रति स्वमतमाह—

करदीकृतभूपालो भ्रातृभिर्जित्वरैर्दिशाम् ।
विनाप्यस्मदलंभूष्णुरिज्यायै तपसः सुतः ॥ ९ ॥

करदीकृतेति । दिशां जित्वरैः जयनशीलैः । “ इण्नशजिसर्तिभ्यः क्वरप् ” इति क्वरप् कृद्योगात्कर्मणि षष्ठी । भ्रातृभिर्भीमादिभिर्हेतुभिः करदाः षष्ठभागप्रदाः । ‘ भागधेयः करो बलिः ’

इत्यमरः । ततश्च्विः " ऊर्यादिच्विडाचश्च " इति गतिसंज्ञायां " कुगति प्रादयः " इति नित्य समासः । अकरदाः करदाः सम्पद्यमानाः कृताः करदीकृताः भूपालाः यस्य सः वशीकृतराजमण्डलः तपसः सुतो धर्मपुत्रः । ' तपश्चान्द्रायणादौ स्याद्धर्मे लोकान्तरेऽपि च ' इति विश्वः । अस्मद्विना अस्माभिर्विनापीत्यर्थः " पृथग्विनानाना " इत्यादिना तृतीयाविकल्पात्पञ्चमी । इज्यायै यागाय । यजेर्भावे क्यप् " वचिस्वपि " इत्त्यादिना सम्प्रसारणम्, "नमःस्वस्ति " इत्त्यादिना चतुर्थी । अलं समर्थो भूष्णुर्भवनशीलः । ' भूष्णुर्भविष्णुर्भविता ' इत्यमरः । " ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः " इति ग्स्नुप्रत्ययः " क्ङिति च " इत्यत्र गकारप्रश्लेषाद्गुणाभावः । तथाच जयादित्यः । तत्रैव गकारोऽपि च तत्त्वभूतो निर्दिश्यते इति । अतो जैत्रयात्रैव कार्या न यज्ञयात्रेति भावः ॥ ९ ॥

नन्‌ यज्ञतो जैत्रयात्रायामुभयानुसरणं स्यात्तत्राह—

उत्तिष्ठमानस्तु परो नोपेक्ष्यः पथ्यमिच्छता ।
समौ हि शिष्टैराम्नातौ वर्त्स्यन्तावामयः स च ॥ १० ॥

उत्तिष्ठमान इति । उत्तिष्ठमानो वर्द्धमानः । " उदोऽनूर्ध्वकर्मणि " इत्यात्मनेपदम् । परः शत्रुः पथोऽनपेतं पथ्यं हितमारोग्यं चेच्छता । पुंसेति शेषः । नोपेक्ष्यो नौदासीन्येन द्रष्टव्यः । कुतः । हि यस्माद्वर्त्स्यन्तौ वर्धिष्यमाणौ । " लृटः सद्वा " इति सदादेशे, " वृद्भ्यः स्यसनोः " इति विभाषया परस्मैपदम्, "न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः" इतीडभावः । आमयो व्याधिः । ' रोगव्याधिगदामयाः ' इत्यमरः । स शत्रुश्च शिष्टैर्नीतिज्ञैः समौ तुल्यवृत्ती आम्नातावाख्यातौ अल्पीयसोऽप्यरेर्वृद्धिर्महानर्थाय रोगवत् । अतस्तस्यानुपेक्ष्यत्वादुभयानुसृतिः कुत इति भावः । उपमालङ्कारः ॥ १० ॥

नन्वेवं स्वार्थपरत्वदोषः स्यादिति चेन्न लोकानुग्रहार्थत्वादस्याः प्रवृत्तेरित्याशयेनाह—

न दूये सात्वतीसूनुर्यन्मह्यमपराध्यति ।
यत्तु दन्दह्यते लोकमदो दुःखाकरोति माम् ॥ ११ ॥

नेति । सत्वतोऽपत्यं स्त्री सात्वती नाम हरेः पितृष्वसा । " उत्सादिभ्योऽञ् " इत्यञ् तस्याः सूनुश्चैद्यः । बन्धुरपि खलो न मृष्यत इति भावः । यन्मह्यमपराध्यति द्रुह्यतीति यावत् " क्रुधद्रुहेर्ष्या " इत्यादिना चतुर्थी । तत इति शेषः । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात् । न दूये न परितप्ये । दूङो दैवादिकात्कर्त्तरि लट् उत्तमपुरुषैकवचनम् । किन्तु लोकं दन्दह्यते गर्हितं यथा स्यादेवं दहतीति यत् । " लुपसदचरजप " इत्यादिना गर्हायां यङ् । " जपजभदहदशभञ्जपशां च " इत्यभ्यासस्य नुगागमः । अदो, लोकदहनं मां दुःखाकरोति दुःखमनुभावयतीत्यर्थः । " दुःखात्प्रातिलोम्ये " इति डाच्प्रत्ययः । अतश्चैद्य एवाभियातव्यः । पार्थस्तु प्रार्थनयापि पश्चात्समाधेय इत्यर्थः ॥ ११ ॥

स्वमतं निगमयन्परमतं शुश्रूषुः पृच्छति—

मम तावन्मतमिदं श्रूयतामङ्ग वामपि ।
ज्ञातसारोऽपि खल्वेकः सन्दिग्धे कार्यवस्तुनि ॥१२॥

ममेति । तावद्भवन्मतश्रवणपर्यन्तमित्यर्थः । मम मतमिदम् । अङ्गेत्यामन्त्रणेऽव्ययम् । ‘ अथ सम्बोधनार्थकाः । स्युः प्याट् पाडङ्ग हे है भोः ’ इत्यमरः । वां युवयोः । “ युष्मदस्मदोः षष्ठीचतुर्थी ” इत्यादिना वामादेशः । मतं श्रूयताम् । विधौ लोट् । तदिदं मया श्रोतव्यमन्यथा सन्देहानिवृत्तेरिति भावः विदुषस्ते कुतः सन्देहस्तत्राह । ज्ञातसारः ज्ञाततत्त्वार्थोऽप्येकः एकाकी कार्यवस्तुनि कर्त्तव्यार्थे सन्दिग्धे संशेते खलु निश्चये । अतो मयापि सन्दिह्यत इत्यर्थः । ‘ दिह-उपचये ’ कर्त्तरि लट्, घत्वधत्वे । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १२ ॥

यावदर्थपदां वाचमेवमादाय माधवः ।
विरराम महीयांसः प्रकृत्या मितभाषिणः ॥ १३ ॥

यावदिति । माधवो हरिर्यावानर्थो यावदर्थम् । “ यावदवधारणे ” इत्यव्ययीभावः । यावदर्थं पदानि यस्यास्ताम् अभिधेयसम्मिताक्षरामित्यर्थः । एवमुक्तप्रकारेण वाचमादाय गृहीत्वा । उक्त्वेत्यर्थः । विरराम तूष्णीमास । “ व्याङ्परिभ्यो रमः ” इति परस्मैपदम् । तथाहि । महीयांसः उत्तमाः प्रकृत्या स्वभावेन मितभाषिणः भवन्तीतिशेषः । वृथालापनिषेधादिति भावः । पूर्ववदलङ्कारः ॥ १३ ॥

अथाष्टभिः कुलकेन रामं वर्णयंस्तद्वाक्यमवतारयति—

ततः सपत्नापनयस्मरणानुशयस्फुरा ।
ओष्ठेन रामो रामोष्ठबिम्बचुम्बनचुञ्चुना ॥ १४ ॥

तत इति । ततो रामो जगादेत्युत्तरेणान्वयः । सपत्नो रिपुः । ‘ रिपौ वैरिसपत्नारि ’ इत्यमरः । तस्यापनयोऽपकारः तस्य स्मरणेन योऽनुशयः पश्चात्तापः । ‘ भवेदनुशयो द्वेष पश्चात्तापानुबन्धयोः ’ इति विश्वः । तेन स्फुरतीति अनुशयस्फूः तेन सपत्नापनयस्मरणानुशयस्फुरा ओष्ठो बिम्बमिवेत्युपमितसमासः । रामायाः ओष्ठबिम्बस्य चुम्बनेन वित्तो रामोष्ठबिम्बचुम्बनचुञ्चुः “ तेन वित्तश्चुञ्चुप्चणपौ ” इति चुञ्चुप्प्रत्ययः । “ ओत्वोष्ठयोः समासे वा ” पररूपं वक्तव्यम् इति विकल्पेन पररूपम् । तेनौष्ठेनोपलक्षितः । समरसुरतयोः समरस इति भावः । उपमानुप्रासयोः संसृष्टिः ॥ १४ ॥

विवक्षितामर्थविदस्तत्क्षणप्रतिसंहृताम् ।
प्रापयन्पवनव्याधेर्गिरमुत्तरपक्षताम् ॥ १५ ॥

विवक्षितामिति। विवक्षितां वृद्धत्वाभिमानादग्रे वक्तुमिष्टाम् । “ वचेर्ब्रूञो वा ” सन्नन्तात्कर्मणि क्तः । तत्क्षणे विवक्षाक्षणे एव इत्यविलम्बोक्तिः । प्रतिसंहृतां रामानुरोधादनुरुद्धाम्

अर्थविदः कार्यज्ञस्य अत एव पवनव्याधेरुद्धवस्य गिरमुत्तरपक्षतां सिद्धान्तपक्षतां प्रापयन्। स्वयमसत्पक्षावलम्बित्वादिति भावः । अनेन रामस्य व्यग्रतोक्ता ॥ १५ ॥

घूर्णयन्मदिरास्वादमदपाटलितद्युती ।
रेवतीवदनोच्छिष्टपरिपूतपुटे दृशौ ॥ १६ ॥

घूर्णयन्निति । पुनः मदिरास्वादेन मद्यपानेन यो मदस्तेन पाटलिता ईषद्रक्तीकृता द्युतिर्ययोस्ते । रेवत्या देव्याः वदने यदुच्छिष्टं मद्यलेपताम्बूलादि । अक्षिचुम्बनसंक्रान्तमिति भावः । तेन परिपूते शुद्धे पुटे ययोस्ते दृशौ घूर्णयन् भ्रामयन्निति मद्यविकारोक्तिः । उच्छिष्टपरिपूतेत्यत्र ‘ रतिकाले मुखं स्त्रीणां शुद्धमाखेटके शुनाम् ’ । इति स्मरणात् । उच्छिष्टस्य पावित्र्यजनकत्वविरोधस्याभासत्वाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः । ‘आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास उच्यते’ । इति लक्षणात् ॥ १६ ॥

आश्लेषलोलुपवधूस्तनकार्कश्यसाक्षिणीम् ।
म्लापयन्नभिमानोष्णैर्वनमालां मुखानिलैः ॥ १७ ॥

आश्लेषेति । पुनराश्लेषलोलुपाया आलिङ्गनलुब्धाया वध्वाः स्तनयोः कार्कश्यस्य काठिन्यस्य साक्षिणीम् उपद्रष्ट्रीं नित्यं पीड्यमानामिति भावः । “ साक्षाद्द्रष्टरि संज्ञायाम् ” इति साक्षाच्छब्दादिनिप्रत्ययः । वनमालामभिमानोष्णैरहङ्कारतप्तैर्मुखानिलैः निश्वासमारुतैर्म्लापयन् ग्लापयन् । म्लायतेर्ण्यन्ताल्लटः शत्रादेशः । “ आदेच ” इत्यादिनात्वे पुगागमः । अम्लाने म्लानसम्बन्धादतिशयोक्तिः ॥ १७ ॥

दधत्सन्ध्यारुणव्योमस्फुरत्तारानुकारिणीः ।
द्विषद्द्वेषोपरक्ताङ्गसङ्गिनीः स्वेदविप्रुषः ॥ १८ ॥

दधदिति । पुनः सन्ध्यायामरुणे व्योम्नि स्फुरन्तीस्तारा अनुकुर्वन्तीति तथोक्ताः । कुतः द्विषतः शत्रोर्द्वेषेण क्रोधेनोपरक्ते अङ्गे वपुषि सङ्गिनीः सक्ताः । स्वेदविप्रुषः स्वेदबिन्दून् । ‘ पृषन्ति बिन्दुपृषताः पुमांसो विप्रुषः स्त्रियाम् ’ इत्यमरः । दधद्दधानः । “ नाभ्यस्ताच्छतुः ” इति नुमभावः । उपमालङ्कारः ॥ १८ ॥

प्रोल्लसत्कुण्डलप्रोतपद्मरागदलत्विषा ।
कृष्णोत्तरासङ्गरुचं विदधच्चौतपल्लवीम् ॥ १९ ॥

प्रोल्लसदिति । पुनः प्रकर्षेणोल्लसतां कुण्डलयोः प्रोतानां स्यूतानां पद्मरागदलानां माणिक्यशकलानां त्विषा कान्त्या । प्रोतेति “ प्रपूर्वाद्वेञः” कर्मणि क्तः । यजादित्वात्सम्प्रसारणम् । कृष्णोत्तरासङ्गो नीलोत्तरीयम् । ‘ द्वौ प्रावारोत्तरासङ्गौ समौ बृहतिका तथा । संव्यानमुत्तरीयं च ’ इत्यमरः । तस्य रुचं चूतपल्लवस्येमां चौतपल्लवीम् विदधत् कृष्णलोहितमिश्रवर्णं

तपल्लवच्छद्धूम्रां कुर्वन्नित्यर्थः । ‘ धूम्रधूमलौ कृष्णलोहिते ’ इत्यमरवचनात् । अत्रान्यरुचोऽन्यदीयत्वायोगात्सादृश्याक्षेपान्निदर्शनालङ्कारः ॥ १९ ॥

ककुद्मिकन्यावक्त्रान्तर्वासलब्धाधिवासया ।
मुखामोदं मदिरया कृतानुव्याधमुद्वमन् ॥ २० ॥

ककुद्मीति । पुनः ककुद्मिकन्यायाः रेवत्याः वक्त्रस्यान्तः अभ्यन्तरे वासेन स्थित्या लब्धोऽधिवासो वासना यया तया । तन्मुखसौरभवासितयेत्यर्थः । ‘ संस्कारो गन्धमाल्याद्यैरधिवासनमुच्यते ’ । मदिरया कृतानुव्याधं कृतसंसर्गम् । प्रियागण्डूषगन्धिनमित्यर्थः । “ व्यधजपोरनुपसर्गे ” इत्यनुपसृष्टादप्प्रत्ययविधानादुपसृष्टाद्व्यधेर्घञ् प्रत्ययः मुखामोदं स्वमुखगन्धविशेषम् । ‘ आमोदः सोऽतिनिर्हारी ’ इत्यमरः । उद्वमन् उद्गिरन् अत्र मदिरारामामुखगन्धयोः स्वगन्धतिरोधानेन रामामुखतद्गण्डूषमद्यगन्धस्वीकारात्तद्गुणयोस्तत्रोत्तरस्यात्मविशेषकत्वेन पूर्वसापेक्षत्वादङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः । ‘तद्गुणः स्वगुणत्यागादन्योत्कृष्टगुणाहृतिः’ । इति तल्लक्षणात् ॥ २० ॥

जगाद वदनच्छद्मपद्मपर्यन्तपातिनः ।
नयन्मधुलिहः श्वैत्यमुदग्रदशनांशुभिः ॥ कुलकम् ॥ २१ ॥

जगादेति । वदनमेव छद्म कपटं यस्य तत् पद्मं वदनमेव पद्ममित्यर्थः पद्मशब्देनासत्यत्वप्रतिपादनरूपोऽपह्नवः । तस्य पर्यन्तपातिनः प्रान्तसञ्चारिणः । मधुलिहन्तीति मधुलिहस्तान् मधुपान् । क्विप् । उदग्रैः उच्छ्रितैः दशनांशुभिः श्वैत्यं धावल्यं नयन् एवं जगाद । तद्गुणालङ्कारः । तस्य मधुपसन्निधापकवदनापह्नवसापेक्षत्वात्तेन सङ्करः ॥ २१ ॥

रामो जगादेत्युक्तं किं तदित्याकाङ्क्षायामाह—

यद्वासुदेवेनादीनमनादीनवमीरितम् ।
वचसस्तस्य सपदि क्रिया केवलमुत्तरम् ॥ २२ ॥

यदिति। वासुदेवेन न दीनमित्यदीनम् अकातरम् न आदीनवोऽस्येत्यनादीनवं निर्दोषम् । ‘दोष आदीनवो मतः ’ इत्यमरः । यद्वचः ईरितम् ‘ उत्तिष्ठमानस्तु पर ’ इत्यादिपक्षमाश्रित्य यदुक्तमित्यर्थः । तस्य वचसः सपदि क्रिया केवलं सद्योऽनुष्ठानमेवोत्तरम् । सिद्धान्तस्योक्तत्वादिति भावः ॥ २२ ॥

अथ तदेव प्रतिपादयिष्यन् अनन्यातिशयतयोपस्करोति—

नैतल्लघ्वपि भूयस्या वचो वाचातिशय्यते ।
इन्धनौघधगप्यग्निस्त्विषा नात्येति पूषणम् ॥ २३ ॥

नैतदिति । लघु सङ्क्षिप्तमप्येतद्वचो भूयस्या बहुतरया । विस्तृतयापीत्यर्थः । “ द्विवचनविभज्य ” इत्यादिना ईयसुनि “ बहोर्लोपो भू च बहोः ” इतीकारलोपो बहोश्च भूरा-

देशः । वाचा नातिशय्यते नातिरिच्यते । गुर्वर्थत्वादिति भावः । शीङः कर्मणि लटि यक् " अयङ्यि क्ङिति " इति अयङादेशः । तथाहि इन्धनौघान् दहतीति इन्धनौघधक् काष्ठराशिदाहकः । भूयानपीत्यर्थः । क्विपि घत्वे धत्वम् (भष्भावः) । अग्निस्त्विषा प्रभया पूषणं सूर्यम् । अल्पीयांसमपीति भावः । न अत्येति नातिक्रामति । तेजसः प्रभावत्त्वमिव वचसोऽर्थवत्त्वमलङ्घ्यत्वहेतुरित्यर्थः । अत्र समानधर्मबिम्बबिम्बिततया दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २३ ॥

यदि हरिवचो नातिशय्यते अलं तर्हि तवापि वागारम्भैरत आह–

संक्षिप्तस्याप्यतोऽस्यैव वाक्यस्यार्थगरीयसः ।
सुविस्तरतरा वाचो भाष्यभूता भवन्तु मे ॥ २४ ॥

संक्षिप्तस्येति । अतो हरिवचसोऽनतिशयनीयत्वादेव सुविस्तरतराः प्रपञ्चतराः । "प्रथने वावशब्दे " इति घञः प्रतिषेधे "ऋदोरप् " इत्यप् । मे वाचः संक्षिप्तस्याऽल्पाक्षरस्याप्यर्थेन गरीयसः सूत्रकल्पस्येत्यर्थः । ' अल्पाक्षरमसन्दिग्धं सारवद्विश्वतोमुखम् । अस्तोभमनवद्यं च सूत्रं सूत्रविदो विदुः ' ॥ इति लक्षणात् । अस्यैव नान्यस्य भाष्यभूताः भाष्यैः समाः । नित्यसमासः ' क्ष्मादौ जन्तौ भूतं क्लीबं समेऽतीते चिरे त्रिषु ' इति वैजयन्ती । व्याख्यानरूपा भवन्त्वित्यर्थः ' । सूत्रव्याख्यानविशेषो भाष्यम् । " सूत्रस्थं पदमादाय वाक्यैः सूत्रानुसारिभिः । स्वपदानि च वर्ण्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः " इति भाष्यलक्षणात् । मया तु तदेव विशेषप्रकाशनाय व्याख्यायते न त्वतिशयाय प्रत्याख्यायते इत्यदोष इत्यर्थः । उपमालङ्कारः॥२४॥

इत्थं यानं सिद्धान्तयित्वा तत्रोद्धवप्रातिरोधं हृदि निधाय त्रिभिः प्रत्याचष्टे–

विरोधिवचसो मूकान्वागीशानपि कुर्वते ।
जडानप्यनुलोमार्थान्प्रवाचः कृतिनां गिरः ॥ २५ ॥

विरोधीति । कृतिनां कुशलानां गिरः । कर्त्र्यः । विरोधिवचसः प्रतिकूलवादिनो वागीशान्वाक्पतीनपि । ' वागीशो वाक्पतिः समौ' इत्यमरः । मूकान्निर्वाचः कुर्वते जडयन्तीत्यर्थः । अनुलोमोऽनुकूलोऽर्थोऽभिधेयं येषां तेऽनुलोमार्थाः अनुकूलवादिनस्तान् जडानन्धानपि प्रवाचः प्रगल्भवाचः कुर्वते । अतोऽस्मद्गिरः प्रवाच्या इति भावः । अत्र वागीशानां मूकीकरणाज्जडानां प्रवाक्त्वकरणाच्च शक्यवस्तुकरणरूपो विशेषोऽलङ्कारः । असम्बन्धे सम्बन्धातिशयोक्तिप्रतिभोत्थापित इति सङ्करः ॥ २५ ॥

नन्वात्मनीनेन स्वामिना ' बुद्धेः फलमनाग्रहः ' इति न्यायेन शास्त्रज्ञवचनं प्रतिकूलमपि ग्राह्यमेवेत्याशङ्क्याह–

षड्गुणाः शक्तयस्तिस्रः सिद्धयश्चोदयास्त्रयः ।
ग्रन्थानधीत्य व्याकर्तुमिति दुर्मेधसोऽप्यलम् ॥ २६ ॥

षडिति । दुष्टा मेधा येषां ते दुर्मेधसः मन्दबुद्धयोऽपि । " नित्यमसिच् प्रजामेधयोः " इति समासान्तोऽसिच्प्रत्ययः । ग्रन्थानौशनसादीनधीत्य पठित्वा गुणाः सन्धिविग्रहयानासनद्वैधीभावसमाश्रयाख्याः षट् । शक्तयः प्रभुत्वमन्त्रोत्साहाख्यास्तिस्रः । सिद्धयः पूर्वोक्तशक्तित्रयसाध्याः पुरुषार्थलाभात्मिकाः ताश्च तिस्रः प्रभुसिद्धिर्मन्त्रसिद्धिरुत्साहसिद्धिश्चेति । उदयाः वृद्धिक्षयावस्थानानि क्षत्रियन्यायेनोदया उच्यन्ते । तत्र वृद्धिक्षयौ स्वशक्तिसिद्ध्योः पूर्वावस्थानादुपचयापचयौ स्थानं ते च त्रय इति व्याकर्तुं व्याख्यातुमलं समर्थाः । " पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु" इति तुमुन् । पञ्चाङ्गनिर्णयशक्तिविकलानां सन्ध्यादिरूपसङ्ख्यामात्रपाठकानाम् अशास्त्रज्ञत्वादुद्धवादयो न ग्राह्यवचना इत्यभिसन्धिः । अत्रामरः ' सन्धिर्ना विग्रहो यानमासनं द्वैधमाश्रयः । षड्गुणाः शक्तयस्तिस्रः प्रभावोत्साहमन्त्रजाः । क्षयः स्थानं च वृद्धिश्च त्रिवर्गो नीतिवेदिनाम् ' इति । तत्रारिविजिगीष्वोर्व्यवस्थाकरणमैक्यं सन्धिः, विरोधो विग्रहः विजिगीषोररिं प्रति यात्रा यानं तयोर्मिथः प्रतिबद्धशक्त्योः कालप्रतीक्षया तूष्णीमवस्थानमासनम् । दुर्बलप्रबलयोर्वाचिकमात्मसमर्पणं द्वैधीभावः । आरिणा पीड्यमानस्य बलवदाश्रयणं संश्रयः, कोषदण्डोत्थं तेजः प्रभावः, कर्त्तव्यार्थेषु स्थेयान् प्रयत्न उत्साहः, षड्गुणचिन्तनं मन्त्रः । गतमन्यदिति संक्षेपः ॥ २६ ॥

ननु शास्त्रोक्तार्थव्याख्यातैव शास्त्रज्ञः स एव ग्राह्यवचनश्चेत्याशङ्क्याह—

अनिर्लोडितकार्यस्य वाग्जालं वाग्मिनो वृथा ।
निमित्तादपराद्धेषोर्धानुष्कस्येव वल्गितम् ॥ २७ ॥

अनिर्लोडितेति । अनिर्लोडितं नालोकितं कार्यं येन तस्य । कार्याकार्यमजानत इत्यर्थः । वाचोऽस्य सन्तीति वाग्मी वावदूकः । ' वाचो युक्तिपटुर्वाग्मी वावदूकोऽतिवक्तरि । ' इत्यमरः । "वाचो ग्मिनिः" इति ग्मिनिप्रत्ययः । तस्य वाग्जालं वागाडम्बरो निमित्तात् लक्ष्यात् । 'वेध्यं लक्ष्यं निमित्तं च शरव्यं च समं विदुः' इति वैजयन्ती । अपराद्धेषोः स्खलितबाणस्य धनुः प्रहरणमस्येति धानुष्को धन्वी । " प्रहरणम् " इति ठक् " इसुसुक्तान्तात्कः " इति कः 'अपराद्धपृषत्कोऽसौ लक्ष्याद्यश्च्युतसायकः । धन्वी धनुष्मान् धानुष्कः' इत्यमरः । तस्य वल्गितामिव तथा निष्फलम् । कार्यज्ञस्य वचो ग्राह्यं न तु वाचालस्येति भावः ॥ २७ ॥

षाड्गुण्यादिपाठमात्रं न मन्त्र इति सिद्धे सम्प्रति स्वयं मन्त्रस्वरूपमाह—

सर्वकार्यशरीरेषु मुक्त्वाङ्गस्कन्धपञ्चकम् ।
सौगतानामिवात्मान्यो नास्ति मन्त्रो महीभृताम् ॥ २८ ॥

सर्वेति । सर्वाणि कार्याणि सन्ध्यादीनि शरीराणीव इत्युपमितसमासः । सौगतानामिवेति लिङ्गान्तेषु सर्वकार्यशरीरेषु सर्वेषु शरीरेष्विव सर्वकार्येष्वित्यर्थः । अङ्गानि स्कन्धा इवेत्युपमितसमासः । तेषां पञ्चकं मुक्त्वा स्कन्धपञ्चकमिवाङ्गपञ्चकं हित्वेत्यर्थः । पञ्च परिमाणमस्येति

पञ्चकम् । " सङ्ख्यायाः संज्ञासङ्घसूत्राध्ययनेषु " इति कप्रत्ययः । सुगतो भक्तिर्भजनीय एषां सौगताः बौद्धाः । " भक्तिः " इत्यण्प्रत्ययः तेषामन्य आत्मेव महीभृतामन्यो मन्त्रो नास्ति। कर्मणामारम्भोपायः, पुरुषद्रव्यसम्पत् , देशकालविभागः, विपत्तिप्रतीकारः, कार्यसिद्धिश्चेति पञ्चाङ्गानि । यथाह कामन्दकः। 'सहायाः साधनोपाया विभागो देशकालयोः । विपत्तेश्च प्रतीकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिष्यते ' ॥ इति । रूपवेदनाविज्ञानसंज्ञासंस्काराः पञ्च स्कन्धाः । तत्र विषयप्रपञ्चो रूपस्कन्धः तज्ज्ञानप्रपञ्चो वेदनास्कन्धः । आलयविज्ञानसन्तानो विज्ञानस्कन्धः । नामप्रपञ्चः संज्ञास्कन्धः । वासनाप्रपञ्चः संस्कारस्कन्धः । एवं पञ्चधा परिवर्त्तमानो ज्ञानसन्तान एवात्मा इति बौद्धाः । एवं यथा बौद्धानां सर्वेषु शरीरेषु स्कन्धपञ्चकातिरिक्त आत्मा नास्ति तथा राज्ञामङ्गपञ्चकातिरिक्तो मन्त्रो नास्तीत्युपमालङ्कारः तच्चास्माकं समग्रमेवेत्ययमेव यात्राकाल इति भावः ॥ २८ ॥

अथ मन्त्रितार्थक्रियाविलम्बे दोषमाह–

मन्त्रो योध इवाधीरः सर्वाङ्गैः संवृतैरपि ।
चिरं न सहते स्थातुं परेभ्यो भेदशङ्कया ॥ २९ ॥

मन्त्र इति। संवृतैर्गुप्तैः सर्वाङ्गैः पूर्वोक्तैरुपायादिभिरुरःस्थलादिभिश्च उपलक्षितोऽपि सर्वाङ्गसंवृतोऽपीत्यर्थः । मन्त्रो विचारः अधीरो भीरुः युध्यत इति योधो भट इव पचाद्यच् । परेभ्योऽन्येभ्योऽरिभ्यश्च । ' परं दूरान्यमुख्येषु परोऽरिपरमात्मनोः ' ' इति वैजयन्ती । भेदो विदारणं तृतीयगामित्वं च तस्य शङ्कया चिरं स्थातुं विलम्बितुमित्यर्थः न सहते न क्षमः । "शकधृष" इत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः अतो न विलम्बितव्यमन्यथा मन्त्रभेदे कार्यहानिः स्यादिति भावः ॥ २९ ॥

किञ्च नीतिसर्वस्वपर्यालोचनयापि न विलम्बः कार्य इत्यभिप्रेत्याह–

आत्मोदयः परज्यानिर्द्वयं नीतिरितीयती ।
तदूरीकृत्य कृतिभिर्वाचस्पत्यं प्रतायते ॥ ३० ॥

आत्मोदय इति । आत्मन उदयो वृद्धिः परस्य शत्रोर्ज्यानिर्हानिः । " वीज्याहाज्वरिभ्यो निः " इत्यौणादिको निः प्रत्ययः । इति द्वयम् इदं परिमाणमस्या इति इयती एतावती । " किमिदम्भ्यां वो घः " इति वतुपो वस्य घश्च " उगितश्च " इति ङीप् । नीतिः नीतिसङ्ग्रहः एतद्व्यतिरिक्तो न कश्चिन्नीतिपदार्थोऽस्तीत्यर्थः । यदन्यत् षाड्गुण्यादिवर्णनं तत्सर्वमस्यैव प्रपञ्च इत्याह । तदिति तद्द्वयमूरीकृत्याङ्गीकृत्य । ' ऊरीकृतमुररीकृतमङ्गीकृतम् ' इत्यमरः । " ऊर्यादिच्विडाचश्च " इति गतिसंज्ञायाम् " कुगतिप्रादयः " इति समासे क्त्वो ल्यप् । कृतिभिः कुशलैः वाचस्पत्यम् वाग्मित्वम् । कस्कादित्वादलुक् सत्वे "षष्ठ्याः पतिपुत्र"

---

१ ग्लानिरित्यपि पाठः ।

इत्यादिना सत्वमिति स्वामी । तन्न । तस्य छन्दोविषयत्वात् । ब्राह्मणादित्वात् भावे प्यञ् प्रत्ययः । प्रतायते विस्तार्यते । कर्मणि लट् " तनोतेर्यकि " इत्यात्वम् तस्मादात्मोदयार्थिभिः अविलम्बाच्छत्रुरुच्छेत्तव्यः तत्रान्तरीयत्वात्तस्येति भावः ॥ ३० ॥

ननु लब्धोदयस्य किं परोच्छित्त्येत्यत्राह—

तृप्तियोगः परेणापि महिम्ना न महात्मनाम् ।
पूर्णश्चन्द्रोदयाकाङ्क्षी दृष्टान्तोऽत्र महार्णवः ॥ ३१ ॥

तृप्तियोग इति । महीयसां महात्मनां परेणापि प्रभूतेनापि महिम्ना ऐश्वर्येण तृप्तियोगः सन्तोषलाभो न । अत्र तृप्त्यभावे पूर्णः सन् चन्द्रोदयाकाङ्क्षी । वृद्ध्यर्थमिति भावः । महार्णवो दृष्टान्तः । दृष्टः अन्तो निश्चयो यस्मिन् स दृष्टान्तो निदर्शनमपमानमिति यावत् । राज्ञा वृद्धावलम्बुद्धिर्न कार्या । " असन्तुष्टा द्विजा नष्टाः सन्तुष्टाश्च महीभुजः । सलज्जा गणिका नष्टा निर्लज्जा च कुलाङ्गना " ॥ इति न्यायादिति भावः । नायं दृष्टान्तालङ्कारः बिम्बप्रतिबिम्बभावेनौपम्यस्य गम्यत्वे तस्योत्थानात् । किन्तु दृष्टान्तशब्देन तस्याभिधानादुपमालङ्कारः ॥ अत एव दृष्टान्तोदाहरणनिदर्शनरूपा शब्दा न प्रयोक्तव्याः पौनरुक्त्यापत्तेरित्येकावल्यलङ्कारः ३१

तथापि सन्तोषे दोषमाह—

सम्पदा सुस्थिरम्मन्यो भवति स्वल्पयापि यः ।
कृतकृत्यो विधिर्मन्ये न वर्धयति तस्य ताम् ॥ ३२ ॥

सम्पदेति । यः स्वल्पयापि सम्पदा सुस्थिरमात्मानं मन्यत इति सुस्थिरम्मन्यः स्वस्थमानी भवति । " आत्ममाने खश्च " इति खश्प्रत्यये मुमागमः । तस्याल्पसन्तुष्टस्य तां स्वल्पसम्पदं कृतकृत्यस्तावतैवकृतार्थः विधिर्दैवमपि न वर्धयति अहमिति मन्ये । पौरुषहीनाद्दैवमपि जुगुप्सते तत्प्रवृत्तेः परमर्द्धिप्राप्तिरिति भावः ॥ ३२ ॥

किञ्च पराक्रमलब्ध एवोदयो नान्यलब्ध इत्याह—

समूलघातमघ्नन्तः परान्नोद्यन्ति मानिनः ।
प्रध्वंसितान्धतमसस्तत्रोदाहरणं रविः ॥ ३३ ॥

समूलेति । मानिनः । अभिमानिनः परान् शत्रून् समूलं हत्वा समूलघातम् । अघ्नन्तः । अनुन्मूलयन्त इत्यर्थः । " समूलाकृतजीवेषु हन्कृञ्ग्रहः " इति णमुल्प्रत्ययः, " कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोगः " इतिहन्तेरनुप्रयोगः । नोद्यन्ति किन्तु हत्वैवोद्यन्तीत्यर्थः । तत्र हत्वैवोदये अन्धयतीत्यन्धं गाढं तमोऽन्धतमसम् । 'ध्वान्ते गाढेऽन्धतमसम्' इत्यमरः " अवसमन्धेभ्यस्तमसः " इत्यच्प्रत्ययः । प्रध्वंसितमन्धतमसं येन सः । उदयात्प्रागिति भावः । रविरुदाहरणं दृष्टान्तः ॥ अत्रापि दृष्टान्तोऽत्र महार्णव इतिवदुपमालङ्कारो न तु दृष्टान्त इति द्रष्टव्यम् ॥ ३३ ॥

किञ्चानुच्छिन्नशत्रोः प्रतिष्ठैव दुर्घटेत्याह—

विपक्षमखिलीकृत्य प्रतिष्ठा खलु दुर्लभा ।
अनीत्वा पङ्कतां धूलिमुदकं नावतिष्ठते ॥ ३४ ॥

विपक्षमिति । विपक्षं शत्रुमखिलीकृत्य । खिलमुत्सन्नमकृत्वा। अनुन्मूल्येत्यर्थः । प्रतिष्ठा दुर्लभा खलु । तथाहि । उदकम् । कर्त्तृ। धूलिम् । स्वपरिभाविनीमितिभावः । पङ्कतामनीत्वा। नाधः कृत्वेत्यर्थः । नावतिष्ठते । किन्तु नीत्वैव तिष्ठतीत्यर्थः "समवप्रविभ्यः स्थः " इत्यात्मनेपदम् । वाक्यभेदेन प्रतिबिम्बनापेक्षो दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २४ ॥

नन्वयं शिशुपाल एकाकी नः किं करिष्यतीत्याशङ्क्याह—

म्रियते यावदेकोऽपि रिपुस्तावत्कुतः सुखम् ।
पुरः क्लिश्नाति सोमं हि सैंहिकेयोऽसुरद्रुहाम् ॥ ३५ ॥

म्रियत इति । एकोऽपि रिपुर्यावत् म्रियते अवतिष्ठते । "धृङ् अवस्थाने " इति धातोस्तौदादिकात्कर्त्तरि लट् " रिङ्शयग्लिङ्क्षु " इति रिङादेशः । तावत्तदवधि सुखं कुतः । ' यावत्तावच्च साकल्येऽवधौ ' इत्यमरः । तथाहि । सिंहिकाया अपत्यं पुमान् सैंहिकेयो राहुः । ' तमस्तु राहुः स्वर्भानुः सैंहिकेयो विधुन्तुदः ' इत्यमरः । " स्त्रीभ्यो ढक् " । असुरद्रुहां देवानां पुरः अग्रे सोमं क्लिश्नाति धावते । प्राचुर्यात्सोमग्रहणं सूर्यं चेति भावः । ' तस्मादेकोऽपि शत्रुरुच्छेत्तव्य इति भावः । 'अग्नेः शेषमृणाच्छेषं शत्रोः शेषं न शेषयेत् ' । इति तात्पर्यम् । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ २५ ॥

ननु क्षुद्रोऽयं चैद्यः किं नः करिष्यतीत्याशङ्क्य तस्य बलवत्तां वक्तुं मित्रामित्रबलाबलविवेकं तावत्करोति—

सखा गरीयाञ्च्छत्रुश्च कृत्रिमस्तौ हि कार्यतः ।
स्याताममित्रौ मित्रे च सहजप्राकृतावपि ॥ ३६ ॥

सखेति । क्रियया उपकारापकारान्यतररूपया निर्वृत्तः कृत्रिमः । " ड्वितः क्त्रिः " " क्त्रेर्मम्नित्यम् " सखा सुहृत् शत्रुश्च कृत्रिमो गरीयान् । कुतः । हि यस्मात्तौ कृत्रिममित्रशत्रू कार्यतः उपकारापकाररूपकार्यवशात्। निर्वृत्ताविति शेषः। उक्तकार्योपाधेर्यावज्जीवमनपायादनयोर्मित्रामित्रभावोऽपि अनपायीति गरीयस्त्वमिति भावः । सहजप्राकृतौ तु नैवमित्याह स्यातामिति । सह जातः सहजः एकशरीरावयवत्वात् तत्र सहजं मित्रं मातृष्वसेयपितृष्वसेयादिः सहजशत्रुस्तु पितृव्यतत्पुत्रादिः प्रकृत्या सिद्धः प्राकृतः । पूर्वोक्तसहजकृत्रिमलक्षणरहित इत्यर्थः । तत्र विषयान्तरः प्राकृतः शत्रुः तदनन्तरः प्राकृतं मित्रम् । अपिस्त्वर्थे । तौ सहजप्राकृतौ शत्रुमित्रे च स्यातां तावात्मकार्यवशादनियमेनोभयरूपतामापद्येते न कृत्रिमशत्रुमित्रे कृत्रिमः शत्रुः शत्रुरेव

मित्रं च मित्रमेवेति कृत्रिमावेव मित्रामित्रौ गरीयांसौ न तु सहजौ नापि प्राकृतावित्यर्थः। अनेन कृत्रिमत्वं सर्वापवादीति सिद्धम् ॥ ३६ ॥

एवं चेदस्माकं पैतृष्वसेयः शिशुपालः सहजमित्रत्वात्सन्धातव्यो न तु यातव्य इत्यत आह—

उपकर्त्रारिणा सन्धिर्न मित्रेणापकारिणा।
उपकारापकारौ हि लक्ष्यं लक्षणमेतयोः ॥ ३७ ॥

उपकर्त्रेति। उपकर्त्रा उपकारकारिणा अरिणापि। सहजेन प्राकृतेन वेति शेषः। सन्धिः कार्यः अरित्वापवादेन कृत्रिममित्रताया बलीयस्या यावज्जीवभाविन्यास्तत्रोत्पन्नत्वादिति भावः। एवमपकारिणा मित्रेणापि। सहजेन प्राकृतेन वेति शेषः। सन्धिर्न कार्यः। मित्रत्वापवादेन कृत्रिमशत्रुताया बलीयस्या यावज्जीवभाविन्यास्तत्रोत्पन्नत्वादिति भावः। ननु साक्षादरिणा सन्दध्यात् मित्रेण कथं विरुन्ध्यादित्याशङ्क्य क्रियया तयोर्वैपरीत्याददोष इत्याह। हि यस्मादुपकारापकारावेव तयोर्मित्रामित्रयोर्लक्षणं स्वरूपं लक्ष्यं द्रष्टव्यम्। उपकर्तैव मित्रम् अपकर्त्तैव शत्रुरित्यर्थः। तस्मात्सहजमित्रत्वेऽपि चैद्यः क्रियया शत्रुत्वात् यातव्य एवेति भावः ॥ ३७ ॥

अथ चैद्यस्य कृत्रिमशत्रुत्वञ्चतुर्भिराह—

त्वया विप्रकृतश्चैद्यो रुक्मिणीं हरता हरे।
बद्धमूलस्य मूलं हि महद्वैरतरोः स्त्रियः ॥ ३८ ॥

त्वयेति। हे हरे! रुक्मिणीं हरता। बन्धुभिस्तस्मै प्रदत्तां राक्षसधर्मेणोद्वहतेत्यर्थः। ‘राक्षसो युद्धहरणात्’ इति याज्ञवल्क्यः। ‘गान्धर्वो राक्षसश्चैव धर्म्यौ क्षत्रस्य तौ स्मृतौ।’ इति मनुः। त्वया चैद्यो विप्रकृतः। विप्रियं प्रापितः। तथाहि बद्धमूलस्य रूढमूलस्य वैरतरोः स्त्रियो महत् प्रधानं मूलम्। हि निश्चये। रूपकसंसृष्टोऽयं सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३८ ॥

अथ तेनापि त्वं विप्रकृत इत्याह—

त्वयि भौमं गते जेतुमरौत्सीत्स पुरीमिमाम्।
प्रोषितार्यमणं मेरोरन्धकारस्तटीमिव ॥ ३९ ॥

त्वयीति। त्वयि भूमेरपत्यं पुमांसं भौमं नरकासुरं जेतुं गते सति स चैद्य इमां पुरीं द्वारकाम् [illegible]षितोऽर्यमा सूर्यो यस्यास्तां मेरोस्तटीं सानुमन्धकार इवारौत्सीत् रुद्धवान्। रुधेरनिटो लुङि रूपम्। उपमालङ्कारः ॥ ३९ ॥

अपकारान्तरमाह—

आलप्यालमिदं बभ्रोर्यत्स दारानपाहरत्।
कथापि खलु पापानामलमश्रेयसे यतः ॥ ४० ॥

आलप्येति । स चैद्यो बभ्रोर्यादवभेदस्य दारान् भार्याम् । ‘ भार्या जायाथ पुंभूम्नि दाराः स्यात्तु कुटुम्बिनी ’ इत्यमरः । अपाहरत् इति यदिदं दारापहरणम् आलप्योच्चार्यालं नालपनीयमित्यर्थः । “अलंखल्वोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्त्वा” इति क्त्वाप्रत्यये समासे ल्यबादेशः यतः । पापानां पाप्मनां कथनमुच्चारणमपि । “चिन्तिपूजिकुथिकुम्बि” इत्यादिना अप्रत्ययः । अश्रेयसेऽनर्थायालं समर्थम् । “ नमः स्वस्ति ” इत्यादिना चतुर्थी । अत्र निषिध्यमानालपननिषेधनसमर्थनात्कार्य्येण कारणसमर्थकोर्थान्तरन्यासः ॥ ४० ॥

फलितमाह–

विराद्ध एवं भवता विराद्धा बहुधा च नः ।
निर्वर्त्यतेऽरिः क्रियया स श्रुतश्रवसः सुतः ॥ ४१ ॥

विराद्ध इति । एवं भवता विराद्धः विप्रकृतः । राधेरनिटः कर्मणि क्तः बहुधानोऽस्माकं च विराद्धा विप्रकर्ता श्रुतश्रवा नाम हरेः पितृष्वसा तस्याः सुतः । पैतृष्वसेयत्वात्सहजमित्रमपीति भावः । स चैद्यः क्रियया पूर्वोक्तान्योन्यापक्रियया अरिर्निर्वर्त्यते कृत्रिमः शत्रुः क्रियते । अतो बलीयस्त्वादनुपेक्ष्य इति भावः ॥ ४१ ॥

अत्राप्युपेक्षायां दोषमाह–

विधाय वैरं सामर्षे नरोऽरौ य उदासते ।
प्रक्षिप्योदर्चिषं कक्षे शेरते तेऽभिमारुतम् ॥ ४२ ॥

विधायेति । ये नरः पुमांसः ‘स्युः पुमांसः पञ्चजनाः पुरुषाः पूरुषा नरः’ । इत्यमरः । सामर्षे प्रागेव सरोषे अरौ वैरं विधाय । स्वयं चापकृत्येत्यर्थः । उदासते उपेक्षन्ते । ते नरः कक्षे गुल्मे । ‘ कक्षस्तु गुल्मे दोर्मूले पापे जीर्णवने तृणे । ’ इति वैजयन्ती । उदर्चिषम् अग्निं प्रक्षिप्य अभिमारुतम् । आभिमुख्येऽव्ययीभावः शेरते । स्वपन्ति । तद्वन्नाशहेतुरित्यर्थः । “ शीङो रुट् ” इति रुडागमः । अत्र ये उदासते ते शेरते इति विशिष्टौदासीन्यशयनयोर्वाक्यार्थयोर्निर्दिष्टैकत्वासम्भवात्सादृश्यलक्षणायामसम्भवद्वस्तुसम्बन्धो वाक्यार्थनिर्वृत्तिरिति निदर्शनाभेदः । न चायं दृष्टान्तः । वाक्यभेदेन प्रतिबिम्बकारणाक्षेपे तस्योत्थानात् । अत्र तु वाक्यार्थे वाक्यार्थसमारोपाद्वाक्यैकवाक्यतायां तदभाव इत्यलङ्कारसर्वस्वकारः ॥ ४२ ॥

तथापि बान्धवत्वात् सोढव्य इत्याशङ्क्याह–

मनागनभ्यावृत्त्या वा कामं क्षाम्यतु यः क्षमी ।
क्रियासमभिहारेण विराध्यन्तं क्षमेत[१] कः ॥ ४३ ॥

मनागिति । यः क्षमी सहनः “शमित्यष्टाभ्यो घिनुण्” इति घिनुण् प्रत्ययः । स सोढा मनागल्पम् । अभ्यावृत्तावपीति भावः । अनभ्यावृत्त्यासकृद्वा अनल्पत्वेऽपीति भावः । विराध्यन्तमपकुर्वाणं कामं भृशं क्षाम्यतु क्षम्यताम् । सम्भावनायां लोट् । “ शमामष्टानां दीर्घः ” ।

---

[१] ‘ सहेत ’ इत्यपि साधुः ।

क्रियासमभिहारेण भृशं पौनःपुन्येन चेत्यर्थः । न च पुंवाक्येष्वनेकार्थत्वं दोषाय । विराध्यन्तं कः क्षमेत सहेत सोढुं शक्नुयात् । न कोऽपीत्यर्थः । " शकि लिङ् " इति शक्यार्थे लिङ् । ' क्षमूष् सहने ' दैवादिको भौवादिकश्च ॥ ४३ ॥

ननु सर्वदा क्षमैव पुंसो भूषणम् अतोऽपराधेऽपि क्षन्तव्यमत आह—

अन्यदा भूषणं पुंसः क्षमा लज्जेव योषितः ।
पराक्रमः परिभवे वैयात्यं सुरतेष्विव ॥ ४४ ॥

अन्यदेति । अन्यदा सुरतव्यतिरिक्ते काले योषितो लज्जेव पुंसोऽन्यदा अपरिभवे क्षमा शमो भूषणम् । परिभवे तु योषितः सुरतेषु वैयात्यं धार्ष्ट्यमिव । ' धृष्टे धृष्णुर्वियातश्च ' इत्यमरः । पराक्रमः पौरुषं भूष्यतेऽनेनेति भूषणम् आभरणम् । एवं च क्रियावचनत्वाविरोध इति वल्लभोक्तं प्रत्युक्तम् ॥ ४४ ॥

अथ परिभवेऽप्यपाक्रमे त्रिभिर्निन्दामाह—

माजीवन्यः परावज्ञादुःखदग्धोऽपि जीवति ।
तस्याजननिरेवास्तु जननीक्लेशकारिणः ॥ ४५ ॥

माजीवन्निति । यः परस्यापकर्तुरवज्ञया अमानेन यद्दुःखं तेन दग्धस्तप्तोऽत एव माजीवन् गर्हितजीवी सन् । " माङ्याक्रोशे " इति लटः शत्रादेशः । जीवति प्राणान्धारयति । जनन्याः क्लेशकारिणः गर्भधारणप्रसवादिवेदनाकारिणः । तद्व्यतिरिक्तार्थक्रियाहीनस्येत्यर्थः । तस्याजननमजननिरनुत्पत्तिरेवास्तु । जननीक्लेशनिवृत्त्यर्थमिति भावः । " आक्रोशे नञ्यनिः " इति नञ्पूर्वाज्जनिधातोरनिप्रत्ययः ॥ ४५ ॥

पादाहतं यदुत्थाय मूर्द्धानमधिरोहति ।
स्वस्थादेवापमानेऽपि देहिनस्तद्वरं रजः ॥ ४६ ॥

पादेति । यद्रजो धूलिः पादेनाहतं सत् उत्थायोड्डीय मूर्द्धानमाहन्तुरेव शिरोऽधिरोहति आक्रमति तद्रजः । अचेतनमपीति भावः । अवमाने सत्यपि स्वस्थात्सन्तुष्टाद्देहिनः चेतनाद्वरं श्रेष्ठम् । व्यतिरेकालङ्कारः ॥ ४६ ॥

असम्पादयतः कञ्चिदर्थं जातिक्रियागुणैः ।
यदृच्छाशब्दवत्पुंसः संज्ञायै जन्म केवलम् ॥ ४७ ॥

असम्पादयत इति । किञ्च जातिः ब्राह्मणत्वादिः क्रिया इज्याध्ययनादिः गुणः शौर्यादिः तैः साधनैः । करणे तृतीया । कञ्चिदर्थं सुकृतकीर्त्यादिपौरुषार्थमन्यत्र गोत्वपाचकत्वशौक्ल्यादिभिः स्वाभिधेयभूतैः करणैः काञ्चिदर्थं व्यवहाररूपं प्रयोजनमसम्पादयतः । उभयत्र

---

१ ' शमो ' इति वा पाठः ।

तादृग्जात्याद्यसम्भवादिति भावः । पुंसो जन्म सत्तालाभः यदृच्छाशब्दवत् इच्छाप्रकल्पितस्य जात्यादिप्रवृत्तिनिमित्तशून्यस्य डित्थादिशब्दस्येव । “ तत्र तस्येव ” इति वतिप्रत्ययः । ‘स्वेच्छा यदृच्छा स्वच्छन्दः स्वैरता चेति ते समाः’ । इति केशवः । संज्ञायै केवलं संज्ञार्थमेव एकत्र पारिभाषिकं किञ्चिन्नाममात्रम् अनुभवितुं अन्यत्र तादृक्कामनुभावितुमित्यर्थः ॥४७॥

एवमपौरुषं दूषयित्वा पौरुषं भूषयति-

तुङ्गत्वमितरा नाद्रौ नेदं सिन्धावगाधता ।
अलङ्घनीयताहेतुरुभयं तन्मनस्विनि ॥ ४८ ॥

तुङ्गत्वमिति । अद्रौ पर्वते तुङ्गत्वमौन्नत्यमस्तीति शेषः । ‘ अस्तिर्भवन्तीपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति ’ इत्यादिभाष्यात् । भवन्ती पूर्वाचार्याणां लटः संज्ञा । इतरा अगाधता नास्ति सिन्धौ समुद्रे अगाधता गम्भीरतास्ति इदं तुङ्गत्वं नास्ति मनस्विनि वीरे तु अलङ्घनीयताहेतुरलङ्घ्यत्वकारणं तदुभयं तुङ्गत्वमगाधता च । तस्माददिसिन्धुभ्यामधिको मनस्वीति व्यतिरेकालङ्कारः ॥ ४८ ॥

सम्प्रति शत्रौ मार्दवमनर्थायेत्याह-

तुल्येऽपराधे स्वर्भानुर्भानुमन्तं चिरेण यत् ।
हिमांशुमाशु ग्रसते तन्म्रदिम्नः स्फुटं फलम् ॥ ४९ ॥

तुल्य इति । स्वर्भानुः राहुः अपराधे तुल्येऽपि भानुमन्तं सूर्यं चिरेण ग्रसते हिमांशुं चन्द्रमाशु शीघ्रं ग्रसते गिलतीति यत् । ‘ ग्रसितं गिलितं गीर्णम् ’ इत्यभिधानात् तत् म्रदिम्नो मार्दवस्य फलं स्फुटम् । “ पृथ्वादिभ्य इमनिच् ” इतीमनिच्प्रत्ययः तस्माद्विपक्षे तीव्रेण भवितव्यम् । अन्यथा मृदुः सर्वत्र वाध्यत इति भावः । एतच्च प्रस्तुतमप्रस्तुतार्केन्दुकथनेन सारूप्यात्प्रतीयते इत्यप्रस्तुतप्रशंसाभेदोऽयम् । ‘अप्रस्तुतस्य कथनात्प्रस्तुतं यत्र गम्यते । अप्रस्तुतप्रशंसेयं सारूप्याद्विनियन्त्रिता’ इति लक्षणात् ॥ ४९ ॥

एतदेव भङ्ग्यन्तरेणाह-

स्वयं प्रणमतेऽल्पेऽपि परवायावुपेयुषि ।
निदर्शनमसाराणां लघुर्बहुतृणं नरः ॥ ५० ॥

स्वयमिति । असाराणां दुर्बलानां निदर्शनं दृष्टान्तः अत एव ईषदसमाप्तं तृणं बहुतृणम् । तृणकल्पमित्यर्थः । “विभाषा सुपो बहुच् पुरस्तात्तु” इति बहुच्प्रत्ययः प्रकृतेः पूर्वं च भवति ‘स्यादीषदसमाप्तौ तु बहुच् प्रकृतिलिङ्गकः ’ इति वचनात् प्रकृतिलिङ्गता । लघुर्निष्पौरुषो नरोऽल्पेऽपि परो वायुरिवेत्युपमितसमासः बहुतृणमिति स्पष्टोपमासाहचर्यात्कल्पब्देश्यदेशीयदेश्यादिति दण्डिना कल्पबादीनामौपम्यवाचकेष्वभिधानात् । तस्मिन्नुपेयुषि प्राप्ते सति स्वयं प्रणमते स्वयमेव प्रह्वीभवति । “कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः ” इति कर्मवद्भावात् “ भावकर्मणोः ”

इत्यात्मनपदम् । “ न दुहस्नुनमां यक्चिणौ ” इतियक्प्रतिषेधः । वायुना तृणमिवाल्पीयसापि रिपुणा लघुक्लेशेन परिभूयत इत्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ ५० ॥

पुनः पौरुषे गुणमाह—

तेजस्विमध्ये तेजस्वी दवीयानपि गण्यते ।
पञ्चमः पञ्चतपसस्तपनो जातवेदसाम् ॥ ५१ ॥

तेजस्वीति ।दवीयानपि दूरस्थोऽपि । “स्थूलदूर ” इत्यादिना पूर्वगुणयणादिपरलोपौ । तेजस्विनां मध्ये गण्यते सङ्ख्यायते । तथाहि पञ्चाग्निसाध्यं तपो यस्य स तथा तस्य पञ्चतपसः पञ्चाग्निमध्ये तपस्यतः तपनोऽर्को जातवेदसामग्नीनां पञ्चमः पञ्चानां पूरणः । पञ्चमो जातवेदा भवतीत्यर्थः । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ५१ ॥

गुणान्तरं च व्यतिरेकेणाह—

अकृत्वा हेलया पादमुच्चैर्मूर्धसु विद्विषाम् ।
कथङ्कारमनालम्बा कीर्तिर्द्यामधिरोहति ॥ ५२ ॥

अकृत्वेति । उच्चैरुन्नतेषु विद्विषां मूर्द्धसु हेलया पादमकृत्वा अनिधाय “ अनञ्पूर्वे ” इति निषेधात्समासेऽपि न ल्यबादेशः । कीर्तिः कथङ्कारं कथमित्यर्थः । “ अन्यथैवंकथमित्थं सुसिद्धाप्रयोगश्चेत् ” इत्यनर्थकादेव करोतेः कथम्पूर्वाण्णमुल् । अनालम्बा निराधारा कीर्तिर्द्यां दिवमधिरोहति । न कथञ्चिदित्यर्थः । किञ्चिन्निःश्रेण्यादिकमनाक्रम्योच्चसौधस्य दुरारोहत्वादिति भावः । तस्मात्कीर्तिमिच्छता पौरुषमेवाश्रयणीयम् इति श्लोकतात्पर्यम् । कीर्तितद्वतोरभेदोपचारात्समानकर्तृतानिर्वाहः अत्र प्रस्तुतायाः कीर्त्तेर्विषयमहिम्ना अप्रस्तुतप्रासादारोहणस्त्रीव्यवहारप्रतीतेः समासोक्तिः ॥ ५२ ॥

पौरुषमेवाश्रयणीयमित्यत्रान्वयव्यतिरेकदृष्टान्तावाचष्टे—

अङ्काधिरोपितमृगश्चन्द्रमा मृगलाञ्छनः ।
केसरी निष्ठुरक्षिप्तमृगयूथो मृगाधिपः ॥ ५३ ॥

अङ्केति । अङ्कमुत्सङ्गमधिरोपितो मृगो येन स चन्द्रमाः मृगलाञ्छनः मृगाङ्कः तथा निष्ठुरं यथा तथा क्षिप्तो हतो मृगयूथो मृगसमूहो येन स केसरी सिंहो मृगाधिपः । उभयत्रापि ख्यात इति शेषः । तस्माच्छत्रौ मार्दवं दुष्कीर्तये पौरुषं तु कीर्त्तये इति भावः । अत्राप्रस्तुतकथनात् प्रस्तुतार्थप्रतीतिरप्रस्तुतप्रशंसा ॥ ५३ ॥

ननु सामादिसुकरोपायमपेक्ष्य किं पाक्षिकसिद्धिना दण्डेन । यथाह मनुः ‘ साम्ना भेदेन दानेन समस्तैरुत वा पृथक् । विजेतुं प्रयतेतारीन्न युद्धेन कदाचन ’ ॥ इति । तस्मात्सान्त्वमेव युक्तमित्याशङ्क्य द्वाभ्यां निराचष्टे—

चतुर्थोपायसाध्ये तु रिपौ सान्त्वमपक्रिया ।
स्वेद्यमामज्वरं प्राज्ञः कोऽम्भसा परिषिञ्चति ॥ ५४ ॥

चतुर्थोपायेति । चतुर्थोपायसाध्ये दण्डसाध्ये रिपौ सान्त्वम् साम । 'सामसान्त्वमुभे समे' इत्यमरः। अपक्रिया अपकारः। तथा हि । स्वेद्यंस्वेदार्हं स्वेदनकार्यमित्यर्थः। 'स्वेदस्तु स्वेदने घर्मे' इति विश्वः। आमज्वरमपक्वज्वरं प्राप्य । 'आमो रोगे रोगभेदे आमोऽपक्वे तु वाच्यवत्' इति विश्वः। कः प्राज्ञः पण्डितः अम्भसा जलेन परिषिञ्चति । न कोपीत्यर्थः । ज्वरितस्याम्भःसेकवत् क्रुद्धस्य सान्त्वमुद्दीपकरं स्यात् । अतो दण्डय एवेति भावः । वाक्यभेदेन प्रतिबिम्बकरणापेक्षो दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ५४ ॥

सामवादाः सकोपस्य तस्य प्रत्युत दीपकाः ।
प्रतप्तस्येव सहसा सर्पिषस्तोयबिन्दवः ॥ ५५ ॥

सामेति । सकोपस्य रूढवैरस्य तस्य चैद्यस्य सामवादाः प्रियोक्तयः सहसा प्रतप्तस्य क्वथितस्य सर्पिषो घृतस्य तोयबिन्दव इव प्रत्युत वैपरीत्येन दीपकाः प्रज्वलनकारिणः। न तु शान्तिकरा इत्यर्थः तस्माद्दण्डय एव सः । मनुवचनं त्वप्ररूढवैरविषयमिति भावः ॥ ५५ ॥

एवं स्थिते केचिदुद्धवादयः प्रत्याचक्षीरन् तान् प्रत्याह–

गुणानामायथातथ्यादर्थं विप्लावयन्ति ये ।
अमात्यव्यञ्जना राज्ञां दूष्यास्ते शत्रुसंज्ञिताः ॥ ५६ ॥

गुणानामिति । सन्ध्यादीनां गुणानामायथातथ्यात् तथात्वमनतिक्रम्य यथातथं यथायोग्यम् इति यावत् । 'यथार्थे तु यथातथम्' इत्यमरः। यथार्थेऽव्ययीभावः "स नपुंसकम्" इति नपुंसकत्वम् "ह्रस्वो नपुंसके" इति ह्रस्वत्वम्।ततो नञ्समासे अयथातथम् तस्य भावः आयथातथ्यं ब्रह्मणादित्वात् ष्यञ् प्रत्ययः। "यथातथयथापुरयोः पर्यायेण" इति विकल्पान्नञ्पूर्वपदवृद्धिः तस्मादायथातथ्यादयथायोग्यत्वादन्यकालेऽन्यप्रयोगादित्यर्थः । अर्थं प्रयोजनं ये विप्लावयन्ति निघ्नन्ति कार्यहानिं कुर्वन्तीत्यर्थः । अमात्यानां व्यञ्जनं चिह्नं येषां ते तथोक्तास्तद्वेषधारिण इत्यर्थः । " अवर्ज्यो बहुव्रीहिर्व्यधिकरणे जन्माद्युत्तरपदः " इति वामनः । वस्तुतस्तु शत्रुरिति संज्ञा एषां सञ्जाता शत्रुसंज्ञिताः शत्रव एव ते कूटमन्त्रिणो राज्ञां दूषयितुमर्हाः दूष्या गर्ह्यास्त्याज्या इति यावत् । " कृत्यानां कर्त्तरि वा " इति षष्ठी । अतः स्वोक्तम् । प्रतिरोद्धव्यमिति भावः ॥ ५६ ॥

ननु यातव्योऽपि काले यातव्य इत्याशङ्क्यायमेव काल इत्याह–

स्वशक्त्युपचये केचित्परस्य व्यसनेऽपरे ।
यानमाहुस्तदासीनं त्वामुत्थापयति द्वयम् ॥ ५७ ॥

स्वेति । केचिद्वृद्धाः स्वस्य शक्त्युपचये सामर्थ्यातिरेके यानं यात्रामाहुः । यथाह कामन्दकः। 'प्रायेण सन्तो व्यसने रिपूणां यातव्यमित्येव समादिशन्ति । तथा विपक्षे व्यसनानपेक्षी क्षमो द्विषन्तं मुदितः प्रतीयात्' इति। अपरे वृद्धाः परस्य शत्रोर्व्यसने विपदि। 'व्यसनं विपदि भ्रंशे' इत्यमरः । यानमाहुः । अत्र मनुः । 'तदा यायाद्विगृह्यैव व्यसने चोत्थिते रिपोः' इति । तद्द्वयमुक्तपक्षद्वयं कर्तृ । आसीनमनुद्युञ्जानम् । " ईदासः " इति शानजाकारस्येकारादेशः । त्वामुत्थापयति प्रेरयति । तदुभयलाभादीदृक् कालो न कदापि लक्ष्यत इत्यर्थः ॥ ५७ ॥

तत्र स्वशक्त्युपचयं तावल्लक्षयति—

लिलङ्घयिषतो लोकानलङ्घ्यानलघीयसः ।
यादवाम्भोनिधीन्रुन्धे वेलेव भवतः क्षमा ॥ ५८ ॥

लिलङ्घयिषत इति । लोकान् लङ्घयितुमिच्छतो लिलङ्घयितः । लङ्घयतेः सन्नन्ताल्लटः शतरि शस् । अलङ्घ्यान् स्वयं दुर्लङ्घ्यान् । कुतः । अलघीयसः अतिगुरून् अत एव यादवा अम्भोनिधय इवेत्युपमितसमासः । तान् यादवाम्भोनिधीन् भवतः क्षमा तितिक्षा वेलेव कूलमिव । ' वेला कूलेऽपि वारिधेः ' । इति विश्वः । रुन्धे प्रतिबध्नाति । अन्यथा प्रागेव सर्वं संहरेयुरिति भावः ॥ ५८ ॥

अभ्युच्चयश्चायमपरः यदक्लेशेनैव ते विजयलाभ इत्याह—

विजयस्त्वयि सेनायाः साक्षिमात्रेऽपदिश्यताम् ।
फलभाजि समीक्ष्योक्ते बुद्धेर्भोग इवात्मनि ॥ ५९ ॥

विजय इति । सेनायाः । कर्त्र्याः । विजयः साक्षिमात्रे उदासीने एव फलभाजि त्वयि समीक्ष्योक्ते साङ्ख्योक्ते । ' साङ्ख्यं समीक्ष्यम् ' इति त्रिकाण्डः । आत्मबुद्धेर्महत्तत्त्वस्य मूलप्रकृतेः प्रथमविकारस्य । कर्त्र्याः । भोगः सुखदुःखानुभव इवापदिश्यतां व्यवह्रियताम् । भृत्यजयपराजययोः स्वामिगम्यत्वादिति भावः साङ्ख्या अप्याहुः । कर्तैव भवत्युदासीन इति सर्वं प्रत्युपभोगं यस्मात्पुरुषस्य साधयति बुद्धिरिति च ॥ ५९ ॥

अथ परस्य व्यसनमाह—

हते हिडिम्बरिपुणा राज्ञि द्वैमातुरे युधि ।
चिरस्य मित्रव्यसनी सुदमो दमघोषजः ॥ ६० ॥

हत इति । हिडिम्बरिपुणा भीमेन द्वयोर्मात्रोरपत्यं पुमान् द्वैमातुरः " मातुरुत्सङ्ख्यासम्भद्रपूर्वायाः " इत्यण् प्रत्ययः उकारश्चान्तादेशो रेफपरः । तस्मिन् राज्ञि जरासन्धे । सहि ताभ्यां पत्नीभ्याम् अर्द्धशः प्रसूतो जरया नाम पिशाच्या सन्धितश्चेति कथयान्ति।युधि हते सति चिरस्य चिरकालेन । ' चिरायचिररात्रायचिरस्याद्याश्चिरार्थकाः ' । इत्यमरः । मित्रव्यसनवान्

मित्रभ्रंशवानिति यावत् । 'व्यसनं विपदि भ्रंशे' इत्यमरः । दमघोषाज्जातो दमघोषजश्चैद्यः सुखेन दम्यंत इति सुदमः एकाकित्वात्सुसाध्य इत्यर्थः ॥ ६० ॥

कष्टश्चायं पक्षोऽभ्युपेत्यवादेनोक्तः । वस्तुतस्तु शूराणाम् अग्रिमपक्ष एव इष्टः शास्त्रसंवादी। यथाह कामन्दकः 'यदा समस्तं प्रसभं निहन्तुं पराक्रमादूर्जितमप्यमित्रम् । तदाभियायाद्गहितानि कुर्वन्नृपान्ततः कर्षणपीडनानि' ॥ इतीत्यभिप्रेत्याह—

नीतिरापदि यद्गम्यः परस्तन्मानिनो ह्रिये ।
विधुर्विधुन्तुदस्येव पूर्णस्तस्योत्सवाय सः ॥ ६१ ॥

नीतिरिति । परः शत्रुः आपदि गम्यो गमनार्हः नीतिरिति यत्तदापदि गमनं मानिनः शौर्याभिमानिनः । ह्रिये । लज्जाकरमित्यर्थः । किन्तु पूर्ण उपचितगात्रः स शत्रुस्तस्य मानिनः । विधुश्चन्द्रः विधुं तुदति हिनस्तीति विधुन्तुदो राहुः "विध्वरुषोस्तुदः" इति खश् प्रत्यये मुमागमः तस्येवोत्सवाय अत एव बलिना बलवानेव यातव्यः बलिनश्च वयमिति भावः ॥ ६१ ॥

तर्हि पूर्वोदाहृतमन्वादिशास्त्रविरोधः स्यादित्याशङ्क्याह—

अन्यदुच्छृङ्खलं सत्त्वमन्यच्छास्त्रनियन्त्रितम् ।
सामानाधिकरण्यं हि तेजस्तिमिरयोः कुतः ॥ ६२ ॥

अन्यदिति । अन्यदुच्छृङ्खलमनर्गलम् । प्रसह्य पीडनक्षममिति भावः । सत्त्वं बलम् अन्यत् शास्त्रेण मन्वादिशास्त्रेण नियन्त्रितम् उदाहृतं परव्यसनकाले सत्त्वमन्यत् । तयोः सापेक्षत्वनिरपेक्षत्वाभ्यां मिथो विरोधान्नैकशास्त्रत्वं सम्भवतीत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह । तेजस्तिमिरयोः समानमधिकरणं ययोस्तयोर्भावः सामानाधिकरण्यम् एकाश्रयत्वं कुतः । न कुतश्चित् । तयोः सहावस्थानविरोधादिति भावः । तस्मादुभयोरुदितानुदितहोमवद्भिन्नविषयत्वादितरेतरशास्त्रविरोधो न बाधक इति भावः ॥ ६२ ॥

तर्हि नः किमिदानीं कार्यमत आह—

इन्द्रप्रस्थगमस्तावत्कारि मा सन्तु चेदयः ।
आस्माकदन्तिसान्निध्याद्वामनीभूतभूरुहः ॥ ६३ ॥

इन्द्रप्रस्थेति । इन्द्रप्रस्थस्य गमो पार्थनगरस्य गमनम् । "गृहवृदनिश्चिगमश्च" इत्यप्प्रत्ययः। माकारि तावन्न क्रियतामेवेत्यर्थः । 'यावत्तावत्परिच्छेदे कार्त्स्न्ये मानावधारणे' । इति विश्वः । कृञः कर्मणि लुङ् "माङि लुङ्" इत्याशीरर्थे लुङ् "न माङ्योगे" इत्यट्प्रतिषेधः। किन्तु चेदयः चेदिदेशाः अस्माकमिमे आस्माकाः । "युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ् च" इति विकल्पादण् प्रत्ययः । "तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ" इत्यस्माकादेशः । सन्निधिरेव सान्निध्यम्।स्वार्थे ष्यञ् प्रत्ययः।आस्माकानां दन्तिनां सान्निध्यात् वामनभूताः शाखायङ्गात् खर्वीभूता भूरुहो वृक्षा येषां ते तथोक्ताः सन्तु । चेदियात्रैव क्रियंतामित्यर्थः । सा च प्रस्तुता प्रस्तुतेनैव

स्वकार्येण गम्यत इति पर्यायोक्तालङ्कारः। 'कारणं गम्यते यत्र प्रस्तुतात्कार्यवर्णनात्। प्रस्तुतत्वेन सम्बन्धात्पर्यायोक्तः स उच्यते' ॥ इति लक्षणात् ॥ ६३ ॥

निरुद्धवीवधासारप्रसारा गा इव व्रजम्।
उपरुन्धन्तु दाशार्हाः पुरीं माहिष्मतीं द्विषः ॥ ६४ ॥

निरुद्धेति। किञ्च दाशार्हाः यादवाः वीवधो धान्यादिप्राप्तिः आसारः सुहृद्बलं प्रसारस्तृणकाष्ठादेः प्रवेशः। 'धान्यादेर्वीवधः प्राप्तिरासारस्तु सुहृद्बलम्। प्रसारस्तृणकाष्ठादेः प्रवेशः'। इति वैजयन्ती। ते निरुद्धा यैस्ते तथोक्ताः अन्यत्र निरुद्धौ वीवधानां पर्याहारापरनाम्नां स्कन्धवाह्यक्षीराद्याहरणसाधनभारविशेषाणाम् आसारप्रसारौ प्रवेशनिर्गमौ यैस्ते तथोक्ताः। 'विवधो वीवधो भारे पर्याहाराध्वनोरपि'। इति हेमचन्द्रः। व्रजं गोष्ठम् 'व्रजः स्याद्गोकुलं गोष्ठम्। इति वैजयन्ती। गा इव माहिष्मतीं पुरीं द्विषोऽरीनुपरुन्धन्तु व्रजे गा इव माहिष्मत्यामरीन् आवृण्वन्त्वित्यर्थः। "दुह्याच्पच्दण्ड्रुधि" इति द्विकर्मकत्वम्। तत्र पुरीव्रजावकथितं कर्म अन्यदीप्सितं कर्म ॥ ६४ ॥

तर्हि पार्थप्रार्थनायाः का गतिरित्याशङ्क्य उपेक्षैव गतिरित्याह—

यजतां पाण्डवः स्वर्गमवत्विन्द्रस्तपत्विनः।
वयं हनाम द्विषतः सर्वः स्वार्थं समीहते ॥ ६५ ॥

यजतामिति। पाण्डवो युधिष्ठिरो यजतां यागं करोतु। इन्द्रः स्वर्गमवतु रक्षतु। इनोऽर्कः। 'इनः पत्यौ नृपार्कयोः'। इति मेदिनी। तपतु प्रकाशताम्। वयं द्विषोऽरीन् हनाम मारयाम। "आडुत्तमस्य पिच्च" इत्याडागमः, सर्वत्र प्राप्तकाले लोट्। तथाहि सर्वो जनः स्वार्थं स्वप्रयोजनं समीहते अनुसन्धत्ते। इन्द्रादिसमानयोगक्षेमो नः पार्थ इत्यर्थः। अर्थान्तरन्यासः ॥ ६५ ॥

प्राप्यतां विद्युतां सम्पत्सम्पर्कादर्करोचिषाम्।
शस्त्रैर्द्विषच्छिरश्छेदप्रोच्छलच्छोणितोक्षितैः ॥ ६६ ॥

प्राप्यतामिति। किञ्च द्विषतां शिरश्छेदेन प्रोच्छलता उद्गच्छता शोणितेनोक्षितैः सिक्तैः शस्त्रैरर्करोचिषां सम्पर्काद्विद्युतां सम्पत् लक्ष्मीः प्राप्यताम्। इति निदर्शनालङ्कारः ॥ ६६ ॥

इति संरम्भिणो वाणीर्बलस्यालेख्यदेवताः।
सभाभित्तिप्रतिध्वानैर्भयादन्ववदन्निव ॥ ६७ ॥

इतीति। इतीत्थं संरम्भिणः क्षुभितस्य बलभद्रस्य वाणीरालेख्यदेवताश्चित्रलिखितदेवताः सभायाः सदोगृहस्य भित्तीनां प्रतिध्वानैः प्रतिध्वनिव्याजेनेत्यर्थः। भयादन्ववदन् अन्वमोदयन्निवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ६७ ॥

निशम्य ताः शेषगवीरभिधातुमधोक्षजः ।
शिष्याय बृहतां पत्युः प्रस्तावमदिशद्दृशा ॥ ६८ ॥

निशम्येति । अधःकृतमक्षजमिन्द्रियजं ज्ञानं येन सोऽधोक्षजो हरिः ताः शेषस्य शेषावतारस्य बलभद्रस्य गाः वाचः शेषगवीः । "गोरतद्धितलुकि" इति टच् । टित्त्वान्ङीप् । निशम्य श्रुत्वा । निशाम्यतीति श्रवणे तथा निशमयत्यपीति भट्टमल्लः । तत्र शाम्यतेरिदं रूपम् । अन्यथा निशमय्येति स्यात् । अत एव वामनः "निशम्यनिशमय्यशब्दौ प्रकृतिभेदात्" इति । बृहतां वाचां पत्युः बृहस्पतेस्तस्य शिष्याय उद्धवायाभिधातुं वक्तुं दृशा दृक्संज्ञया प्रस्तावमवसरमदिशत् अतिसृष्टवान् । 'प्रस्तावः स्यादवसरः' इत्यमरः ॥ ६८ ॥

भारतीमाहितभरामथानुद्धतमुद्धवः ।
तथ्यामुतथ्यानुजवज्जगादाग्रे गदाग्रजम् ॥ ६९ ॥

भारतीमिति । अथ कृष्णानुज्ञानन्तरम् उद्धवः आहितो भरोऽर्थगौरवं यस्यां सा तां तथ्यां यथार्थां भारतीं वाचम् अनुद्धतमगर्वितं यथा तथा गदस्याग्रजं कृष्णम् । अग्रे पुरत इति प्रागल्भ्योक्तिः । उतथ्यस्य महर्षेरनुजो बृहस्पतिः । 'उतथ्यावरजो जीवः' इति विश्व' । तद्वत्तेन तुल्यं जगाद । " तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः " इति वतिः । तद्धितगेयमुपमा ॥ ६९ ॥

किं जगादेत्याह-

सम्प्रत्यसाम्प्रतं वक्तुमुक्ते मुसलपाणिना ।
निर्द्धारितेऽर्थे लेखेन खलूक्त्वा खलु वाचिकम् ॥ ७० ॥

सम्प्रतीति । सम्प्रति मुसलपाणिना बलभद्रेण । केवलं शूरणेति ध्वनिः । उक्ते सति वक्तुमसाम्प्रतम् अयुक्तम् । असाधूक्तत्वादभ्याससमानयोगक्षेमप्रसङ्गादिति ध्वनिः । साम्प्रतशब्दस्यार्हार्थत्वात्तद्योगे " शकधृष " इत्यादिना तुमुन् । तथाहि । लेखेन पत्रेणार्थे वाच्ये निर्धारिते निर्णीते सति वाचिकं व्याहृतार्थां वाचम् । सन्देशवचनमित्यर्थः 'सन्देशवाग्वाचिकं स्यात्' । इत्यमरः । "वाचो व्याहृतार्थायाम्" इति ठक् । उक्त्वा खलु । न वाच्यं खल्वित्यर्थः । खलुराद्यः प्रतिषेधे, अन्यो वाक्यालङ्कारे । ' निषेधवाक्यालङ्कारे जिज्ञासानुनये खलु ' इत्युभयत्राप्यमरः । "अलंखल्वोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्त्वा" इति क्त्वा प्रत्ययः । इह 'न पादादौ खल्वादयः' इति निषेधस्योद्वेजकाभिप्रायत्वात् । नञर्थखलुशब्दस्यानुद्वेजकत्वात् नञ्वदेव पादादौ प्रयोगे न दूष्यतीत्यनुसन्धेयम् । लिखितार्थे वाचिकमिव बलोक्ते मदुक्तिरनवकाशेति वाक्यार्थप्रतिबिम्बकरणात् स्पष्टस्तावद्दृष्टान्तः स्तुतिव्याजेन निन्दावगमात् व्याजस्तुतिश्च लक्षणं चाग्रे वक्ष्यते ॥ ७० ॥

तर्हि किं तूष्णीम्भूतेन भाव्यं, नेत्याह-

तथापि यन्मय्यपि ते गुरुरित्यस्ति गौरवम् ।
तत्प्रयोजककर्तृत्वमुपैति मम जल्पतः ॥ ७१ ॥

तथापीति । तथापि बलेन निर्णीतेऽपि ते तव मय्यपि बलभद्र इवेत्यपिशब्दार्थः । गुरुरित्येव यद्गौरवमादरः तद्गौरवं जल्पतः जल्पने प्रयोज्यकर्मणो मे प्रयोजककर्तृत्वं प्रेरकत्वमुपैति । अतो वक्ष्यामीत्यर्थः । न हि पण्डितैः सादरं पृष्टस्य विशेषज्ञस्य अज्ञवत्तूष्णींभावो युक्त इति भावः ॥ ७१ ॥

ननु रामेणैव सर्वं प्रपञ्चेनोक्तं, सम्प्रति किं ते वाच्यमस्तीत्याशङ्क्य वृथाप्रपञ्चोऽयमिति हृदि निधाय स्तुवन्नाह त्रयेण—

वर्णैः कतिपयैरेव ग्रथितस्य स्वरैरिव ।
अनन्ता वाङ्मयस्याहो ! गेयस्येव विचित्रता ॥ ७२ ॥

वर्णैरिति । कतिपयैः परिमितैर्वर्णैः पञ्चाशतैव मातृकाक्षरैः कतिपयैः सप्तभिरेव स्वरैर्निपादादिभिः ग्रथितस्य गुम्फितस्य वाङ्मयस्य शब्दजालस्य । “ एकाचोऽपि नित्यं मयटमिच्छन्ति ” इति स्वार्थे मयट् । गीयत इति गेयं तस्य गानस्येव विचित्रता रचनाभेदादनन्ता अपरिमिता भवतीत्यर्थः । अहो ! अतस्तेन साधूक्तेऽपि विशेषानन्त्यात् ममापि वक्तव्यमस्तीत्येकोभावः । तस्य दुरुक्तत्वान्ममैवास्तीत्यन्यः । प्रत्यवयवमिवोपादानादनेकैवेयमुपमा ॥ ७२ ॥

बह्वपि स्वेच्छया कामं प्रकीर्णमभिधीयते ।
अनुज्झितार्थसम्बन्धः प्रबन्धो दुरुदाहरः ॥ ७३ ॥

बह्वपीति । स्वेच्छया स्वप्रतिभानुसारेण प्रकीर्णमसङ्गतं बह्वपि कामं यथेष्टमभिधीयते किन्तु अनुज्झितोऽर्थसम्बन्धः पदार्थसङ्गतिर्यस्मिन् स प्रबन्धः सन्दर्भः दुरुदाहरो दुर्वचः । हरतेः खल् प्रत्ययः । रामेण तु सङ्गतमेवोक्तमिति स्तुतिः । असङ्गतमेवोक्तमिति निन्दा च गम्यते॥७३॥

म्रदीयसीमपि घनामनल्पगुणकल्पिताम् ।
प्रसारयन्ति कुशलाश्चित्रां वाचं पटीमिव ॥ ७४ ॥

म्रदीयसीमिति । कुशलाः वक्तारो म्रदीयसीमतिसुकुमाराक्षरां श्लक्ष्णतरां च तथापि घनामर्थगुर्वीम् अन्यत्र सान्द्राम् । कदलीदलकल्पामित्यर्थः । अनल्पैर्बहुभिर्गुणैः श्लेषादिभिस्तन्तुभिश्च कल्पितां रचितां निर्मितां च चित्रां शब्दादिविचित्रां विचित्ररूपां च वाचं पटीं शाटीमिव प्रसारयन्ति । रामवागप्येवंविधेति स्तुतिः । रामवाक् तु नैवंविधेति निन्दा च गम्यते । अत्र श्लेषस्य शुद्धविषयासम्भवेन सर्वालङ्कारबाधकत्वादुपमाप्रतिभोत्थापितः प्रकृताप्रकृतश्लेषोऽयमित्यलङ्कारसर्वस्वकारः । एवञ्च पूर्णोपमाया निर्विषयत्वप्रसङ्गात् श्लेषप्रतिभोत्थापितेयमुपमैवेत्यन्ये७४

अथोद्धवः स्वसिद्धान्तं वर्णयिष्यन् स्तुत्या गर्वं परिहरन्हरिमभिमुखीकरोति—

विशेषविदुषः शास्त्रं यत्तवोद्ग्राह्यते पुरः ।
हेतुः परिचयस्थैर्य्ये वक्तुर्गुणनिकैव सा ॥ ७५ ॥

विशेषेति । विशेषं वेत्ति इति विशेषविद्वान् तस्य विशेषविदुषो विशेषज्ञस्य । गतिगम्यादिपाठात् द्वितीयासमासः । तव पुरोऽग्रे शास्त्रं नीतिशास्त्रमुद्ग्राह्यते उपन्यस्यत इति यत् । 'उद्ग्राहितमुपन्यस्ते ' इति वैजयन्ती । सा तद्गणमित्यर्थः । विधेयप्राधान्यात् स्त्रीलिङ्गत्वं वक्तुः उद्ग्राहयितुः परिचयस्थैर्ये अभ्यासदार्ढ्ये हेतुर्गुणनिका । आम्रेडितमेवेति यावत् । नतु वैदुष्यप्रकटनमिति भावः । " गुण आम्रेडने " चौरादिकात् " ण्यासश्रन्थो युच्" इति युच्, ततः संज्ञायां कन्, कात्पूर्वस्येकारः ॥ ७५ ॥

सम्प्रति स्वमतमुपन्यस्यति—

प्रज्ञोत्साहावतः स्वामी यतेताधातुमात्मनि ।
तौ हि मूलमुदेष्यन्त्या जिगीषोरात्मसम्पदः ॥ ७६ ॥

प्रज्ञेति। अतोऽस्मात्कारणात् स्वमस्यास्तीति स्वामी प्रभुः । "स्वामिन्नैश्वर्ये" इति निपातः। प्रज्ञोत्साहौ मन्त्रोत्साहशक्ती आत्मनि स्वस्मिन्नाधातुं सम्पादयितुं यतेत । स्वयमुभयशक्तिमान् भवेदित्यर्थः । कुतः । हि यस्मात् तौ प्रज्ञोत्साहौ उदेष्यन्त्या वर्त्स्यन्त्याः । जिगीषोरात्मनः सम्पदः प्रभुशक्तेर्मूलम् । अत्रोत्साहग्रहणं दृष्टान्तार्थम् । यथोत्साहस्तथा मन्त्रोऽपि ग्राह्यो न तु केवलोत्साह इति बलभद्रापवादः ॥ ७६ ॥

उत्साहवत्प्रज्ञापि ग्राह्यो इत्युक्तं तस्याः प्रयोजनमाह—

सोपधानां धियं धीराः स्थेयसीं खट्वयन्ति ये ।
तत्रानिशं निषण्णास्ते जानते जातु न श्रमम् ॥ ७७ ॥

सोपधानामिति । ये धीराः धीमन्तः सोपधानां सविशेषाम्। युक्तियुक्तामित्यर्थः अन्यत्र सगेन्दुकां सोपबर्हामित्यर्थः । ' उपधानं विशेषे स्याद्गेन्दुके प्रणयेऽपि च ' इति विश्वः । स्थेयसीं स्थिरतराम् अचपलां द्रढीयसीं च । स्थिरशब्दादीयसुनि "प्रियस्थिर " इत्यादिना स्थादेशः । धियं खट्वयन्ति खट्वां पर्यङ्कं कुर्वन्ति । आश्रयन्तीत्यर्थः ' शयनं मञ्चपर्यङ्कपल्यङ्काः खट्वया समाः' इत्यमरः "तत्करोति तदाचष्टे"इति णिच् । धीरास्तत्र धीखट्वायामनिशमश्रान्तं निषण्णाः विश्रान्ताः सन्तो जातु कदाचिदपि श्रमं खेदं न जानते न विदन्ति । श्रमः खेदो रत्यादेरिति लक्षणम् । धीपूर्वक एवोत्साहः सेव्यो न केवल इति सर्वथा धीराश्रयणीयेत्यर्थः । अत्र धिय आरोप्यमाणायाः प्रकृतश्रमापनोदरूपोपकारपर्यन्ततया परिणामालङ्कारः । ' आरोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणामः ' इति लक्षणात् ॥ ७७ ॥

अथ प्रज्ञाऽप्रज्ञयोर्द्धर्म्यां वैषम्यमाह—

स्पृशन्ति शरवत्तीक्ष्णास्तोकमन्तर्विशन्ति च ।
बहुस्पृशापि स्थूलेन स्थीयते बहिरश्मवत् ॥ ७८ ॥

स्पृशन्तीति । तीक्ष्णाः निशितप्रज्ञाः शरवच्छरेण तुल्यं स्तोकमल्पमेव स्पृशन्ति । अन्तः कार्यस्य चान्तरं विशन्ति । अल्पायासेन बहुकार्यं साधयन्तीत्यर्थः । बहुस्पृशा व्यापिना स्थूलेन मन्देन वृहता चाश्मना उपलेन तुल्यमश्मवत् । "तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः" । बहिरेव कार्यस्याकार्यस्य चेति भावः । स्थीयते स्थितिः क्रियते । मूढो हि अल्पस्य हेतोर्बहुप्रयासं करोति । मूषकग्रहणाय शिखरिखननं परिहासास्पदं भवतीति भावः तद्धितगतेयमुपमा ॥ ७८ ॥

आरभन्तेऽल्पमेवाज्ञाः कामं व्यग्रा भवन्ति च ।
महारम्भाः कृतधियस्तिष्ठन्ति च निराकुलाः ॥ ७९ ॥

आरभन्त इति । किञ्चाज्ञा अल्पं तुच्छमेवारभन्ते प्रक्रमन्ते काममत्यन्तं व्यग्राः त्वरिताश्च भवन्ति । न च पारं गच्छन्तीति भावः। कृतधियः शिक्षितबुद्धयस्तु महारम्भा महोद्योगा भवन्ति निराकुला अव्यग्राश्च भवन्ति पारं गच्छन्तीति भावः ॥ ७९ ॥

अथ प्रज्ञावानपि न प्रमाद्येदित्याह—

उपायमास्थितस्यापि नश्यन्त्यर्थाः प्रमाद्यतः ।
हन्ति नोपशयस्थोऽपि शयालुर्मृगयुर्मृगान् ॥ ८० ॥

उपायमिति । उपायमास्थितस्य प्राप्तस्यापि उपायेनैव कार्यं साधयतोऽपीत्यर्थः । किमुत व्यग्रतयेति भावः । प्रमाद्यतोऽनवधानस्य । 'प्रमादोऽनवधानता' इत्यमरः । अर्थाः प्रयोजनानि नश्यन्ति । यथा हि शयालुर्निद्रालुः । आलुचि शीङो वक्तव्यत्वादालुच् । मृगान् यातीति मृगयुर्व्याधः । "मृगय्वादयश्च" इत्यौणादिकः कुप्रत्ययान्तो निपातः । 'व्याधो मृगवधाजीवो मृगयुर्लुब्धकश्चसः' इत्यमरः । उप शेरतेऽस्मिन्नित्युपशयो मृगमार्गस्थायिनो व्याधस्यात्मगुप्तिस्थानं गर्त्तविशेषः । "एरच्" इत्यच् प्रत्ययः । तत्र तिष्ठतीत्युपशयस्थोऽपि मृगान् न हन्ति । विशेषेण समान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ८० ॥

एवं प्रज्ञाया आवश्यकत्वमुक्तम् तथोत्साहस्याप्याह—

उदेतुमत्यजन्नीहां राजसु द्वादशस्वपि ।
जिगीषुरेको दिनकृदादित्येष्विव कल्पते ॥ ८१ ॥

उदेतुमिति । जेतुमिच्छुर्जिगीषुरेक एव द्वादशस्वपि राजसु मध्ये द्वादशस्वादित्येषु दिनकृद्यो दिनकरणे व्याप्रियमाणः आदित्यः स इवेहामुत्साहमत्यजन् । प्रयुञ्जान एव । न तु निरुद्योग इति भावः । उदेतुं कल्पते उदयाय प्रभवति । उत्साहशक्तिरेव प्रभुशक्तेरपि मूलमित्यर्थः। नानाङ्गित्वाद्धेतूनां नानासूर्यत्वमिति श्रुतेः । प्रतिमासमादित्यभेदात् द्वादशत्वम्, तच्चैकस्यैव द्वादशात्मकत्वम् 'द्वादशात्मा दिवाकरः' इत्यभिधानात्। ते चार्यमादयः पुराणोक्ता द्रष्टव्याः। राजानस्तु "अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रमतः परम्। तथारिमित्रमित्रं च विजिगीषोः पुरःसराः" पश्चेति शेषः। पार्ष्णि-

ग्राहास्ततः पश्चादाक्रन्दस्तदनन्तरम् । आसारावनयोश्चैव विजिगीषोस्तु पृष्ठतः"। पार्ष्णिग्राहासारः आक्रंदासारश्चेत्यर्थः । अत्र चत्वार इति शेषः। एवं भवन्ति विजिगीषुर्दशमः।'अरेश्च विजिगीषोश्च मध्यमो भूम्यनन्तरः । अनुग्रहे संहतयोः समर्थौ व्यस्तयोर्वधे । मण्डलाद्बहिरेतेषामुदासीनो बलाधिकः ' । इति मध्यमोदासीनाभ्यां सह द्वादश वेदितव्याः । पूर्णोपमा ॥ ८१ ॥

उपायमास्थितस्येत्यत्र राजा न प्रमाद्येदित्युक्तम् अप्रमादप्रकारमाह–

बुद्धिशस्त्रः प्रकृत्यङ्गो घनसंवृतिकञ्चुकः ।
चारेक्षणो दूतमुखः पुरुषः कोऽपि पार्थिवः ॥ ८२ ॥

बुद्धिशस्त्र इति । बुद्धिरेव शस्त्रं यस्य स बुद्धिशस्त्रः । अमोघपातित्वात्तस्या इति भावः । प्रकृतयः स्वाम्यादिराज्याङ्गानि । ' राज्याङ्गानि प्रकृतयः ' इत्यमरः । ता एवाङ्गानि यस्य सः । तद्वैकल्ये राज्ञो वैकल्यं स्यादिति भावः । घना दुर्भेदा संवृतिर्मन्त्रगुप्तिरेव कञ्चुकः कवचो यस्य स तथोक्तः । मन्त्रभेदे राज्यभेदादिति भावः । चरतीति चरः । पचाद्यच् । स एव चारो गूढपुरुषः । प्रज्ञादित्वात् स्वार्थिकोऽण् प्रत्ययः । ' चारश्च गूढपुरुषः ' इत्यमरः । स एवेक्षणं चक्षुर्यस्य स चारेक्षणः । अन्यथा स्वपरमण्डलवृत्तान्तादर्शनादन्धस्येवान्धलग्नस्य विनिपातः पदे पदे इति भावः । दूतः सन्देशहरः । ' स्यात्सन्देशहरो दूतः ' इत्यमरः । स एव मुखं वाग्यस्यासौ दूतमुखः । अन्यथा मूकस्येव वाग्व्यवहारासिद्धौ तत्साध्यासाध्यकार्यप्रतिबन्धः स्यादिति भावः । एवम्भूतः पार्थिवः कोऽपि पुरुषः । अन्य एवायं लोकविलक्षणः पुमानित्यर्थः । अतो राज्ञा बुद्ध्यादिसम्पन्नेन भवितव्यम् । एतदेवाप्रमत्तत्वम्। अन्यथा स्वरूपहानिः स्यादिति भावः । अत्र कोऽपीति राज्ञो लोकसम्बन्धेऽपि तदसम्बन्धोक्त्या तद्रूपातिशयोक्तिः । सा च बुद्धिशस्त्र इत्यादिरूपकनिर्व्यूढेति तेन सहाङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः॥८२॥

चतुर्थोपायसाध्य इत्यादिना यत् क्षात्रमेव कर्त्तव्यमुक्तं, तत्रोत्तरमाह–

तेजः क्षमा वा नैकान्तं कालज्ञस्य महीपतेः ।
नैकमोजः प्रसादो वा रसभावविदः कवेः ॥ ८३ ॥

तेज इति । कालं जानातीति कालज्ञः तस्य अयं काल इति विदुष इत्यर्थः । " आतोनुपसर्गे कः" न तु " इगुपध " इत्यादिना कविधिः, समासे कर्मोपपदस्यैव बलवत्त्वभाषणात् । तस्य महीपतेस्तेजः क्षात्रमेवेति वा क्षमैव वा एकान्तं नियमो नास्ति । किन्तु यथाकालमुभयमप्याश्रयणीयमित्यर्थः । तथा हि । रसान् शृङ्गारादीन् भावान् निर्वेदादींश्च वेत्ति यस्तस्य रसभावविदः । भावग्रहणं सम्पातायातम् । कवेः कवितुरेकं केवलमोजः प्रौढप्रबन्धत्वं वा एकः प्रसादः सुकुमारप्रबन्धत्वं वा न, किन्तु तत्र हि रसानुगुण्येन यथायोग्यमुभयमप्युपादेयम् । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ८३ ॥

यदुक्तम् ‘ क्रियासमभिहारेण विराध्यन्तं क्षमेत कः ’ इति तत्रोत्तरमाह—

कृताप[1]चारोऽपि परैरनाविष्कृतविक्रियः ।
असाध्यः कुरुते कोपं प्राप्ते काले गदो यथा ॥ ८४ ॥

कृतापचार इति । परैः शत्रुभिः कृतः अपचारोऽपथ्यं च यस्य सः तथापि अनाविष्कृतविक्रियः अन्तर्गूढविकारः अत एवासाध्योऽप्रतिसमाधेयः सन् गदो यथा रोग इव । ‘ इववद्वा यथाशब्दः. ’ इति दण्डी । काले बलक्षयावसरे प्राप्ते सति कोपं कुरुते प्रकुप्यतीत्यर्थः । तदुक्तम् । ‘ वहेदमित्रं स्कन्धेन यावत्कालविपर्य्ययः । तमेव चागते काले भिन्द्याद्घटमिवाश्मना ’ इति ॥ ८४ ॥

इतश्च क्षन्तव्यमिदानीमित्याह—

मृदुव्यवहितं तेजो भोक्तुमर्थान्प्रकल्पते ।
प्रदीपः स्नेहमादत्ते दशयाभ्यन्तरस्थया ॥ ८५ ॥

मृद्विति । मृदुना मृदुवस्तुना व्यवहितमन्तर्हितं तेजः अर्थान् भोक्तुं प्रकल्पते प्रभवति । तथाहि प्रदीपोऽभ्यन्तरस्थया मध्यस्थया दशया वर्त्या । ‘ दशा वर्ताववस्थायां स्नेहस्तैलादिके रसे’ । इति विश्वः। स्नेहं तैलादिकमर्थमादत्ते । अन्यथा स्वयमेव निर्वायादिति । ततः क्षान्तिपूर्वमेव क्षात्रं फलतीति सर्वथा प्रथमं क्षन्तव्यमिति भावः । विशेषणसामान्यसमर्थनादर्थान्तरन्यासः ॥ ८५ ॥

तर्हि पौरुषं माभून्नित्यं, क्षममाणस्य दैवमेव श्रेयो विधास्यतीत्याशङ्क्याह—

नालम्बते दैष्टिकतां न निषीदति पौरुषे ।
शब्दार्थौ सत्कविरिव द्वयं विद्वानपेक्षते ॥ ८६ ॥

नालम्बत इति । विद्वानभिज्ञः दिष्टे मतिर्यस्येति दैष्टिकः । दैवप्रमाणक इत्यर्थः। ‘दैवं दिष्टं भागधेयम्’ इत्यमरः । “ अस्ति नास्ति दिष्टं मतिः ” इति ठक् । तद्भावं दैष्टिकतामेव नालम्बते । सर्वथा यद्भविष्यस्य विनाशादिति भावः । तथा पौरुषे केवलपुरुषकारेऽपि । युवादित्वादण्प्रत्ययः । न निषीदति न तिष्ठति । दैवप्रातिकूल्ये तस्य वैफल्यादिति भावः । किन्तु सत्कविः सत्कविता शब्दार्थाविव । तयोः काव्यशरीरत्वादिति भावः। यथाह वामनः । ‘अदोषौ सगुणौ सालङ्कारौ शब्दार्थौ काव्यम् ’ इति । द्वयं पौरुषं दैवं चापेक्षते अतः पौरुषमप्यावश्यकं, किन्तु काले कर्तव्यमिति विशेषः । पौरुषादृष्टयोः परस्परसापेक्षत्वादिति भावः ॥ ८६ ॥

अथ क्षान्तेः फलमाह—

स्थायिनोऽर्थे प्रवर्त्तन्ते भावाः सञ्चारिणो यथा ।
रसस्यैकस्य भूयांसस्तथानेतुर्महीभृतः ॥ ८७ ॥

---

[1] कृतापराधोऽपि इति वा पाठः ।

स्थायिन इति । रस्यते स्वाद्यते इति रसः शृङ्गारादिः । 'रसतेः स्वादनार्थत्वाद्रस्यन्त इति ते रसाः' इति निर्वचनात् । तस्य रसस्य रसीभवतः स्थायिभावस्य रत्यादेः । 'रतिर्हासश्च क्रोधश्च शोकोत्साहभयानि च । जुगुप्साविस्मयशमाः स्थायिभावाः प्रकीर्तिताः' ॥ इत्युक्तत्वात् एकस्यैवार्थे स्वादुभावरूपे प्रयोजने भूयांसः सञ्चारिणो व्यभिचारिणो भावा निर्वेदादयः। विभावादीनामुपलक्षणमेतत् । यथा प्रवर्त्तन्ते तदुक्तम् 'विभावैरनुभावैश्च सात्त्विकैर्व्यभिचारिभिः। आनीयमानः स्वादुत्वं स्थायिभावो रसः स्मृतः' इति । तथा स्थायिनः स्थिरस्य क्षान्त्या। कालं प्रतीक्षमाणस्येत्यर्थः । एकस्यैव नेतुर्विजिगीषोर्नायकस्यार्थे प्रयोजने भूयांसो महीभृतो राजानः प्रवर्त्तन्ते । स्वयमेवास्य कार्यं साधयन्तीत्यर्थः । ततः क्षन्तव्यमिति भावः । केचित्तु भावपदस्यापि रसपरत्वमाश्रित्य यथा सञ्चारिणः प्रसङ्गादागन्तुकाः अन्ये रसाः स्थायिनः स्थिरस्यैकस्य मुख्यस्यार्थे प्रवर्त्तन्ते । यथास्मिन्नेव काव्ये वीरस्य शृङ्गारादय इति व्याचक्षते। उपमालङ्कारः ॥ ८७ ॥

क्षान्तिपक्ष एव गुणान्तरमाह–

तन्त्रावापविदा योगैर्मण्डलान्यधितिष्ठता ।
सुनिग्रहा नरेन्द्रेण फणीन्द्रा इव शत्रवः ॥ ८८ ॥

तन्त्रेति । तन्त्रावापौ स्वपरराष्ट्रचिन्तनम् अन्यत्र तन्त्रावापं शास्त्रौषधप्रयोगं च वेत्ति यस्तेन तन्त्रावापविदा । 'तन्त्रः स्वराष्ट्रचिन्तायामावापः परचिन्तने । शास्त्रौषधान्तमुख्येषु तन्त्रम्' इति वैजयन्ती । योगैः सामाद्युपायैः अन्यत्र देवताध्यानैश्च । 'योगः संहननोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु' इत्यमरः । मण्डलानि स्वपरराष्ट्राणि माहेन्द्रादिदेवतायतनानि च । अधितिष्ठता अतिक्रमता नरेन्द्रेण राज्ञा विषवैद्येन च । 'नरेन्द्रो वार्तिके राज्ञि विषवैद्ये च कथ्यते' । इति विश्वः। शत्रवः फणीन्द्रा इव सुनिग्रहाः सुखेन निग्राह्याः । एवं च प्रकृताप्रकृतविषयः श्लेषः । उपमैवेति केचित् ॥ ८८ ॥

प्रज्ञोत्साहावतः स्वामीत्यत्रैव तावेव प्रभुशक्तेर्मूलमित्युक्तं, तदेव व्यनक्ति–

करप्रचेयामुत्तुङ्गः प्रभुशक्तिं प्रथीयसीम् ।
प्रज्ञाबलबृहन्मूलः फलत्युत्साहपादपः ॥ ८९ ॥

करेति । उत्तुङ्गो महोन्नतः प्रज्ञाबलं मन्त्रशक्तिरेव बृहत्प्रधानं मूलं यस्य सः, उत्साह एव पादपः करेण बलिना प्रचेयां वर्धनीयां हस्तग्राह्यां च । 'बलिहस्तांशवः कराः' इत्यमरः । प्रथीयसीं पृथुतराम् । "रऋतोहलादेर्लघोः" इति रेफादेशः । प्रभुशक्तिं तेजोविशेषम् । 'स प्रतापः प्रभावश्च यत्तेजः कोषदण्डजम्' इत्यमरः । फलति प्रसूते इत्यर्थः । 'फलनिष्पत्तौ' मन्त्रपूर्वक एवोत्साहः स्यात्' विपरीतस्तु छिन्नमूलो वृक्ष इव शुष्यतीति भावः । रूपकालंकारः ॥ ८९ ॥

विमृष्यकारिणस्तु विश्वमपि विधेयं स्यादिति त्रयेणाह—

अनल्पत्वात्प्रधानत्वाद्वंशस्येवेतरे स्वराः ।
विजिगीषोर्नृपतयः प्रयान्ति परिवारताम् ॥ ९० ॥

अनल्पत्वादिति । अनल्पत्वात्प्रज्ञोत्साहाधिकत्वादत एव प्रधानत्वान्मण्डलाभिज्ञत्वादन्यत्रानल्पत्वादुच्चैस्तरत्वात् प्रधानत्वान्नायकस्वरत्वाच्च वंशस्य वंशवाद्यस्वरस्य इतरे स्वरा वीणागानादिशब्दा इव । अथवा आश्रयत्वाद्वंश इव वंशस्तत्कालविहितः स्वर उच्यते तस्य स्वरस्येतराः षड्जादयः विजिगीषोर्नृपतयः अन्ये मण्डलपरिवर्तिनो राजानः परिवारतां पोष्यतां प्रयान्ति तत्कार्यमेव साधयन्तीत्यर्थः । तस्माद्विमृष्य कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ ९० ॥

अप्यनारभमाणस्य विभोरुत्पादिताः परैः ।
व्रजन्ति गुणतामर्थाः शब्दा इव विहायसः ॥ ९१ ॥

अपीति । किञ्च अनारभमाणस्य स्वयमकिञ्चित्कुर्वाणस्यापि विभोः प्रभोः व्यापकस्य च परैरन्यैर्नृपतिभिः शङ्खभेर्यादिभिश्च उत्पादिताः सम्पादिताः जनिताश्चार्थाः प्रयोजनानि विहायसः आकाशस्य शब्दा इव गुणतां विशेषणतां कारणत्वाद् गुणत्वं व्रजन्ति।शक्तो हि राजा स्वयम् उदासीन एवाकाशवत् स्वमहिम्नैव कार्यदेशं व्याप्नुवन् शब्दानिव सर्वार्थानपि स्वकीयतां नयतीत्यर्थः। ‘ गुणस्त्वावृत्तिशब्दादिज्येन्द्रियामुख्यतन्तुषु ’ इति वैजयन्ती ॥ ९१ ॥

यातव्यपार्ष्णिग्राहादिमालायामधिकद्युतिः ।
एकार्थतन्तुप्रोतायां नायको नायकायते ॥ ९२ ॥

यातव्येति । किञ्च एकार्थ एकप्रयोजनं स एव तन्तुः सूत्रं तत्र प्रोतायाम् एकाभीष्टाभिलाषिण्यामित्यर्थः । प्रपूर्वाद्वेञः कर्मणि क्तः “ वचिस्वपि ” इत्यादिना सम्प्रसारणम् । यातव्योऽभिषेणयितव्यः अरिः पार्ष्णिं गृह्णातीति पार्ष्णिग्राहः पृष्ठानुधावी । “ कर्मण्यण् ” । तावादी येषां ते पूर्वोक्ताः पंक्तिशः स्थिताः त एव माला रत्नमालिका तस्यामधिकद्युतिर्महातेजाः नायकः शक्तिसम्पन्नो जिगीषुर्नायकायते मध्यमणिरिवाचरति । स्वयमेव सर्वोत्कर्षेण वर्तते इत्यर्थः । तस्माद्विमृष्य कर्तव्यमिति भावः । ‘नायको नेतरि श्रेष्ठे हारमध्यमणावपि’ इति विश्वः । “ उपमानादाचारे ” इति क्यच् । “अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः” इति दीर्घः । नायकायते इत्युपमा, अन्यथानुशासनविरोधात् । एकार्थतन्त्वित्यत्र तु रूपकमधिष्ठानतिरोधानेन आरोप्यमाणतन्तुत्वस्यैवोद्भटत्वात् प्रोतत्वसिद्धेस्तदेव युक्तम् । तद्बलात्पार्ष्णिग्राहादिमालायामित्यत्रापि रूपकमेव । तदनुप्राणिताचेयमुपमेत्यङ्गाङ्गिभावेन तयोः सङ्करः ॥ ९२ ॥

अथ विमृष्यकरणप्रकारमाह—

षाड्गुण्यमुपयुञ्जीत शक्त्यपेक्षो रसायनम् ।
भवन्त्यस्यैवमङ्गानि स्थास्नूनि बलवन्ति च ॥ ९३ ॥

षाड्गुण्यमिति । शक्तिं प्रभावादित्रयं बलं चापेक्षते इति शक्त्यपेक्षः सन् । पचाद्यच्। 'शक्तिर्बले प्रभावादौ ' इति विश्वः । षडगुणा एव षाडगुण्यं सन्धिविग्रहादि षट्कम्। चातुर्वण्यादित्वात् स्वार्थे ष्यञ् प्रत्ययः । तदेव रसायनमौषधविशेषमुपयुञ्जीत सेवेत । ' रसायनं विहङ्गे जराव्याधिभिदौषधे ' इति विश्वः। एवं सत्यस्य प्रयोक्तुरङ्गानि स्वाम्यादीनि गात्राणि च स्थास्नू स्थिराणि कालान्तरक्षमाणीत्यर्थः । " ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः " इति ग्स्नुः । बलवन्ति च परपीडाक्षमाणि च भवन्ति श्लिष्टपरम्परितरूपकम् ॥ ९३ ॥

स्थाने शमवतां शक्त्या व्यायामे वृद्धिरङ्गिनाम् ।
अयथाबलमारम्भो निदानं क्षयसम्पदः ॥ ९४ ॥

स्थाने इति।किञ्च स्थाने शक्यविषये शमवतां क्षमावतामङ्गिनां सप्ताङ्गिनां राज्ञां शरीरि च शक्त्या प्रभावाद्यनुसारेण बलेन च व्यायामे व्यापारे षाड्गुण्यप्रयोगे गमनादौ च सतीत्यर्थः वृद्धिरुपचयः राज्यस्य शरीरस्य चेतिभावः । विपक्षे बाधकमाह । अयथाबलं शक्त्यतिक्रमेण " यथा सादृश्ये " इत्यव्ययीभावे नञ्समासः। आरम्भोऽव्यायामः क्षयसम्पदोऽत्यन्तहानेर्निदानं आदिकारणम् । अङ्गानामिति भावः । तस्मादस्माकमस्माच्चैद्यास्कन्दनमश्रेयस्करमिति भावः अत्र विशेषस्यापि श्लिष्टत्वात् शब्दशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिः । अतो द्वयानामङ्गिनामौप च गम्यते इति संक्षेपः ॥ ९४ ॥

फलितमाह–

तदीशितारं चेदीनां भवांस्तमवमंस्त मा !
निहन्त्यरीनेकपदे य उदात्तः स्वरानिव ॥ ९५ ॥

तदिति । तस्मादशक्यार्थाकार्यत्वात्तं चेदीनामीशितारं शिशुपालं भवान् मावमंस्त नाव न्यस्व । मन्यतेः " माङि लुङ् " अनुदात्तत्वान्नेडागमः । कुतः । यश्चैद्यः उदात्तः स्वरा अनुदात्तानिवारीनेकपदे एकस्मिन्पदन्यासे सुप्तिङन्तलक्षणे च निहान्ति हिनस्ति नीचैः करोति अतिशूरत्वात् । अनुदात्तं पदमेकवर्जमिति परिभाषाबलाच्चेति भावः ॥ ९५ ॥

न चायमेकाकी किं नः करिष्यतीति मन्तव्यमित्याह–

मा वेदि यदसावेको जेतव्यश्चेदिराडिति ।
राजयक्ष्मेव रोगाणां समूहः स महीभृताम् ॥ ९६ ॥

मावेदीति । असौ चेदिराट् एकः एकाकी अतो जेतव्यः सुजय इति मावेदि मा ज्ञायि। वेत्तेः कर्मणि " माङि लुङ् " । यद्यस्मात्स चेदिराट् राज्ञश्चन्द्रस्य यक्ष्मा राजा चासौ यक्ष्मेति वा राजयक्ष्मा क्षयरोगो रोगाणामिव महीभृतां समूहः समष्टिरूपः । तथाह वाग्भटः ' अनेकरोगानुगतो बहुरोगपुरःसरः । राजयक्ष्मा क्षयः शोषो रोगराडिति च स्मृतः ॥ नक्षत्राणां द्विजानां

च राज्ञोऽभूद्यदयं पुरा । यच्च राजा च यक्ष्मा च राजयक्ष्मा ततो मतः' इति । अतो दुर्जेय इति भावः । एतेन 'चिरस्य मित्रव्यसनी सुदमो दमघोषजः' इति निरस्तम् ॥ ९६ ॥

अथास्य सर्वराजसमधिष्ठितामेव द्वाभ्यां व्याचष्टे—

सम्पादितफलस्तेन सपक्षः परभेदनः ।
कार्मुकेणेव गुणिना बाणः सन्धानमेष्यति ॥ ९७ ॥

सम्पादितेति । सम्पादितं फलं लाभो बाणाग्रं च यस्य सः । 'फलं लाभशराग्रयोः' इति शाश्वतः । सपक्षः ससुहृत्कङ्कादिपत्त्रयुतश्च परेषां भेदकः शत्रुविदारणः बाणो बाणासुरः, शरश्च । गुणिना शौर्यादिगुणवता, अधिज्येन च तेन चैद्येन कर्मणे प्रभवतीति कार्मुकम् । "कर्मण उकञ्" । तेनैव सन्धानं सन्धिमेष्यति अतो नैकाकीति भावः । अत्राप्युपमा श्लेषो वा मतभेदात् ॥ ९७ ॥

ये चान्ये कालयवनशाल्वरुक्मिद्रुमादयः ।
तमःस्वभावास्तेऽप्येनं प्रदोषमनुयायिनः ॥ ९८ ॥

ये चेति । ये चान्ये कालयवनशाल्वरुक्मिद्रुमादयो राजानस्तमःस्वभावाः तमोगुणात्मकाः अत एव तेऽपि प्रदोषं प्रकृष्टदोषम् । 'प्रदोषो दुष्टरात्र्यंशे' इति वैजयन्ती । तामसमेवैनं चैद्यमनुयायिनः अनुयास्यन्ति । सादृश्यादिति भावः । "भविष्यति गम्यादयः" इति णिनिर्भविष्यदर्थे, "अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः" इति षष्ठीप्रतिषेधात् द्वितीया । यथा ध्वान्तं रजनीमुखमनुयाति तद्वत् इति वस्तुना अलङ्कारध्वनिः ॥ ९८ ॥

ननु बाणादयोऽस्माभिः कृतसन्धाना इदानीं न विराध्यन्तीत्यत आह—

उपजापः कृतस्तेन तानाकोपवतस्त्वयि ।
आशु दीपयिताल्पोऽपि साग्नीनेधानिवानिलः ॥ ९९ ॥

उपेति । तेन चैद्येन कृतोऽल्पोऽपि उपजापो भेदः । 'भेदोपजापौ' इत्यमरः । त्वय्याकोपवतस्तान् बाणादीन् अनिलः साग्नीनेधानिन्धनानीव । 'काष्ठं दार्विन्धनं त्वेध इध्ममेधः समित् स्त्रियाम्' इत्यमरः । आशु दीपयिता :सद्यः प्रज्वलयिष्यति । दीपेर्ण्यन्ताल्लुट् । अन्तर्वैराः संहिताः, आपदि सति रन्ध्रे सद्यो विश्लिष्यन्तीति भावः ॥ ९९ ॥

ततः किमत आह—

बृहत्सहायः कार्यान्तं क्षोदीयानपि गच्छति ।
सम्भूयाम्भोधिमभ्येति महानद्या नगापगा ॥ १०० ॥

बृहदिति । बृहत्सहायो महासहायवान् क्षोदीयान् क्षुद्रतरोऽपि । "स्थूलदूर" इत्यादिना यणादिपरलोपः पूर्वगुणश्च । कार्यस्यान्तं पारं गच्छति । तथा हि । अपां समूह आपम् ।

" तस्य समूहः " इत्यण् तेन गच्छतीत्यापगा नगापगा गिरिनदी महानद्या गङ्गादिक्या सम्भूय मिलित्वा अम्भोधिमभ्येति । क्षुद्रोऽप्येवं तादृक् महावीरश्चैद्यस्तु किमु वक्तव्य इत्यपिशब्दार्थः । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १०० ॥

किञ्च न केवलं शत्रोरसाध्यत्वं मित्रविरोधश्चाधिकोऽनर्थकर इत्याह द्वयेन–

तस्य मित्राण्यमित्रास्ते ये च ये चोभये नृपाः ।
अभियुक्तं त्वयैनं ते गन्तारस्त्वामतः परे ॥ १०१ ॥

तस्येत्यादि । ये च तस्य चैद्यस्य मित्राणि नृपा ये च ते तवामित्रा नृपाः ते उभे त्वयाभियुक्तमभियातमेनं चैद्यं गन्तारो गमिष्यन्ति । गमेः कर्तरि लुट् । अतः परे उक्तोभयव्यतिरिक्तास्तव मित्राणि तस्यामित्राश्चेत्यर्थः । त्वां गन्तारः । इति मध्यमणिन्यायेनोभयत्राप्य भिसन्धिः ॥ १०१ ॥

ततः किमत आह–

मखविघ्नाय सकलमित्थमुत्थाप्य राजकम् ।
हन्त जातमजातारेः प्रथमेन त्वयारिणा ॥ १०२ ॥

मखेति । इत्थमनेन प्रकारेण । " इदमस्थमुः " इति थमुप्रत्ययः । मखविघ्नाय मखविघाताय सकलं राजकं राजसमूहम् । " गोत्रोक्ष " इत्यादिना वुञ् । उत्थाप्य क्षोभयित हन्त इति खेदे । अजातारेः अजातशत्रोर्युधिष्ठिरस्य त्वया प्रथमेनारिणा जातमजनि । नपुंसके भावे क्तः ॥ १०२ ॥

अस्तु सोऽपि शत्रुः, को दोषस्तत्राह–

सम्भाव्य त्वामतिभरक्षमस्कन्धं स बान्धवः ।
सहायमध्वरधुरां धर्मराजो विवक्षते ॥ १०३ ॥

सम्भाव्येति । बन्धुरेव बान्धवः स धर्मराजः अतिभरस्य क्षमः स्कन्धो यस्य स तं तं सहायं सम्भाव्याभिसन्धाय अध्वरस्य धुरमध्वरधुराम् । "ऋक्पूर्" इत्यादिना समासान्तोऽप्रत्ययः । समासान्तानां प्रकृतिलिङ्गत्वात्तत्पुरुषे परवल्लिङ्गत्वे टाप् । विवक्षते वोढुमिच्छति । वहतेः स्वरितेतः । सन्नन्ताल्लट् । तथा हि । विरोधे विश्वासघातो बन्धुद्रोहश्च स्यातामिति भावः ॥ १०३ ॥

ननु प्रतिश्रुत्याकरणे दोषः प्रागेव परिहारे तु को दोष इत्यत आह–

महात्मानोऽनुगृह्णन्ति भजमानान् रिपूनपि ।
सपत्नीः प्रापयन्त्यब्धिं सिन्धवो नगनिम्नगाः ॥ १०४ ॥

महात्मान इति । महात्मानो भजमानान् शरणागतान् रिपूनप्यनुगृह्णन्ति । किमुत बन्धूनिति भावः । अर्थान्तरं न्यस्यति। सिन्धवो महानद्यः समान एकः पतिर्यासां ताः सपत्नीः। " नित्यं सपत्न्यादिषु " इति ङीप् नकारश्च निपातितः । नगनिम्नगाः गिरिनिर्झरिणीः अब्धिं प्रापयन्ति। स्वसौभाग्यं ताभ्यः प्रयच्छन्तीति भावः । अतः परिहारोऽप्यनर्थ इति भावः॥ १०४॥

तर्हि सम्प्रत्युपेक्षायामपि पश्चात्प्रार्थनया पार्थमार्जवयेयमित्यत आह—

चिरादपि बलात्कारो बलिनः सिद्धयेऽरिषु ।
छन्दानुवृत्तिदुस्साध्याः सुहृदो विमनीकृताः ॥ १०५ ॥

चिरादिति । बलिनः स्वयं बलवतोऽप्यरिषु विषये बलात्कारो दण्डः चिराच्चिरकालेनापि सद्यो मा भूदिति भावः । सिद्धये वशंवदत्वसिद्धये भवतीति शेषः । अविमनसो विमनसः सम्पद्यमानाः कृता विमनीकृताः वैमनस्यं प्रापिता इत्यर्थः । " अरुर्मनश्चक्षुश्चेतोरहोरजसां लोपश्च " इति च्विप्रत्ययसलोपौ " अस्य च्वौ " इतीकारः । शोभनं हृदयं येषां ते सुहृदो मित्राणि तु । " सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः ' इति निपातः । छन्दस्यभिप्रायस्यानुवृत्त्या चित्तानुरोधेनापि दुःसाध्याः । आर्जवयितुमशक्या इत्यर्थः । ' अभिप्रायश्छन्द आशयः ' इत्यमरः । शनैः शत्रुर्दण्डेनापि वशीभवति, मित्रं वैमनस्येन साम्नापि इति भावः ॥ १०५ ॥

ननु सुहृत्कार्यात् सुरकार्यं बलीय इत्यत्राह—

मन्यसेऽरिवधः श्रेयान्प्रीतये नाकिनामिति ।
पुरोडाशभुजामिष्टमिष्टं कर्तुमलन्तराम् ॥ १०६ ॥

मन्यसे इति । नाकिनां देवानां प्रीतयेऽरिवधः श्रेयान् प्रशस्ततरः । " प्रशस्यस्य श्रः " इति श्रादेशः । इति मन्यसे चेत् तर्हि पुरोडाशभुजां हविर्भोजिनाम् अत एव नाकिनामिष्टमभीप्सितं कर्तुम् । इषेः कर्मणि क्तः । इष्टम् इष्टिः याग इति यावत् । यजेर्भावे क्तः "वचिस्वपि " इत्यादिना सम्प्रसारणम् । अलन्तरामतिपर्याप्तम् । अव्ययात्तरप्प्रत्यय आम्वागमश्च । शत्रुवधादतिप्रियकरो याग एव नाकिनां भुक्त्वापि शत्रुवधस्य सुकरत्वादिति भावः ॥ १०६ ॥

तथापि अमृताशिनां तेषां देवानां किमेभिः पिष्टभक्षणप्रलोभनैरत आह—

अमृतं नाम यत्सन्तो मन्त्रजिह्वेषु जुह्वति ।
शोभैव मन्दरक्षुब्धक्षुभिताम्भोधिवर्णना ॥ १०७ ॥

अमृतमिति । अमृतं नाम सन्तो विद्वांसः मन्त्रा एव जिह्वा येषां तेषु मन्त्रजिह्वेष्वग्निषु । ‘ मन्त्रजिह्वः सप्तजिह्वः सुजिह्वो हव्यवाहनः ’ इति वैजयन्ती । यत्पुरोडाशादिकं जुह्वति तदेवेति शेषः । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात् । मन्दर एव क्षुब्धो मन्थनदण्डः । " क्षुब्धध्वान्त" इत्यादिनास्मिन्नर्थे निपातनात्सिद्धम्, तेन क्षुभितस्य मथितस्य अम्भोधेर्वर्णना शोभैव अलङ्कार एव ।

अब्धिमन्थनेनामृतमुत्पादितमिति । यत्तत्कीर्त्तिमात्रम् अतो हुतमेवामृतमिति भावः । वाक्यार्थयोर्हेतुहेतुमद्भावाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलंकारः ॥ १०७ ॥

यात्रायाः प्रतिबन्धः कश्चिद्दुस्तरस्तवास्तीत्याह–

सहिष्ये शतमागांसि सूनोस्त इति यत्त्वया ।
प्रतीक्ष्यं तत्प्रतीक्ष्यायै पितृष्वस्रे प्रतिश्रुतम् ॥ १०८ ॥

सहिष्य इति । प्रतीक्ष्यायै पूज्यायै 'पूज्यः प्रतीक्ष्यः' इत्यमरः । पितृष्वस्रे पितृभगिन्यै। “ विभाषा स्वसृपत्योः” इति विकल्पादलुगभावः । “मातृपितृभ्यां स्वसा” इति षत्वम् । ते तव सूनोः शतमागांस्यपराधान् । 'आगोऽपराधो मन्तुश्च' इत्यमरः। सहिष्ये सोढाहे इति यत्त्वया प्रतिश्रुतं प्रतिज्ञातं तत्प्रतीक्ष्यं प्रतिपालनीयम् । अन्यथा महादोषस्मरणादिति भावः ॥१०८॥

सत्यमस्ति प्रतिश्रुतम् किन्त्वस्योन्मत्तवदौद्धत्यात्तदपि जिहासितमत आह–

तीक्ष्णा नारुन्तुदा बुद्धिः कर्म शान्तं प्रतापवत् ।
नोपतापि मनः सोष्म वागेका वाग्मिनः सतः ॥ १०९ ॥

तीक्ष्णेति । सतः सत्पुरुषस्य बुद्धिस्तीक्ष्णा निशिता स्यात् इति विद्धीत्यध्याहारः। एवमुत्तरत्रापि तथाप्यरुस्तुदतीत्यरुन्तुदा शस्त्रवन्मर्मच्छेदिनी न भवेत् । अहिंसयैव परं पीडयेदित्यर्थः । कर्म व्यापारः प्रतापवत् तेजस्वि भयदं स्यात् तथापि शान्तं स्यात् । न तु सिंहादिवत् हिंस्रं भवेदित्यर्थः । मनश्चित्तं सोष्म अभिमानोष्णं स्यात्तथापि उपतापयतीत्युपतापि अग्न्यादिवत् परसन्तापि न स्यात्। वाग्मिनः वक्तुः वागेका एकरूपा स्यात् । वाग्मी सत्यमेव वदेदित्यर्थः । अतः सत्यसन्धस्य प्रतिश्रुतार्थहानिरनर्हेति भावः । अत्र प्रकृताया वाचोऽप्रकृतानां बुद्धिकर्ममनसां च तुल्यधर्मादौपम्यावगमाद्दीपकालङ्कारः । ' प्रकृताप्रकृतानां च साम्ये तु तुल्यधर्मतः । औपम्यं गम्यते यत्र दीपकं तन्निगद्यते ॥' इति लक्षणात् । बुद्ध्यादीनां शस्त्रादिव्यतिरेको व्यज्यते ॥ १०९ ॥

अशक्यश्चाकाले चैद्यवध इत्याह–

स्वयंकृतप्रसादस्य तस्याह्नो भानुमानिव ।
समयावधिमप्राप्य नान्तायालं भवानपि ॥ ११० ॥

स्वयमिति । किंच अह्नो भानुमानिव स्वयं कृतः प्रसादोऽनुग्रहः प्रकाशश्च यस्य तस्य चैद्यस्यान्ताय समयावधिं नियतकालावसानम् अप्राप्य भवानपि नालं शक्तो न । तथा च वृथा कीर्त्तिरेवान्यन्न किञ्चित् फलं स्यादिति ॥ ११० ॥

तर्हि किमयमुपेक्ष्य एव नेत्याह–

कृत्वा कृत्यविदस्तीर्थैष्वन्तःप्रणिधयः पदम् ।
विदाङ्कुर्वन्तु महतस्तलं विद्विषदम्भसः ॥ १११ ॥

कृत्वेति । किन्तु कृत्यविदः कार्यज्ञाः विधिज्ञाश्च प्रणिधीयन्त इति प्रणिधयो गूढचारिणः। ‘ प्रणिधिर्गूढपुरुषः ’ इति हलायुधः । तरन्त्येभिरिति तीर्थानि मन्त्राद्यष्टादशस्थानानि जलावताराश्च । ‘योनौ जलावतारे च मन्त्राद्यष्टादशस्वपि । पुण्यक्षेत्रे तथा पात्रे तीर्थं स्यात्’ इति हलायुधः । तेष्वन्तः पदं स्थानं पादप्रक्षेपं च कृत्वा महतो दुरवगाहस्य पूज्यस्य च विद्विषन् शत्रुरेवाम्भः तस्य तलं स्वरूपं प्रमाणमिति यावत् । ‘अधः स्वरूपयोरस्त्री तलम्’ इत्यमरः । विदांकुर्वन्तु विदन्तु “विद् ज्ञाने” लोट् “विदांकुर्वन्त्वित्यन्यतरस्याम्” इति विकल्पादाम्प्रत्ययनिपातः । अम्भस इव शत्रोः कृततीर्थस्य सुप्रवेशत्वात् प्रागन्तः प्रविश्य परीक्ष्य इत्यर्थः । श्लिष्टपरम्परितरूपकम् ॥ १११ ॥

आवश्यकं चैतदित्याह—

अनुत्सूत्रपदन्यासा सद्वृत्तिः सन्निबन्धना ।
शब्दविद्येव नो भाति राजनीतिरपस्पशा ॥ ११२ ॥

अनुदिति । उत्सूत्र उच्छास्त्रो नीतिशास्त्रविरुद्धः पदन्यासः एकपदप्रक्षेपोऽपि । स्वल्पव्यवहारोऽपीति यावत् । स नास्ति यस्यां सा अनुत्सूत्रपदन्यासा नीतिपूर्वकसर्वव्यवहारेत्यर्थः । अन्यत्रानुत्सूत्रपदन्यासा अनुत्सृष्टसूत्राक्षरइष्ट्युपसङ्ख्याननैरपेक्ष्येण सूत्राक्षरैरेव सर्वार्थप्रतिपादको न्यासो वृत्तिर्व्याख्यानग्रन्थविशेषो यस्यां सा तथोक्ता तथा सती यथार्थं कल्पनया शोभना वृत्तिर्भृत्यामात्यादीनामाजीविका यस्यां सा । सद्वृत्तिः।अन्यत्र सती वृत्तिः काशिकाख्यसूत्रव्याख्यानग्रन्थविशेषो यस्यां सा।‘वृत्तिर्ग्रन्थजीवनयोः’इति वैजयन्ती।सन्ति निवन्धनानि अनुजीव्यादीनां क्रियावसानेषु दत्तानि गोहिरण्यादिशाश्वतपारितोषिकदानानि यस्यां सा।एतच्च दत्वा भूमिनिबन्धनं चेत्येतद्वचनव्याख्यानेमिताक्षरायां द्रष्टव्यम्।अन्यत्र सन्निबन्धनं भाष्यंग्रन्थो यस्यां सा एवं भूतापि राजनीतिः राजवृत्तिः अपगतः स्पशः चारो यस्याः सा अपस्पशा चेत् । ‘यथार्थवर्णे मन्त्रज्ञः स्पशो हरक उच्यते ’ इति हलायुधः । अन्यत्र अविद्यमानः पस्पशः शास्त्रारम्भसमर्थक उपोद्घातसन्दर्भग्रन्थो यस्याः सा अपस्पशा शब्दविद्या व्याकरणविद्येव नो भाति न शोभते । तस्माच्चारप्रेषणमावश्यकं तद्रहितस्य राज्ञोऽन्धप्रायत्वादिति भावः । अत्रापस्पशेत्यत्र जतुकाष्ठवच्छब्दयोरेव श्लिष्टत्वाच्छब्दश्लेषः । सद्वृत्तिः सन्निबन्धनेत्यत्रैकवृन्तावलम्बिफलद्वयवदर्थश्लेषः । अनुत्सूत्रपदन्यासेत्यत्र तूभयसम्भवादुभयश्लेषः । शब्दविद्येवेति पूर्णोपमा व्यक्तैव तयोः सापेक्षत्वात्सङ्करः॥ ११२॥

न केवलं चारमुखेन वृत्तान्तज्ञानमपि तु उपजापश्च कर्तव्य इत्याह—

अज्ञातदोषैर्दोषज्ञैरुद्दूष्योभयवेतनैः ।
भेद्याः शत्रोरभिव्यक्तशासनैः सामवायिकाः ॥ ११३ ॥

अज्ञातेति । किञ्चाज्ञातदोषैः परैरज्ञातस्वकर्मभिर्दोषज्ञैः स्वयं परमर्मज्ञैः अभिव्यक्तानि भेद्यस्याग्रे प्रकटितानि शासनानि तदमात्याद्यविश्वासकराणि । कूटलिखितानि येषां तैः । उभय

वेतनैः उभयत्र भेद्ये स्वामिनि च वेतनं भृतिर्येषां तैः उभयजीविकाग्राहिभिः। भेद्यनगरवास्तव्यै श्चरैरित्यर्थः । ‘ भृतयो भर्म वेतनम् ’ इत्यमरः ।.शत्रोः सम्बधिनः समवायं समवयन्ति इ सामवायिकाः सङ्घमुख्याः सचिवादयः । “ समवायान्समवैति ” इति ठक् । उद्घुष्य द्वि मेते दत्तहस्ताः अस्माभिरेषां लिखितान्येव गृहीतानि इत्युच्चैर्दूषयित्वा भेद्याः विघट्टनीयाः॥ ११३॥

उपेयिवांसि कर्त्तारः पुरीमाजातशात्रवीम् ।
राजन्यकान्युपायज्ञैरैकार्थ्यानि चरैस्तव ॥ ११४ ॥

उपेयिवांसीति । किञ्च उपायज्ञैः कार्यसाधनकुशलैः तव चरन्तीति चरैर्गूढचारिभिः पचाद्यच् । एकार्थ्यानि त्वया सहैकप्रयोजनानि । राजन्यानां समूहाः राजन्यकानि । “गोत्रोक्ष इत्यादिना वुञ् । अजातशत्रोरिमामाजातशात्रवीं पुरीम् इन्द्रप्रस्थमुपेयिवांसि प्राप्नुवन्ति । “उपेयि वान् ” इत्यादिना क्वसुप्रत्ययान्तो निपातः । कर्त्तारः करिष्यन्ते । कृञः कर्मणि लुट् । इंद्रप्रस्थे ऽस्माकं महत्कार्यं भविष्यति । तदध्वरयात्राव्याजेन सन्नद्धैरागन्तव्यमिति गूढं सन्दिश्य सर्वे मेलयितव्या इत्यर्थः ॥ ११४ ॥

ननु तत्राध्वरकर्मणि को युद्धावकाश इत्याशङ्क्य तत्रैव महत्कलहबीजं सम्पादयति-

सविशेषं सुते पाण्डोर्भक्तिं भवति तन्वति ।
वैरायितारस्तरलाः स्वयं मत्सरिणः परे ॥ ११५ ॥

सविशेषमिति । पाण्डोः सुते युधिष्ठिरे भवति पूज्ये त्वयि सविशेषं यथा तथा भ तन्वति सति तरलाश्चपला मत्सरिणो द्वेषवन्तः परे शत्रवः स्वयमेव वैरायितारः वैरं कर्त्तार “ शब्दवैरकलह ” इत्यादिना क्यङ् ततः कर्त्तरि लुट् ॥ ११५ ॥

किं तेऽपि सर्वे वैरायिष्यन्ते, नेत्याह–

य इहात्मविदो विपक्षमध्ये सह संवृद्धियुजोऽपि भूभुजः स्युः ।
बलिपुष्टकुलादिवान्यपुष्टैः पृथगस्मादचिरेण भाविता तैः ११६

य इति । ये इह विपक्षमध्ये शत्रुमध्ये सह संवृद्धियुजोऽपि चैद्येन सहैश्वर्यं गता अपि “ सत्सूद्विष ” इत्यादिना क्विप् । ये भूभुजो राजानः आत्मविदः स्वाभिजनवेदिनः स्युस्तैर्भू भिः बलिपुष्टकुलात् काककुलात् । ‘ काके तु करटारिष्टबलिपुष्टसकृत्प्रजाः ’ इत्यमरः । अन्य पुष्टैः परभृतैरिवाचिरेण सद्योऽस्मात् विपक्षमध्यात् “ अन्याराद् ” इत्यत्रान्यशब्दस्यार्थपरत्वा पृथगादिप्रयोगेऽपि पञ्चमी । पृथग्भाविता पृथग्भविष्यते । भावे लुट् । “:चिण्वदिट् वृद्धि तेष्वपि केचिदस्माभिः सङ्गच्छन्ते इत्यर्थः । औपच्छन्दसिकं वृत्तम् ॥ ११६ ॥

अथ फलितं निगमयन्नाशिषं प्रयुङ्क्ते–

सहजचापलदोषसमुद्धतश्चलितदुर्बलपक्षपरिग्रहः ।
तव दुरासदवीर्यविभावसौ शलभतां लभतामसुहृद्गणः ॥११७॥

सहजेति । सहजं स्वाभाविकं चापलं दुर्विनीतत्वम् अनवास्थितत्वं च । 'चपलः पारदे शीघ्रे दुर्विनीतेऽनवस्थिते ' इति वैजयन्ती । तेनैव दोषेण समुद्धतो दृप्तः पक्षः सहायो गरुच्च । ' पक्षः पार्श्वगरुत्साध्यसहायबलभित्तिषु ' इति वैजयन्ती । चलितोऽस्थिरो दुर्बलपक्षपरिग्रहो यस्य सः असुहृद्गणः शत्रुवर्गः तव दुरासदवीर्यविभावसौ दुस्सहतेजोवह्नौ । ' वीर्यं शुक्रे प्रभावे च तेजःसामर्थ्ययोरपि । सूर्यवह्नी विभावसू ' इति विश्वामरौ । शलभतां पतङ्गत्वम् । 'समौ पतङ्गशलभौ' इत्यमरः "भावे तल्" लभतां गच्छतु । रूपकालङ्कारः । द्रुतविलम्बितं वृत्तम् ॥ ११७॥

इति विशकलितार्थामौद्धवीं वाचमेना-
मनुगतनयमार्गामर्गलां दुर्नयस्य ॥
जनितमुदमुदस्थादुच्चकैरुच्छ्रितोरः-
स्थलनियतनिषण्णश्रीश्रुतां शुश्रुवान्सः ॥ ११८ ॥

इति श्रीमाघकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

इतीति । स हरिः इत्थं विशकलितार्थां विवेचितार्थाम् अनुगतनयमार्गां नीतिमार्गानुसारिणीं दुर्नयस्य बलभद्राद्युक्तस्येत्यर्थः। अर्गलां निवारयित्रीम् । इति वैधर्म्यरूपकालङ्कारः । ' तद्विष्कम्भोऽर्गलं न ना ' इत्यमरः । अत एव जनितमुदं हरेः कृतानन्दाम् उच्छ्रिते उन्नते उरःस्थले नियतं निषण्णया अविश्रान्तमाश्रितया श्रिया श्रुताम् । नान्ययेति मन्त्रगुप्तिः । उद्धवस्येमामौद्धवीम् एनां पूर्वोक्तां वाचं शुश्रुवान् श्रुतवान् । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति क्वसुः । उच्चैरेवोच्चकैरुन्नतः सन् । " अव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक् टेः " इत्यकच् प्रत्ययः । उदस्थादासनादुत्थितवान् । "उदोऽनूर्ध्वकर्मणि"इत्यस्य प्रत्युदाहरणमेतत् । रूपकानुप्रासालङ्कारौ । मालिनी वृत्तम् ॥ ११८॥

इति श्रीमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

तृतीयः सर्गः ।

कौबेरदिग्भागमपास्य मार्गमागस्त्यमुष्णांशुरिवावतीर्णः ।
अपेतयुद्धाभिनिवेशसौम्यो हरिर्हरिप्रस्थमथ प्रतस्थे ॥ १ ॥

कौबेरेति । अथोद्धववाक्यश्रवणानन्तरम् । अपेतो युद्धे अभिनिवेश आग्रहो यस्य सः । शान्तक्रोध इत्यर्थः । अत एव सौम्यः प्रसन्नः अतः एव कौबेर्या दिशो भागमुत्तरायणमित्यर्थः । " स्त्रियाः पुंवत् " इत्यादिना पुंवद्भावः । तमपास्यागस्त्यस्येममागस्त्यं मार्गमवतीर्णः । दक्षिणायनगत इत्यर्थः । उष्णांशुरिव स्थितः। अनेन हरेः क्रोधः कार्यवशादाकालमन्तःस्तम्भितो न त्वेकान्ततो निवृत्त इति सूचितम् । हरिः कृष्णः हरिप्रस्थमिन्द्रप्रस्थं प्रतस्थे प्रचचाल । ' इन्द्रो दुश्च्यवनो हरिः ' इति हलायुधः । "समवप्रविभ्यः स्थः " इत्यात्मनेपदम् । ' देशकालाध्वग-

न्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम् '। इति गन्तव्यकर्मत्वम् । उपमालङ्कारः । सर्गेऽस्मिन्निन्द्रोपे न्द्रवज्रामिश्रणादुपजातिवृत्तम् । ' अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावुपजातयस्ताः ' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

अथास्य प्रस्थानसन्नाहं वर्णयन्नादौ छत्रधारणमाह—

जगत्पवित्रैरपि तन्न पादैः स्प्रष्टुं जगत्पूज्यमयुज्यतार्कः ।
यतो बृहत्पार्वणचन्द्रचारु तस्यातपत्रं बिभराम्बभूवे ॥ २ ॥

जगदिति । अर्को जगत्पूज्यं तं हरिम् अतएव जगत्पवित्रैरपि पादैश्चरणैः किरणैश्चस्प्र नायुज्यत नार्हत । युजेर्दैवादिकात्कर्तरि लङ् । अतः तस्य हरेः बृहद्विपुलं पार्वणचन्द्रवा पूर्णेन्दुसुन्दरम् इत्युपमालङ्कारः । आतपात्त्रायत इत्यातपत्रं छत्रम् । "सुपि" इति योगविभागा कः । बिभरांबभूवे दध्रे । भृञः कर्मणि लिट् "भीह्रीभृहुवाम् " इति विकल्पादाम्प्रत्ययः । आत पत्रान्तर्हितस्य द्वयैरपि पादैः स्प्रष्टुमशक्यत्वादित्यर्थः । जगत्पूज्यस्य हरेः पादेन स्पर्शनिषे दिति भावः ॥ २ ॥

अथ चामरधारणमाह—

मृणालसूत्रामलमन्तरेण स्थितश्चलच्चामरयोर्द्वयं सः ।
भेजेऽभितः पातुकसिद्धसिन्धोरभूतपूर्वां रुचमम्बुराशेः ॥ ३ ॥

मृणालेति । मृणालसूत्रामलं विसतन्तुविशदम् इत्युपमा । चलन्ती च ते चामरे च चलच्चा मरे । वीजनादिति भावः । तयोर्द्वयमन्तरेण स्थितः । द्वयस्य मध्ये स्थित इत्यर्थः । " अन्तरा न्तरेण युक्ते " इति द्वितीया । स हरिरभितः पातुका उभयतः पातिनी सिद्धसिन्धुराकाशगङ्गा यस्य स तथोक्तः । "पर्यभिभ्यां च " इति तसिल् प्रत्ययः । " सर्वोभयार्थवर्त्तमानाभ्यामिष्यते" इत्युभयार्थत्वम् "सुप्सुपा" इति समासः । पातुकेति " लषपत " इत्यादिना उकञ् प्रत्ययः तस्याम्बुराशेः समुद्रस्य अभूतपूर्वां पूर्वमभूताम् । "सुप्सुपा" इति समासः । रुचं कान्तिं भेजे अ एव निदर्शना । सा चाम्बुराशेः सम्भावना मात्रोक्त्या अभितः पातुकसिद्धसिन्धुसम्बन्धमूलया अ सम्बन्धे सम्बन्धरूपातिशयोक्त्या स्वोपजीवकसंयोगेन सङ्कीर्यत इति संक्षेपः ॥ ३ ॥

अथाष्टभिरस्य प्रसाधनविधिं वर्णयन् मुकुटधारणमाह—

चित्राभिरस्योपरि मौलिभाजां भाभिर्मणीनामनणीयसीभिः ।
अनेकधातुच्छुरिताश्मराशेर्गोवर्द्धनस्याकृतिरन्वकारि ॥ ४ ॥

चित्राभिरिति । अस्य हरेरुपरि ऊर्ध्वदेशे मौलिभागे मौलिभाजां मुकुटगतानां मणीनाम नणीयसीभिर्महतीभिश्चित्राभिरनेकवर्णाभिर्भाभिः प्रभाभिः । कर्त्रीभिः । ' स्युः प्रभारुग्रुचिस्त्विड्भा भाश्छविद्युतिदीप्तयः ' इत्यमरः । सान्तपक्षे " भोभगो " इत्यादिना रोर्यकारे तस्य " हलि स

षाम् " इति लोपः । अनेकैर्धातुभिर्गैरिकादिभिश्छुरितानां रूषितानाम् अश्मनां मणीनां राशिः समूहो यस्य तस्य गोवर्द्धनाख्यपर्वतस्याकृतिरन्वकारि अनुकृता । तत्सादृश्यमभाजीत्यर्थः । पूर्णोपमेयम् ॥ ४ ॥

कुण्डले च धृते इत्याह—

तस्योल्लसत्काञ्चनकुण्डलाग्रप्रत्युप्तगारुत्मतरत्नभासा ।
अवाप बाल्योचितनीलकण्ठपिच्छावचूडाकलनामिवोरः ॥ ५ ॥

तस्येति । तस्य हरेरुरः उरस्थलमुल्लसन्त्या काञ्चनकुण्डलाग्रयोः प्रत्युप्तानां खचितानां गारुत्मतरत्नानां मरकतमणीनां भासा दीप्त्या । उरसि प्रसरन्त्येति भावः । बाल्यं शैशवम् "ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ्" । तत्रोचितमभ्यस्तं यन्नीलकण्ठपिच्छं मयूरबर्हम् । 'अभ्यस्तेऽप्युचितं न्याय्ये' इति यादवः । 'पिच्छबर्हे नपुंसके' इत्यमरः । तेन निर्मितावचूडा मालिका तस्याः कलनामामोचनमवमोचनं वा अवापेव । इत्युत्प्रेक्षा । 'यत्रान्यधर्मसम्बन्धादन्यदेवोपतर्कितम् । प्रकृते हि भवेत्प्राज्ञास्तामुत्प्रेक्षां प्रचक्षते' । इति लक्षणात् ॥ ५ ॥

तमङ्गदे मन्दरकूटकोटिव्याघट्टनोत्तेजनया मणीनाम् ।
बंहीयसा दीप्तिवितानकेन चकासयामासतुरुल्लसन्ती ॥ ६ ॥

तमङ्गदे इति । तं हरिं मन्दरकूटकोटिव्याघट्टनं मन्दराचलशिखराग्रसङ्घर्षणं सैवोत्तेजना-शाणोल्लेखना तया बंहीयसा बहुतरेण " प्रियास्थिर " इत्यादिना बहुलशब्दस्येयसुनि बंहादेशः । मणीनां दीप्तिवितानकेन प्रभापटलेन उल्लसन्ती दीप्यमाने । "आच्छीनद्योर्नुम्" इति नुमागमः । अङ्गदे केयूरे । ' केयूरमङ्गदं तुल्ये ' इत्यमरः । चकासयामासतुः शोभयाञ्चक्रतुः । अङ्गदे धृतवानित्यर्थः । चकास्तेर्ण्यन्ताल्लिटि आम्प्रत्ययेऽस्तेरनुप्रयोगः । अत्राङ्गदयोः प्राग्भवीयाङ्गदभेदेऽप्यभेदोक्तिमुत्प्रेक्ष्य तयोर्मन्दरकूटकोट्यसम्बन्धेऽपि संबन्धोक्त्या द्वयोरतिशयोक्त्योः सङ्करः॥ ६॥

निसर्गरक्तैर्वलयावनद्धताम्राश्मरश्मिच्छुरितैर्नखाग्रैः ।
व्यद्योतताद्यापि सुरारिवक्षोविक्षोभजासृक्स्नपितैरिवासौ ॥ ७ ॥

निसर्गेति । असौ हरिर्निसर्गरक्तैः स्वभावलोहितैः । किञ्च वलये कटके ' कटके वलयोऽस्त्रियाम् ' इत्यमरः । तयोरवनद्धानां प्रत्युप्तानां ताम्राश्मनां पद्मरागाणां रश्मिभिः छुरितैः अत एवाद्यापि सुरारेर्हिरण्यकशिपोः वक्षसो विक्षोभेण विदारणेन जातं यत् असृक् तेन स्नपितैः सिक्तैरिवस्थितैः इत्युत्प्रेक्षा । स्नातेर्ण्यन्तात् क्तः । " अर्तिह्री " इत्यादिना पुगागमः " मितां ह्रस्वः " नखाग्रैर्व्यद्योतत । कटके च धृतवानित्यर्थः ॥ ७ ॥

उभौ यदि व्योम्नि पृथक् प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् ।
तेनोपमीयेत तमालनीलमामुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥ ८ ॥

उभाविति । तमालवन्नीलम् आमुक्ते आसञ्जिते मुक्तालते । लतादीर्घत्वसाम्येन मौक्तिकहारौ यस्मिन् तदस्य हरेर्वक्षः आकाशगङ्गायाः पयसः उभो प्रवाहौ व्योम्नि यदि पृथक् पतेतां प्रवहेतां चेत् । सम्भावनायां लिङ् । तेन व्योम्नोपमीयेत समीक्रियेत । नास्योपमानं किञ्चित्पश्याम इति भावः । मुक्ताहारं धृतवानित्यर्थः । अत्र व्योम्नो गङ्गाप्रवाहद्वयासम्बन्धेऽपि सम्भावनायां सम्बन्धकथनादतिशयोक्तिः । तदेतत् 'पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्यात्' इत्याद्युदाहृत्यालङ्कारसर्वस्वकारः स्पष्टीचकार ॥ ८ ॥

तेनाम्भसां सारमयः पयोधेर्दध्रे मणिर्दीधितिदीपिताशः ।
अन्तर्वसन्बिम्बगतस्तदङ्गे साक्षादिवालक्ष्यत यत्र लोकः ॥ ९ ॥

तेनेति । तेन हरिणा दीधितिभिर्दीपिताः आशा येन सः । दिगन्तविश्रान्ततेजा इत्यर्थः । पयोधेरम्भसां सारस्य विकारः सारमयः मणिः समुद्रमन्थनोत्थः । कौस्तुभाख्य इत्यर्थः । दध्रे धृतः " धृञ् धारणे " कर्मणि लिट् । यत्र मणौ बिम्बगतः प्रतिबिम्बगतो लोकः बाह्यप्रपञ्चः तदङ्गे तस्य हरेः शरीरे साक्षात् । बहिः प्रत्यक्षेण लक्ष्यमाण इत्यर्थः । अन्तर्वसन् अन्तर्गतो लोक इवालक्ष्यत । यत्र मणौ प्रतिबिम्बितो बाह्यलोकस्तदङ्ग एव नैर्मल्याद्बहिः प्रतिफलितः कुक्षिस्थलोक इवालक्ष्यत इत्युत्प्रेक्षा ॥ ९ ॥

मुक्तामयं सारसनावलम्बि भाति स्म दामाप्रपदीनमस्य ।
अङ्गुष्ठनिष्ठ्यूतमिवोर्ध्वमुच्चैस्त्रिस्रोतसः सन्ततधारमम्भः ॥ १० ॥

मुक्तेति । अस्य हरेर्मुक्तामयं मुक्ताप्रचुरम् । " तत्प्रकृतवचने मयट् " । सारसने कटिसूत्रेऽवलम्बते इति सारसनावलम्बि । 'क्लीबे सारसनं चाथ पुंस्कट्यां शृङ्खलं त्रिषु' इत्यमरः । आप्रपदीनम् आसमन्तात्प्रपदं प्राप्नोतीति खश्प्रत्ययः । 'पादाग्रं प्रपदं पादः' इत्यमरः । दाम मुक्तासारः अंगुष्ठेन निष्ठ्यूतम् । विसृष्टमित्यर्थः । गौणार्थत्वादग्राम्यत्वम् । यथाह दण्डी 'निष्ठ्यूतोद्गीर्णवान्तादिगौणवृत्तिव्यपाश्रयम् । अतिसुन्दरमन्यत्र ग्राम्यकक्षां विगाहते' इति । ऊर्ध्वम् ऊर्ध्वप्रवाहमुच्चैरुन्नतं त्रिस्रोतसो मन्दाकिन्याः सन्ततधारमविच्छिन्नसम्पातमम्भ इव भाति स्मेत्युत्प्रेक्षा १०

स इन्द्रनीलस्थलनीलमूर्ती रराज कर्चूरपिशङ्गवासाः ।
विसृत्वरैरम्बुरुहां रजोभिर्यमस्वसुश्चित्र इवोदभारः ॥ ११ ॥

स इति । इन्द्रनीलस्थलमिव नीलमूर्त्तिः श्यामाङ्गः । संहितायाम् "रो रि " इति रेफलोपः " ढ्रलोपे पूर्वस्य " इति दीर्घः । कर्चूरं हरितालमिव पिशङ्गं वासो यस्य सः पीताम्बरो हरिः । ' हरितालं तु कर्चूरम् ' इति वैजयन्ती । स हरिः विसृत्वरैः विसृमरैः । " इण्नशजिसर्तिभ्यः क्वरप् " इति क्वरप् । अम्बुरुहाम् अम्बुजानाम् । रुहेः क्विप् । रजोभिः परागैश्चित्रश्चित्रवर्णः यमस्वसुर्यमुनायाः उदकस्य भारः पूरः उदभारः स इव रराज " मन्थोदन" इत्यादिना उदकस्योदादेशः ॥ ११ ॥

प्रसाधितस्यास्य मधुद्विषोऽभूदन्यैव लक्ष्मीरिति युक्तमेतत् ।
वपुष्यशेषेऽखिललोककान्ता सानन्यकान्ता ह्युरसीतरा तु॥१२॥

प्रसाधितस्येति । प्रसाधितस्यालङ्कृतस्यास्य मधुद्विषः हरेः अन्यैवासदृशी विभिन्ना च । ‘ अन्यौ विभिन्नासदृशौ ’ इति वैजयन्ती । लक्ष्मीः शोभा पद्मा च । ‘ शोभासम्पत्तिपद्मासु लक्ष्मीः श्रीरपि गद्यते ’ इति विश्वः । अभूदित्येतद्युक्तम् । कुतः । हि यस्मात् सा प्रसाधनरूपा लक्ष्मीरशेषे वपुषि । वसतीति शेषः । किञ्चाखिललोकस्य कान्ता प्रियां इतरा नित्या तु अन्यस्य कान्ता प्रिया न भवतीत्यनन्यकान्ता किन्तु तस्यैवेत्यर्थः । उरसि । उरस्येव वसतीत्यर्थः । अत्र हरेः प्रसाधनादसाधारणी शोभा जातेति पारमार्थिको वाक्यार्थः । अत्र लक्ष्मीशब्देन श्लेषमहिम्ना वाच्यायाः शोभायाः प्रतीयमानायाः श्रीदेव्या सहाभेदाध्यवसायादियमन्यैव लक्ष्मीरित्यभेदे भेदरूपातिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ १२ ॥

अथैनमेवार्थं भङ्ग्यन्तरेणाह—

कपाटविस्तीर्णमनोरमोरःस्थलस्थितश्रीललनस्य तस्य ।
आनन्दिताशेषजना बभूव सर्वाङ्गसङ्गिन्यपरैव लक्ष्मीः ॥ १३ ॥

कपाटेति । कपाटवद्विस्तीर्णे मनोरमे चोरःस्थले स्थिता श्रीरिति ललना कान्ता यस्य तस्य हरेरानन्दिताशेषजना सर्वाङ्गसङ्गिनी सकलदेहव्यापिनी अत एवापरैवासाधारण्येव श्रीदेव्या अन्यैव लक्ष्मीः शोभा रमा च बभूव । स एवालङ्कारः । प्रायेणैकार्थमप्यनेकं श्लोकमुक्तिविशेषलाभाल्लिखन्ति कवयः । यथाह नैषधे ‘ आदावेव निपीय ’ इत्यादि श्लोकद्वयं तथा ‘ स्वकेलिलेशे ’ इत्यादि श्लोकद्वयं चेति ॥ १३ ॥

अथ देवीसहचरस्यैवास्य यात्रेति सूचयन् प्रसाधनविधेः फलमाह—

प्राणच्छिदां दैत्यपतेर्नखानामुपेयुषां भूषणतां क्षतेन ।
प्रकाशकार्कश्यगुणौ दधानाः स्तनौ तरुण्यः परिवव्रुरेनम् ॥ १४ ॥

प्राणेति । भूषणतामुपेयुषाम् । न तु प्रहरणतामिति भावः । दैत्यपतेः हिरण्यकशिपोः प्राणच्छिदां प्राणमुषां प्राणापहारिणाम् । वज्रादपि कठोराणामित्यर्थः । नखानां क्षतेन व्रणेन प्रकाशो व्यक्तः कार्कश्यमेव गुणो ययोस्तौ स्तनौ । स्तनानित्यर्थः । जातावेकवचने प्राप्ते जातिभूयस्सु स्तनादिषु जातेर्द्वित्वविशिष्टत्वात् द्विवचनम । यथाह वामनः । “स्तनादीनां द्वित्वविशिष्टा जातिः प्रायेण ” इति । दधानास्तरुण्यो युवतयः । “ वयसि प्रथमे ” इति ङीप् । एनं हरिं परिवव्रुः । अत्र हरिनखानां नरहरिनखभेदेऽप्यभेदोक्त्या स्तनयोश्च तादृक्काठिन्यासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्त्यतिशयोक्ती, तयोश्च सापेक्षत्वात्सङ्करः ॥ १४ ॥

आकर्षतेवोर्ध्वमतिक्रशीयानत्युन्नतत्वात्कुचमण्डलेन ।
ननाम मध्योऽतिगुरुत्वभाजा नितान्तमाक्रान्त इवाङ्गनानाम् ॥

आकर्षतेति । अत्युन्नतत्वाद्धेतोः ऊर्ध्वमाकर्षतेव नमन्तं मध्यमुन्नमयतेव स्थितेनेत्युत्प्रेक्षा। अतिगुरुत्वमतिभारत्वम् अतिप्रवृद्धत्वं च भजतीति भाक् "भजो ण्विः" इति ण्विः । तेनाङ्गनानां कुचमण्डलेनातिक्रशीयान् अत्यन्तकृशतरः । तनीयान् क्षीणश्च " रऋतो हलादेर्लघोः " इति रेफादेशः । मध्यो नितान्तमाक्रान्तः पीडित इव ननाम नतः प्रणतश्च । अत्र मध्यकुचमण्डलयोर्विशेषणसाम्यादरिविजिगीषुराजप्रतीतेः समासोक्तिः, तथा वाच्ययोः प्रतीयमाना भेदेनाक्रमणक्रियाकर्मकर्तृभावसम्भावितेयं नमनस्याक्रमणहेतुकत्वोत्प्रेक्षा इत्यनयोः सङ्करः । उत्प्रेक्षयोस्तु नैरपेक्ष्यादसंसृष्टिरेवेति विवेकः ॥ १५ ॥

यांयां प्रियः प्रैक्षत कातराक्षीं सा सा ह्रिया नम्रमुखी बभूव ।
निःशङ्कमन्याः सममाहितेर्ष्यास्तत्रान्तरे जघ्नुरमुं कटाक्षैः ॥१६॥

यांयामिति । प्रियो हरिर्यांयामङ्गनाम् । "नित्यवीप्सयोः"इति वीप्सायां द्विर्भावः । एकपदम् । प्रैक्षतालोकयत सासा । पूर्ववत् द्विर्भावः । कातराक्षी साध्वसाच्चकितलोचना सती ह्रि नम्रमुखी बभूव । एतेन कार्यद्वारा लज्जासाध्वसभावोदय उक्तः । अन्यासामीर्ष्याभावोदयमाह। अन्याः अप्रेक्षिताङ्गनाः आहितेर्ष्याः कृताक्षमाः सत्यः । 'परोत्कर्षाक्षमेर्ष्या स्यात्' इति लक्षणात्। तत्रान्तरे तस्मिन्ननीक्षणावसरे । 'क्लीबेऽन्तरं चावकाशे तादर्थ्येऽवसरेऽवधौ ' इति वैजयन्ती। निःशङ्कं तदनीक्षणादेव विस्रब्धं यथा तथा समं युगपत् कटाक्षैरमुं हरिं जघ्नुः प्रजघ्नुः सोषमद्राक्षुः ॥ १६ ॥

अथास्य पञ्चभिर्दिव्यास्त्रसन्निधानमाह—

तस्यातसीसूनसमानभासो भ्राम्यन्मयूखावलिमण्डलेन ।
चक्रेण रेजे यमुनाजलौघः स्फुरन्महावर्त इवैकबाहुः ॥ १७ ॥

तस्येति । अतसीसूनेन क्षुमाकुसुमेन समानभासः तुल्यकान्तेः । स्निग्धश्यामसेत्यर्थः । ' अतसी स्यादुमा क्षुमा ' इत्यमरः । तस्य हरेरेकबाहुः भ्राम्यदावर्तमानं मयूखावलीनां मण्डलं चक्रवालं यस्य तेन चक्रेण सुदर्शनेन स्फुरन्महानावर्तो भ्रमो यस्य सः । ' स्यादावर्तोऽम्भसां भ्रमः ' इत्यमरः । यमुनाजलानामोघः पूर इव रेजे । चक्रं दधावित्यर्थः ॥ १७ ॥

विरोधिनां विग्रहभेददक्षा मूर्तेव शक्तिः क्वचिदस्खलन्ती ।
नित्यं हरेः सन्निहिता निकामं कौमोदकी मोदयति स्म चेतः॥१८॥

विरोधिनामिति । विरोधिनां वैरिणां विग्रहभेदे शरीरविदारणे दक्षा । ' शरीरं वर्ष्म विग्रहः ' इत्यमरः । क्वचित् क्वापि अस्खलन्ती । सर्वत्राप्रतिहतवृत्तिरित्यर्थः । नित्यं सन्निहिता अनपायिनी अत एव मूर्त्ता मूर्तिमती शक्तिः सामर्थ्यमिव स्थितेत्युत्प्रेक्षा । कौमोदकी गदा हरेश्चेतो निकामं मोदयति स्म । स्वसन्निधानेनेति भावः ॥ १८ ॥

Kirtikānt Sharma Collection, Najafgarh

न केवलं यः स्वतया मुरारेरनन्यसाधारणतां दधानः ।
अत्यर्थमुद्वेजयिता परेषां नाम्नापि तस्यैव स नन्दकोऽभूत् ॥ १९ ॥

न केवलमिति। अन्यस्य साधारणो न भवतीत्यनन्यसाधारणस्तस्य भावस्तत्ता तां दधानः। तथापि यो नन्दकः स्वतया केवलं गजाश्वादिवत् स्वत्वेनैव मुरारेर्नन्दको न, किन्तु परेषां शत्रूणाम् अत्यर्थमुद्वेजयिता भीषयिता सन् अत एव नाम्नापि चन्द्रादिवन्नन्दयतीति नन्दक इत्यन्वर्थसंज्ञाबलेनापि नन्दयितृत्वेनापीति यावत्। तस्यैव तदीय एव योऽनन्यसाधारणत्वात्परोद्वेजकत्वाच्च तस्यैव नन्दको नन्दयिता चेत्यर्थः। स नन्दको नन्दकाख्यः खड्गोऽभूत्। संनिहितोऽभूदित्यर्थः। सम्बन्धानुवादेन सन्निधानमेवात्र विधेयं प्रकरणात्। अत्रानन्यसाधारणत्वपरोद्वेजकत्वपदार्थाभ्यां विशेषणगत्या नन्दकस्य तदीयतासमर्थनात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलंकारः ॥ १९ ॥

न नीतमन्येन नतिं कदाचित्कर्णान्तिकप्राप्तगुणं क्रियासु ।
विधेयमस्याभवदन्तिकस्थं शार्ङ्गं धनुर्मित्रमिव द्रढीयः ॥ २० ॥

न नीतमिति। अन्येन पुरुषान्तरेण नतिमाकर्षणं भेदेन स्वानुकूल्यं च न नीतं न प्रापितम्। क्रियासु रणकर्मसु हिताहितकृत्येषु च कर्णान्तिकं कर्णगोचरं प्राप्तो गुणो मौर्वी, आप्तताधर्मश्च यस्य तद्विधेयं क्रियासु वश्यं द्रढीयः दृढतरं पीडासहतरमिति यावत्। शृङ्गस्य विकारः शार्ङ्गं नाम धनुः मित्रमिवास्य हरेरन्तिकस्थं सन्निहितमभवत् ॥ २० ॥

प्रवृद्धमन्द्राम्बुदधीरनादः कृष्णार्णवाभ्यर्णचरैकहंसः ।
मन्दानिलापूरकृतं दधानो निध्वानमश्रूयत पाञ्चजन्यः ॥ २१ ॥

प्रवृद्धेति। धियं रातीति धीरो मनोहरः मन्द्रो गम्भीरोऽम्बुदस्य मेघस्येव धीरश्च नादः प्रवृद्धो येन सः प्रवृद्धमन्द्राम्बुदधीरनादः। इत्युपमा। कृष्ण एवार्णवः समुद्रस्तस्याभ्यर्णचरोऽन्तिकचरः। 'उपकण्ठान्तिकाभ्यर्णा' इत्यमरः। स चासावेकहंसश्चेति श्लिष्टपरम्परितरूपकम्। मन्दानिलस्यापूर आपूरणं तेन कृतं जनितं निध्वानं दधानः अनाध्मातोऽपि मन्दमारुतप्रवेशादेव ध्वनतीति पाटवादतिशयोक्तिः। ध्वन्यसम्बन्धेऽपि सम्बन्धकथनात्। पञ्चजनो नाम कश्चिदसुरस्तत्र भवः पाञ्चजन्योऽस्य शङ्खः। “बहिर्देवपञ्चजनेभ्यश्च वक्तव्यम्” इति ञ्यप्रत्ययः। अश्रूयत श्रूयते स्म। पाञ्चजन्योऽपि सन्निहितः अभूदित्यर्थः। वीणा श्रूयते पुष्पाण्याघ्रायन्ते इत्यादिवद्धर्मधर्मिणोरभेदोपचारात् पाञ्चजन्यस्य श्रवणोक्तिः ॥ २१ ॥

रराज सम्पादकमिष्टसिद्धेः सर्वासु दिक्ष्वप्रतिषिद्धमार्गम् ।
महारथः पुष्यरथं रथाङ्गी क्षिप्रं क्षपानाथ इवाधिरूढः ॥ २२ ॥

रराजेति। महान् रथो यस्य स महारथो रथिकविशेषः। 'आत्मानं सारथिं चाश्वान् रक्षन् युद्ध्येत यो नरः। स महारथसंज्ञः स्यादित्याहुर्नीतिकोविदाः' इति। रथाङ्गं चक्रमस्यास्तीति रथाङ्गी हरिः इष्टसिद्धेः सम्पादकं लक्षणवत्त्वात्। पुष्यः सर्वार्थसाधक इति शास्त्रादिति भावः।

सर्वासु दिक्ष्वप्रतिषिद्धमार्गम् । अनिषिद्धगमनमित्यर्थः । अधिष्ठानशक्तेर्निरङ्कुशत्वात् । ‘पुष्यो हस्तो मैत्रमप्याश्विनश्च चत्वार्याहुः सर्वदिग्द्वारकाणि’ इति शास्त्रादिति भावः । क्षिप्रं क्षिप्रगामि अन्यत्र क्षिप्रनामकम् । ‘क्षिप्रं चाश्विदिनेशपुष्यम्’इति शास्त्रात् । पुष्यरथं क्रीडारथम् ‘असौ पुष्यः श्चक्रयानं न समराय यत्’ इत्यमरः । अधिरूढः सन् पुष्यो रथ इव तं पुष्यरथमधिरूढः पुष्यनक्षत्रगतः क्षपानाथश्चन्द्र इव रराज ॥ २२ ॥

ध्वजाग्रधामा ददृशेऽथ शौरेः संक्रान्तमूर्तिर्मणिमेदिनीषु ।
फणावतस्त्रासयितुं रसायास्तलं विविक्षन्निव पन्नगारिः ॥ २३ ॥

ध्वजेति । अथ रथारोहणानन्तरं शौरेः कृष्णस्य ध्वजाग्रं धाम स्थानं यस्य सः मणिमेदिनीषु मणिमयकुट्टिमेषु संक्रान्तमूर्त्तिः प्रतिबिम्बिताङ्गः सन् पन्नगारिर्गरुत्मान् फणावतः सर्पान् त्रासयितुं द्रावयितुं रसायास्तलं पातालं विविक्षन् प्रवेष्टुमिच्छन्निवेत्युत्प्रेक्षा । विशतेः सन्नन्ताल्लटः शत्रादेशः । ददृशे दृष्टः । सोऽपि सन्निहितोऽभूदित्यर्थः ॥ २३ ॥

यियासतस्तस्य महीध्ररन्ध्रभिदापटीयान्पटहप्रणादः ।
जलान्तराणीव महार्णवौघः शब्दान्तराण्यन्तरयाञ्चकार ॥ २४ ॥

यियासत इति । यातुमिच्छतो यियासतः । यातेः सन्नन्ताल्लटः शत्रादेशः । तस्य हरेः सम्बन्धी महीं धरन्तीति महीध्राः पर्वताः । मूलविभुजादित्वात्कप्रत्ययः । यदाह—वामनः ‘महीध्रादयो मूलविभुजादिदर्शनात्’ इति । तेषां रन्ध्राणि बिलानि तेषां भिदा भेदनम् । ‘‘भिद्विदादिभ्योऽङ्’’ । तस्यां पटीयान् समर्थतरः । पटहप्रणादः आनकघोषः महार्णवस्यौघः समुद्रस्य प्रवाहः अन्यानि जलानि जलान्तराणीव । ‘‘सुप्सुपा’’ इति समासः । अन्यान् शब्दान् शब्दान्तराणि । पूर्ववत्समासः । अन्तरयाञ्चकार अन्तर्हितानि चकार छादयामासेत्यर्थः । अन्तरशब्दादन्तर्द्धानार्थात् ‘‘तत्करोति’’ इति ण्यन्ताल्लिट् । ‘अन्तरमवकाशावधिपरिधानान्तर्द्धिभेदतादर्थ्ये’ इत्युभयत्राप्यमरः ॥ २४ ॥

यतः स भर्ता जगतां जगाम धर्ता धरित्र्याः फणिना ततोऽधः ।
महाभराभुग्नशिरःसहस्रसाहायकव्यग्रभुजं प्रसस्रे ॥ २५ ॥

यत इति । जगतां भर्ता धारयिता । कुक्षिस्थाखिललोक इत्यर्थः । ‘‘कर्तृकर्मणोः कृति’’ इति कर्मणि षष्ठी । स हरिर्यतो येन भूमार्गेण जगाम ततस्तस्मिन् भूभागे अधः पाताले धरित्र्याः धरण्याः धर्त्ता धारयिता । पूर्ववत् षष्ठी । फणिना शेषेण महता भरेण आसमन्ताद्भुग्नस्य कुब्जीभूतस्य शिरः सहस्रस्य साहायके सहायकर्मणि । ‘‘योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ्’’ । व्यग्रास्त्वरमाणाः भुजा यस्मिन् तद्यथा तथा प्रसस्रे प्रसृतम् । भावे लिट् । हरिश्चचालेत्यर्थः अत्र शेषस्य विशिष्टप्रसरणासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिरलंकारः ॥ २५ ॥

अथोच्चकैस्तोरणसङ्गभङ्गभयावनम्रीकृतकेतनानि ।
क्रियाफलानीव सुनीतिभाजं सैन्यानि सोमान्वयमन्वयुस्तम् २६॥

अथेति । अथ हरिचलनानन्तरम् उच्चकैरुन्नते तोरणे द्वारदारुणि सङ्गेन भङ्गस्तस्माद्भयेनावनम्रीकृतानि केतनानि यैस्तानि सैन्यानि सोमस्यान्वयः सन्तानः तं सोमान्वयं हरिं सुनीतिभाजं सुष्ठुनीतिमन्तं क्रियाः सामाद्युपायप्रयोगास्तासां फलानि हिरण्यभूमित्रादिलाभा इवान्वयुः अन्वगच्छन् । यातेर्लङ् ''लङः शाकटायनस्य'' इति झेर्जुस् ॥ २६ ॥

श्यामारुणैर्वारणदानतोयैरालोडिताः काञ्चनभूपरागाः ।
आनेमिमग्नैः शितिकण्ठपक्षक्षोदद्युतश्चुक्षुदिरे रथौघैः ॥२७॥

श्यामेति । श्यामानि च अरुणानि च तैः श्यामारुणैः कृष्णलोहितैः । '' वर्णो वर्णेन '' इति समासः । वारणदानतोयैर्गजमदोदकैरालोडिताः सम्मिलिता अत एव शितिकण्ठपक्षक्षोदाः मयूरबर्हचूर्णा इव द्योतन्त इति तथोक्ताः। क्विप् । उपमालङ्कारः। काञ्चनस्य भूः काञ्चनभूस्तस्याः परागाः पांशवः आनेमि नेमिमभिव्याप्य। 'चक्रं रथाङ्गं तस्यान्ते नेमिः स्त्री' इत्यमरः । ''आङ् मर्यादाभिविध्योः'' इत्यभिविधावव्ययीभावः । मग्नै रथौघैः चुक्षुदिरे पिष्टा इत्यर्थः । परागाणां विशिष्टपेषणासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः तथा च । महती गजरथसम्पत्तिर्व्यज्यत इत्यलङ्कारेण वस्तुध्वनिः ॥ २७ ॥

न लङ्घयामास महाजनानां शिरांसि नैवोद्धतिमाजगाम ।
अचेष्टताष्टापदभूमिरेणुः पदाहतो यत्सदृशं गरिम्णः ॥ २८ ॥

नेति । अष्टसु धातुषु पदं प्रतिष्ठा अस्येति अष्टापदं सुवर्णम् । ' रुक्मं कार्त्तस्वरं जाम्बूनदमष्टापदोऽस्त्रियाम् ' इति सुवर्णपर्यायेष्वमरः । तस्य भूमिस्तस्याः रेणुः काञ्चनभूरजः पदाहतो रथाश्वादिचरणताडितोऽपि सन्नित्यर्थः । महाजनानां बहुजनानां पूज्यानां च शिरांसि न लङ्घयामास नाक्रामति स्म । किं बहुना उद्धतिमुत्पवनं दर्पं च नैवाजगाम । कुतः यद्यस्मात् गरिम्णो गुरुत्वगुणस्य माहात्म्यस्य च । '' प्रियस्थिर '' इत्यादिना गुरोर्गरादेशः । सदृशमनुरूपं यथा तथा अचेष्टत । अलङ्घनव्यवहारे गुरुत्वस्यौद्धत्यप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । अत्रानौद्धत्यादिप्रस्तुतसुवर्णपरागविशेषणसाम्यादप्रस्तुतसुजनप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ २८ ॥

निरुद्ध्यमाना यदुभिः कथञ्चिन्मुहुर्यदुच्चिक्षिपुरग्रपादान् ।
ध्रुवं गुरून्मार्गरुधः करीन्द्रानुल्लङ्घ्य गन्तुं तुरगास्तदीषुः ॥ २९ ॥

निरुध्यमाना इति । तुरगाः । यदुभिः । आरूढैरिति भावः । कथञ्चिदतिप्रयत्नेन निरुध्यमाना वल्गाकर्षणेन वार्यमाणा अपि यद्यस्मादग्राश्च ते पादाश्च तानग्रपादान् । ' हस्ताग्राग्रहस्तादयो गुणगुणिनोरभेदभेदयोगादिति' वामनः । सामानाधिकरण्येन समासः । मुहुरुच्चिक्षिपुरु-

त्क्षिप्तवन्तः तत्तस्मान्मार्गं रुन्धन्तीति मार्गरुधः मन्दगमनेन मार्गरोधिनः । क्विप् । गुरून् मह पूज्यांश्च । अलङ्घ्यानपीति भावः । करीन्द्रानुल्लङ्घ्य गन्तुमीषुरिच्छन्तिस्म । ध्रुवमित्युत्प्रेक्षायाम् गुरवोऽपि सन्मार्गरोधकाः परैरुल्लङ्घ्यन्त इति अलङ्कारेण वस्तुध्वनिः ॥ २९ ॥

अवेक्षितानायतवल्गमग्रे तुरङ्गिभिर्यत्ननिरुद्धवाहैः ।
प्रक्रीडितान्रेणुभिरेत्य तूर्णं निन्युर्जनन्यः पृथुकान्पथिभ्यः॥ ३०॥

अवेक्षितानिति । आयता आकृष्टा वल्गा मुखरज्जुर्यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा यत्ने दुर्वारवेगत्वात् अतिप्रयत्नेन निरुद्धा वाहा वाजिनो यैस्तैः । 'वाजिवाहार्वगन्धर्व' इत्यमरः तुरङ्गिभिरश्वसादिभिरग्रे पुरोदेशेऽवेक्षितानालोकितान् रेणुभिः प्रक्रीडन्तीति प्रक्रीडितान् । पांसुक्री डाकरान् "कर्त्तरि क्तः" । पृथुकान् शिशून् । 'पृथुकः शावकः शिशुः' इत्यमरः । जनन्यस् र्णमेत्य पथिभ्यो निन्युः अपसारयाञ्चक्रुरिति स्वभावोक्तिः ॥ २० ॥

दिदृक्षमाणाः प्रतिरथ्यमीयुर्मुरारिमारादनघं जनौघाः ।
अनेकशः संस्तुतमप्यनल्पा नवंनवं प्रीतिरहो करोति ॥ ३१ ॥

दिदृक्षमाणा इति । अनघमकलङ्कं मुरारिं दिदृक्षमाणाः द्रष्टुमिच्छन्तः । दृशेः स न्ताल्लटः शानजादेशः "ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः" इत्यात्मनेपदम् । जनौघा रथ्यायां प्रति याथार्थ्येऽव्ययीभावः । आरात्समीपम् । 'आराद्दूरसमीपयोः' इत्यमरः । ईयुर्जग्मुः इ लिट् "दीर्घः इणः किति" इत्यभ्यासदीर्घः । ननु नित्यपरिचिते का दिदृक्षेत्यत्राह अनेकश इति । अनेकशो बहुवारमित्यर्थः । "बह्वल्पार्थाच्छस्कारकादन्यतरस्याम्" इति शस्प्रत्ययः । संस्तुतं परिचितमपि वस्तु । जनेनेति शेषः । 'संस्तवः स्यात्परिचयः' इत्यमरः अनल्पा अधिका प्रीतिः प्रेमकर्त्री नवंनवम् । आभीक्ष्ण्येन नवं करोति । "नित्यवीप्सयोः" इति द्विर्भावः । अहोशब्दः पुराणस्यापि नूतनत्वमित्याश्चर्ये । यथा परप्रेमास्पदं वस्तु नित्यं दृष्टमपि अदृष्टचरमिव प्रतिक्षणं दिदृक्ष्यते भगवानपि तथैवेति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थन रूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३१ ॥

उपेयुषो वर्त्म निरन्तराभिरसौ निरुच्छ्वासमनीकिनीभिः
रथस्य तस्यां पुरि दत्तचक्षुर्विद्वान्विदामास शनैर्न यातम् ॥ ३२ ॥

उपेयुष इति । विद्वानभिज्ञः अत एव तस्यां पुरि नगर्यां दत्तचक्षुः । निसृष्टदृष्टिरसौ हरिः निरन्तराभिर्नीरन्ध्राभिरनीकिनीभिः सेनाभिर्निरुच्छ्वासम् अतिसंकटं वर्त्म उपेयुषः प्राप्तस्य रथस्य शनैर्यातं सम्बन्धनिबन्धनं मन्दगमनं न विदामास न विवेद । "उषविदजागृभ्योऽन्यतरस्याम्" इति पाक्षिक आम्प्रत्ययः । व्यासङ्गादसंवेदनं, न तु तत्त्वज्ञानादिति भावः । व्यासङ्गस्य पदार्थ वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् ॥ ३२ ॥

अथैकत्रिंशच्छ्लोकैर्द्वारकां वर्णयति—

मध्येसमुद्रं ककुभः पिशङ्गीर्या कुर्वती काञ्चनवप्रभासा ।
तुरङ्गकान्तामुखहव्यवाहज्वालेव भित्त्वा जलमुल्ललास ॥ ३३ ॥

मध्य इति । समुद्रस्य मध्ये मध्येसमुद्रम् । "पारे मध्ये षष्ठ्या वा" इति विकल्पादव्ययीभावः । मध्यशब्दस्य तत्सन्नियोगादेकारान्तत्वम् । काञ्चनवप्रभासा हेमप्राकारप्रभया ककुभो दिशः पिशङ्गीः पिङ्गलवर्णाः । गौरादित्वान्ङीष् । कुर्वती या पूः जलं समुद्रोदकं भित्त्वा । उत्थितेति शेषः । तुरङ्गकान्तायाः वडवाया मुखे हव्यं वहतीति हव्यवाहोऽग्निः । कर्मण्यण् प्रत्ययः । तस्य वाडवाग्नेः ज्वालेव उल्ललास उद्बभासे । अत्र समुद्रान्तर्लीनायां वडवानलज्वालायां कदाचित्सम्भाव्यमानस्य मध्योल्लसनस्य पुरि दर्शनाभेदाध्यवसायेनास्या ज्वालात्वमुत्प्रेक्ष्यते, इवशब्दोऽयमुत्प्रेक्षाया एव व्यञ्जको, नोपमायाः, ईदृग्ज्वालाया अप्रसिद्धत्वेनोपमानत्वायोगात् । 'मन्ये शङ्के ध्रुवं नूनं प्राय इत्येवमादिभिः । उत्प्रेक्षा व्यज्यते शब्दैरिवशब्दोऽपि तादृशः' ॥ इत्याचार्यदण्डी ॥ २२ ॥

कृतास्पदा भूमिभृतां सहस्रैरुदन्वदम्भःपरिवीतमूर्त्तिः ।
अनिर्विदा या विदधे विधात्रा पृथ्वी पृथिव्याः प्रतियातनेव ॥ ३४ ॥

कृतास्पदेति । भूमिभृतां राज्ञां गिरीणां च सहस्रैः कृतास्पदा कृताधिष्ठाना । "आस्पदं प्रतिष्ठायाम्" इति निपातः । उदकमस्यास्तीत्युदन्वानुदधिः । 'उदन्वानुदधिः सिन्धुः' इत्यमरः । "उदन्वानुदधौ च" इति निपातनात्साधुः । तस्याम्भोभिः परिवीता परिवेष्टिता मूर्त्तिः स्वरूपं यस्याः सा पृथ्वी पृथुः । "वोतोगुणवचनात्" इति ङीष् । एवम्भूता या पूः न निर्विद्यते न खिद्यते इत्यनिर्वित् । विदेर्ज्ञानार्थत्वान्निः पूर्वात् "सत्सूद्विष"इत्यादिना क्विप् । तेनानिर्विदा अखिन्नेन अन्यथा शिल्पसौष्ठवासिद्धेरिति भावः । विधात्रा प्रथत इति पृथिवी भूः । प्रथेरौणादिकः षिवन्, "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीष् । तस्याः प्रतियातना प्रतिकृतिरिव विदधे विहिता । 'प्रतियातना प्रतिच्छाया प्रतिकृतिः' इत्यमरः । भूप्रतिनिधित्वोत्प्रेक्षया पुरो वैचित्र्यविस्तारादि वस्तु व्यज्यते ॥ ३४ ॥

त्वष्टुः सदाभ्यासगृहीतशिल्पविज्ञानसम्पत्प्रसरस्य सीमा ।
अदृश्यतादर्शतलामलेषुच्छायेव या स्वर्जलधेर्जलेषु ॥ ३५ ॥

त्वष्टुरिति । त्वष्टुर्विश्वकर्मणः सदाभ्यासेन गृहीतो लब्धो यः शिल्पविज्ञानसम्पदः प्रसरः प्रकर्षः तस्य सीमा अवधिरप्रतिमेति यावत् । या पूरादर्शतलामलेषु दर्पणपृष्ठस्वच्छेषु । 'दर्पणे मुकुरादर्शौ' इत्यमरः । जलधेर्जलेषु स्वः स्वर्गस्य । 'स्वरव्ययं स्वर्ग नाक' इत्यमरः । छायाप्रतिबिम्बमिवादृश्यत इत्युत्प्रेक्षा । 'छायात्वनातपे कान्तौप्रतिबिम्बार्कजाययोः' इति वैजयन्ती ॥ ३५ ॥

रथाङ्गभर्त्रेऽभिनवं वराय यस्याः पितेव प्रतिपादितायाः ।
प्रेम्णोपकण्ठं मुहुरङ्कभाजो रत्नावलीरम्बुधिराबबन्ध ॥ ३६ ॥

रथाङ्गेति । अम्बुधिः पितेव वराय श्रेष्ठाय जामात्रे च । 'वरो जामातरि श्रेष्ठे' इति विश्वः रथाङ्गभर्त्रे चक्रधराय हरये अभिनवं यथा तथा प्रतिपादितायाः अङ्कः समीप उत्सङ्गश्च तत्राङ्क 'अङ्कः समीप उत्सङ्गे चिह्ने स्थानापराधयोः' इति केशवः । यस्याः पुर उपकण्ठमान्तिके । अन्त कण्ठे विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । मुहुः प्रेम्णा रत्नावलीराबबन्ध आसमन्ताद्बबन्ध । श्लेषानुप्राणि यमुपमेति सङ्करः ॥ ३६ ॥

यस्याश्चलद्वारिधिवारिवीचिच्छटोच्छलच्छङ्खकुलाकुलेन ।
वप्रेण पर्यन्तचरोडुचक्रः सुमेरुवप्रोऽन्वहमन्वकारि ॥ ३७ ॥

यस्या इति । चलन्तीनां वारिधिवारिवीचीनां छटासु परम्परासु उच्छलद्भिरुत्पतद्भिः शङ्ख कुलैराकुलेन सङ्कीर्णेन यस्याः पुरो वप्रेण प्राकारेण पर्यन्ते चरतीति तत् तादृशम् उडुचक्रं नक्षत्र मण्डलं यस्य सः सुमेरोर्वप्रः सानुः । 'सानुप्राकारयोर्वप्रम्' इत्युभयत्रापि सज्जनः । अहन्यहनी त्यन्वहम् । "अव्ययं विभक्ति" इत्यादिना याथार्थ्येऽव्ययीभावः, "अनश्च, नपुंसकादन् तरस्याम्" इति समासान्तोच् । अन्वकारि अनुकृतः तत्साम्यं प्रापित इत्यर्थः । मेरूपमानाद्वप्रस्य तत्तुल्यमौन्नत्यं व्यज्यते ॥ ३७ ॥

वणिक्पथे पूगकृतानि यत्र भ्रमागतैरम्बुभिरम्बुराशिः ।
लोलैरलोलद्युतिभाञ्जि मुष्णन्रत्नानि रत्नाकरतामवाप ॥ ३८ ॥

वणिक्पथ इति । यत्र यस्यां पुरि वणिजां पथि वणिक्पथे आपणे अपूगाः पूगाः सम्पद्य मानानि कृतानि पूगकृतानि पुञ्जीकृतानि । "श्रेण्यादयः कृतादिभिः" इति समासः । "श्रेण्यादिषु च्व्यर्थवचनम्" इति च्व्यर्थता । अलोलद्युतिभाञ्जि स्थिरप्रभावन्ति रत्नानि लोलैश्चलैः अत एव भ्रमागतैः जलनिर्गममार्गादागतैः। 'भ्रमाश्च जलनिर्गमाः' इत्यमरः। अम्बुभिर्मुष्णन् अपहरन् अम्बु राशिरर्णवः । जलमात्रसारोऽपीति भावः । रत्नाकरतामवाप प्राप । न तु प्रागिति भावः । अम्बु राशेः प्राक् रत्नसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तथा च पुर्याः समुद्रातिशायिनी रत्नसमृ द्धिर्वस्तु व्यज्यते ॥ ३८ ॥

अम्भश्च्युतः कोमलरत्नराशीनपांनिधिःफेनपिनद्धभासः ।
यत्रातपे दातुमिवाधितल्पं विस्तारयामास तरङ्गहस्तैः ॥ ३९ ॥

अम्भ इति । यत्र पुरि अपांनिधिः समुद्रः अम्भश्च्योतन्ति क्षरन्तीत्यम्भश्च्युतो जलस्रा विणः अत एव फेनैः पिनद्धभासः पिहितकान्तीन् । अपिपूर्वान्नह्यतेः कर्मणिक्तः । "वष्टि भागु रिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः' इत्यपेरकारलोपः । कोमलानुत्कृष्टान् रत्नराशीनातपे दातुं शोषणार्थं

निधातुमिवेति फलोत्प्रेक्षा । तल्पेष्वट्टेषु अधितल्पम् । 'तल्पं शय्याट्टदारेषु' इत्यमरः विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । तरङ्गैरेव हस्तैर्विस्तारयामास प्रसारितवान् । अत्रातपदानस्य तरङ्गहस्तसाध्यत्वेनोत्प्रेक्षारूपकयोः सङ्करः ॥ ३९ ॥

यच्छालमुत्तुङ्गतया विजेतुं दूरादुदस्थीयत सागरस्य ।
महोर्मिभिर्व्याहतवाञ्छितार्थैर्व्रीडादिवाभ्याशगतैर्विलिल्ये ॥ ४० ॥

यच्छालमिति । सागरस्य महोर्मिभिः कर्तृभिः यच्छालं यस्याः प्राकारम् । 'प्राकारो वरणः शालः' इत्यमरः । उत्तुङ्गतया औन्नत्यगुणेन जेतुमिवेत्यर्थः । फलोत्प्रेक्षेयम् । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । दूरादुदस्थीयत उत्थितम् । भावे लङ् । अभ्याशगतैः । ' समीपनिकटाभ्याशसंनिकृष्टसनीडवत् ' इत्यमरः । व्याहतो वाञ्छितार्थः शालविजयरूपो येषां तैर्विजयाक्षमैरित्यर्थः । अत एव व्रीडादिवेति हेतूत्प्रेक्षा ऊर्मिभिर्विलिल्ये विलीनम् । लीयतेर्भावे लिट् । अत्र शक्तस्यापि अविजिगीषोर्व्रीडानुदयात्सापक्षेत्वेनोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ४० ॥

कुतूहलेनेव जवादुपेत्य प्राकारभित्त्या सहसा निषिद्धः ।
रसन्नरोदीद्भृशमम्बुवर्षव्याजेन यस्या बहिरम्बुवाहः ॥ ४१ ॥

कुतूहलेनेति । अम्बु वहतीत्यम्बुवाहो मेघः । कर्मण्यण् । कुतूहलेनान्तःप्रवेशकौतुकेनेवेति हेतूत्प्रेक्षा । जवात् उपेत्य यस्याः प्राकारभित्त्या सहसा निषिद्धो निवारितः अत एव बहिरेव रसन् गर्जन् दुःखात् क्रन्दंश्चेति श्लेषः । अम्बुवर्षव्याजेन भृशमरोदीत् अश्रूणि मुक्तवान् । "रुदिर् अश्रुविमोचने" लङ्, " रुदश्च पञ्चभ्यः " इतीडागमः । अत्राम्बुवर्षव्याजेनोत्पादकस्योक्तश्लेषोत्प्रेक्षासापेक्षत्वात्सङ्करः ॥ ४१ ॥

यदङ्गनारूपसरूपतायाः कञ्चिद्गुणं भेदकमिच्छतीभिः ।
आराधितोऽद्धा मनुरप्सरोभिश्चक्रे प्रजाः स्वाः सनिमेषचिह्नाः॥४२

यदङ्गनेति । यस्यां पुर्यामङ्गनानां रूपं सौन्दर्यमाकारो वा ' रूपं स्वभावे सौन्दर्ये आकार श्लेषयोरपि ' । इति विश्वः । तस्य सरूपतायाः सारूप्याद्भेदकं व्यावर्त्तकं कञ्चिद्गुणं धर्ममिच्छतीभिरपेक्षमाणाभिः । " आच्छीनद्योर्नुम् " इति विकल्पान्नुमभावः । अप्सरोभिराराधितः प्रार्थितो मनुर्मानुषसृष्टिकर्त्ता स्वाः स्वकीयाः प्रजाः निमेषः पक्ष्मपात एव चिह्नं व्यावर्त्तकं तेन सह वर्त्तन्त इति सनिमेषचिह्नाः । " तेन सहेति तुल्ययोगे " इति बहुव्रीहिः । चक्रे अद्धा तत्त्वमित्युत्प्रेक्षा । 'तत्त्वे त्वद्धाञ्जसा द्वयोः' इत्यमरः । अत्र स्वाभाविकनिमेषस्याप्सरसः प्रार्थनाहेतुकत्वोत्प्रेक्षया द्वारकाङ्गनानां निमेषमात्रभिन्नममानुषं सौन्दर्यं वस्तु व्यज्यते ॥ ४२ ॥

स्फुरत्तुषारांशुमरीचिजालैर्विनिह्नुताः स्फाटिकसौधपङ्क्तीः ।
आरुह्य नार्यः क्षणदासु यत्र नभोगता देव्य इव व्यराजन् ॥४३॥

स्फुरद्दिति । यस्यां पुरि क्षणदासु रात्रिषु नार्यः स्फुरद्भिस्तुषारांशोश्चन्द्रस्य मरीचिजालैः न्द्रिकाभिः विनिह्नुताः अपह्नुताः तदेकरूपतापत्तेरगृह्यमाणा इत्यर्थः । अत एव सामान्यालङ्कारः ‘ सामान्यगुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता ’ इति लक्षणात् । स्फाटिकानां स्फटिकविकाराणां सौधानां पङ्क्तीरारुह्य नभोगता देव्यो देवाङ्गना इव । देवशब्दस्य पचादिषु देवडिति पाठा “टिड्ढाणञ्” इत्यादिना ङीप् । व्यराजन् । सौधानामग्रहणादभ्रङ्कषत्वाच्च तत्र लक्ष्यमाणा स्त्रियः खेचर्य इव रेजुरित्यर्थः। अत्र नभोगतत्वोत्प्रेक्षायाः पूर्वोक्तसामान्यसापेक्षत्वात्सङ्करः॥४३

कान्तेन्दुकान्तोपलकुट्टिमेषु प्रतिक्षपं हर्म्यतलेषु यत्र ।
उच्चैरधः पातिपयोमुचोऽपि समूहमूहुः पयसां प्रणाल्यः ॥ ४४॥

कान्तेति । यत्र पुरि क्षपासु रात्रिषु प्रतिक्षपम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । कान्तानि रम्याणि इन्दुकान्तोपलानां चन्द्रकान्तमणीनां कुट्टिमानि बद्धभूमयो येषु तेषु । ‘ कुट्टिमं बद्धभूमिः स्यात् इति हलायुधः । हर्म्यतलेषु उच्चैरुन्नताः प्रणाल्यो जलमार्गाः । ‘ द्वयोः प्रणाली पयसः प व्याम् ’ इत्यमरः । अधः पातिनोऽधश्चराः पयोमुचो मेघाः यासां ताः । अधःकृतमेघमण्डलता अजातवृष्टिपाता अपीत्यर्थः विरोधालङ्कारः । पयसां समूहं पयःपूरमूहुर्वहन्ति स्म । चन्द्रकान्ति प्यन्दैरिति भावः । वहेर्लिट् “वचिस्वपि” इत्यादिना सम्प्रसारणम् । अत्र सौधानां प्रणालीनां च तादृगौन्नत्यपयःपूरासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्त्यातिशयोक्तिः ॥ ४४ ॥

रतौ ह्रिया यत्र निशाम्य दीपाञ्जालागताभ्योऽधिगृहं गृहिण्यः ।
बिभ्युर्बिडालेक्षणभीषणाभ्यो वैदूर्यकुड्येषु शशिद्युतिभ्यः ॥ ४५॥

रताविति । यत्र पुरि गृहेष्वधिगृहम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । गृहिण्यः कुलाङ्गनाः अ एव रतौ रतिकाले ह्रिया दीपान्निशाम्य निर्वाप्य । शमेर्मित्त्वाद्ध्रस्वापेक्षाभावाश्चिन्त्यः । जालाग ताभ्यो गवाक्षमार्गप्रविष्टाभ्यः । ‘ जालं गवाक्ष आनाये ’ इति विश्वः । विदूरात्प्रभवन्तीति वैदू र्याणि वालवायजानि मणयः । ‘ वैदूर्यं वालवायजम् ’ इति विश्वः । “ विदूराञ्ञ्यः ” इति ञ्यप्रत्ययः । अत्र विदूरशब्दो वालवायस्यादेशः पर्य्यायो वा तत्रोपचरितो वा तेन वालवायादि रेरसौ प्रभवति न विदूरान्नगराद् । तत्र तु संस्क्रियत इत्याक्षेपः प्रयुक्तः । यदुक्तम् ‘वालवायो विदूरं च प्रकृत्यन्तरमेव वा । न वै तत्रेति चेद्ब्रूयाज्जित्वरीवदुपाचरेत् ’ । इति । तेषां कुड्ये षु भित्तिषु संक्रान्ताभ्य इति शेषः । अतएव तच्छायापत्त्या पैङ्गल्यात् बिडालेक्षणवत् भीषयन्त इति भीषणाभ्यो भयङ्कराभ्यः । नन्द्यादित्वात्कर्त्तरि ल्युप्रत्यये टाप् । शशिद्युतिभ्यो बिभ्युः भीताः मौग्ध्यादिति भावः । बिभेतेर्लिट् । अत्र लज्जावारणाय दीपनिर्वापणे न केवलं तदसिद्धिः, प्रत्युत भयं चोत्पन्नमित्यनर्थोत्पत्तिरूपो विषमभेदः । ‘ विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिर्यत्रानर्थस्य वा भवेत्। विरूपघटना या स्याद्विषमालंकृतिर्मता ’ इति लक्षणात् ॥ ४५ ॥

यस्यामतिश्लक्ष्णतया गृहेषु विधातुमालेख्यमशक्नुवन्तः ।
चक्रुर्युवानः प्रतिबिम्बिताङ्गाः सजीवचित्रा इव रत्नभित्तीः ॥ ४६ ॥

यस्यामिति । यस्यां पुरि गृहेष्वतिश्लक्ष्णतया रत्नभित्तीनामतिस्निग्धतया आलेख्यं चित्रं विधातुं निर्मातुमशक्नुवन्तो युवानः प्रतिबिम्बिताङ्गाः स्वयं तासु संक्रान्तमूर्त्तयः सन्तो रत्नभित्तीः सजीवचित्राः सचेतनचित्रवतीरिव चक्रुरित्युत्प्रेक्षा ॥ ४६ ॥

सावर्ण्यभाजां प्रतिमागतानां लक्ष्यैः स्मरापाण्डुतयाङ्गनानाम् ।
यस्यां कपोलैः कलधौतधामस्तम्भेषु भेजे मणिदर्पणश्रीः ॥ ४७॥

सावर्ण्येति । यस्यां पुरि कलधौतधामस्तम्भेषु हेमागारस्तम्भेषु। 'कलधौतं रौप्यहेम्नोः' इति विश्वः। प्रतिमागतानां प्रतिबिम्बगतानां सावर्ण्यभाजाम्। तत्सावर्ण्यादगृहीतभेदानामित्यर्थः । अत एव सामान्यालङ्कारः । 'सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता' । इति लक्षणात् । अङ्गनानां स्मरापाण्डुतया । लक्ष्यैर्विभिन्नवर्णत्वाद्भेदेन गृह्यमाणैरित्यर्थः । कपोलैर्मणिदर्पणानां स्फटिकमुकुराणां श्रीरिव श्रीर्भेजे प्राप्ता इति निदर्शना । सा चोक्तसामान्यप्रसादलब्धेति तेनास्याः सङ्करः॥ ४७॥

शुकाङ्गनीलोपलनिर्मितानां लिप्तेषु भासा गृहदेहलीनाम् ।
यस्यामलिन्देषु न चक्रुरेव मुग्धाङ्गना गोमयगोमुखानि ॥ ४८ ॥

शुकाङ्गेति । यस्यां पुरि मुग्धाङ्गनाः शुकाङ्गवन्नीलोपलाः नीलमणयः । मरकतानीत्यर्थः । 'उपलः प्रस्तरे मणौ' इति विश्वः । तैर्निर्मितानां गृहाणां देहल्यो गृहद्वारशाखाधारदारूणि । 'गृहावग्रहणी देहली इत्यमरः । तासां भासा लिप्तेषु अलिन्देषु द्वारबहिर्भागेषु । 'प्रघाणप्रघणालिन्दा बहिर्द्वारप्रकोष्ठके ' इत्यमरः । गोः पुरीषं गोमयम् । " गोश्च पुरीषे " इति मयट् । तस्य गोमुखानि विलेपनानि । ' गोमुखं कुटिलाकारं वाद्यभाण्डे विलेपने ' इति विश्वः । न चक्रुरेव । मरकतप्रभायां विलेपनभ्रान्त्येति भावः । अत एव भ्रान्तिमदलङ्कारः । कविसम्मतसादृश्याद्वस्त्वन्तरप्रतिर्हि यत् । स भ्रान्तिमान्' इत्यलङ्कारसर्वस्वकारलक्षणात् ॥ ४८ ॥

गोपानसीषु क्षणमास्थितानामालम्बिभिश्चन्द्रकिणां कलापैः ।
हरिन्मणिश्यामतृणाभिरामैर्गृहाणि नीध्रैरिव यत्र रेजुः ॥ ४९ ॥

गोपानसीष्विति । यत्र पुरि गृहाणि गोपानसीषु वलभीच्छादनाधारेषु वंशपञ्जरेष्वित्यर्थः । अत एव 'गोपानसी तु वलभीच्छादने वक्रदारुणि' इत्यत्र पटलाधारवंशपञ्जरे इत्याह स्वामी । क्षणमीषत्कालम् । " अत्यन्तसंयोगे द्वितीया " । आस्थितानामासीनानां चन्द्रकाः मेचकाः । ' समौ चन्द्रकमेचकौ ' इत्यमरः । तद्वतां चन्द्रकिणां मयूराणाम् आलम्बिभिर्लम्बमानैः कलापैः वर्हैः । ' कलापो भूषणे बर्हे ' इत्यमरः । हरिन्मणयो मरकतानि । 'गारुत्मतं मरकतमश्मगर्भो हरिन्मणिः ' इत्यमरः । तद्वत् श्यामैस्तृणैरभिरामाणि । हरिततृणमयानीत्यर्थः ।

तैर्नीध्रैः पटलप्रान्तैरिव रेजुः । ‘ वलीकनीध्रे पटलप्रान्तेऽथ पटलं छदिः ’ इत्यमरः । छादनपर्यायौ पटलच्छदी छद्यश्चलवाचिनी वलीकनीध्रे छेदराधारो वंशपञ्जरो गोपानसीति विवेकः । अत एव हारितत्वालम्बनादिगुणक्रियानिमित्तत्वान्नीध्रैरिवेति जातिस्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ ४९ ॥

बृहत्तुलैरप्यतुलैर्वितानमालापिनद्धैरपि चावितानैः ।
रेजे विचित्रैरपि या सचित्रैर्गृहैर्विशालैरपि भूरिशालैः ॥ ५० ॥

बृहदिति । या पूः बृहत्यस्तुला उपरिस्थाप्यदार्वाधारभूतानि स्तम्भाग्रपीठानि येषु तैः बृहत्तुलैः तथाप्यतुलैः तद्रहितैरिति विरोधः । अनुपमैरित्यविरोधः ‘ तुला माने पलशते सादृश्ये राशिभाण्डयोः । गृहाणां दारुबन्धाय पीठ्याम् ’ इति हैमः । वितानानामुल्लोचानां मालाभिः पङ्क्तिभिः पिनद्धैराच्छादितैः,तथाप्यवितानैस्तद्रहितैरिति विरोधः । अशून्यैरित्यविरोधः । समस्तस्तुसमृद्धैरित्यर्थः । ‘ अस्त्री वितानमुल्लोचो वितानं त्रिषु तुच्छकम् ’ इत्युभयत्राप्यमरः । विचित्रैरालेख्यरहितैरपि सचित्रैः तत्सहितैरिति विरोधः । विचित्रैरद्भुतैरिति परिहारः । आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रम् ’ इत्यमरः । विगताः शालागृहैकदेशा येषां तानि । ‘ शाला गृहे तरुस्कन्धे शाखागारैकदेशयोः ’ इति विश्वः । तैः विशालैरपि भूरिशालैः प्रचुरगृहैकदेशविशिष्टैः । इति विरोधः । विशालैः पृथुलैरित्यविरोधः । ‘ विशालं पृथुलं महत् ’ इत्यमरः । “ वेः शालच्छङ्कटचौ ” इति शालच् प्रत्ययः । गृहैः रेजे । अपिरयं सर्वत्र विरोधे विरुद्धवदाभासाद्विरोधालङ्कारः । ‘ विरोधः सोऽविरोधेऽपि विरुद्धत्वेन यद्वचः’ इति काव्यप्रकाशलक्षणात् ॥ ५० ॥

चिक्रंसया कृत्रिमपत्त्रिपङ्क्तेः कपोतपालीषु निकेतनानाम् ।
मार्जारमप्यायतनिश्चलाङ्गं यस्यां जनः कृत्रिममेव मेने ॥ ५१ ॥

चिक्रंसयेति । यस्यां पुरि निकेतनानां वेश्मनाम् । ‘ वेश्म सद्म निकेतनम् ’ इत्यमरः । कपोतान्पाक्षिणः पालयन्तीति कपोतपाल्यो विटङ्कापरनामानः स्तम्भाग्रप्रसारिताःदारुविशेषाः।कपोतपालिकायां तु विटङ्कं पुन्नपुंसकम्’ इत्यमरः । कर्मण्यणि ङीप् । तासु कृत्रिमपत्रिणां दारुमयपक्षिणां पङ्क्तेः । कर्मणिषष्ठी । चिक्रंसया क्रमितुमिच्छया । जिघृक्षयेत्यर्थः । क्रमेः सन्नन्तात्“अप्रत्ययात् ” इत्यकारप्रत्यये टाप् “ स्नुक्रमोरनात्मनेपदनिमित्ते ” इतीडागमो न भवति । अत्र क्रमेर्वृत्त्यादिव्यतिरिक्तार्थेऽपि “अनुपसर्गाद्वा” इति वैकल्पिकस्यात्मनेपदनिमित्तस्यानुपसर्गत्वस्य वैवाक्षिकस्य सम्भवात् । आयतमानतं वा निश्चलमङ्गं यस्य तं मार्जारं बिडालमपि । ‘ओतुर्बिडालो मार्जारः’ इत्यमरः । जनः कृत्रिमं क्रियानिर्वृत्तमेव मेने,न तु वास्तवमित्यर्थः। “ड्वितः क्त्रिः”“क्त्रेर्मम्नित्यम्” इति मप्प्रत्ययः । अनेन कृत्रिमाकृत्रिमभेदो दुर्ग्रह इति शिल्प ज्ञानातिशयोक्तिः । अत्र कविकल्पितसादृश्यान्मार्जारजनयोः कृत्रिमाकृत्रिमेषु विपरीतमतिवर्णनाद्भ्रान्तिमदलङ्कारः॥५१॥

क्षितिप्रतिष्ठोऽपि मुखारविन्दैर्वधूजनश्चन्द्रमधश्चकार ।
अतीतनक्षत्रपथानि यत्र प्रासादशृङ्गाणि वृथाध्यरुक्षत् ॥ ५२ ॥

क्षितीति । यस्यां पुरि वधूजनः क्षितौ प्रतिष्ठा यस्य सः भूमिस्थितोऽपि चन्द्रम् । दिवि स्थितमिति भावः । तत्रापि मुखैरेवारविन्दैरधश्चकारेति विरोधः । स्वलावण्यमहिम्ना अधरीचकारेति परिहाराद्विरोधालंकारः । अतीतानि नक्षत्रपथमतीतनक्षत्रपथानि । "अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया" इति समासः "द्विगुप्राप्तापन्न" इत्यादिना परवल्लिङ्गताप्रतिषेधः। प्रासादशृङ्गाणि वृथा अध्यरुक्षत् अधिरोहति स्म । अनधिरुह्यैवाधःकरणादिति भावः । रोहतेर्लुङ् "शल इगुपधादनिटः क्सः" इति च्लेः क्सादेशः । अत्राधःकरणवाक्यार्थस्य श्लेषविरोधोपजीव्यवैयर्थ्ये हेतुत्वात्सङ्कीर्णः काव्यलिङ्गभेदः ॥ ५२ ॥

रम्या इति प्राप्तवतीः पताका रागं विविक्ता इति वर्द्धयन्तीः ।
यस्यामसेवन्त नमद्वलीकाः समं वधूभिर्वलभीर्युवानः ॥ ५३ ॥

रम्या इति । यस्यां पुरि युवानो रम्या रमणीया इति हेतोः पताकाः प्राप्तवतीः । उत्क्षिप्तध्वजा इत्यर्थः । अन्यत्र रम्या इत्येवं पताकाः प्राप्तवतीः प्रसिद्धिं गता इत्यर्थः । 'पताका वैजयन्त्यां च सौभाग्येऽर्कध्वजेऽपि च' । 'इति हेतौ प्रकरणे प्रकारादिसमाप्तिषु' इत्युभयत्रापि विश्वः । विविक्ता विजना विमलाश्च इति हेतोः रागं वर्द्धयन्तीः । 'विविक्तौ पूतविजनौ' इत्यमरः । नमद्वलीकाः नम्रनीध्राः "वलीकनीध्रे पटलप्रान्ते' इत्यमरः । अन्यत्र नमन्त्यो वल्यस्त्रिवल्याख्या मध्यरेखा यासां ता नमद्वलीकाः । 'नद्यृतश्च''इति कप्प्रत्ययः । 'वली मध्यमरेखोर्मिजीर्णत्वग्गृहदारुषु' इति वैजयन्ती । वलभीः कूटागाराणि । 'कूटागारं तु वलभी' इत्यमरः । वधूभिः सममसेवन्त वधूसहिता असेवन्तेत्यर्थः । अत्र वधूनां वलभीनां च प्रकृतानामेव धर्मसाधर्म्येणौपगम्यावगमात्केवलप्रकृतगोचरा तुल्ययोगिता, न श्लेषः । तत्र विशेष्यस्यापि श्लिष्टत्वनियमात् । यथाहुः । 'प्रस्तुतानां तथान्येषां केवलं तुल्यधर्मतः । औपम्यं गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता' ॥ इति ॥ ५३ ॥

सुगन्धितामप्रतियत्नपूर्वां बिभ्रन्ति यत्र प्रमदाय पुंसाम् ।
मधूनि वक्त्राणि च कामिनीनामामोदकर्मव्यतिहारमीयुः ॥ ५४ ॥

सुगन्धितामिति । यत्र पुरि न प्रतियत्नः संस्कारः पूर्वो यस्यास्तामप्रतियत्नपूर्वामकृत्रिमाम् । स्वाभाविकीमित्यर्थः । 'प्रतियत्नस्तु संस्कारः' इति वैजयन्ती । शोभनो गन्धो येषां तेषां भावस्तत्ता तां सुगन्धितां सौरभ्यं 'गन्धस्येत्' इत्यादिनेकारः।बिभ्रन्ति बिभ्राणानि। "वा नपुंसकस्य" इति नुमागमः। मधूनि मद्यानि कामिनीनां वक्त्राणि च यूनां प्रमदाय प्रीत्यै आमोदकर्मणो वासनाधानस्य व्यतिहारं परस्परकरणमीयुः । अन्योन्यगन्धेन अन्योन्यं वासयामासुरित्यर्थः । इणो लिट् । अत्रापि मधूनां वक्त्राणां च प्रकृतत्वात्तत्पूर्वकएव तुल्ययोगिताभेदः । तेन यूनां मधुवासितवधूवदनपानं वदनवासितगण्डूषपानं च वस्तु व्यज्यते । तेन च निरातङ्कभोगाः पौरा इति गम्यते॥५४॥

रतान्तरे यत्र गृहान्तरेषु वितर्दिनिर्यूहविटङ्कनीडः ।
रुतानि शृण्वन्वयसां गणोऽन्तेवासित्वमाप स्फुटमङ्गनानाम्॥५५॥

रतान्तर इति । यत्र पुरि गृहान्तरेषु वितर्द्यो विहारवेदिकाः । 'स्याद्वितर्दिस्तुवेदिका' इत्यमरः । तासां निर्यूहा मत्तवारणाख्या उपाश्रयाः । 'निर्यूहो मत्तवारणः' इति वैजयन्ती । तेषां विटङ्काः उपरितन्यः कपोतपालिकाः त एव नीडाः कुलायाः यस्य सः । 'कुलायो नीडमस्त्रियाम्' इत्यमरः । वयसां शुकसारिकादिपत्त्रिणां गणः । 'वयः पक्षिणि बाल्यादौ' इति विश्वः । अङ्गनानाम् । वितर्दिषु रममाणानामिति भावः । रतान्तरे रुतानि रतिकूजितानि शृण्वन् अन्ते समीपे वसन्त इत्यन्तेवासिनः शिष्याः । 'छात्रान्तेवासिनौ शिष्ये' इत्यमरः। "शयवासवासिष्वकालात्" इत्यलुक् । तेषां भावस्तत्त्वमाप । समीपे प्रतिशब्दं यथाश्रुतमुच्चारणादेवमुत्प्रेक्ष्यते । अत एव स्फुटमिति व्यञ्जकप्रयोगः ॥ ५५ ॥

छन्नेष्वपि स्पष्टतरेषु यत्र स्वच्छानि नारीकुचमण्डलेषु ।
आकाशसाम्यं दधुरम्बराणि न नामतः केवलमर्थतोऽपि ॥ ५६ ॥

छन्नेष्विति । यत्र पुरि छन्नेषु आच्छादितेषु। 'वा दान्त' इत्यादिना वैकल्पिको निपातः। स्पष्टतरेषु स्फुटतरं लक्ष्यमाणेष्वित्यर्थः । नारीकुचमण्डलेषु स्वच्छानि स्फटिकादिवदतिरोधायकानि अम्बराणि वस्त्राणि केवलं नामतोऽम्बरमिति नाम्नैवाकाशसाम्यं न दधुः । 'अम्बरं व्योम्नि वाससि' इति विश्वः । किन्तु अर्थतोऽपि अर्थक्रिययापि तत्साम्यं दधुः । स्वयमतिसूक्ष्मत्वादव्यवधायकत्वं दृष्ट्यादेर्मूर्त्तान्तरगत्वविघातित्वं चेत्यादिनापि साम्यं दधुरित्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ ५६ ॥

यस्यामजिह्मा महतीमपङ्काः सीमानमत्यायतयोऽत्यजन्तः ।
जनैरजातस्खलनैर्न जातु द्वयेऽप्यमुच्यन्त विनीतमार्गाः ॥ ५७ ॥

यस्यामिति । यस्यां पुरि अजिह्माः अवक्राः अन्यत्राकपटाः । दम्भादिरहिता इत्यर्थः । 'आचरेत्संदृशीं वृत्तिमजिह्मामशठां तथा' । इति स्मरणादिति भावः । 'जिह्मः कपटवक्रयोः' इति विश्वः । अपङ्काः कर्दमरहिता निष्पापाश्च । 'पङ्कोऽघे कर्दमे' इति हैमः । महतीं सीमानं राजकल्पितक्षेत्रमानमर्यादां कुलागतानुष्ठानस्थितिं च अत्यजन्तः । अत्यक्तमहामर्यादा इत्यर्थः । अतिमात्रा आयतिरायामः उत्तरकालश्च येषां ते अत्यायतयः । 'आयतिस्तूत्तरे काले संयमायामयोरपि' इति विश्वः । द्वये द्विरूपा अपि । "प्रथमचरमतया" इत्यादिना जसि विभाषया सर्वनामसंज्ञा । विनीतमार्गाः सुरचितपुरवीथयः सुशिक्षिताचारपद्धतयश्च न जातं स्खलनं पाषाणादिप्रतिघातो विरुद्धाचरणं च येषां तैर्जनैः जातु कदाचिदपि नामुच्यन्त न त्यक्ताः । न कदाचित् खिलीकृता इत्यर्थः । अत्र मार्गशब्दस्य साधर्म्यादेकवृन्तावलम्बिफलद्वयवदेकशब्देनार्थद्वयप्रतीतेः । द्वयानामपि मार्गाणां प्रकृतत्वाच्च केवलप्रकृतविषयोऽर्थश्लेषः । विशेष्यस्यापि श्लिष्टत्वान्न तुल्ययोगिता ॥ ५७ ॥

परस्परस्पर्द्धिपरार्द्ध्यरूपाः पौरस्त्रियो यत्र विधाय वेधाः ।
श्रीनिर्मितिप्राप्तघुणक्षतैकवर्णोपमावाच्यमलं ममार्ज ॥ ५८ ॥

परस्परेति । यत्र पुरि परस्परस्पर्द्धीन्यहमहमिकयान्योन्यसामर्षाणि परार्द्ध्यानि श्रेष्ठानि रूपाणि सौन्दर्याणि यासां ताः । ‘ रूपं स्वरूपे सौन्दर्ये’ इति विश्वः । पुरे भवाः पौराः ताः स्त्रियः पौरस्त्रियः । “स्त्रियाः पुंवत्” इत्यादिना पुंवद्भावः । विधाय निर्माय वेधाः स्रष्टा श्रियो लक्ष्मीदेव्याः निर्मित्या निर्माणेन प्राप्तं यत् घुणेन वज्रकीटेन क्षतस्योत्कीर्णस्यैकवर्णस्य उपमया साम्येन वाच्यमपवादः तदलमत्यन्तम् । तदेवमलमिति केचित् । ममार्ज घुणाक्षरवत् यादृच्छिकमिदं श्रीदेवतासौन्दर्यशिल्पं न कौशलमित्याशयः क्षालितवानित्यर्थः । अनया चातिशयोक्त्या पौरस्त्रीणां रमासमानसौन्दर्यं वस्तु व्यज्यते ॥ ५८ ॥

क्षुण्णं यदन्तःकरणेन वृक्षाः फलन्ति कल्पोपपदास्तदेव
अध्यूषुषो याममवञ्जनस्य याः सम्पदस्ता मनसोऽप्यगम्याः ॥

क्षुण्णमिति । यदन्तःकरणेन क्षुण्णमभ्यस्तम् । ममेदं भूयादिति भूयोभूयः सङ्कल्पितमित्यर्थः । कल्पयन्ति सङ्कल्पितार्थानिति कल्पाः कल्पा इत्युपपदं व्यावर्त्तकं येषां ते कल्पोपपदाः वृक्षाः कल्पवृक्षाः तदेव फलन्ति निष्पादयन्ति । ‘ फल निष्पत्तौ ’ इति धातोर्लट् । किन्तु यां पुरमध्यूषुषो यस्यामुषितवन्तः । “उपान्वध्याङ्वसः” इति कर्मत्वम् “भाषायां सदवसश्रुवः” इति क्वसुप्रत्ययः । जनस्य याः सम्पदोऽभवन् ता मनसोऽप्यगम्याः वाचामभूमय इति किमु वक्तव्यमिति भावः । गृहे गृहे कल्पवृक्षसम्बन्धातिशयोक्त्या पौराणां देवेन्द्रभोगो व्यज्यते । इह कल्प इत्युपपदं स्वसंज्ञैकदेशो येषामितिव्याख्याने हिरण्यपूर्वकशिपुमित्यादिवदवाच्यवचनदोषावकाशः ॥ ५९ ॥

कला दधानः सकलाः स्वभाभिरुद्भासयन्सौधसिताभिराशाः ।
यां रेवतीजानिरियेष हातुं न रौहिणेयो न च रोहिणीशः ॥ ६० ॥

कला इति । सकलाः समग्राः कलाश्चतुःषष्टिविद्याः षोडश भागांश्च दधानः । ‘ कला शिल्पे कालभेदे ’ इति ‘ कला तु षोडशो भागः ’ इति चामरः । सुधयावलिप्तं सौधं तद्वत्सिताभिः स्वभाभिराशा दिश उद्भासयन् रेवती ककुद्मिकन्या पूषकं भं च जाया यस्य स रेवतीजानिः । “ जायाया निङ् ” इति समासान्तो निङादेशः, “ लोपो व्योर्वलि ” इति यलोपः । रोहिण्या अपत्यं पुमान् रौहिणेयः बलभद्रः । “ स्त्रीभ्यो ढक् ” । यां पुरीं हातुं त्यक्तुं न इयेष नेच्छति स्म । लिट् । रोहिणीशश्चन्द्रश्च हातुं न इयेष । अत्र रौहिणेयरोहिणीशयोः परोत्कर्षावहत्वेन द्वयोः प्रकृतत्वाद्विशेष्यस्याश्लिष्टत्वाच्च केवलप्रकृतविषया तुल्ययोगिता । गतमन्यत् ॥ ६० ॥

बाणाहवव्याहतशम्भुशक्तेरासत्तिमासाद्य जनार्दनस्य ।
शरीरिणा जैत्रशरेण यत्र निःशङ्कमूषे मकरध्वजेन ॥ ६१ ॥

बाणेति। यत्र पुरि बाणाहवे बाणासुरयुद्धे व्याहता क्षयं नीता शम्भुशक्तिर्येन तस्य हरविजयिनो जनार्दनस्य कृष्णस्यासत्तिं प्रत्यासत्तिमासाद्य। पुत्रत्वं प्राप्येत्यर्थः। शरीरिणा विग्रहवता। न त्वनङ्गेनेति भावः। जेतार एव जैत्राः जयशीलाः। तृन्नन्तात्प्रज्ञादित्वादण् प्रत्ययः। ते शरा यस्य तेन मकरध्वजेन कामेन। प्रद्युम्नरूपेणेति भावः। निःशङ्कं निर्भीकमूषे उषितम्। 'वस निवासे' इति धातोर्भावे लिट्। "वचिस्वपि" इत्यादिना सम्प्रसारणम्। 'शङ्का वितर्कभययोः' इति विश्वः। अत्र शम्भुशक्तिव्याघातपदार्थस्य विशेषणगत्या निःशङ्कनिवासहेतुत्वोक्तेः काव्यलिङ्गभेदः। पुरा किल भगवान् भक्तवत्सलो धूर्जटिर्बाणप्रेम्णा बाणाभियोधिनं हरिमभियुज्य निर्जित इति पौराणिकाः कथयन्ति ॥ ६१ ॥

निषेव्यमाणेन शिवैर्मरुद्भिरध्यास्यमाना हरिणा चिराय।
उद्रश्मिरत्नाङ्कुरधाम्नि सिन्धावाह्वास्त मेरावमरावतीं या ॥ ६२॥

निषेव्यमाणेनेति। शिवैर्मरुद्भिर्मन्दमारुतैः अन्यत्र शिवै रुद्रैर्मरुद्भिर्मरुद्गणैश्च चिराय निषेव्यमाणेन हरिणा श्रीकृष्णेन शक्रेण चाध्यास्यमाना अधिष्ठीयमाना उद्रश्मीनां रत्नाङ्कुराणां धाम्नि स्थाने एकत्र रत्नाकरत्वादन्यत्र रत्नसानुत्वाच्चेति भावः। सिन्धौ। स्थितेति शेषः। या पूर्मेरौ स्थिताम् अमरा यस्यां सन्तीत्यमरावतीमिन्द्रनगरीम्। "मतौ बह्वचोऽनजिरा" इत्यादिना दीर्घः। "संज्ञायां मादुपधायाश्च" इत्यादिना वत्वम्। आह्वास्त स्पर्द्धया आहूतवती। अमरावतीमनुचकारेत्यर्थः। ह्वयतेर्लुङ् "स्पर्द्धायामाङः" इत्यात्मनेपदम्, "लिपि सिचि ह्वश्च" इति। "आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम्" इति च्लेरङ्भावपक्षे सिजा देशः। अत्र प्रथमार्थे श्लेषेऽपि सिन्धौ मेरौ स्थितेति प्रतिबिम्बाभावेन साधर्म्योक्तेः श्लेषानुप्राणितेयमुपमेति संक्षेपः। आह्वास्तेति सादृश्यप्रतिपादकः शब्दः। 'स्पर्द्धते ह्वयते द्वेष्टि' इत्यनुशासनात् ॥ ६२ ॥

स्निग्धाञ्जनश्यामरुचिः सुवृत्तो वध्वा इवाध्वंसितवर्णकान्तेः।
विशेषको वा विशिशेष यस्याः श्रियं त्रिलोकीतिलकः स एव ॥ ६३॥

स्निग्धेति। स्निग्धं यदञ्जनं तद्वत्तेन च श्यामरुचिः सुवृत्तः सद्वृत्तिः सुष्ठु वर्त्तुलश्च त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी। "तद्धितार्थ" इत्यादिना समासः; "सङ्ख्यापूर्वो द्विगुः" इति द्विगुसंज्ञा "अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्यते" इति स्त्रीत्वम्, "द्विगोः" इत्यादिना ङीप्। तस्यास्तिलको भूषणभूतः स हरिरेव विशेषको वा तिलक इवेत्यर्थः। "इववद्वायथाशब्दौ" इत्यनुशासनात्। 'तमालपत्रतिलकचित्रकाणि विशेषकम्। द्वितीयं च तुरीयं च न स्त्रियाम्' इत्यमरः। अध्वंसिता वर्णानां ब्राह्मणादीनां कान्तिरौज्ज्वल्यं यस्याः तस्याः पुरः अन्यत्राध्वंसितो वर्णो गौरादिः कान्तिर्लावण्यं च यस्यास्तस्याः। 'वर्णौ द्विजादौ शुक्लादौ' इत्युभयत्राप्यमरः। वध्वा इव श्रियं विशिशेष विशेषितवान्। अनेकशब्देयमुपमेत्येके। शब्दमात्रसादृश्यात् श्लेष इत्यन्ये। श्लेषोपमेत्याह दण्डी ॥ ६३ ॥

तामीक्षमाणः स पुरं पुरस्तात्प्रापत्प्रतोलीमतुलप्रतापः ।
वज्रप्रभोद्भासिसुरायुधश्रीर्या देवसेनेव परैरलङ्घ्या ॥ ६४ ॥

तामिति । अतुलप्रतापः स हरिः तां पूर्वोक्तां पुरमीक्षमाणः पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि । सप्तम्यर्थे तासिल् प्रत्ययः । प्रतोलीं रथ्याम् । ‘ रथ्या प्रतोली विशिखा ’ इत्यमरः । प्रापत् प्राप्तवान् । लुङि “ पुषादि ” इत्यादिना च्लेरङादेशः । वज्राणां तोरणप्रासादादिगतहीरकादिमणीनां प्रभाभिरुद्भासिनी सुरायुधश्रीरिन्द्रचापलक्ष्मीर्यस्यां सा । इह वज्रग्रहणं मणिमात्रोपलक्षणम् अन्यथेन्द्रायुधासाम्यादिति भावः । अन्यत्र वज्रस्य कुलिशस्य प्रभाभिरुद्भासिनी सुरायुधानामितरदेवतायुधानां श्रीर्यस्याः सा । ‘ वज्रोऽस्त्री हीरके पवौ ’ इत्यमरः । या प्रतोली देवसेना सुरचमूरिव परैः शत्रुभिरलङ्घ्या दुष्प्रधर्ष्या ॥ ६४ ॥

प्रजा इवाङ्गादरविन्दनाभेः शम्भोर्जटाजूटतटादिवापः ।
मुखादिवाथ श्रुतयो विधातुः पुरान्निरीयुर्मुरजिद्ध्वजिन्यः ॥ ६५ ॥

प्रजा इति । अरविन्दनाभेर्विष्णोरङ्गात् प्रजा इव । ‘ यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते ’ इति श्रुतेरिति भावः । शम्भोर्जटाजूटतटादाप इव गङ्गाजलानीव विधातुर्मुखात् श्रुतय इव मुरजितो हरेः ध्वजिन्यः सेनाः पुरान्निरीयुः निर्गताः । मालोपमेयम् ॥ ६५ ॥

श्लिष्यद्भिरन्योन्यमुखाग्रसङ्गस्खलत्खलीनं हरिभिर्विलोलैः ।
परस्परोत्पीडितजानुभागा दुःखेन निश्चक्रमुरश्ववाराः ॥ ६६ ॥

श्लिष्यद्भिरिति । अन्योन्येषां मुखाग्रेषु सङ्गेन स्खलन्तः खलीनाः कविका यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा । ‘ कविका तु खलीनोऽस्त्री ’ इत्यमरः । श्लिष्यद्भिः संघृष्यद्भिः विलोलैः मुहुरुच्चरद्भिर्हरिभिस्तुरङ्गैः करणैः । अश्वान्वारयन्ति येतेऽश्ववाराः अश्वारोहाः परस्परेणोत्पीडितजानुभागाः सन्तो दुःखेन निश्चक्रमुः निर्जग्मुः । अत्र स्वभावोक्त्यातिशयोक्तेः सङ्करः ॥ ६६ ॥

निरन्तरालेऽपि विमुच्यमाने दूरं पथि प्राणभृतां गणेन ।
तेजोमहद्भिस्तमसेव दीपैर्द्विपैरसम्बाधमयाम्बभूवे ॥ ६७ ॥

निरन्तराल इति । तमसा तिमिरेणेव प्राणभृतां गणेन प्राणिवर्गेण कर्त्रा । निरन्तरालेऽपि पूर्वं स्वेनैवातिसङ्कटेऽपि पथि सम्प्राति दूरं दूरत एव विमुच्यमाने सति । एकत्र दीपभयादन्यत्र द्विपभयाच्चेत्यर्थः । तेजोमहद्भिर्बलाधिकैः प्रभासम्पन्नैश्च । ‘ तेजो बलं प्रभा तेजः ’ इति विश्वः । द्विपैर्दीपैरिवासम्बाधमसङ्कीर्णमयाम्बभूवे जग्मे ‘ । नत्वश्वैरिव कृच्छ्रादिति भावः । ‘ अय गतौ ’ भावे लिट् “ दयायासश्च ” इत्याम्प्रत्ययः । स्वतेजसैव दूरोत्सारिततमस्के दीपा इव तथोत्सारितप्राणिके पथि निरर्गलं द्विपाः प्रययुरित्यर्थः । तमसीति सप्तम्यन्तपाठे तु तमसः पथ्युपमानत्वे द्विपागमनात्पथ इव तमसो दीपागमनात्प्राक्तप्राणिवर्गेण निरन्तराल

पश्चान्मुच्यमानत्वं च न सम्भवतीत्युपमानोपमेययोर्वैरूप्यं स्यात् । तृतीयान्तपाठे तमसः प्राणिनगौंपमानत्वे तत्सारूप्यसाकल्यात्स एव साधीयानित्यालङ्कारिकाणां पन्थाः ॥ ६७ ॥

शनैरनीयन्त रयात्पन्ततो रथाः क्षितिं हस्तिनखादखेदैः ।
सयत्नसूतायतरश्मिभुग्नग्रीवाग्रसंसक्तयुगैस्तुरङ्गैः ॥ ६८ ॥

शनैरिति । रयात्पतन्तो धावन्तो रथाः सयत्नैः सूतैः सारथिभिः । 'सूतः क्षत्ता च सारथिः' इत्यमरः । आयता आकृष्टा ये रश्मयः प्रग्रहाः । ' किरणप्रग्रहौ रश्मी ' इत्यमरः । तैर्भुग्नेषु प्रह्वेषु ग्रीवाणामग्रेषु संसक्ताः युगाः युग्याः स्कन्धवाह्याः दारुविशेषाः येषां तैरत एवाखेदैरश्रमैः तुरङ्गैः हस्तिनखात् हस्तिनखः पूर्द्वारि मृत्कूटः । 'कूटं पूर्द्वारि यद्धास्तिनखस्तस्मिन्' इत्यमरः । तस्माच्छनैः क्षितिमनीयन्त नीता इति स्वभावोक्तिः यथावद्वस्तुवर्णनात् ॥ ६८ ॥

वलोर्मिभिस्तत्क्षणहीयमानरथ्याभुजाया वलयैरिवास्याः ।
प्रायेण निष्क्रामति चक्रपाणौ नेष्टं पुरो द्वारवतीत्वमासीत् ॥६९॥

वलोर्मिभिरिति । वलान्यूर्मय इव तैर्वलोर्मिभिः वलयैः कङ्कणैरिव तत्क्षणे हरिनिष्क्रमणक्षण एव हीयमाना अपरिच्यमाना रथ्या भुजेव यस्याः तस्याः अत एवास्याः पुरो द्वारावत्याश्चक्रपाणौ कृष्णे निष्क्रामति निर्गच्छति सति प्रायेण भूम्ना द्वारवतीत्वं द्वारकात्वम् । स्वस्वरूपमिति यावत् । इष्टं नासीत् । हरिविरहे तद्वैफल्यादिति भावः । द्वारवतीशब्दस्य सञ्ज्ञात्वात् " त्वतलोर्गुणवचनस्य " इति न पुंवद्भावः । अन्यत्र द्वारवतीत्वं द्वारवत्त्वं नेष्टं तस्य हरिनिष्क्रमणहेतुत्वात् । इत्युभयथाप्युपमितभुजवलयगलनहेतुत्वादुपमासङ्कीर्णेयमनिष्टत्वोत्प्रेक्षा प्रायेणेत्यनेन व्यज्यते ॥ ६९ ॥

अथासर्गसमाप्तेः समुद्रं वर्णयति—

पारेजलं नीरनिधेरपश्यन्मुरारिरानीलपलाशराशीः ।
वनावलीरुत्कलिकासहस्रप्रतिक्षणोत्कूलितशैवलाभाः ॥ ७० ॥

पार इति । मुरारिर्नीरनिधेः समुद्रस्य जलानां पारे परतीरे पारेजलम् । ' पारावारे परार्वाची तीरे ' इत्यमरः । " पारे मध्ये षष्ठ्या वा " इत्यव्ययीभावः । तत्संयोगादेकारान्तत्वं च पारे शब्दस्य । आसमन्तान्नीलाः पलाशानां पत्राणां राशयो यासां ताः । हरितपर्णपूर्णा इत्यर्थः । ' पत्रं पलाशं छदनम् ' इत्यमरः । अत एवोत्कलिका ऊर्मयः । ' ऊर्मिरुत्कलिकोल्लोलकल्लोललहरिस्तथा ' इतिहलायुधः । तासां सहस्रैः प्रतिक्षणमुत्कूलिताः कूलमुद्गताः कूलं प्रापिता इत्यर्थः । उत्कूलशब्दात्तत्करोतीति ण्यन्तात्कर्म्मणि क्तः । तेषां शैवलानाम् आभेवाभा यासां ताः । तत्सदृशीरित्यर्थः । वनावलीरपश्यत् । अत्रोत्कूलितशैवलस्य स्वतः सिद्धसन्देहादुपमोत्प्रेक्षयोः सन्देहसङ्करः ॥ ७० ॥

लक्ष्मीभृतोम्भोधितटाधिवासान्द्रुमानसौ नीरदनीलभासः ।
लतावधूसम्प्रयुजोऽधिवेलं बहूकृतान्स्वानिव पश्यति स्म ॥७१॥

लक्ष्मीभृतइति । असौ हरिर्लक्ष्मीं शोभां श्रीदेवीं च बिभ्रतीति लक्ष्मीभृतस्तान् अम्भोधितटे अधिवासो येषां तान् । नीरदवन्नीलभासः नीलवर्णान् । लतावध्व इवेत्युपमितसमासः । अन्यत्र लता इव वध्व इति शाकपार्थिवादित्वान्मध्यमपदलोपी समासः । ताभिः सम्प्रयुज्यन्त इति सम्प्रयुजः सङ्गतान् । क्विप् । अधिवेलं वेलायाम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । द्रुमान् बहूकृताननेकीकृतान् स्वान् । स्वकीयविग्रहानिवेत्यर्थः । एवञ्च पुँल्लिङ्गतानिर्वाहः । आत्मपरत्वे नपुंसकत्वापातः । 'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वं त्रिष्वात्मीये स्वोऽस्त्रियां धने' इत्यमरः । पश्यति स्म । श्लेषसंकीर्णेयमुत्प्रेक्षा ॥ ७१ ॥

आश्लिष्टभूमिं रसितारमुच्चैर्लोलध्वजाकारबृहत्तरङ्गम् ।
फेनायमानं पतिमापगानामसावपस्मारिणमाशशङ्के ॥ ७२ ॥

आश्लिष्टेति । आश्लिष्टभूमिमालिङ्गितभूतलम् उच्चैस्तारं रसितारं क्रन्दितारं लोलतां चञ्चलतामितस्ततः पततां भुजानाम् आकार इव आकारो येषां ते बृहत्तरङ्गाः यस्य तं तथोक्तं फेनायमानं फेनमुद्वमन्तम् । "फेनाच्चेति वक्तव्यम्" इति क्यङ् । अपां समूह आपम् "तस्य समूहः" इत्यण् । तेन गच्छन्तीत्यापगाः तासां पतिं समुद्रम् असौ हरिरपस्मारिणमपस्माररोगिणमाशशङ्के । तत्कर्मयोगात्तथा उत्प्रेक्षाञ्चक्रे इत्यर्थः । यथाहुर्नैदानिकाः "क्रुद्धैर्धातुभिराहतेऽथ मनसि प्राणी मनः सन्दिशन्दन्तान्खादति फेनमुद्गिरति दोःपादौ क्षिपन्मूढधीः । पश्यन् रूपमसत्क्षितौ निपतति व्यर्थां करोति क्रियां बिभ्यत्स स्वयमेव शाम्यति गते वेगे त्वपस्माररुक्' इति ॥ ७२ ॥

पीत्वा जलानां निधिनातिगार्द्ध्याद्वृद्धिंगतेऽप्यात्मनि नैवमान्तीः ।
क्षिप्ता इवेन्दोः स रुचोऽधिवेलं मुक्तावलीराकलयाञ्चकार ॥ ७३ ॥

पीत्वेति । जलानां निधिना समुद्रेण गर्द्ध एव गार्द्ध्यम् । औपम्यादिवच्चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ् । तदतिमात्रमतिगार्द्ध्यं तस्मात्तृष्णाभरादित्यर्थः । गृध्नोः पुनरोर्गुणः 'वान्तो यि प्रत्यये " इति गार्द्धव्यमिति स्यात् । पीत्वा । क्षेपणक्रियापेक्षया पूर्वकालता । अथ वृद्धिंगते आत्मनि देहे । चन्द्रोदये समुद्रस्य वृद्धिरित्यागमः । नैव मान्तीरमान्तीः अतिरिच्यमाना इत्यर्थः । मातेः शतरि ङीप् " आच्छीनद्योर्नुम् " इति नुम् । क्षिप्ता उद्गीर्णा अतितृष्णयोत्कटं पीत्वा अन्तरमानाद्बहिरुद्वान्ता इत्यर्थः । इन्दो रुचो मरीचिरिवेत्युत्प्रेक्षा । स हरिरधिवेलमधितीरम् 'वेला कूलविकारयोः ' इति विश्वः । मुक्तावलीः आकलयाञ्चकार आकलयामास ॥ ७३ ॥

साटोपमुर्वीमनिशं नदन्तो यैः प्लावयिष्यन्ति समन्ततोऽमी ।
तान्येकदेशान्निभृतं पयोधेः सोऽम्भांसि मेघान्पिबतो ददर्श ॥ ७४ ॥

साटोपमिति । अमी मेघाः साटोपं ससम्भ्रमम् 'सम्भ्रमाटोपसंरम्भाः' इति यादवः । अनिशं नदन्तो गर्जन्तो यैस्तोयैरम्भोभिरुर्वीं समन्ततः प्लावयिष्यन्ति तान्यम्भांसि पयोधेरेकदेशादेककोणान्निभृतं निश्चलं यथा तथा पिबतो मेघान्स हरिर्ददर्श । एतेन समुद्रस्यापरिच्छिन्नरूपत्वं व्यज्यते ॥ ७४ ॥

उद्धृत्य मेघैस्तत एव तोयमर्थं मुनीन्द्रैरिव सम्प्रणीताः ।
आलोकयामास हरिः पतन्तीर्नदीः स्मृतीर्वेदमिवाम्बुराशिम् ॥७५॥

उद्धृत्येति । मुनीन्द्रैस्ततो वेदात् वेदार्थमिव मेघैस्ततोऽम्बुराशेरेव तोय मुद्धृ सम्प्रणीताः कृता अम्बुराशिं पतन्तीः प्रविशन्तीर्नदीर्वेदं पतन्तीः स्मृतीर्मन्वादिसंहिता इ हरिरालोकयामास । श्रुतिमूलत्वेनैव प्रामाण्यात् स्मृतीनां तत्सम्बन्ध एव तत्सम्प्रवेशः अनेनें यमुपमा ॥ ७५ ॥

विक्रीय दिश्यानि धनान्युरूणि द्वैप्यानसावुत्तमलाभभाजः ।
तरीषु तत्रत्यमफल्गुभाण्डं सांयात्रिकानावपतोऽभ्यनन्दत् ॥७६॥

विक्रीयेति । दिक्षु भवानि दिश्यानि । दिगन्तरानीतानीत्यर्थः । "दिगादिभ्यो यत" इ यत् । उरूणि महान्ति धनानि नानाद्रव्याणि विक्रीय मूल्येन दत्त्वा उत्तमलाभं द्वैगुण्यादि भजन्तीति तानुत्तमलाभभाजः तत्रत्यं द्वैप्यमित्यर्थः । "अव्ययात्त्यप्" इति त्यप् । अफलु सा वत् । 'फल्गु तुच्छमसारं च' इति यादवः । भाण्डं मूलधनं पण्यद्रव्यमित्यर्थः। 'वणिङ्मूलधने पात्रे भाण्डं भूषाश्वभूषयोः' इति वैजयन्ती । तरीषु नौषु । 'स्त्रियां नौस्तरणिस्तारिः' इत्यमरः। "अविस्तरिस्तन्त्रिः" इत्यौणादिक इकारप्रत्ययः । आवपत आदधतः । वपतेः शतृप्रत्ययः। द्वैप्यान् समुद्रद्वीपवासिनः । "द्वीपादनुसमुद्रं यञ्" इति यञ् प्रत्ययः । संयात्रा सम्भूय यात्रा सा प्रयोजनमेषां तान् सांयात्रिकान् पोतवणिजः । 'सांयात्रिकः पोतवणिक्' इत्यमरः। "प्रयोजनम्" इति ठक् । असौ हरिरभ्यनन्दत् ॥ ७६ ॥

उत्पित्सवोऽन्तर्नदभर्त्तुरुच्चैर्गरीयसा निःश्वसितानिलेन ।
पयांसि भक्त्या गरुडध्वजस्य ध्वजानिवोच्चिक्षिपिरे फणीन्द्राः ७७

उत्पित्सव इति । नदभर्त्तुः समुद्रस्यान्तरभ्यन्तरात् उत्पित्सवः उत्पतितुमिच्छवः पततेः सन्नन्तादुप्रत्ययः "सनि मीमा" इत्यादिना इसादेशः, "अत्र लोपोऽभ्यासस्य" इति अभ्यासलोपः । फणीन्द्राः सर्पाः भक्त्या गरुडध्वजस्य हरेर्ध्वजानिव गरीयसातिमहता निःश्वसितानिलेन मुखमारुतेन पयांस्युच्चैरुच्चिक्षिपिरे उत्क्षिप्तवन्तः। उत्प्रेक्षा । स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् ॥ ७७॥

तमागतं वीक्ष्य युगान्तबन्धुमुत्सङ्गशय्याशयमम्बुराशिः ।
प्रत्युज्जगामेव गुरुप्रमोदप्रसारितोत्तुङ्गतरङ्गबाहुः ॥ ७८ ॥

तमिति । अम्बुराशिः युगान्तबंधुमापद्बन्धुमित्यर्थः । उत्सङ्ग एव शय्या तस्यां शेत इति तथोक्तम् "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । आगतमभ्यागतं तं हरिं वीक्ष्य गुरुणा प्रमोदेन प्रसारिता उत्तुङ्गास्तरंगा एव बाहवो यस्य सः सन् प्रत्युज्जगाम सम्मिलनार्थमागतवानिवेति क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ ७८ ॥

उत्सङ्गिताम्भःकणको नभस्वानुदन्वतः स्वेदलवान्ममार्ज ।
तस्यानुवेलं व्रजतोऽधिवेलमेलालतास्फालनलब्धगन्धः ॥ ७९ ॥

उत्सङ्गितेति । उत्सङ्गिनः संसर्गिणः कृताः उत्सङ्गिताः । "तत्करोति" इति ण्यन्तात् कर्मणि क्तः । उत्साङ्गिताः अम्भःकणा येनेति "शेषाद्विभाषा" इति कप् । एलालतानाम् आस्फालनेन सङ्घर्षणेन लब्धगन्धः एवं शिशिरसुरभिरुदन्वतो नभस्वान्समुद्रस्य वायुः अधिवेलं वेलायाम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । व्रजतस्तस्य हरेः स्वेदलवाननुवेलं प्रतिक्षणम् । यथार्थेऽव्ययी भावः । ममार्ज जहार । 'वेला कूले च जलधेर्वेला तीरविकारयोः' इति विश्वः । काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥७९॥

उत्तालतालीवनसम्प्रवृत्तसमीरसीमन्तितकेतकीकाः ।
आसेदिरे लावणसैन्धवीनां चमूचरैः कच्छभुवां प्रदेशाः ॥ ८० ॥

उत्तालेति । चमूषु चरन्तीति चमूचराः सैनिकाः " चरेष्टः " इति टप्रत्ययः । तैरुत्तालेषून्नतेषु तालीवनेषु सम्प्रवृत्तेन समीरणेन मारुतेन सीमन्तिताः सीमन्तिन्यः कृताः । सीमन्तशब्दान्मत्वन्तात् " तत्करोति " इति ण्यन्तात्कर्मणि क्तः, णाविष्ठवद्भावे विन्मतोर्लुक् । ताः केतक्यो येषु ते तथोक्ताः । " नद्यृतश्च " इति कप् । लवणसिन्धोरिमाः लावणसैन्धव्यः । " तस्येदम् " इत्यण्, " हृद्भगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च " इत्युभयपदवृद्धिः । तासां कच्छभुवामनूपभूमीनाम् । जलप्रायमनूपं स्यात्पुंसि कच्छस्तथाविधः' इत्यमरः । प्रदेशा देशा आसेदिरे प्राप्ताः । सीदतेः कर्मणि लिट् । अत्र स्वभावोक्तिरनुप्रासश्चालङ्कारौ । ओजःश्लेषसौशब्द्यसौकुमार्याद्यनेकगुणसम्पत्तिः स्पष्टा ॥ ८० ॥

लवङ्गमालाकलितावतंसास्ते नारिकेलान्तरपः पिबन्तः ।
आस्वादितार्द्रक्रमुकाः समुद्रादभ्यागतस्य प्रतिपत्तिमीयुः ॥ ८१ ॥

लवङ्गेति । लवङ्गमालाभिः लवङ्गकुसुममाल्यैः कलितावतंसाः कृतभूषणाः । नारिकेलान्तरित्यव्ययम् । नारिकेलाभ्यन्तर इत्यर्थः । अप इति पृथक् पदम् । समासे "ऋक्पूर" इत्यादिना समासान्तप्रसङ्गात् । पिबन्तः आस्वादिताः भक्षिताः आर्द्रक्रमुका आर्द्रपूगीफलानि यैस्ते । 'घोण्टा तु पूगः क्रमुकः' इत्यमरः । ते चमूचराः समुद्रादभ्यागतस्यातिथेः प्रतिपत्तिं गौरवं सत्कारमीयुः । प्रतिपत्तिः पदप्राप्तौ प्रवृत्तौ गौरवेऽपि च' इति विश्वः । अत्राभ्यागतप्रतिपत्तिप्राप्तेर्विशेषणगत्या अवतंसकलनादिपदार्थहेतुत्वात्काव्यलिङ्गमलङ्कारः । तेन समुद्रचमूचराणां गृहस्थाभ्यागतौपम्यप्रतीतेरलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ८१ ॥

तुरगशताकुलस्य परितः परमेकतुरङ्गजन्मनः ।
प्रमथितभूभृतः प्रतिपथं मथितस्य भृशं महीभृता ॥

परिचलतो बलानुजबलस्य पुरः सततं धृतश्रिय-
श्चिरविगतश्रियो जलनिधेश्च तदाभवदन्तरं महत् ॥ ८२॥

इति श्रीमाघकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये पुरीप्रस्थानवर्णनो
नाम तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

तुरगेति। परितस्तुरगशतैराकुलस्य अपरिमिताश्वस्येत्यर्थः। प्रतिपथं प्रतिमार्गम्। या ऽव्ययीभावे समासान्तः। प्रमथिताः क्षुण्णाः भूभृतो राजानो गिरयश्च येन तस्य। न तु केनापि मथितस्येति भावः। सततं धृता श्रीः शोभा रमा च येन तस्य धृतश्रियः पुरोऽग्रे परिचलतः परिगच्छतः बलो रामस्तदनुजस्य हरेर्बलस्य सैन्यस्य। 'बलं सैन्ये बलो रामे' भयत्रापि शाश्वतः। परं केवलमेकस्यैव। तुरगस्य जन्म जन्ममात्रं यस्य तस्यैकतुरगजन्म एकोऽपि जात एव न त्वस्तीति भावः। महीभृता मन्दराद्रिणा राज्ञा च मथितस्य न तु कस्यापि मन्थिताः सततं विगतश्रियः। उत्पत्त्यनन्तरमेवास्याः हरिस्वीकरणादिति भा जलनिधेश्च तदा प्रस्थानसमये महदन्तरं दूरगमनादिव्यवधानम् उक्तरीत्या महत्तारतम्यं चाभव अत्रोपमेयस्य हरिबलस्य उपमानाज्जलधेराधिक्यवर्णनात् व्यतिरेकालङ्कारः। पञ्चकावली वृत्त 'नजभजजा जरौ नरपते कथिता भुवि पञ्चकावली' इति लक्षणात् ॥ ८२ ॥

इति श्रीमहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

चतुर्थः सर्गः।

निःश्वासधूमं सह रत्नभाभिर्भित्त्वोत्थितं भूमिमिवोरगाणाम्।
नीलोपलस्यूतविचित्रधातुमसौ गिरिं रैवतकं ददर्श ॥ १ ॥

निःश्वासेति। नीलोपलैरिन्द्रनीलमणिभिः स्यूताः प्रोताः विचित्रा नानावर्णाः धा गैरिकादयो यस्य तम्। अत एव रत्नभाभिर्मणिप्रभाभिः सह भूमिं भित्त्वा उत्थितम् ऊर्ध्वं निर्गतम् उ गाणां निःश्वासधूमं फूत्कारवाष्पमिव स्थितं रैवताख्यं गिरिमसौ हरिर्ददर्श। स्यूतेति। सीव्य कर्म्मणि क्तः। "च्छ्वोः शूडनुनासिके च" इत्युडादेशः यणादेशः। अत्र गिरेर्विशिष्टवर्णनीय विशिष्टधूमत्वोत्प्रेक्षणाद्गुणनिमित्तजातिस्वरूपोत्प्रेक्षी। सर्गेऽस्मिन्नानावृत्तानि तत्रादाव पजातयः तल्लक्षणं तूक्तम् अतीतानन्तरसर्गादौ। अत्रासर्गसमाप्तेर्गिरिवर्णनमेव ॥ १ ॥

गिरिं ददर्शेत्युक्तं कीदृगसौ गिरिरित्याकांक्षायामेकान्वयेनाष्टाभिर्विशिनष्टि–

गुर्वीरजस्रं दृषदः समन्तादुपर्य्युपर्य्यम्बुमुचां वितानैः।
विन्ध्यायमानं दिवसस्य भर्त्तुर्मार्गं पुना रोद्धुमिवोन्नमद्भिः ॥ २

गुर्वीरिति । गुर्वीर्महतीर्दृषदः शिलातटीरित्यर्थः । 'पाषाणप्रस्तरग्रावोपलाश्मानः शिला दृषत्' इत्यमरः । उपर्य्युपरि दृषदां समीपे उपरिप्रदेश इत्यर्थः । "उपर्य्यध्यधसः सामीप्ये" इति द्विर्भावे तद्योगात् द्वितीयेति । यथाह वामनः 'उपर्य्यादिषु सामीप्ये द्विरुक्तेषु द्वितीया' । इति । समन्तादजस्रमुन्नमद्भिः देशकालविच्छेदेनोत्पतद्भिरित्यर्थः । अत एव तैरम्बुमुचां वितानैर्मेघवृन्दैर्निमित्तैर्दिवसस्य भर्तुः सूर्य्यस्य मार्गं पुनः रोद्धुम् । संहितायाम् "रो रि" इति रलोपः "ढ्रलोपे" इति दीर्घः । विन्ध्यायमानमिवविन्ध्यवदाचरन्तं तद्वद्वर्धमानमिव स्थितमित्यर्थः । आचारे क्यङन्ताल्लटः शानजादेशः । अत्राविच्छिन्नमेघोन्नमनेन विन्ध्यायमानत्वोत्प्रेक्षणात् क्रियानिमित्तक्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ २ ॥

क्रान्तं रुचा काञ्चनवप्रभाजा नवप्रभाजालभृतां मणीनाम् ।
श्रितं शिलाश्यामलताभिरामं लताभिरामन्त्रितषट्पदाभिः ॥३॥

क्रान्तमिति । पुनर्नवानि प्रभाजालानि बिभ्रतीति नवप्रभाजालभृतः तेषां मणीनां सम्बन्धिन्या काञ्चनवप्रभाजा स्वर्णसानुप्रसृतया रुचा दीप्त्या क्रान्तं व्याप्तं पुनः शिलानां मेचकोपलानाम् इन्द्रनीलानां वा श्यामलतया श्यामलिम्ना अभिरामं तथा आमन्त्रितषट्पदाभिः मकरन्दपूरितत्वादाहूतभृङ्गाभिः' लताभिः श्रितं व्याप्तम् । इतः परं द्व्यन्तरमेकं यमकं वक्ष्यति । तत्र तदेवालङ्कारः । अर्थालङ्कारस्त्वभ्युच्चेय इति यथासम्भवमूह्यम् । यमकलक्षणन्त्वाचार्य्यदण्डिनोक्तम् । 'अव्यपेतव्यपेतात्मा या वृत्तिर्वर्णसंहतेः । यमकं तच्च पादानामादिमध्यान्तगोचरम् । एकद्वित्रिचतुष्पादयमकानां प्रकल्पना । आदिमध्यान्तमध्यान्तमध्याद्याश्चैव सर्वतः । अत्यन्तबहवस्तेषां भेदाः सम्भेदयोनयः । सुकरा दुष्कराश्चैव दृश्यन्ते तत्र केचन' इति ॥ ३ ॥

सहस्रसङ्ख्यैर्गगनं शिरोभिः पादैर्भुवं व्याप्य वितिष्ठमानम् ।
विलोचनस्थानगतोष्णरश्मिनिशाकरं साधु हिरण्यगर्भम् ॥ ४ ॥

सहस्रेति । सहस्रमिति संख्या येषां तैः सहस्रसंख्यैः शिरोभिः शिखरैः शीर्षैश्च गगनं तथा तत्संख्यैः पादैः प्रत्यन्तपर्वतैश्चरणैश्च भुवं च व्याप्य वितिष्ठमानम् अवतिष्ठमानम् "समवप्रविभ्यः स्थः" इत्यात्मनेपदम् । विलोचनयोर्यत् स्थानं योग्यदेशः तद्गतावुष्णरश्मिनिशाकरौ यस्य तम् अन्यत्र नेत्रीकृतार्केन्दुमित्यर्थः । अतः साधु सत्यं हिरण्यगर्भं ब्रह्माणमिवेत्युत्प्रेक्षा । 'सहस्रशीर्षा' इत्यादिश्रुतेरिति भावः हिरण्यगर्भो निधिगर्भश्च ॥ ४ ॥

क्वचिज्जलापायविपाण्डुराणि धौतोत्तरीयप्रतिमच्छवीनि ।
अभ्राणि बिभ्राणमुमाङ्गसङ्गविभक्तभस्मानमिव स्मरारिम् ॥५॥

क्वचिदिति । पुनः क्वचिदेकदेशे जलानामपायेनापगमेन विपाण्डुराणि शुभ्राणि अत एव धौतं क्षालितं यदुत्तरीयं तत्प्रतिमा तत्समा छविर्येषां तानि अभ्राणि मेघान् बिभ्राणं दधानम् । "भृञः कर्तरि शानच्" । अत एवोमायाः पार्वत्याः अङ्गसङ्गेनार्द्धभागेन विभक्तम् एकभागस्थापितं भस्म यस्य तं स्मरारिं हरमिव स्थितमित्युपमालंकारः ॥ ५ ॥

छायां निजस्त्रीचटुलालसानां मदेन किंचिच्चटुलालसानाम् ।
कुर्वाणमुत्पिञ्जलजातपत्रैर्विहङ्गमानां जलजातपत्रैः ॥ ६ ॥

छायामिति । पुनः निजस्त्रीणां चटुषु प्रियवचनेषु लालसाः लोलुपाः । 'लोलुपो
लोलो लम्पटो लालसोऽपि च' इति यादवः । तेषां निजस्त्रीचटुलालसानां मदेन कि
ञ्चिच्चटुलाश्चपलास्ते अलसाश्च । विशेषणयोरपि मिथो विशेषणविशेष्यभावविवक्षया विशे
मासः । तेषां चटुलालसानां विहङ्गमानां हंसादीनाम् उत्पिञ्जलानि जातानि उत्पिञ्जला
पूर्ववत्समासः, तानि पत्राणि येषां तैरुत्पिञ्जलजातपत्रैरुत्पिञ्जरीभूतदलैरित्यर्थः ।
रभेदः । जलजातपत्रैः जलजैरेवातपत्रैः छायां कुर्वाणाम् एतेन महती कमलाकरसमृद्धि
ज्यते यमकरूपकयोः संकरः ॥ ६ ॥

स्कन्धाधिरूढोज्ज्वलनीलकण्ठानुर्वीरुहः श्लिष्टतनूनहीन्द्रैः ।
प्रनर्त्तितानेकलताभुजाग्रान् रुद्रान्ननेकानिव धारयन्तम् ॥ ७

स्कन्धेति। पुनः स्कन्धं प्रकाण्डमधिरूढाः उज्ज्वला नीलकण्ठा मयूरा येषां तान्।
स्कन्धाधिरूढाः अंसस्थिताः नीलाः कण्ठा येषां तान् 'अंसप्रकाण्डयोः स्कन्धः' इति विश्वः।
श्लिष्टतनून् व्याप्तदेहान् । एकत्र तदावासत्वादन्यत्र तद्भूषणत्वाच्चेति भावः । प्रनर्त्तितानि
लतानामेव भुजानां लतानामिव च भुजानाम् अग्राणि येषां तानत एवानन्तानसङ्ख्यान
स्थितानित्युत्प्रेक्षा । उर्वीरुहो वृक्षान्धारयन्तमुद्वहन्तम् ॥ ७ ॥

विलम्बिनीलोत्पलकर्णपूराः कपोलभित्तीरिव लोध्रगौरीः ।
नवोलपालङ्कृतसैकताभाः शुचीरपः शैवलिनीर्दधानम् ॥ ८

विलम्बीति । विलम्बिनो नीलोत्पलान्येव कर्णपूराः कर्णावतंसा यासां ताः ।
लोध्ररजसा गौरीरवदाताः । "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीष् । कपोलभित्तीः स्त्रीणां गण्डस्थ
स्थिताः । उपमान्तरमाह । नवा उलपा बल्वजतृणानि । 'उलपा बल्वजा प्रोक्ताः' इति
तैरलङ्कृतानां सैकतानामाभेवाभा यासां ताः । कुतः शुचीः शुद्धाः शैवलिनीः शैवलवतीः
दधानम् । शुचित्वशैवलत्वाभ्यां बिम्बप्रतिबिम्बभावेनोपमाद्वयम् ॥ ८ ॥

राजीवराजीवशलोलभृङ्गं मुष्णन्तमुष्णं ततिभिस्तरूणाम् ॥
कान्तालकान्ताललनाः सुराणां रक्षोभिरक्षोभितमुद्वहन्तम् ॥ ९

राजीवेति । पुनः राजीवराजीनां पद्मपङ्क्तीनां वशा अधीनाः लोलाश्चला भृङ्गा य
तं राजीवराजीवशलोलभृङ्गं तरूणां ततिभिः संघैरुष्णमातपं मुष्णन्तं हरन्तं कान्ताः रम्याः
लकान्ताश्चूर्णकुन्तलाग्राणि यासां ताः कान्तालकान्ताः । 'अलकाश्चूर्णकुन्तलाः' इत्यमरः । सु
ललनाः स्त्रियोऽप्सरसः रक्षोभी राक्षसैः अक्षोभितमनभिभूतं यथा तथा उद्वहन्तम् ॥ ९ ॥

नन्वल्पीयानयं कश्चिद्रैवतकोनाम शिलोच्चयः कथमियद्वर्ण्यत इति शङ्कान्निरस्यति—

मुदे मुरारेरमरैः सुमेरोरानीय यस्योपचितस्य शृङ्गैः ।
भवन्ति नोद्दामगिरां कवीनामुच्छ्रायसौन्दर्य्यगुणा मृषोद्याः॥१०॥

मुद इति । मुरारेर्मुदे सन्तोषाय अमरैः कर्तृभिः सुमेरोः शृङ्गैः करणैरानीयोपचितस्य वर्द्धितस्य आनीतैः शृङ्गैरुपचितस्येत्यर्थः । उपचये करणानां शृङ्गाणामर्थादानयनकर्मत्वम् । यस्य शैलस्य उच्छ्रायः औन्नत्यं सौन्दर्य्यं च तयोः गुणा उत्कर्षा उद्दामगिरां प्रगल्भवाचां कवीनां मृषा उद्यन्त इति मृषोद्याः मिथ्या वाच्या न भवन्ति । मेरुशृङ्गेषु सर्वगुणसम्भवादिति भावः । "राजसूयसूर्य्यमृषोद्य" इत्यादिना वदेः क्यबन्तो निपातः । उत्कृष्टः श्रायः उच्छ्राय इति घञन्तेनोपसर्गस्य समासः, नतूपसृष्टात् घञ् प्रत्ययः । " श्रिणीभुवोऽनुपसर्गे" इति नियमात् । मुद इत्यादि श्लोकसप्तके यच्छब्दस्य दृष्टोऽयं शैलः स इत्यनेनान्वयः । मेरुशृङ्गासम्बन्धेपि सम्बन्धवर्णनादतिशयोक्तिः ॥ १० ॥

यतःपरार्ध्यानि भृतान्यनूनैः प्रस्थैर्मुहुर्भूरिभिरुच्छिखानि ।
आढ्यादिव प्रापणिकादजस्रं जग्राह रत्नान्यमितानि लोकः ॥११॥

यत इति । लोकः परार्ध्यानि श्रेष्ठानि अनूनैर्महद्भिः भूरिभिः प्रभूतैः । 'प्रभूतं प्रचुरं प्राज्यं भूरि' इत्यमरः । प्रस्थैः सानुभिर्मानविशेषैश्च । 'प्रस्थोऽस्त्री सानुमानयोः' इत्यमरः । भृतानि सम्भृतानि मितानि च उच्छिखान्युद्रश्मीनि अमितानि अपरिमितानि रत्नानि यतः शैलाढ्याद्धनिकात् । 'इभ्य आढ्यो धनी' इत्यमरः । प्रपणो व्यवहारप्रयोजनमस्य प्रापणिको वणिक् । " तदस्य प्रयोजनम् " इति ठक् । 'पण्याजीवाः प्रापणिका वैदेहा नैगमाश्च ते । वणिजः' इति वैजयन्ती । तस्मादिवाजस्रं मुहुर्जग्राह । उपमालङ्कारः ॥ ११ ॥

अखिद्यतासन्नमुदग्रतापं रविं दधानेऽप्यरविन्दधाने ॥
भृङ्गावलिर्यस्य तटेनिपीतरसा नमत्तामरसा न मत्ता ॥ १२ ॥

अखिद्यतेति । आसन्नमौन्नत्यात्सन्निहितमत एवोदग्रतापं दुःसहातपं रविं दधानेऽपि अरविन्दधान इति विरोधः । अरविन्दानां धाने निधाने इति परिहारः । धीयतेऽस्मिन्निति धानम् । अधिकरणे ल्युट् । शब्दश्लेषमूलो विरोधालङ्कारः । यस्य गिरेस्तटे निपीतरसा नितरां पीतमकरन्दा नमन्ति तामरसानि पङ्केरुहाणि भारभूतया यया सा नमत्तामरसा । 'पङ्केरुहं तामरसम्' इत्यमरः । अत एव मत्ता भृङ्गावलिर्नाखिद्यत न खिन्ना । खिदेर्दैवादिकात्कर्त्तरि लङ् । अत्यन्तसूर्य्यसन्निधानेऽप्यरविन्दाकरविहारान्मधुकरास्तापं नापुरित्यर्थः ॥ १२ ॥

यत्राधिरूढेन महीरुहोच्चैरुन्निद्रपुष्पाक्षिसहस्रभाजा ।
सुराधिपाधिष्ठितहस्तिमल्ललीलां दधौ राजतगण्डशैलः ॥ १३ ॥

यत्रेति। यत्र शैले रजतस्य विकारो राजतः। "प्राणिरजतादिभ्योऽञ्" इत्यञ् प्रत्ययः स चासौ गण्डशैलश्च। 'गण्डशैलास्तु च्युताः स्थूलोपला गिरेः' इत्यमरः। उन्निद्राणि विकसित पुष्पाण्यक्षीणिवेत्युपमितसमासः। तेषां सहस्रं भजतीति तद्भाजा अधिरूढेवोच्चैर्महीरुहा वृक्षेण राधिपेन देवेन्द्रेण अधिष्ठितो यो हस्ती मल्ल इव तस्यैरावतस्य लीलां शोभां दधौ। ऐराव धावल्यादिति भावः। 'हस्तिमल्लोऽभ्रमातङ्गे हस्तिमल्लो विनायके' इति विश्वः। अत्र ऐ मिव लीलामिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शनालङ्कारः ॥ १३ ॥

विभिन्नवर्णा गरुडाग्रजेन सूर्य्यस्य रथ्याः परितः स्फुरन्त्या।
रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वामानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥ १४॥

विभिन्नेति। गरुडाग्रजेनारुणेन विभिन्नवर्णा अन्यथाकृतवर्णा अरुणिमानमापादिता त्यर्थः। सूर्य्यस्य सम्बन्धिनो रथं वहन्तीति रथ्याः रथाश्वाः "तद्वहति रथयुगप्रासङ्गम्" इ यत्प्रत्ययः। यत्र शैले वंशकरीरनीलैः वंशांकुरश्यामैः रत्नैर्मरकतैरित्यर्थः। 'वंशांकुरे करीरोऽ इत्यमरः। वंशशब्दस्याम्लानताहेतोरलूनतायाः प्रतिपत्त्यर्थत्वादपौनरुक्त्यम्। अत एवैकार्था मप्रयोज्यमित्युक्त्वा करिकलभकर्णावतंसादिषु न दोष इत्याह वामनः। न विशेषश्चेदिति। परि स्फुरन्त्या रुचा स्वप्रभया करणेन पुनः स्वां रुचं निजहरितवर्णमेव आनिन्यिरे आनीताः। 'न तेर्द्विकर्म्मकात्प्रधाने कर्म्मणि लिट्। 'प्रधानकर्म्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्म्मणाम्' इ वचनात्। अत्र विभिन्नवर्णा इत्येकस्तद्गुणः। रथ्यानां स्वगुणत्यागेन गरुडाग्रजगुणग्रहणात्त स्तत्त्यागेन मरकतगुणग्रहणादपरस्तद्गुणस्तदुपजीवीति सजातीययोः सङ्करः। तेन गि सूर्य्यमण्डलपर्य्यन्तमौन्नत्यं वस्तु व्यज्यते। 'तद्गुणःस्वगुणत्यागादन्योत्कृष्टगुणग्रहः' ॥ १४॥

यत्रोज्झिताभिर्मुहुरम्बुवाहैः समुन्नमद्भिर्न समुन्नमाद्भिः।
वनं बबाधे विषपावकोत्था विपन्नगानामविपन्नगानाम् ॥ १५ ॥

यत्रेति। यत्र शैले समुन्नमद्भिः समुत्पतद्भिरम्बुवाहैरुज्झिताभिस्त्यक्ताभिरद्भिर्मुहुः समु सम्यक् उन्नं क्लिन्नं सिक्तमित्यर्थः। "उन्दी क्लेदने" इति धातोः कर्म्मणि क्तः "नुदवि त्यादिना निष्ठानत्वं विपन्नगा विगतसर्पा न भवन्तीत्यविपन्नगाः संपन्नगा इत्यर्थः। तेषामविपन्नगा नगानां वृक्षाणां विषपावकोत्था विषाग्निसमुत्था विपदापत् न बबाधे। नित्यं वर्षानुषङ्गाद्विषाग्नि क्षोभो वृक्षाणामकिञ्चित्कर इति भावः ॥ १५ ॥

फलद्भिरुष्णांशुकराभिमर्षात्कार्शानवं धाम पतङ्गकान्तैः।
शशंस यः पात्रगुणाद्गुणानां संक्रान्तिमाक्रान्तगुणातिरेकाम् ॥ १६॥

फलद्भिरिति। यः शैलः उष्णांशुकराभिमर्षादर्ककरसम्पर्कात्कृशानोरिदं कार्शानवम् आग्ने यं धाम तेजः फलद्भिरुद्गिरद्भिः अग्निकरसामर्थ्याभिव्यञ्जकैरिति भावः। पतङ्गकान्तैः सूर्यकान्तैः

दृष्टान्तभूतैरिति भावः । गुणानां संक्रान्तिमन्यत्र संक्रमणं संक्रान्तगुणानित्यर्थः । पात्रगुणादाधारगुणसहकारादाक्रान्तः प्राप्तो गुणातिरेकः कार्य्यविशेषाधानरूपो गुणोत्कर्षो यस्यास्तां शशंस प्रतिपादयामास अर्कत्विषां सर्वत्र संक्रमणाविशेषेऽपि सूर्य्यकान्तेष्वेव ज्वलनजननदर्शनात् सर्वत्रापि संक्रम्यकारिणां गुणानामाधारगुणसहकारात्कार्य्यविशेषाधायकत्वमिति निश्चयोऽत्रैव जायत इत्यर्थः। ततश्च सहकारशक्तिविरहिणी सहजशक्तिरनुपकारिणीति भावः । वृत्त्यनुप्रासोऽलङ्कारः १६

दृष्टोऽपि शैलः स मुहुर्मुरारेरपूर्ववद्विस्मयमाततान ।
क्षणे क्षणे यन्नवतामुपैति तदेव रूपं रमणीयतायाः ॥ १७ ॥

दृष्टोऽपीति । मुहुर्दृष्टोऽपि स शैलो मुरारेरपूर्वेणादृष्टपूर्वेण तुल्यमपूर्ववत् "तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः" इति वतिः । विस्मयमाततान अतिरमणीयत्वादिति भावः । तथाहि क्षणे क्षणे प्रतिक्षणम् । वीप्सायां द्विर्भावः । नवतामपूर्ववद्भावम् उपैतीति यत् । तन्नवत्वोपगमनमेव रमणीयतायाः रूपं स्वरूपं लक्षणमित्यर्थः । अत्र रमणीयत्वलक्षणस्य वाक्यार्थस्य विस्मये हेतुत्वसमर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ १७ ॥

उच्चारणज्ञोऽथ गिरान्दधानमुच्चारणत्पक्षिगणास्तटीस्तम् ।
उत्कन्धरं द्रष्टुमवेक्ष्य शौरिमुत्कन्धरं दारुक इत्युवाच ॥ १८ ॥

उच्चारणज्ञ इति । अथ हरिविस्मयानन्तरं गिरां वाक्यानामुच्चारणं जानातीत्युच्चारणज्ञः उक्तिकुशलः। "आतोनुपसर्गे कः" इति कप्रत्ययः। नेगुपधेत्यादिना । आकारादनुपपदात्कर्म्मोपपदोभवति विप्रतिषेधेनेति वचनात् दारुकः कृष्णसारथिः उच्चाः उन्नताः रणन्तः पक्षिगणाः यासु ताः रणत्पक्षिगणास्तटीर्दधानं तं पूर्वोक्तं धरतीति धरं पर्व्वतम् । "पचाद्यच्" । 'अहार्य्यधरपर्वताः' इत्यमरः । द्रष्टुमुत्कम् उत्सुकम् । "उत्क उन्मनाः" इति निपातः । उत्कन्धरमौत्सुक्यादुन्नामितकन्धरं शौरिमवेक्ष्य इति वक्ष्यमाणक्रमेण वाचमुवाच । 'नहीङ्गितज्ञोऽवसरेऽवसीदति' इति भावः ॥ १८ ॥

इतः प्रभृति यमकानन्तरश्लोकेषु वसन्ततिलकावृत्तं नियमेनाह—

आच्छादितायतदिगम्बरमुच्चकैर्गा-
माक्रम्य संस्थितमुदग्रविशालशृङ्गम् ।
मूर्ध्नि स्खलत्तुहिनदीधितिकोटिमेन-
मुद्वीक्ष्य को भुवि न विस्मयते नगेशम् ॥ १९ ॥

आच्छादितेति । आच्छादितान्यावृतानि आयतानि दीर्घाणि दिशोऽम्बरं खं च दिगम्बराणि येन तम् अन्यत्र आच्छादितं वसितमायतं दिगेवाम्बरं वासो येन तं तथोक्तम् उच्चकैरुन्नतां गां भुवमाक्रम्य व्याप्य संस्थितम् । तथा उदग्राणि उन्नतानि विशालानि च शृङ्गाणि शिखराणि

यस्य तम् अन्यत्र उदग्रे विशाले शृङ्गे विषाणे यस्य तम् उच्चैरुन्नतं गां वृषभमाक्रम्याधिष्ठाय संस्थितमित्यर्थः । 'शृङ्गं विषाणे शिखरे' इति 'गौः स्वर्गे वृषभे रश्मौ वज्रे चन्द्रमसि स्मृतः। अर्ज्जुनीनेत्रदिग्बाणभूवाग्वारिषु गौर्मता' इति च विश्वः । मूर्ध्नि शिखरे अन्यत्र शिरसि स्फुरन्ती तुहिनदीधितेरिन्दोः कोटिः रश्मिः कला च यस्य तमेनं नगेशं नगश्रेष्ठं रैवतकं कैलासनायक-मीश्वरं चोद्वीक्ष्य को न विस्मयते सर्व्वोऽपि विस्मयत इत्यर्थः नेयं तुल्ययोगिता प्रकृताप्रकृत-विषये तदनुत्थानात् । नापि समासोक्तिः तस्याविशेषणसाम्यजीवित्वात् । नापि श्लेषः । उभयश्ले-विशेष्यश्लेषयोगात् । तस्मात्प्राकरणिकार्थमात्रपर्य्यवसिताभिधाव्यापारेणापि शब्देनार्थान्तरधीकृद्ध्व-निरित्याहुः । तदुक्तं काव्यप्रकाशे । 'अनेकार्थस्य शब्दस्य वाचकत्वे नियन्त्रिते। संयोगाद्यैरवा-च्यार्थधीकृद्व्यापृतिरञ्जनम्'इति । वृत्तलक्षणं तु 'उक्ता वसन्ततिलका तभजाजगौ गः'इति॥१९॥

उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जावहिमरुचौ हिमधाम्नि याति चास्तम्।
वहति गिरिरयं विलम्बिघण्टाद्वयपरिवारितवारणेन्द्रलीलाम्॥२०॥

उदयतीति । वितता ऊर्ध्वाश्च रश्मिरज्जवो रश्मयो रज्जव इव यस्य तस्मिन्विततोर्ध्व-रश्मिरज्जौ अहिमरुचौ सूर्य्ये उदयति उदयमाने । "अय गतौ" इति स्वरितेतं केचिदिच्छ-न्ति ततः शतरि सप्तमी। तथा विततोर्ध्वरश्मिरज्जौ हिमधाम्नि चन्द्रे चास्तं याति अस्तमयमाने। यातेः शतरि सप्तमी । अयं गिरिर्विलम्बिना विशेषं लम्बमानेन घण्टाद्वयेन परिवारितस्य वेष्टि-तस्य वारणेन्द्रस्य लीलां शोभां वहति । अत्र लीलामिव लीलामिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शना। तथा सूर्य्याचन्द्रमसावस्य कुक्षिसमानकक्षां बिभ्रत इति महदौन्नत्यं व्यज्यते । पुष्पिताग्रा वृत्तम्। 'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा' ॥ २० ॥

वहति यः परितः कनकस्थलीः सहरिता लसमाननवांशुकः ।
अचल एष भवानिव राजते स हरितालसमाननवांशुकः ॥ २१॥

वहतीति । लसमाना दीप्यमाना नवांशवो यस्य स लसमाननवांशुकः । शैषिकः । कप त्ययः । योऽचलः सहरिताः सदूर्वाः । 'हरितेति च दूर्वायां हरिद्वर्णयुतेऽन्यवत्' इति विश्वः। कनकस्य स्थलीः स्वर्णभूमीः । "जानपद" इत्यादिना अकृत्रिमार्थे ङीष् । परितो वहति स एषोऽचलः हरितालेन कर्चूरेण समानं नवमंशुकं वासो यस्य स हरितालसमाननवांशुकः पीताम्बरो भवानिव राजते । द्रुतविलम्बितं वृत्तम् । 'द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ' इति लक्षणात् ॥ २१ ॥

पाश्चात्त्यभागमिह सानुषु सन्निषण्णाः
पश्यन्ति शान्तमलसान्द्रतरांशुजालम् ।
सम्पूर्णलब्धललनालपनोपमान-
मुत्सङ्गसङ्गिहरिणस्य मृगाङ्कमूर्तेः ॥ २२ ॥

पाश्चात्त्येति । इहाद्रौ सानुषु सन्निषण्णाः स्थिताः जनाः शान्तमलं कलङ्कस्य पुरोवर्त्तित्वान्निष्कलङ्कमत एव सान्द्रतरमंशुजालं यस्य तं सम्पूर्णं परिपूर्णं लब्धं प्राप्तं ललनालपनोपमानं स्त्रीमुखसादृश्यं येन तम् । 'आननं लपनं मुखम्' इत्यमरः । कुतः । उत्सङ्गसङ्गिहरिणस्याङ्कस्थमृगस्य मृगाङ्कमूर्त्तेश्चन्द्रस्य पश्चाद्भवः पाश्चात्त्यः । ''दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्'' इति त्यक् । स चासौ भागश्च तं पाश्चात्त्यभागं पृष्ठभागं पश्यन्ति । पाश्चात्त्यभागदर्शनातिशयोक्त्या तादृगौन्नत्यध्वनिः । वसन्ततिलका वृत्तम् ॥ २२ ॥

कृत्वा पुंवत्पातमुच्चैर्भृगुभ्यो मूर्ध्नि ग्राव्णां जर्जरा निर्झरौघाः ।
कुर्वन्ति द्यामुत्पतन्तः स्मरार्त्तस्वर्लोकस्त्रीगात्रनिर्वाणमत्र ॥ २३ ॥

कृत्वेति । अत्राद्रौ निर्झरौघाः गिरिनदप्रवाहाः । 'प्रवाहो निर्झरो झरः' इत्यमरः । चूतवृक्ष इत्यादिवत्सामान्यविशेषभावादपुनरुक्तिः पुंवत्पुम्भिस्तुल्यम् । 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः' इति वतिः । उच्चैर्भृगुभ्यस्तटेभ्यः । 'प्रपातस्त्वतटो भृगुः' इत्यमरः । ग्राव्णां शिलानां मूर्ध्नि पातं कृत्वा पतित्वा जर्जराः शकलीभूता द्यामाकाशम्प्रत्युत्पतन्तः स्मरार्तानां स्वर्लोकस्त्रीणां खेचरीणामप्सरसां गात्रनिर्वाणमङ्गनिर्वृतिं कुर्वन्ति । 'अनुष्ठानासमर्थस्य वानप्रस्थस्य जीर्य्यतः । भृग्वग्निजलसम्पातैर्मरणं प्रविधीयते' इति विहितभृगुपातिनां पुंसां स्वर्लोकगामिनामिहोपमानता । शालिनी वृत्तम् 'शालिन्युक्ता म्तौ तगौ गोऽब्धिलोकैः' इति लक्षणात् ॥ २३ ॥

स्थगयन्त्यमः शमितचातकार्त्तस्वरा
जलदास्तडित्तुलितकान्तकार्त्तस्वराः ।
जगतीरिह स्फुरितचारुचामीकराः
सवितुः क्वचित् कपिशयन्ति चामीकराः ॥ २४ ॥

स्थगयन्तीति । इहाद्रौ क्वचिदमूर्जगतीर्भूमीः । 'जगती भुवने भूमौ' इति विश्वः । शमिताश्चातकानामार्त्तस्वरा यैस्ते शमितचातकार्त्तस्वराः । 'सर्वंसहापतितमम्बु न चातकानाम्' इति भूमिगतस्य तेषां विषाभत्वाद्भौमाम्बुदानेनोज्जीवयन्तीत्यर्थः । किञ्च तडिद्भिस्तुलितानि उपमितानि कान्तानि कार्त्तस्वराणि सुवर्णानि यैस्ते तडित्तुलितकान्तकार्त्तस्वराः । तडित्स्फुरणे तेषामपि तद्वत् स्फुरणादिति भावः । ते जलदाः स्थगयन्ति आच्छादयन्ति । ''स्थग आच्छादने'' इति चौरादिकः क्वचित्तु स्फुरितानि उल्लसितानि चारूणि चामीकराणि सुवर्णानि यैस्ते स्फुरितचारुचामीकराः अमी सवितुः कराः आतपाश्च कपिशयन्ति कपिशिताः कुर्वते क्वचिद्वृष्टिः क्वचिदातपश्चेति महदाश्चर्य्यमिति भावः । पथ्यावृत्तम् । 'सजसा यलौ च सह गेन पथ्या मता' इति लक्षणात् ॥ २४ ॥

उत्क्षिप्तमुच्छ्रितसितांशुकरावलम्बैरुत्तम्भितोडुभिरतीवतरां
शिरोभिः। श्रद्धेयनिर्झरजलव्यपदेशमस्य विष्वक्तटेषु पतति
स्फुटमन्तरीक्षम् ॥ २५ ॥

उत्क्षिप्तमिति । उच्छ्रिताः उत्क्षिप्ताः सितांशोश्चन्द्रस्य कराः अंशवो हस्ताश्चावलम्बो येषां तैः । उत्तम्भितान्युडूनि यैस्तैः। उडूनि चावष्टभ्येत्यर्थः । शिरोभिः शिखरैर्मस्तकैश्चातीवतरां भृशतरम् । अतीवशब्दादव्ययादामुप्रत्ययः । उत्क्षिप्तमुद्यम्य धृतम् अन्तरीक्षं श्रद्धेयः साहश्यादि-श्वसनीयः निर्झरजलमिति व्यपदेशो व्यवहारो यस्य तत् । दृढतरां निर्झरजलधियं कुर्वदित्यर्थः। अस्याद्रेः तटेषु विष्वक्समन्तात्पतति स्फुटं सत्यम् इन्दुकरानुडूनि चावष्टभ्य शिरोभिर्ध्रियमाणमपि दुरुद्धरत्वाद्भ्रश्यदन्तरीक्षमेवेदम् न तु जलं साहश्यात्तु व्यपदेशो दुर्वार इति सर्वतः पातित निर्झरजलं चोत्प्रेक्ष्यते तेनोत्सेधविस्तारावस्य व्यज्येते ॥ २५ ॥

एकत्र स्फटिकतटांशुभिन्ननीरानीलाश्मद्युतिभिदुराम्भसोऽपरत्र।
कालिन्दीजलजनितश्रियःश्रयन्ते वैदग्धीमिह सरितःसुरापगायाः

एकत्रेति । एकत्र एकस्मिन्भागे स्फटिकस्य यत्तटं तस्यांशुभिर्विभिन्ननीराः मिश्रोदकाः शुभ्रजला इत्यर्थः । अपरत्रापरस्मिन् भागे नीलाश्मनामिन्द्रनीलानां द्युतिभिः भिदुराणि मिश्राण्यम्भांसि यासां ताः नीलसलिला इत्यथः । इहाद्रौ सरितः कलिन्दस्याद्रेरपत्यं स्त्री कालिन्दी यमुना । 'कालिन्दी सूर्य्यतनया यमुना शमनस्वसा' इत्यमरः। तस्या जलैः जनिता श्रीः शोभा यस्यास्तस्याः तत्सङ्गताया इत्यर्थः । सुरापगाया गङ्गायाः वैदग्धीं शोभां श्रयन्ते भजन्ति । विदग्धस्य भावः वैदग्धी । ब्राह्मणादित्वात् "गुणवचन" इत्यादिना ष्यञ् प्रत्ययः । "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीष् । सोऽपीत्वस्य बाहुलकत्वादिह वैकल्पिकः। अत एव "ष्यञः षित्कर-णादीकारो बहुलम्" इति वामनः । अत्र सितासितमणिगुणग्रहणात्सरितां यमुनासङ्गतगङ्गा-शोभासाहश्याक्षेपात्तद्गुणोत्थापिता निदर्शना । प्रहर्षिणी वृत्तम् । 'म्नौ ज्रौ गस्त्रिदशयतिः प्रहर्षिणीयम्' ॥ २६ ॥

इतस्ततोऽस्मिन्विलसन्ति मेरोः समानवप्रे मणिसानुरागाः।
स्त्रियश्च पत्यौ सुरसुन्दरीभिः समा नवप्रेमणि सानुरागाः॥२७॥

इत इति । मेरोः समानवप्रे तुल्यप्रस्थे अत एवास्मिन्नद्रावितस्ततो मणिसानुरागा रत्नतटकान्तयो विलसन्ति प्रसरन्ति । किञ्च नवं प्रेम यस्य तस्मिन्नवप्रेमणि पत्यौ अनु-रागेण सह वर्त्तन्त इति सानुरागाः सुरसुन्दरीभिः समाः सरूपाः स्त्रियश्च इतस्ततो विलसन्ति क्रीडन्ति । अन्योन्यमनुरागिणोऽनुरूपाश्चेह विलासिनस्तदनुरूपाणि च विहारस्थलानि सन्तीति भावः ॥ २७ ॥

उच्चैर्महारजतराजि विराजितासौ दुर्वर्णभित्तिरिह सान्द्रसुधासवर्णा ।
अभ्येति भस्मपरिपाण्डुरितस्मरारेरुद्वह्निलोचनललामललाटलीलाम् ॥ २८ ॥

उच्चैरिति । इहाद्रौ सान्द्रया सुधया लेपविशेषेणामृतेन वा सवर्णा समानवर्णा । "ज्योतिर्जनपद" इत्यादिना समानस्य सादेशः । 'लेपभेदेऽमृते सुधा' इति वैजयन्ती । महारजतराजिविराजिता काञ्चनरेखाशोभिता असौ पुरोवर्तिनी उच्चैरुन्नता दुर्वर्णभित्तिः रजतभित्तिः । 'महारजतकाञ्चने' इति । 'दुर्वर्णं रजतं रूप्यम्' इति चामरः । भस्मना परिपाण्डुरितस्य स्मरारेरुद्वह्नि उद्गतार्चिर्लोचनमेव ललामं भूषणं यस्य तस्य ललाटस्य लीलां शोभामभ्येति भजतीति । निदर्शनालङ्कारः । 'ललामं पुच्छपुंड्राश्वभूषाप्राधान्यकेतुषु' इत्यमरः ॥ २८ ॥

अयमतिजरठाः प्रकामगुर्वीरलघुविलम्बिपयोधरोपरुद्धाः ।
सततमसुमतामगम्यरूपाः परिणतदिक्करिकास्तटीर्बिभर्ति ॥ २९ ॥

अयमिति । अयं गिरिरतिजरठाः अतिकठिनाः अति जरतीश्च । 'जरठः कठिने जीर्णे' इति वैजयन्ती । प्रकामं गुर्वीः श्रेष्ठाः स्थौल्यदुर्भराश्च प्रकामगुर्वीः । 'गुरुस्तु गीष्पतौ श्रेष्ठे गुरौ पितरि दुर्भरे' इति शब्दार्णवः । विस्पष्टपटुवत् "मयूरव्यंसकादयश्च" इति समासः । अलघुभिर्विलम्बिभिर्लम्बमानैः पयोधरैर्मेघैः स्तनैश्च । 'स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ' इत्यमरः । उपरुद्धाः आवृताः निबद्धाः । सततं सर्वदा असुमतां प्राणभृतामगण्यरूपाः अत्युन्नतत्वात् दुरारोहस्वरूपाः । अन्यत्र वृद्धत्वाद्गमनानर्हविग्रहाः । 'त्यजेदन्त्यकुलोत्पन्नां वृद्धां स्त्रीं कन्यकां तथा' इति गमननिषेधादिति भावः । परिणतास्तिर्य्यग्दन्तप्रहारिणो दिक्करिणो दिग्गजाः यासु ताः परिणतदिक्करिणः 'तिर्य्यग्दन्तप्रहारस्तु गजः परिणतो मतः' इति हलायुधः । "इनः स्त्रियाम्" इति समासान्तः कप्प्रत्ययः । अन्यत्र परिणताः किणीभूताः दिशो दन्तक्षतविशेषाः करिका नखव्रणाश्च यासां ताः । 'दिग्दष्टे वर्त्तुलाकारे करिका नखरेखिका' इति वैजयन्ती । तटीर्बिभर्ति । अत्र प्रकृततटीविशेषणमहिम्ना अप्रकृतवृद्धाङ्गनाप्रतीतेः समासोक्तिः । पुष्पिताग्रा वृत्तमुक्तम् ॥ २९ ॥

धूमाकारं दधति पुरः सौवर्णे वर्णेनाग्नेः सदृशि तटे पश्यामी ।
श्यामीभूताः कुसुमसमूहेऽलीनां लीनामालीमिह तरवो बिभ्राणः॥

धूमेति । इहाद्रौ पुरोऽग्रे वर्णेनाग्नेः सदृशि समाने अग्निसमानवर्णे इत्यर्थः । सौवर्णे सुवर्णविकारे तटे कुसुमसमूहे लीनां स्थिताम् "ल्वादिभ्यश्च" इति निष्ठानत्वम् । अलीनां भृङ्गाणामालीमावलीं बिभ्राणाः अत एव श्यामीभूताः अमी तरवो धूमाकारं धूमसाम्यं दधति त्वं पश्य । स्वर्णतटम् अग्निवद्भाति श्यामास्तरवो धूमवद्भान्तीत्युपमा । जलधरमाला वृत्तम् । 'अब्ध्यङ्गैः स्याज्जलधरमाला म्भौ स्मौ' इति लक्षणात् ॥ ३० ॥

व्योमस्पृशः प्रथयता कलधौतभित्तीरुन्निद्रपुष्पचणचम्पक-
पिङ्गभासः । सौमेरवीमधिगतेन नितम्बशोभामेतेन भारत-
मिलावृतवद्विभाति ॥ ३१ ॥

व्योमेति । व्योमस्पृशाऽभ्रंकषाः उन्निद्रैर्विकासितैः पुष्पैर्वित्ता उन्निद्रपुष्पचणाः । ‘‘तेन वित्तः’’ इत्यादिना चणप्प्रत्ययः । ते च ते चम्पकाश्च तद्वत्पिङ्गभासः पिङ्गवर्णाः कलधौतभित्तीः कनकतटीः । ‘कलधौतं रौप्यहेम्नोः’ इति विश्वः । प्रथयता प्रकटयता अत एव सौमेरवीं सुमेरुसम्बन्धिनीं नितम्बशोभां कटकलक्ष्मीम् अधिगतेन प्राप्तवता । ‘‘गत्यर्थाकर्मक’’ इत्यादिना गमेः कर्त्तरि क्तः । एतेन रैवतकाद्रिणा भारतं भरतस्य राज्ञ इदं भारताख्यं वर्षं भूखण्डम् । ‘स्याद्वृष्टौ लोकधात्वंशे वत्सरे वर्षमस्त्रियाम्’ इत्यमरः । इलावृतवदिलावृतवर्षमिव विभातीत्युपमा । नवखण्डस्य जम्बूद्वीपस्य हिमाद्रेर्दक्षिणभूखण्डं हैमवतापरनामकं भारतवर्षं सुमेरुयोगात्सौमेरवापराख्यं मध्यमखण्डमिलावृतवर्षम् अत एव ‘नाम्नेदं भारतं वर्षं हिमाद्रेस्तच्च दाक्षिणे । तेन हैमवतं नाम परेष्वप्येवमुन्नयेत् । इलावृतं सौमेरवं सुमेरोः परितो हि तत्’ इति वैजयन्ती ॥ ३१ ॥

रुचिरचित्रतनूरुहशालिभिर्विचलितैः परितः प्रियकव्रजैः ।
विविधरत्नमयैरभिभात्यसाववयवैरिव जङ्गमतां गतैः ॥ ३२ ॥

रुचिरेति । असौ गिरिः रुचिरैः उज्ज्वलैः चित्रैर्नानावर्णैस्तनूरुहैः लोमभिः शालन्त इति तथोक्तैः परितः प्रचलितैः प्रसरद्भिः प्रियकाः कम्बलप्रकृतयो मृगविशेषाः । ‘प्रियको रोमभिर्युक्तो मृदूच्चमसृणैर्घनैः’ इति वैजयन्ती । तेषां व्रजैः समूहैः जङ्गमतां चरिष्णुतां गतैर्विविधरत्नमयैरवयवैः स्वाङ्गैरिव प्रतिभातीत्युत्प्रेक्षा । द्रुतविलम्बितं वृत्तम् ॥ ३२ ॥

कुशेशयैरत्र जलाशयोषिता मुदा रमन्ते कलभा विकस्वरैः ।
प्रगीयते सिद्धगणैश्च योषितामुदा रमन्ते कलभाविकस्वरैः ॥ ३३ ॥

कुशेशयैरिति । अत्राद्रौ जलाशयोषिताः । जलाशयेषु ह्रदेषु उषिताः वसन्तः ‘‘गत्यर्थाकर्मक’’ इत्यादिना वसतेः कर्त्तरि क्तः, सम्प्रसारणम् । ‘‘मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च’’ इति चकाराद्वर्तमानार्थता । कलभास्त्रिंशद्वर्षकरिणः । ‘त्रिंशद्वर्षस्तु कलभः’ इति वैजयन्ती । विकस्वरैर्विकसनशीलैः ‘‘स्थेशभासपिसकसो वरच्’’ इति वरच् । कुशेशयैः शतपत्रैः मुदा प्रीत्या रमन्ते क्रीडन्ति । करिविहाराणां कमलाकराणामयमाकर इति भावः । किञ्च कला अव्यक्तमधुरः विकारो मानसो भावः स प्रयोजनमेषां भाविका उद्दीपका इत्यर्थः । कला भाविकाश्च स्वराः षड्जादयो येषां तैः कलभाविकस्वरैः सिद्धगणैः सुरसङ्घैः योषितां स्वस्त्रीणामन्ते समीपे उदारमुच्चैः प्रगीयते च । भूस्वर्गोऽयमिति भावः ॥ ३३ ॥

आसादितस्य तमसा नियतेर्नियोगादाकाङ्क्षतः पुनरपक्रमणेन कालम् । पत्युस्त्विषामिह महौषधयः कलत्रस्थानं परैरनभिभूतममूर्वहन्ति ॥ ३४ ॥

आसादितस्येति । इहाद्रौ अमूर्महौषधयः नियतेर्नियोगादस्मिन्काले इदं भावीति दैवशासनात् । तमसाऽन्धकारेण तत्प्रायेण व्यसनेन वा आसादितस्याक्रान्तस्य पुनरपक्रमणेन पुनरावृत्त्या कालं समागमकालमाकाङ्क्षतः पुनरागत्य संगन्तुमिच्छत इत्यर्थः । त्विषां पत्युः सूर्यस्य सम्बन्धि परैस्तेजोऽन्तरैः पुरुषान्तरैश्चानभिभूतमतिरस्कृतमनुपहतं च कलत्रस्थानं कलत्रभूतानां त्विषां स्थानं स्थितिं वहन्ति निर्वहन्तीत्यर्थः। स्त्रीणां स्त्रीष्वेव रक्षणं कार्यमिति भावः । यथा केनचिदापदि न्यासीकृतानि कलत्राणि संरक्ष्य कालान्तरे साधवस्तस्मै प्रयच्छन्ति तद्वदोषधयोऽपि त्विषः त्विषां पत्युरर्पयन्तीत्यर्थः । एतच्च तासां सूर्यास्तसमये प्रज्वलनादुदये विपर्ययाच्चोपचर्यते । अत्र विशेषणसाम्यादर्कादीनामापन्नादिसाम्यप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ३४ ॥

वनस्पतिस्कन्धनिषण्णबालप्रवालहस्ताः प्रमदा इवात्र ।
पुष्पेक्षणैर्लम्भितलोचकैर्वा मधुव्रतव्रातवृतैर्व्रतत्यः ॥ ३५ ॥

वनस्पतीति । अत्राद्रौ वनस्पतयो वृक्षाः । 'वनस्पतिर्वृक्षमात्रे विनापुष्पफलद्रुमे' इति विश्वः । तेषां स्कन्धेषु प्रकाण्डेषु अंसेषु च निषण्णाः सक्ताः बालप्रवाला बालपल्लवा हस्ता इव यासां तास्तथोक्ताः मधूनि व्रतयन्ति भुञ्जते इति मधुव्रता मधुपास्तेषां व्रातेन वृन्देन वृतैः छन्नैः।अत एव लम्भिताः प्रापिताः लोचकास्तारकाणि कज्जलानि यैर्वा तैरिव स्थितैरिव स्थितैरित्युत्प्रेक्षा । इवार्थे वा शब्दः तद्वदुत्प्रेक्षायां च उक्तः । 'लोचको मांसपिण्डे स्यादक्षितारे च कज्जले' इति विश्वः । पुष्पैरीक्षणैरिव पुष्पेक्षणैरुपलक्षिताः व्रतत्यो लताः प्रमदा इव लक्ष्यन्त इति शेषः । "न प्रसिद्धे क्रियाध्याहारदोषः" इत्याह वामनः । लिङ्गाध्याहारवदिति ॥ ३५ ॥

विहगाः कदम्बसुरभाविह गाः कलयन्त्यनुक्षणमनेकलयम् ।
भ्रमयन्नुपैति मुहुरभ्रमयं पवनश्च धूतनवनीपवनः ॥ ३६ ॥

विहगाइति । कदम्बैः सुरभिः सुगन्धिस्तस्मिन् कदम्बसुरभाविहाद्रौ विहगाः पक्षिणः अनुक्षणं प्रतिक्षणम् अनेके बहुविधालया विच्छेदा यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । गाः वाचः शब्दानित्यर्थः । कलयन्ति । 'अर्जुनीनेत्रदिग्बाणभूवाग्वारिषु गौर्मता' इति विश्वः । किञ्च धूतानि कम्पितानि नवानि नीपवनानि कदम्बकाननानि येन स धूतनवनीपवनः । 'नीपप्रियकदम्बास्तु हलिप्रिये' इत्यमरः । अयं पवनः मुहुरभ्रं मेघं भ्रमयन्नुपैति । प्रमिताक्षरावृत्तम् । 'प्रमिताक्षरा सजससैरुदिता' इति लक्षणात् ॥ ३६ ॥

विद्वद्भिरागमपरैर्विवृतं कथञ्चिच्छ्रुत्वापि दुर्ग्रहमनिश्चितधीभिरन्यैः । श्रेयान्द्विजातिरिव हन्तुमघानि दक्षं गूढार्थमेष निधिमन्त्रगणं बिभर्ति ॥ ३७ ॥

विद्वद्भिरिति । एषोऽद्रिः श्रेयान् श्रेष्ठः द्विजातिर्ब्राह्मण इवागमो निधिकल्पो मंत्रशास्त्रं च स एव परं प्रधानं येषां तैरागमपरैर्विद्वद्भिर्निधीनां मन्त्राणां च साधनविधानज्ञैः कथञ्चिद्विवृतं स्वरूपतः प्रकाशितं नास्ति निश्चिता इदमित्थमिति निश्चयात्मिका धीर्येषां तैरनिश्चितधीभिरन्यैरशास्त्रज्ञैः श्रुत्वापि इह निधिरस्ति, ईदृक् महिमा असौ मन्त्र इति चाप्तमुखादाकर्ण्यापि दुर्ग्रहं दुःसाधनम् अघानि दुःखान्येनांसि च [हन्तुं दक्षं समर्थम् । 'दुःखैनोव्यसनेष्वघम्' इति वैजयन्ती । गूढः संवृतोऽर्थो धनमाभिधेयं च यस्मिन् तं गूढार्थं निधयो मन्त्रा इवान्यत्र निधय इव मन्त्रास्तेषां गणं बिभर्त्ति द्विजातिर्मन्त्रगणमिव निधिगणमेष बिभर्तीत्युपमार्थः ॥ ३७ ॥

बिम्बोष्ठं बहु मनुते तुरङ्गवक्त्रश्चुम्बन्तं मुखमिह किन्नरं प्रियायाः । श्लिष्यन्तं मुहुरितरोऽपि तं निजस्त्रीमुत्तुङ्गस्तनभरभङ्गभीरुमध्याम् ॥ ३८ ॥

बिम्बोष्ठमिति । इहाद्रौ तुरङ्गस्य वक्त्रमिव वक्त्रं यस्य स तुरङ्गवक्त्रो देवयोनिविशेषः। सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य बहुव्रीहिरुत्तरपदलोपश्चेत्युष्ट्रमुखवत्समासः । बिम्बकल्पो ओष्ठो यस्य तं बिम्बोष्ठमित्युपमालङ्कारः । "ओत्वोष्ठयोः समासे वा" पररूपं वक्तव्यम् इत्योकारः । प्रियायाः मुखं चुम्बन्तं किन्नरं मानुषमुखमश्वाङ्गं देवयोनिविशेषं बहु गुरु यथा तथा मनुतेऽवबुध्यते तुरङ्गवक्त्रस्य चुम्बनासम्भवादिति भावः । इतरः किन्नरोऽपि उत्तुङ्गस्तनभरेण यो भङ्गस्तस्माद्भीरुर्मध्यो यस्यास्तां निजस्त्रीं स्वस्त्रियम् । "वाम्शसोः" इति विकल्पादियङादेशाभावः । मुहुः श्लिष्यन्तं मानुषाङ्गत्वादालिङ्गन्तं तुरङ्गवक्त्रं बहु यथा तथा मनुते। तुरङ्गवपुषः किन्नरस्याश्लेषासम्भवादिति भावः । दुर्लभं प्रियं भवतीति रहस्यम् । मध्यस्याभङ्गेऽपि भङ्गोक्तेरतिशयोक्तिः उपमया संसृज्यते । प्रहर्षिणी वृत्तमुक्तम् ॥ ३८ ॥

यदेतदस्यानुतटं विभाति वनं ततानेकतमालतालम् ।
न पुष्पितात्र स्थगितार्करश्मावनन्तताने कतमा लतालम् ॥ ३९ ॥

यदिति । अस्याद्रेरनुतटं तटेषु । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । तता विस्तृताः अनेके बहवस्तमालास्तालाश्च यस्मिन् तत्ततानेकतमालतालं यदेतत् पुरोवर्त्ति वनं विभाति स्थगितार्करश्मौ तिरोहितातपे अनन्तताने अपारविस्तारेऽत्र वने कतमा लता का वा लता अलमत्यन्तं न पुष्पिता सञ्जातपुष्पा न भवतीति शेषः । सर्वापि पुष्पितेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

दन्तोज्ज्वलासु विमलोपलमेखलान्ताः सद्रत्नचित्रकटकासु
बृहन्नितम्बाः । अस्मिन्भजन्ति घनकोमलगण्डशैला नार्य्यो
ऽनुरूपमधिवासमधित्यकासु ॥ ४० ॥

दन्तोज्ज्वलास्विति । अस्मिन्नद्रौ दन्ता निकुञ्जा दशनाश्च । 'दन्तो निकुञ्जे दशने' इति विश्वः । तैरुज्ज्वलासु रुचिरासु सद्रत्नैश्चित्राणि कटकानि सानूनि वलयानि च यासां तासु । 'कटकं वलये सानौ' इति विश्वः । अधित्यकासूर्ध्वभूमिषु । 'भूमिरूर्ध्वमधित्यका' इत्यमरः । "उपाधिभ्यां त्यकन्नासन्नारूढयोः" इत्यधिशब्दात्त्यकन् प्रत्ययः । विमलोपलाः उज्ज्वलशिला उज्ज्वलमणयो वा मेखलाः काञ्च्यो नितम्बभूमयश्च । 'मेखला खड्गबन्धे स्यात्काञ्ची शैलनितम्बयोः' इति विश्वः । ताभिरन्ता रम्याः । 'मृताववसिते रम्ये समाप्तावन्त इष्यते' इति शब्दार्णवे । बृहन्तो नितम्बाः कटिपश्चाद्भागाः शिखराणि च यासां ताः । 'नितम्बो रोधसि स्कन्धे शिखरेऽपि कटेरधः' इति विश्वः । घना विपुलाः कोमलाः श्लक्ष्णाः गण्डशैलाः गण्डस्थलानि स्थूलोपलाश्च यासां ताः नार्योऽनुरूपमिच्छासदृशम् आत्मसदृशं वाऽधिवासं भजन्ति । अत्र नारीणामधित्यकानां च प्रकृतत्वात्केवलप्रकृतगोचरा श्लेषोपस्थापिता तुल्ययोगिता अत एवोभयविशेषणानि उभयत्र विभक्तिविपरिणामेन योज्यानि ॥ ४० ॥

अनतिचिरोज्झितस्य जलदेन चिरस्थितबहुबुद्बुदस्य पयसो
ऽनुकृतिम् । विरलविकीर्णवज्रशकला सकलामिह विदधाति
धौतकलधौतमही ॥ ४१ ॥

अनतिचिरेति । इहाद्रौ विरलं यथा तथा विकीर्णाः प्रसरणशीला वज्रशकला श्वेतहीरकखण्डानि यस्यां सा धौता शुभ्रा कलधौतमही रजतभूमिः 'कलधौतं रूप्यहेम्नोः' इति विश्वः । जलदेनानतिचिरोज्झितस्य तत्कालमुक्तस्य शुभ्रस्येति भावः । चिरस्थिताश्चिरस्थायिनो बहवश्च बुद्बुदा जलस्फोटा यस्मिन् तस्य पयसोऽम्भसः सकलामनुकृतिं समग्रसादृश्यं विदधाति । अत्र मेघोज्झितजलस्य स्थिरबुद्बुदासम्बन्धेपि सम्भावनया सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । कुररीरुतावृत्तम् । 'कुररीरुता नजभजैर्लगयुक्' इति लक्षणात् ॥ ४१ ॥

वर्जयन्त्या जनैः सङ्गमेकान्ततस्तर्कयन्त्या सुखं सङ्गमे
कान्ततः । योषयैष स्मरासन्नतापाङ्ग्या सेव्यतेऽनेकया सन्नतापाङ्ग्या ॥ ४२ ॥

वर्ज्जयन्त्येति । एकान्ततः एकान्ते रहसीत्यर्थः । कान्ततः कान्तेन प्रियेणेत्यर्थः । उभयत्रापि सार्वविभक्तिकस्तसिः । सङ्गमे सति सुखं तर्कयन्त्या उत्प्रेक्षमाणया विस्रब्धं विहारमाकाङ्क्षन्त्येत्यर्थः । अत एव जनैः सङ्गं वर्जयन्त्या, कुतः स्मरेणासन्नतापानि प्राप्तज्वराणि अङ्गानि यस्या-

स्तया स्मरासन्नतापाङ्ग्या। "अङ्गगात्रकण्ठेभ्यश्चेति वक्तव्यम्" इति विकल्पादिह पक्षे टाप्। सन्नतावपाङ्गौ यस्यास्तया सन्नतापाङ्ग्या स्मरतापात् कूणितनेत्रया अनेकया योषया अनेकाभिर्योषाभिरित्यर्थः। जातावेकवचनम् 'स्त्री योषिदबला योषा नारी सीमन्तिनी वधूः' इत्यमरः। एषोऽद्रिः सेव्यते इच्छाविहारस्थानानि इह सन्तीति भावः। स्रग्विणी वृत्तम्। 'रैश्चतुर्भिर्युता स्रग्विणी सम्मता' इति लक्षणात् ॥ ४२ ॥

सङ्कीर्णकीचकवनस्खलितैकवालविच्छेदकातरधियश्चलितुं
चमर्यः । अस्मिन्मृदुश्वसनगर्भतदीयरन्ध्रनिर्यत्स्वनश्रुतिसु-
खादिव नोत्सहन्ते ॥ ४३ ॥

संकीर्णेति। अस्मिन्नद्रौ संकीर्णाः मिथः सन्दष्टाः कीचकाः वेणुविशेषाः 'वेणवः कीचकास्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धताः' इत्यमरः। तेषां वने स्खलितस्यैकवालस्यैकरोम्णो विच्छेदात् कातरा त्रस्ता धीर्यासां ताश्चमर्य्यः मृदुश्वसनो मन्दमारुतो गर्भे येषां तेभ्यस्तदीयरन्ध्रेभ्यः कीचकविवरेभ्यो निर्यतो निर्गच्छतः स्वनस्य श्रुत्या श्रवणेन यत् सुखं तस्मादिवेति हेतूत्प्रेक्षा। चलितुं नोत्सहन्ते। वस्तुतस्तु वालप्रियत्वादिति भावः। "शकधृष" इत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः॥ ४३॥

मुक्तं मुक्तागौरमिह क्षीरमिवाभ्रैर्वापीष्वन्तर्लीनमहानीलद-
लासु। शस्त्रीश्यामैरंशुभिराशु द्रुतमम्भश्छायामच्छामृच्छति-
नीलीसलिलस्य ॥ ४४ ॥

मुक्तमिति। इहाद्रावन्तर्लीनानि महानीलदलानि इन्द्रनीलविशेषखण्डानि यासु तासु 'सिंहलस्थाकरोद्भूता महानीलास्तु ते मताः'। इति भगवानगस्त्यः। वापीषु दीर्घिकासु अभ्रैर्मेघैर्मुक्तं वृष्टं मुक्तागौरं मौक्तिकशुभ्रम् अत एव क्षीरमिव स्थितम्। शस्त्री छुरिका। 'स्याच्छस्त्री चासिपुत्री च छुरिका चासिधेनुका' इत्यमरः। "बह्वादिभ्यश्च"। इति ङीष्। शस्त्रीवत् श्यामैरंशुभिरन्तर्गतेन्द्रनीलमरीचिभिः आशु तत्क्षणमेव द्रुतं लोलितं सत्। छुरितमित्यर्थः। नीलीसलिलस्य नीलाख्यौषधिपत्ररसस्य। 'नीली काला क्लीतकिका' इत्यमरः। अच्छां छायां कान्तिमृच्छति तत्सदृशीं छायां गच्छतीत्यर्थः। अतो निदर्शनालङ्कारः। स च मुक्तगौरं क्षीरमिव शस्त्रीश्यामैरिति चोपमात्रयेणान्तर्लीनमहानीलदलासु वापीष्विति पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गं तेनोत्थापितेनांशुभिर्द्रुतमिति तद्गुणोत्थापित इत्यङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः। क्षीरमिवेत्यनेनेन्द्रनीलानां सौष्ठवं सूचितम् 'क्षीरमध्ये क्षिपेन्नीलं क्षीरश्चेन्नीलतां व्रजेत्। इन्द्रनीलमिति ख्यातम्' इति लक्षणसम्भवात्। तेनात्र नीलीरसोपमानेन तद्वर्णा एवेति सूचितम्। 'नीलीरसनिभाः केचिच्छम्भुकण्ठनिभाः परे' इत्यादिना अगस्त्येन रत्नशास्त्र एषामेकादशविधच्छायाभिधानादिति। मत्तमयूरं वृत्तम्। 'वदरन्ध्रैम्तौ यसगौ मत्तमयूरम्' इति लक्षणात् ॥ ४४ ॥

या न ययौ प्रियमन्यवधूभ्यः सारतरागमना यतमानम् ।
तेन सहेह बिभर्त्ति रहः स्त्री सा रतरागमनायतमानम् ॥ ४५ ॥

यानेति । इहाद्रावन्यवधूभ्यः स्त्र्यन्तरेभ्यः । "पञ्चमी विभक्तेः " इति पञ्चमी । सारतरं श्रेष्ठमागमनं यस्याः सा सारतरागमना । श्लाघ्यसंगमेत्यर्थः। या स्त्री यतमानं स्वप्राप्त्यै प्रयतमानं प्रार्थयमानमित्यर्थः । यती प्रयत्ने शानच् । प्रियं न ययौ सा तथा प्रतिकूलापि स्त्री रहस्तेन प्रियेण सह अनायतमानमदीर्घरोषं यथा तथा रतरागं सुरताभिलाषं बिभर्ति । अयमतिमानवतीरपि सद्य एवोद्दीपयतीति भावः । दोधकवृत्तम् 'दोधकवृत्तमिदं भभभा गौ' इति लक्षणात् ॥ ४५ ॥

भिन्नेषु रत्नकिरणैः किरणेष्विहेन्दोरुच्चावचैरुपगतेषु सहस्रसंख्याम् । दोषापि नूनमहिमांशुरसौ किलेति व्याकोशकोकनदतां दधते नलिन्यः ॥ ४६ ॥

भिन्नेष्विति । इहाद्राविन्दोः किरणेषु उदञ्चश्चावाञ्चश्च तैरुच्चावचैरनेकविधैरित्यर्थः 'उच्चावचं नैकभेदम्' इत्यमरः । मयूरव्यंसकादिषूच्चोच्चनीचाच्पराञ्चोच्चावचकिञ्चनाकुतोभयानीति तत्पुरुषे निपातनात् साधुः । रत्नकिरणैर्भिन्नेषु मिश्रेषु अत एव सहस्रसंज्ञामुपगतेसु सत्सु नलिन्यः पद्मिन्यः । ' नलं पद्मे नलं तृणम् ' इति शाश्वतः । असौ प्रकाशमानोऽहिमांशुः किलेति सहस्रकिरणत्वात् सूर्य्य एवेति सम्भावनाबुद्धयेत्यर्थः । ' वार्तासम्भाव्ययोः किल' इत्यमरः । दोषापि रात्रावपि । सप्तम्यर्थेऽव्ययम् । 'दिवाह्नीत्यथ दोषा च नक्तं च रजनौ' इत्यमरः। व्याकोशकोकनदतां विकचपद्मतां दधते नूनमित्युत्प्रेक्षायाम् । ' अथ रक्तसरोरुहम् । रक्तोत्पलं कोकनदम् ' इति ' व्याकोशविकचस्फुटाः ' इति चामरः । इह देवभूमित्वान्नित्यपद्मा नलिन्य इति भावः । इह नलिनीनां दोषातनविकासासंबन्धेऽपि तत्संबन्धरूपयातिशयोक्त्या तस्येन्दावर्कभ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यते ॥ ४६ ॥

अपशङ्कमङ्कपरिवर्त्तनोचिताश्चलिताः पुराः पतिमुपेतुमात्मजाः ।
अनुरोदितीव करुणेन पत्रिणां विरुतेन वत्सलतयैष निम्नगाः॥४७॥

अपशङ्कमिति । अपशङ्कं निःशङ्कमङ्कपरिवर्त्तनेषु उत्सङ्गलुण्ठनेषूचिताः परिचिताः पतिं भर्तारमुपेतुं पुरोऽग्रे चलिताः प्रयाताः आत्मजाः स्वसम्भवा, दुहितॄश्च निम्नगाः नदीः करुणेन दीनेन पत्रिणां पक्षिणां विरुतेन क्रोशनेन निमित्तेनैषोऽद्रिर्वत्सलतया वात्सल्येन स्नेहेनेत्यर्थः । 'श्रीमान् स्निग्धस्तु वत्सलः' इत्यमरः "वत्सांसाभ्यां कामबले" इति वलच् प्रत्ययः । अनुरोदितीवानुक्रोशतीवेत्युत्प्रेक्षा । "रुदश्च पञ्चभ्यः" इति गुणः "रुदादिभ्यः सार्वधातुके" इतीट् ॥ ४७ ॥

मधुकरविटपानमितास्तरुपङ्क्तीर्बिभ्रतोऽस्य विटपानमिताः ।
परिपाकपिशङ्गलतारजसा रोधश्चकास्ति कपिशङ्गलता ॥४८॥

मधुकरेति । मधुकरा एव विटास्तेषां पानं चुम्बनमिताः प्राप्ताः । "इणः कर्त्तरिक्तः" । विटपैः शाखाविस्तारैरानामिताः विटपानमिताः । 'विस्तारो विटपो स्त्रियाम्' इत्यमरः । तरुपङ्क्तीर्बिभ्रतोऽस्याद्रेः रोधो नितम्बो गलता पतता परिपाकेण पिशङ्गीनां लतानां रजः पुष्परेणुः तेन परिपाकपिशङ्गलतारजसा कपिशं पिशङ्गं चकास्ति । मात्रावृत्तिष्वियमार्य्यागीतिरष्टगणा । 'अर्द्धे वसुगणा आर्य्यागीतिः' इति पिङ्गलनागः ॥ ४८ ॥

प्राग्भागतः पतदिहेदमुपत्यकासु शृङ्गारितायतमहेभकराभमम्भः ।
संलक्ष्यते विविधरत्नकरानुविद्धमूर्द्धप्रसारितसुराधिपचापचारु ४९

प्राग्भागत इति । इहाद्रौ प्राग्भागतः ऊर्ध्वप्रदेशात् उपत्यकासु अधःप्रदेशेषु । 'उपत्यकाद्रेरासन्ना' इत्यमरः । "उपाधिभ्याम्" इत्यादिनोपशब्दात् त्यकन् प्रत्ययः । पतत् शृङ्गारः सिन्दूरादिमण्डनमस्य सञ्जातः शृङ्गारितः । 'शृङ्गारः सुरते नाट्ये रसे दिग्गजमण्डने' इति विश्वः । आयतो दीर्घः तस्य महेभकरस्याभेवाभा यस्य तत् विविधरत्नानां करैरंशुभिरनुविद्धमनुरञ्जितमिदमम्भः ऊर्ध्वप्रसारितं यत् सुराधिपचापमिन्द्रधनुस्तद्वच्चारु संलक्ष्यते । अत्रेन्द्रचापस्योर्ध्वत्वासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । अभूतोपमेति मतान्तरम् । तिरोहितविवक्षायां तूपमानस्य प्रसिद्धत्वादुपमैवेयम् ॥ ४९ ॥

दधति च विकसद्विचित्रकल्पद्रुमकुसुमैरभिगुम्फितानिवैताः ।
क्षणमलघुविलम्बिपिच्छदाम्नः शिखरशिखाः शिखिशेखरानमुष्य ॥

दधतीति । किञ्चेति चार्थः । अमुष्याद्रेरेताः शिखराणि शृङ्गाण्येव शिखाः केशपाश्यः । 'शिखा चूडा केशपाशी' इत्यमरः । विकसद्भिर्विचित्रैः नानावर्णैः कल्पद्रुमकुसुमैरभिगुम्फितान् ग्रथितानिव स्थितानित्युत्प्रेक्षा । अलघूनि विलम्बीनि लम्बमानानि च पिच्छान्येव दामानि स्रजो येषु तान् शिखिनः केकिन एव शेखरान् आपीडान् क्षणं दधतीव । 'शिखावलः शिखी केकी' इति 'शिखास्वापीडशेखरौ' इति चामरः । अत्र कुसुमगुम्फेनोत्प्रेक्षालिङ्गेन पिच्छादीनां दामादिरूपकसिद्धिस्तदुत्थापिता चोत्प्रेक्षेति सङ्करः । पुष्पिताग्रा वृत्तमुक्तम् ॥ ५० ॥

सवधूकाः सुखिनोऽस्मिन्ननवरतममन्दरागतामरसदृशः ।
नासेवन्ते रसवन्नवरतममन्दरागतामरसदृशः ॥ ५१ ॥

सवधूका इति । अस्मिन्नद्राववरे न भवन्तीत्यनवराः श्रेष्ठाः अनवरतमाः श्रेष्ठतमाश्च मन्दरागतैरमरैः सदृशः सरूपाश्च अनवरतममन्दरागतामरसदृशः अमन्दरागाण्यतिरक्तानि तामरसानि पङ्केरुहाणीव दृशो येषां ते अमन्दरागतामरसदृशः रक्तनेत्राः । 'पङ्केरुहं तामरसम्' इत्यमरः । सुखिनो भोगिनः सह वधूभिः सवधूकाः सन्तः । "तेन सहेति तुल्ययोगे" बहुव्रीहिः "नद्यृतश्च" इति कप् । रसवत्सानुरागम् । 'गुणे रागे द्रवे रसः' इत्यमरः । नवरतं नूतनसुरतं नासेवन्त इति न, किन्त्वासेवन्त एवेत्यर्थः । "सम्भाव्यनिषेधानिवर्त्तने द्वौ प्रति-

षेधौ'' इति वामनः । विशिष्टसुरतानां सेवनस्य सामान्यतः प्रसक्तेः । उपमालङ्कारः । गतेयमार्य्यागीतिः ॥ ५१ ॥

आच्छाद्य पुष्पपटमेष महान्तमन्त-
रावर्त्तिभिर्गृहकपोतशिरोधराभैः ।
स्वाङ्गानि धूमरुचिमागुरवीं दधानै-
धूपायतीव पटलैर्नवनीरदानाम् ॥ ५२ ॥

आच्छाद्येति । एषोऽद्रिर्महान्तं पुष्पाण्येव पट इति रूपकं तमाच्छाद्य अन्तः पटाभ्यन्तरे आवर्तिभिरभीक्ष्णं भ्रमद्भिः । ''बहुलमाभीक्ष्ण्ये'' इति णिनिः । गृहकपोतशिरोधराया गृहपारावतकण्ठस्याभेवाभा येषां तैरित्युपमा । 'पारावते कपोतः स्यात्, इति विश्वः । अगुरोः कालागुरोरिमामागुरवीम् । 'कालागुर्वगुरुः स्यात्' । इत्यमरः धूमरुचिं धूमकान्ति तत्सदृशीमित्यर्थः । अत एव निदर्शना । दधानैर्नवनीरदानां पटलैः स्वाङ्गानि धूपायतीव धूपैरिवाधिवासयतीवेत्युत्प्रेक्षा रूपकोपमानिदर्शनाभिरङ्गैः सङ्कीर्यते । ''धूप सन्तापे'' इति धातोः ''गुपूधूपविच्छिपणिपनिभ्य आयः'' इत्यायप्रत्ययः ॥ ५२ ॥

अन्योन्यव्यतिकरचारुभिर्विचित्रैरत्रस्यन्नवमणिजन्मभिर्मयूखैः ।
विस्मेरान्गगनसदः करोत्यमुष्मिन्नाकाशे रचितमभित्तिचित्रकर्म ॥

अन्योन्येति । अमुष्मिन्नद्रावन्योन्येषां व्यतिकरेण मिश्रणेन चारुभिः अत एव विचित्रैर्नानावर्णैरत्रस्यन्तः त्रासदोषेणादुष्यन्तः । 'त्रासो भीमणिदोषयोः' इति विश्वः । ''वा भ्राश'' इत्यादिना वैकल्पिकः श्यन्प्रत्ययः । तेभ्यो नवमणिभ्यो जन्म येषां तैर्मयूखैराकाशे रचितमभित्ति अकुड्यम् अनाधारमित्यर्थः । चित्रकर्म्म कर्तृ । गगनसदः खेचरान् विस्मेरान् विस्मयशीलान् करोति । ''नमिकम्पि'' इत्यादिना रप्रत्ययः । अत्रमणिमयूखेषु खे चित्रकर्म्मभ्रान्तिमतामेवाभित्तिचित्रकर्मेति अकारणकार्योत्पत्तिवर्णनात् भ्रान्तिमदलंङ्कारोत्थापिता विभावनेति सङ्करः । 'कारणेन विना कार्यस्योत्पत्तिः स्याद्विभावना' इति लक्षणात् । प्रहर्षिणी वृत्तम् ॥ ५३ ॥

समीरशिशिरः शिरःसु वसतां सतां जवनिका निकामसुखिनाम् ।
बिभर्त्ति जनयन्नयं मुदमपामपायधवला बलाहकततीः ॥ ५४ ॥

समीरेति । समीरेण मारुतेन शिशिरः शीतलः शिरःसु शिखरेषु वसतां निकामसुखिनां अत्यन्तसुखिनां सतां पुण्यवतां मुदञ्जनयन्नयमद्रिरपामम्भसामपायेनापगमेन धवला बलाहकततीर्मेघपंक्तीरेव जवनिकास्तिरस्करिणीर्बिभर्ति । अनावृतेष्वपि शिखरेषु क्रीडने मेघैरेवावरणतां सम्पाद्य मुदं जनयतीत्यर्थः । अत्र बलाहकततिष्वारोप्यमाणानां जवनिकानां मुदं जनयन्निति प्रकृतोपयोगिवर्णनात् परिणामालङ्कारः । 'आरोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणामः' इति लक्ष-

णात् । रूपके तूपरञ्जनमात्रमिति भेदः । जलोद्धतगतिर्वृत्तम् । ‘रसैर्जसजसा जलोद्धतगतिः’ इति लक्षणात् ॥ ५४ ॥

मैत्र्यादिचित्तपरिकर्म्मविदो विधाय क्लेशप्रहाणमिह लब्धसबीजयोगाः । ख्यातिं च सत्त्वपुरुषान्यतयाधिगम्य वाञ्छन्ति तामपि समाधिभृतो निरोद्धुम् ॥ ५५ ॥

मैत्रीति । इहाद्रौ समाधिं योगं बिभ्रतीति समाधिभृतो योगिनः मैत्री करुणा मुदिता उपेक्षेति चतस्रश्चित्तवृत्तयः । तत्र पुण्यकृत्सु मैत्री दुःखिषु करुणा सुखिषु मुदिता अनुमोदनं पापिषु उपेक्षा । मैत्री आदिर्येषां तानि चित्तस्य परिकर्म्माणि प्रसाधकानि शोधकानीत्यर्थः । तानि विन्दन्ति लभन्ते इति तद्विदः तद्भाजस्तैः । क्षीणान्तःकरणमला इत्यर्थः । अत एव क्लेशप्रहाणं विधाय । अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः पञ्च क्लेशाः । तत्रानित्येषु नित्यत्वाभिमानः अनात्मनि च देहेन्द्रियादावात्मधीरित्यादिविभ्रमोऽविद्या । अस्मिता अहङ्कारः । रागोऽभिमतविषयाभिलाषः । द्वेषोऽनभिमतेषु रोषः । अभिनिवेशः कार्य्याकार्य्येष्वाग्रहः । ते हि पुरुषं क्लिश्यन्तीति क्लेशाः क्लेशहेतवः । “पचाद्यच्” । तेषां प्रहाणं क्षयः । “कृत्यचः” इति णत्वम् । तद्विधाय क्लेशान्हित्वेत्यर्थः । अतो लब्धः सबीजः सावलम्बनो योगो यैस्ते लब्धसबीजयोगाः सन्तः । आलम्बनमेव व्यनक्ति । सत्त्वेति । सत्त्वपुरुषयोः प्रकृतिपुरुषयोरन्यतया अन्यत्वेन मिथो भिन्नत्वेन ख्यातिं ज्ञानं चाधिगम्य प्रकृतिपुरुषौ भिन्नाविति ज्ञात्वेत्यर्थः । प्रकृतिपुरुषयोर्विवेकाग्रहणात्संसारः । विवेकग्रहणान्मुक्तिरिति सांख्याः । अथ तां ख्यातिमपि । निरोद्धुं निवर्तयितुं वाञ्छन्ति । वृत्तिरूपां तां निवर्त्य स्वयम्प्रकाशतयैव स्थातुमिच्छन्तीत्यर्थः । प्रकृतावुपरतायां पुरुषस्वरूपेणावस्थानं मुक्तिरिति सांख्यसिद्धान्तः । न केवलं भोगभूरियं किन्तु मोक्षक्षेत्रमपीति भावः ॥ ५५ ॥

मरकतमयमेदिनीषु भानोस्तरुविटपान्तरपातिनो मयूखाः ।
अवनतशितिकण्ठकण्ठलक्ष्मीमिह दधति स्फुरिताणुरेणुजालाः ॥ ५६ ॥

मरकतेति । इहाद्रौ मरकतानां विकारा मरकतमय्यस्तासु मेदिनीषु । “स्त्रियाः पुंवत्” इत्यादिना पुंवद्भावः । तरूणां विटपाः पल्लवाः तेषामन्तरैरवकाशैः पतन्तीति तथोक्ताः । ‘विटपः पल्लवे षिङ्गे विस्तारे स्तम्भशाखयोः’ इति विश्वः । स्फुरितान्यणुरेणूनां सूक्ष्मरजसां जालानि येषु ते भानोर्मयूखाः अवनतस्य शितिकण्ठकण्ठस्य मयूरकन्धरायाः लक्ष्मीं दधतीति निदर्शनालङ्कारः । पुष्पिताग्रा वृत्तम् ॥ ५६ ॥

या बिभर्ति कलवल्लकीगुणस्वानमानमतिकालिमालया ।
नात्र कान्तमुपगीतया तया स्वानमा नमति कालिमालया ॥ ५७ ॥

येति । अत्राद्रावत्यन्तः कालिमा कार्ष्ण्यं यस्याः सा अतिकालिमा । अतिश्यामेत्यर्थः । न विद्यते लयो लयनं क्वचिदवस्थानं यस्याः सा अलया । भ्रमन्तीत्यर्थः। अत एव सस्वनेति भावः। या अलिमाला कलोऽव्यक्तमधुरः वल्लकीगुणस्वानस्य वीणातन्त्रीशब्दस्य मानमुपमानं बिभर्त्ति तन्त्रीवद्धनतीत्यर्थः । उपमालङ्कारः । उपगीतया समीपे गातुं प्रवृत्तयैव न तु पूर्वं गमयन्त्येवेति भावः । 'आदिकर्म्मणि क्तः' "कर्त्तरि च" इति क्तः । तया अलिमालया भृङ्गावल्या स्वानमासुखेनानमयितुमाक्रष्टुं शक्या । "ईषद्दुर्" इत्यादिना खल्प्रत्ययः । का वा स्त्री कान्तं प्रियं न नमति सर्वापि मानं विहाय कान्तं सद्यः प्रणमत्येव तथोद्दीपकत्वाद्गानस्येत्यर्थः । रथोद्धता वृत्तम् । 'रो नराविति रथोद्धता लगौ' इति लक्षणात् ॥ ५७ ॥

सायं शशाङ्ककिरणाहतचन्द्रकान्त-
निस्यन्दिनीरनिकरेण कृताभिषेकाः ।
अर्कोपलोल्लसितवह्निभिरह्नितप्ताः
तीव्रंमहाव्रतमिवात्र चरन्ति वप्राः ॥ ५८ ॥

सायमिति । इहाद्रौ वप्राः सानवः । 'वप्रोऽस्त्री सानुमानयोः' इत्यमरः । सायं रात्रौ शशाङ्ककिरणैराहतेभ्यश्चन्द्रकान्तेभ्यो निस्यन्दिना प्रस्राविणा नीरनिकरेण जलपूरेण कृताभिषेकाः कृतस्नाना अह्नि अर्कोपलेभ्यः सूर्यकान्तेभ्यः उल्लसितैरुत्थितैर्वह्निभिस्तप्ताः सन्तः तीव्रम् उग्रं दुश्चरं महाव्रतं महत्तपश्चरन्तीवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ५८ ॥

एतस्मिन्नधिकपयःश्रियं वहन्त्यः संक्षोभं पवनभुवा जवेन नीताः ।
वाल्मीकेररहितरामलक्ष्मणानां साधर्म्यं दधति गिरां महासरस्यः॥

एतस्मिन्निति । एतस्मिन्नद्रावधिकपयः श्रियमधिकां जलसमृद्धिं वहन्त्यः अन्यत्र तु अधिकाः कपयः सुग्रीवादयो वर्ण्यत्वेन यासु ताः अधिकपयः श्रियं गुणालङ्कारादिशोभां वहन्त्यः पवनाद्भवतीति पवनभूस्तेन पवनभुवा वायुजन्येन जवेन वेगेन संक्षोभं चलनं नीताः अन्यत्र तु जवेन जविना । 'जवो जविनि वेगे स्यात्' इति विश्वः । पवनभुवा हनुमता संक्षोभमौद्धत्यं नीता हनुमद्वेगवर्णनया प्रागल्भ्यं नीता इत्यर्थः।वाक्पक्षे सर्वत्र षष्ठ्या विपरिणामः कार्यः। महासरस्यो महासरांसि अरहिताववर्जितौ रामलक्ष्मणौ याभिस्तासाम् अन्यत्र तु रामो रमणः अरहितरामा अवियुक्तरामाः लक्ष्मणाः सारसयोषितो यासु ताः केचित्त्वरहितरामाः अवियुक्तस्त्रीकाः लक्ष्मणाः सारसा इति पुंपक्षिपरत्वेन व्याचक्षते तेषाम् 'हंसस्य योषिद्वरटा सारसस्य तु लक्ष्मणा' 'लक्ष्मणौषधिसारस्योः' इत्याद्यमरविश्वप्रकाशादिवाक्यगतनियतस्त्र्यर्थताविरोधः । तासां वाल्मीकेर्गिरां साधर्म्यं सादृश्यं दधति । अत्र पवनभुवा जवेनेत्यत्रैकवृन्तावलम्बिफलद्वयवदभङ्गैकपादगतत्वेनार्थद्वयप्रतीतेरर्थश्लेषः । अन्यत्र पदभङ्गेनार्थद्वयप्रतीतेर्जतुकाष्ठवच्छब्दयोरेव मिथः श्लिष्टत्वाच्छब्दश्लेष इत्युभयसाहित्यादुभयश्लेषोऽयं प्रकृताप्रकृतगोचरः । उपमा त्वङ्गमिति सङ्करः ॥ ५९ ॥

इह मुहुर्मुदितैः कलभै रवः प्रतिदिशं क्रियते कलभैरवः।
स्फुरति चानुवनं चमरीचयः कनकरत्नभुवां च मरीचयः॥ ६०॥

इहेति। इहाद्रौ मुदितैरिच्छाविहारसन्तुष्टैः कलभैः करिपोतैः। 'कलभः करिशावकः' इत्यमरः। दिशि दिशि प्रतिदिशम्। याथार्थेऽव्ययीभावः "अव्ययीभावे शरत्प्रभृतिभ्यः" इति समासान्तोऽच्प्रत्ययः। कलश्चासौ भैरवश्च कलभैरवो मधुरभीषणः। विशेषणयोरपि कुपाणिखञ्जवदैच्छिकोपसर्जनत्वविवक्षया विशेषणसमासः। रवो बृंहणध्वनिः मुहुः क्रियते अनुवनं वने वने चमरीचयः चमरीमृगसंघः स्फुरति। किञ्च कनकरत्नानां या भुवस्तासां मरीचयः किरणाश्च स्फुरन्ति। समृद्धिमद्वस्तुवर्णनादुदात्तालङ्कारे यमकस्याभ्युच्चयः॥ ६०॥

त्वक्साररन्ध्रपरिपूरणलब्धगीतिरस्मिन्नसौ मृदितपक्ष्मलरल्लकाङ्गः।
कस्तूरिकामृगविमर्दसुगन्धिरेति रागीव सक्तिमधिकां विषयेषु वायुः॥

त्वगिति। अस्मिन्नद्रौ त्वचि सारो येषां ते त्वक्सारा वंशाः। 'वंशे त्वक्सारकर्म्मारत्वचिसारतृणध्वजाः' इत्यमरः। तेषां रन्ध्राणि तेषां परिपूरणेन ध्मापनेन लब्धा गीतिर्गानसुखं येन सः मृदितानि संमृष्टानि पक्ष्मलानि लोमशानि रल्लकानां कम्बलमृगाणां कम्बलानां वाङ्गानि शरीराणि येन सः। 'रल्लकः कम्बलमृगे कम्बले परिकीर्तितः' इति वैजयन्ती। एतेन स्पर्शसुखमुक्तम्। कस्तूरिकामृगाणां विमर्देन संघर्षेण सुगन्धिः शोभनगन्धः। यद्यपि 'गन्धस्येत्त्वे तदेकान्तग्रहणं कर्त्तव्यम्' इत्युक्तं तथापि निरंकुशाः कवय इत्यपर्यनुयोगः। असावेवंभूतो वायू रागीव कामीव विषयेषु प्रदेशेषु च। 'विषयः स्यादिन्द्रियार्थे देशे जनपदेऽपि च' इति विश्वः। अधिकं सक्तिं व्यासक्तिमिति गच्छति॥ ६१

प्रीत्यै यूनां व्यवहिततपनाः प्रौढध्वान्तं दिनमिह जलदाः।
दोषामन्यं विदधति सुरतक्रीडायासश्रमशमपटवः॥ ६२॥

प्रीत्याइति। इहाद्रौ युवतयश्च युवानश्च तेषां यूनाम्। "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः। प्रीत्यै व्यवहिततपनाः तिरोहितार्काः अत एव सुरतान्येव क्रीडास्ताभिर्य आयासो व्यायामस्तेन यः श्रमः खेदः। 'श्रमः खेदोऽध्वरत्यादेः' इति लक्षणात्। तस्य शमे वारणे पटवः समर्थाः जलदाः प्रौढध्वान्तं मेघावरणाद्गाढान्धकारं दिनं दिवसं दोषा रात्रिमात्मानं मन्यत इति दोषामन्यं रात्रिमानिन विदधति मेघावरणमहिम्ना दिवसः स्वयमप्यात्मानं रात्रिं मन्यते किमुतान्य इत्यर्थः। दोषेत्यव्ययं तदुपपदान्मन्यतेर्धातोः "आत्ममाने खश् च" इति खश् प्रत्ययः। इह यूनां दोषावद्दिवापि विस्रम्भं विहाराः सम्भवन्तीति भावः। भ्रमरविलसितं वृत्तम्। 'म्भौ न्लौ गः स्याद्भ्रमरविलसितम्' इति लक्षणात्॥ ६२॥

भग्नो निवासोऽयमिहास्य पुष्पैः सदानतो येन विषाणिनागः।
तीव्राणि तेनोज्झति कोपितोऽसौ सदानतोयेन विषाणि नागः ६३

भग्न इति । इहाद्रावस्य नागस्य निवासः आश्रयः सदा पुष्पैरानतो नम्रोऽयं न गच्छतीत्यगो वृक्षः दानतोयैर्मदोदकैः सह वर्त्तते यस्तेन सदानतोयेन मत्तेनेत्यर्थः । येन विषाणिना दन्तिना भग्नस्तेन विषाणिना कोपितः कोपम्प्रापितः असौ नागः सर्पस्तीव्राणि विषाणि गरलान्युज्झति वमति । परप्रतीकाराक्षमस्य क्रोधः स्वाश्रयमेव व्याहन्तीति भावः ॥ ६३ ॥

प्रालेयशीतमचलेश्वरमीश्वरोऽपि सान्द्रेभचर्म्मवसनावरणेऽधिशेते । सर्वर्तुनिर्वृतिकरे निवसन्नुपैति न द्वन्द्वदुःखमिह किञ्चिदकिञ्चनोऽपि ॥ ६४ ॥

प्रालेयेति । ईश्वरः शिवोऽपि किमुतान्य इति भावः । सान्द्रं यदिभचर्म तदेव वसनं तदेवावरणं छादनं यस्य सः तथा सन्नत्वनावरणो नापि शिथिलावरण, इति भावः । प्रलयादागतं प्रालेयं हिमम् । "तत आगतः" इत्यणि, "केकयमित्रयुप्रलयानां यादेरियः" इतियशब्दस्येयादेशः । तेन शीतं शीतलमचलेश्वरं हिमवन्तमधिशेते तस्मिन् शेत इत्यर्थः । "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति कर्म्मत्वम् । सर्वर्तुभिर्निर्वृतिकरे सदा सुखकरे इहाद्रौ निवसन् पुनर्नास्ति किञ्चनास्येत्यकिञ्चनो निःस्वोऽपि । उच्चावचेत्यादिना मयूरव्यंसकादिषु निपातनात्तत्पुरुषः । किञ्चिदल्पमपि द्वन्द्वदुःखं शीतोष्णदुःखं नोपैति नित्यं सन्निहितानामृतूनामन्योन्यदोषनिवारकत्वादिति भावः । 'द्वन्द्वं युग्महिमोष्णादि मिथुनं कलहो रहः' इति वैजयन्ती । अत्रोपमानात् हिमाचलादुपमेयस्याधिक्यवर्णनाद्व्यतिरेकः ॥ ६४ ॥

नवनगवनलेखाश्याममध्याभिराभिः स्फटिककटकभूभिर्नाटयत्येष शैलः । अहिपरिकरभाजो भास्मनैरङ्गरागैरधिगतधवलिम्नः शूलपाणेरभिख्याम् ॥ ६५ ॥

नवेति । एष शैलो रैवतको नवया नगवनलेखया तरुवनपङ्क्त्या श्यामो मध्यो मध्यभागो यासां ताभिराभिः स्फटिकानां कटकभूभिः तटप्रदेशैः करणैरहिरेव परिकरो गात्रिकाबन्धस्तं भजतीति तस्य अहिपरिकरभाजः 'भवेत्परिकरो व्राते पर्यङ्कपरिवारयोः । प्रगाढे गात्रिकाबन्धे विवेकारम्भयोरपि' इति विश्वः । "भजो ण्विः" । भास्मनैः भस्ममयैः । वैकारिकोऽण् प्रत्ययः । "अन्" इति प्रकृतिभावात् "नस्तद्धिते" इति टिलोपो न । अङ्गरागैरनुलेपनैरधिगतधवलिम्नः प्राप्तधावल्यस्य शूलं पाणौ यस्य तस्य शूलपाणेरीश्वरस्य । "प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवतः" इति पाणिशब्दस्य परनिपातः । अभिख्यां शोभाम् । 'अभिख्या नामशोभयोः' इत्यमरः । "आतश्चोपसर्गे" इत्यङ् प्रत्ययः । नाटयत्यनुकरोति । निदर्शनालङ्कारः । मालिनी वृत्तमेतत् ॥ ६५ ॥

दधद्भिरभितस्तटौ विकचवारिजाम्बू नदैर्विनोदितदिनक्लमाः कृतरुचश्च जाम्बूनदैः । निषेव्य मधु माधवा रसवदत्र कादम्बरं हरन्ति रतये रहः प्रियतमाङ्ककादम्बरम् ॥ ६६ ॥

दधद्भिरिति । अत्रादौ माधवस्य इमे माधवाः यादवाः विकचानि वारिजानि येषु तान्यम्बूनि ययोस्तौ विकचवारिजाम्बू अभित उभयतस्तटौ दधद्भिः नदैः अम्बुप्रवाहैः प्राक्स्रोतसो नद्यः प्रत्यक्स्रोतसो नदाः नर्मदां विनेत्याहुः । विनोदितो दिनक्रमो येषां ते विहारापनीताह्निकसन्तापा इत्यर्थः । किञ्च जाम्बूनदस्य विकारैर्जाम्बूनदैः कनकभूषणैः कृतरुचो जनितशोभाः सन्तः रसवत् स्वादवत् । 'रसो गन्धे रसे स्वादे' इति विश्वः । कादम्ब इक्षुः । 'कादम्बः कलहंसेक्ष्वोः' इति विश्वः । कादम्बं राति रलयोरभेदाल्लाति प्रकृतित्वेनादत्त इति कादम्बरमैक्षवम् । 'पानसं द्राक्षमाधूकं खार्जूरं तालमैक्षवम्' इति स्मरणात् । "आतोऽनुपसर्गे कः" । मधु मद्यम् । एवञ्च मधुकादम्बरशब्दयोः सामान्यविशेषपरत्वादपौनरुक्त्यम् । निषेव्य पीत्वा । क्षत्रियाणां पैष्ट्या एव निषेधादिति भावः । रतये सुरतार्थं रहः प्रियतमानां प्रेयसीनामङ्गान्येवाङ्कपात्रात्कादम्बरं वक्त्रं हरन्ति । यादवाश्चेह मधुपानरतोत्सवैर्विस्रब्धं विहरन्तीति भावः । पृथ्वी वृत्तम् । 'जसौ जसयला वसुग्रहयतिश्च पृथ्वी गुरुः' इति लक्षणात् ॥ ६६ ॥

दर्प्पणनिर्म्मलासु पतिते घनतिमिरमुषि ज्योतिषि रौप्यभि-
त्तिषु पुरः प्रतिफलति मुहुः । व्रीडमसम्मुखोऽपि रमणैरपहृ-
तवसनाः काञ्चनकन्दरासु तरुणीरिह नयति रविः ॥ ६७ ॥

दर्प्पणेति । इहाद्रौ रविर्दर्प्पणनिर्मलासु पुरः रौप्याभित्तिषु । काञ्चनकन्दराग्रवर्तिरजतसानुषु पतिते संक्रान्ते घनं सान्द्रं यत्तिमिरं तन्मुष्णाति हरतीति तन्मुट् । क्विप् । तस्मिन् ज्योतिषि स्वतेजसि काञ्चनकन्दरासु मुहुः प्रतिफलति सम्मूर्च्छति सति रमणैरपहृतवसनास्तरुणीरसंमुखोऽपि कन्दरानभिमुखोऽपि व्रीडं त्रपाम् । यद्यपि "गुरोश्च हलः" इति स्त्रियामप्रत्ययः ।अत एव 'मन्दाक्षं ह्रीस्त्रपा व्रीडा' इत्यमरः । तथापि तत्र स्त्रीत्वाविवक्षायां बाहुलकत्वान्नपुंसकत्वं च । अत एवाविधौ गुरोः स्त्रियां बहुलविवक्षेति वामनः । नयति प्रापयति । नीवह्योर्हरतेश्चैवेति द्विकर्म्मकता । यस्मिन् सुवर्णकन्दरासु क्रीडार्थं प्रविष्टाः स्त्रियोऽन्धकार इति कृत्वा पुरुषैरपहृतवस्त्राः सत्यः पुरः स्थितरौप्यभित्तितेजसामन्तः प्रतिबिम्बवत्प्रकाशे सति सलज्जा इति भावः । अत्र काञ्चनकन्दराणामसंमुखार्कज्योतिः प्रतिफलनासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । वंशपत्रपतितं वृत्तम् । 'दिङ्मुनि वंशपत्रपतितं भरनभनलगैः' इति लक्षणात् ॥ ६७ ॥

अनुकृतशिखरौघश्रीभिरभ्यागतेऽसौ त्वयि सरभसमभ्युतिष्ठ-
तीवाद्रिरुच्चैः । द्रुतमरुदुपनुन्नैरुन्नमद्भिः सहेलं हलधरपरिधान-
श्यामलैरम्बुवाहैः ॥ ६८ ॥

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये
रैवतकवर्णनं नाम चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

अनुकृतेति । असावुच्चैरुन्नतोऽद्रिः रैवतकः त्वयि अभ्यागते सति अनुकृता शिखरौघाणां श्रीर्यैस्तैस्तथोक्तैः । शिखरौघभ्रमकारिभिरिति भावः । अत एवात्र श्रीरिव श्रीरिति निदर्शनया भ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यते। द्रुतमरुता शीघ्रमारुतेनोपनुन्नैः प्रेरितैः अतएव सहेलं सलीलमुन्नमद्भिः उत्पतद्भिः धरतीति धरः । पचाद्यच् । हलस्य धरो हलधरो बलभद्रः तस्य परिधानानि अम्बराणि तद्वत् श्यामलैः श्यामैरम्बुवाहैः निमित्तेन सरभसमभ्युत्तिष्ठतीव प्रत्युत्थानं करोतीवेति क्रियानिमित्ता क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा विशिष्टमेघोन्नमनक्रियया प्रत्युत्थानक्रियोत्प्रेक्षणात् सा चोक्तनिदर्शनानुप्राणितेति सङ्करः । शाब्दस्तु वृत्त्यनुप्रासः । मालिनी वृत्तम् ॥ ६८ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

पञ्चमः सर्गः ।

इत्थं गिरः प्रियतमा इव सोऽव्यलीकाः शुश्राव सूततनयस्य
तदा व्यलीकाः । रन्तुं निरन्तरमियेष ततोऽवसाने तासां गिरौ
च वनराजिपटं वसाने ॥ १ ॥

इत्थमिति । स हरिरित्थमनेन प्रकारेण “इदमस्थमुः” इति थमुप्रत्ययः । अव्यलीकाः अप्रियरहिताः । ‘व्यलीकं त्वप्रियेऽनृते’ इत्यमरः । प्रियतमाः प्रेयस्य इव स्थिताः । कान्तासंमिता इत्यर्थः । व्यलीका विगतानृताः सत्याः सूततनयस्य सारथिकुमारस्य दारुकस्य गिरः तदा शुश्राव। ततः श्रवणानन्तरं तासां गिरामवसाने समाप्तौ निरन्तरं नीरन्ध्रं वनराजिरेव पटस्तं वसाने आच्छादयति । “वस आच्छादने” इति धातोः कर्त्तरि लटः शानजादेशः । गिरौ रैवतकाद्रौ रन्तुं क्रीडितुमियेष तत्र वसतिं कर्तुमिच्छति स्मेत्यर्थः । उपमायमकयोः संसृष्टिः । सर्गेऽस्मिन् वसन्ततिलका वृत्तम् । ‘उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौ गः’ इति ॥ १ ॥

तं स द्विपेन्द्रतुलितातुलतुङ्गशृङ्गमभ्युल्लसत्कदलिकावनरा
जिमुच्चैः । विस्ताररुद्धवसुधोऽन्वचलश्चचाल लक्ष्मीं दधत्प्र-
तिगिरेरलघुर्बलौघः ॥ २ ॥

तमिति । कदल्य एव कदलिकाः वैजयन्त्यो रम्भातरवश्च । ‘कदली वैजयन्त्यां च रम्भायां हरिणान्तरे’ इति विश्वः । अभ्युल्लसन्त्यः कदल्यो वैजयन्त्यो वनराजय इव यस्य सः। अन्यत्र रम्भावनपङ्क्त्यो यस्य तमिति योज्यम् । उच्चैरुन्नतः विस्तारेण रुद्धवसुधः व्याप्तभूमिः अत एव प्रतिगिरेर्लक्ष्मीं दधत् स्वयमप्यन्यो गिरिरिव स्थित इत्यर्थः । अलघुर्महान् स बलौघः सेनासङ्घः द्विपेन्द्रैस्तुलितान्यतुलान्यप्रतिमानि द्विपेन्द्रव्यतिरिक्तप्रतिमारहितानि उत्तुङ्गशृङ्गाणि यस्य

तं तथोक्तमन्वचलं रैवतकमनुचचाल तं प्रति ययावित्यर्थः । "अनुर्लक्षणे" इति कर्मप्रवचनीयत्वात्तद्योगे द्वितीया । अत्र प्रतिगिरेः कस्यचिदप्रसिद्धत्वात् गिरिधर्मयोगी बलौघः प्रतिगिरेर्लक्ष्मीमिव लक्ष्मीं दधातीति निदर्शनामुखेन प्रतियोगित्वेनोत्प्रेक्ष्यते इत्युत्प्रेक्ष्यते इत्युत्प्रेक्षैवेयं श्लेषानुप्राणितेति सङ्करः ॥ २ ॥

भास्वत्करव्यतिकरोल्लसिताम्बरान्ताः
सापत्रपा इव महाजनदर्शनेन ॥
संविव्युरम्बरविकाशि चमूसमुत्थं
पृथ्वीरजः करभकण्ठकडारमाशाः ॥ ३ ॥

भास्वदिति । आशा दिशो भास्वत्करव्यतिकरेण सूर्य्यांशुव्याप्त्या उल्लसिताम्बरान्ताः प्रकाशिताकाशदेशाः । अन्यत्र भास्वान् भास्वरः अभिरूपः । 'भास्वान्भास्वरसूर्ययोः' इति विश्वः । तस्य हस्तस्य स्पर्शनेन उल्लसिताम्बरान्ताः स्रस्तवस्त्राञ्चलाः । अत एव महाजनदर्शनेन सापत्रपा इव । 'लज्जा सापत्रपान्यतः' इत्यमरः । अम्बरविकाशि व्योमव्यापि वासश्शोभि च । 'अम्बरं व्योमवाससोः' इति विश्वः । चमूषु समुत्थं करभ उष्ट्रपोतः । 'उष्ट्रे क्रमेलकमयमहाङ्गाः करभः शिशुः' इत्यमरः। तस्य कण्ठ इव कडारं कपिशम् । 'कडारः कपिशः पिङ्गः' इत्यमरः। पृथ्वीरजः संविव्युः संवव्रुराच्छादयामासुरित्यर्थः। "वेञ्" संवरणे लिट् कित्त्वात्सम्प्रसारणे द्विर्भावः, "एरनेकाच" इत्यादिना यणादेशः।स्त्रियो वस्त्रापहारे लज्जया यत्किञ्चिदाच्छादयन्तीति भावः । अत्राचेतनास्वाशासु श्लिष्टविशेषणमहिम्ना स्त्रीप्रतीतौ तदभेदाध्यवसायेन संव्यानव्यवहारसमारोपात्समासोक्तिः । सा च सापत्रपत्वोत्प्रेक्षानुप्राणितेति सङ्करः ॥ ३ ॥

आवर्त्तिनः शुभफलप्रदशुक्तियुक्ताः सम्पन्नदेवमणयो भृतरन्ध्रभागाः।
अश्वाःप्यधुर्वसुमतीमतिरोचमानास्तूर्णं पयोधय इवोर्म्मिभिरापतन्तः

आवर्त्तिन इति । आवर्त्तिनः दशावर्त्तवन्तः । "प्रशंसायाम्" इति णिनिः । ते च 'द्वावुरस्यौ शिरस्यौ द्वौ द्वौ द्वौ रन्ध्रोपरन्ध्रयोः । एको भाले ह्यपाने च दशावर्त्ता ध्रुवाः स्मृताः' इत्युक्ता दश ध्रुवाख्या विवक्षिताः । अन्येषामनन्तरमेव पृथगभिधानात् । अन्यत्र तु जलभ्रमवन्तः । 'स्यादावर्तोम्भसां भ्रमः' इत्यमरः । रोमसंस्थाने तु तत्साम्याद्व्यपदेशः । तदुक्तम् । 'आवर्त्तसाम्यादावर्त्तो रोमसंस्थानमङ्गिनाम्' इति । शुभफलानि राज्यलाभादीनि प्रददतीति शुभफलप्रदाः । "प्रे दाज्ञः" इति कः । ताभिः शुक्तिभिः संस्थानैरावर्तविशेषैर्युक्ताः । तदुक्तम् । 'वक्षःस्थाः शुक्तयस्तिस्र ऊर्ध्वरोमा जयावहाः' इति । अन्यत्र शुभफलानि मुक्ताफलानि तत्प्रदाः शुक्तयो मुक्तास्फोटाः ताभिर्युक्ताः । 'मुक्तास्फोटे हयावर्ते शुक्तिः शङ्खकपालयोः' इति यादवः । सम्पन्नाः समग्राः देवमणयो निगालावर्त्ताः कौस्तुभादिदिव्यमणयश्च येषां ते 'आवर्तो रोमजो देवमणिस्त्वेष निगालजः ' निगालस्तु गलोद्देशे सक्तत्' इति वैजयन्ती । भृताः पूर्णा रन्ध्रभागाः

पार्श्वदेशा निम्नप्रदेशाश्च येषां ते । अतिशयिता रोचमानाः कण्ठावर्त्ता येषां ते अतिरोचमानाः । 'कण्ठजो रोचमानश्च स्वाम्यसौभाग्यवर्द्धनः' इति वैजयन्ती । अन्यत्र तु अत्यन्तं दीप्यमाना इत्यर्थः। ऊर्मिभिर्गतिविशेषैर्वीचिभिश्च पतन्तः आधावन्तः'पङ्क्तीकृतानामश्वानां नमनोन्नमनाकृतिः। अतिवेगसमायुक्ता गतिरूर्म्मिरुदाहृता' इति वैजयन्ती । ईदृशोऽश्वाः पयोधय इव तूर्णं वसुमतीं प्यधुः छादयन्तिस्म। 'अपिधानतिरोधानपिधानाच्छादनानि च' इत्यमरः । "अपिपूर्वाद्धातेर्लुङ्" "वष्टि भागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः' इत्यकारलोपः एकनालावलम्बिफलद्वयवदेकशब्देनार्थद्वय-प्रतीतेरर्थश्लेषोऽयं प्रकृताप्रकृतगोचरः उपमा त्वङ्गमिति सङ्करः ॥ ४ ॥

आरक्षमग्नमवमत्य सृणिं शितात्रमेकः पलायत जवेन कृता-
र्त्तनादः । अन्यः पुनर्मुहुरुदप्लुवतास्तभारमन्योन्यतः पथि
बताबिभितामिभोष्ट्रौ ॥ ५ ॥

आरक्षेति । पथि मार्गे इभोष्ट्रावन्योन्यतः अन्योन्यस्मादबिभितां भीतवन्तौ । "ञि भी भये" लङ् "भियोऽन्यतरस्याम्" इतीत्वम् । बतेत्यनयोरपि भीतिरिति खेदेऽतिविस्मये वा । 'खेदानुकम्पासन्तोषविस्मयामन्त्रणे वत' इत्यमरः। तत्र लिङ्गमाह । एक इभ आरक्षः कुम्भयो-रधःप्रदेशस्तत्र मग्नं प्रविष्टं शिताग्रं तीक्ष्णमुखं सृणिमंकुशं 'अंकुशोऽस्त्री सृणिर्द्वयोः' इत्यमरः । अवमत्यावधूय कृत आर्त्तनादो येन सः अतिकरुणं क्रन्दन्नित्यर्थः । जवेन पलायत पलायितवान् । परापूर्वादयतेर्लङ् " उपसर्गस्यायतौ " इति रेफस्य लत्वम् । अन्यः पुनरुष्ट्रस्तु अस्तभारं निरस्तभारं यथा तथा मुहुरुदप्लवत उत्प्लवितवान् । "प्लुगतौ" इति लङ् । स्वभावोक्तिः ॥ ५ ॥

आयस्तमैक्षत जनश्चटुलाग्रपादं गच्छन्तमुच्चलितचामरचारु-
मश्वम् । नागं पुनर्मृदु सलीलनिमीलिताक्षं सर्वः प्रियः खलु
भवत्यनुरूपचेष्टः ॥ ६ ॥

आयस्तामिति । जनश्चटुलाग्रपादं चञ्चलपूर्वचरणं यथा तथा गच्छन्तं शीघ्रं धावन्तमित्यर्थः । उच्चलितैः उल्लसितैश्चामरैश्चारुमश्वमायस्तं सयत्नमाहृतं यथा तथा "यसु प्रयत्ने" कर्त्तरिक्तः क्लान्तं क्रियाविशेषणम् । ऐक्षत ईक्षितवान् । ईक्षतेर्लङ् " आडजादीनाम्" इत्याट् "आटश्च"इति वृद्धिः। नागं पुनर्गजं तं सलीलं निमीलिते अक्षिणी यस्मिन् कर्म्मणि तत् "बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात्षच्" । मृदु मन्दं गच्छन्तमायस्तमैक्षत । कथं शीघ्रमन्दयोस्तुल्यदृष्टिरत आह सर्वः प्राणी अनुरूपचेष्टः स्वजात्युचितव्यापारः सन् प्रीणातीति प्रियः प्रीतिकरो भवति खलु । "इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः" इति कः प्रत्ययः । अर्थान्तरन्यासः ॥ ६ ॥

त्रस्तः समस्तजनहासकरः करेणोस्तावत्खरः प्रखरमुल्ललया-
ञ्चकार । यावच्चलासनविलोलनितम्बबिम्बविस्रस्तवस्त्रमवरो-
धवधूः पपात ॥ ७ ॥

त्रस्त इति । करेणोरिभ्याः 'करेणुरिभ्यां स्त्री नेभे' इत्यमरः । "भीत्रार्थानां भयहेतुः" इत्यपादानत्वम् । त्रस्तो भीतः खरो गर्दभः समस्तजनस्य हासं करोतीति तत्करः सन् "कृञो हेतु" इत्यादिना टप्रत्ययः । तावत्तदवधि प्रखरं भृशमुल्ललयाञ्चकार उत्पपात यावत् चलात् स्थानचलितादासनात् पल्ययनात् विलोलोऽपसृतस्तस्मान्नितम्बबिम्बाद्विस्रस्तं वस्त्रं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा अवरोधवधूः पपात । स्वभावोक्तिः ॥ ७ ॥

शैलोपशल्यनिपतद्रथनेमिधारानिष्पिष्टनिष्ठुरशिलातलचूर्णगर्भाः । भूरेणवो नभसि नद्धपयोदचक्राश्चक्रीवदङ्गरुहधूम्ररुचो विसस्रुः ॥ ८ ॥

शैलेति । शैलस्य रैवतकाद्रेरुपशल्यं प्रान्तम्। यद्यपि 'ग्रामान्त उपशल्यं स्यात्' इत्यमरः तथापि उपचाराददोषः । तत्र निपततां धावतां रथानां नेमयश्चक्रान्ताः । 'चक्रं रथाङ्गं तस्यान्ते नेमिः स्त्री स्यात्प्रधिः पुमान्' इत्यमरः । तासां धाराभिः निष्पिष्टानां चूर्णितानां निष्ठुरशिलातलानां चूर्णो गर्भे येषां ते तथोक्ताः।नभसि नद्धानि पयोदचक्राणि पयोदाकारमण्डलानि यैस्ते। चक्रवद्भ्रमणमस्यास्तीति चक्रीवान् गर्दभः । 'चक्रीवन्तस्तु बालेया रासभा गर्दभाः खराः' इत्यमरः। "आसन्दीवदष्ठीवच्चक्रीवत्" इत्यादिना साधुः तस्याङ्गरुहाणि रोमाणि तद्वत् धूम्ररुचः कृष्णलोहितवर्णाः । 'धूम्रधूमलौ कृष्णलोहिते' इत्यमरः । भूरेणवो विसस्रुः प्रसृताः ॥ ८ ॥

उद्यत्कृशानुशकलेषु खुराभिघाताद्भूमीसमायतशिलाफलकाचितेषु । पर्य्यन्तवर्त्मसु विचक्रमिरे महाश्वाः शैलस्य दर्दुरपुटानिव वादयन्तः ॥ ९ ॥

उद्यदिति । खुराः शफानि । 'शफं क्लीबे खुरः पुमान्' इत्यमरः । तेषामभिघातादुद्यन्तः कृशानुशकलाः स्फुलिङ्गाः येभ्यस्तेषु । टङ्कप्रायाः खुरा इति भावः । भूम्यां समानि समतलानि आयतानि च यानि शिलाःफलकानीव शिलाफलकानितैराचितेष्वास्तृतेषु शैलस्य पर्यन्तवर्त्मसु प्रान्तमार्गेषु महाश्वा दर्दुराणां वाद्यविशेषाणां पुटान्मुखानि वादयन्त इव विचक्रमिरे जग्मुः । पादन्यासैः तादृशं शब्दमकुर्वन्नित्यर्थः । "वेः पादविहरणे" इत्यात्मनेपदम् । "दर्दुरस्तोयदे भेके वाद्यभाण्डाद्रिभेदयोः' इत्यमरः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ९ ॥

तेजोनिरोधसमतावहितेन यन्त्रा सम्यक्कशात्रयविचारवता नियुक्तः । आरट्टजश्चटुलनिष्ठुरपातमुच्चैश्चित्रं चकार पदमर्द्धपुलायितेन ॥ १० ॥

तेज इति । तेजोनाम दर्पापरनामा सत्त्वगुणविकारः प्रकाशको अन्तःसारविशेषः । यथाह भोजराजः 'तेजो निसर्गजं सत्त्वं वाजिनां स्फुरणं रजः । क्रोधस्तम इति ज्ञेयास्त्रयोऽपि सहजा

गुणाः'इति । तच्च द्विविधं सततोत्थितं भयोत्थितं चेति । यथाह स एव "धारासु योजितानां च निसर्गात्प्रेरणं विना । अविच्छिन्नमिवाभाति तत्तेजः सततोत्थितम् । कशापादादिघातैर्यत्साध्वसात्स्फुरितं तु तत्"इति।अत्र तेजःशब्देन तत्कार्यं वेगो लक्ष्यते।तथा च तेजसि वेगे निरोधे तन्निवारणे समतायां वेगसाम्ये चावहितेन वल्गाविभागकुशलेनेत्यर्थः कशा ताडिनी। 'अश्वादेस्ताडिनी कशा' इत्यमरः। अत्र कशाः कशाघातास्तासां त्रयमुत्तममध्यमाधमेषु यथासंख्यं मृदुसमानिष्ठुरसकृद्द्वित्रिरूपं त्रितयं तस्य विचारः । एतेषु निमित्तेषु अङ्गेष्वेवं ताड्य इति विमर्षः तद्वता तज्ज्ञेन । यथाह भोजः । "मृदुनैकेन घातेन दण्डकालेषु ताडयेत् । तीक्ष्णं मध्यं पुनर्द्वाभ्यां जघन्यं निष्ठुरैस्त्रिभिः । उपवेशेऽथ निद्रायां स्खलिते दुष्टचेष्टिते। वडवालोकनौत्सुक्ये बहुगर्वितहेषिते। सन्त्रासे च दुरुत्थाने विमार्गगमने भये । शिक्षात्यागस्य समये सञ्जाते चित्तविभ्रमे । दण्डः प्रयोज्यो वाहानां कालेषु द्वादशस्वपि । ग्रीवायां भीतमाहन्यात् त्रस्तश्चैव च वाजिनम् । विभ्रान्तचित्तमधरे त्यक्तशिक्षं च ताडयेत् । प्रहेषितं स्कन्धबाह्वोर्वडवालोकिनं तथा । उपवेशे च निद्रायां कटिदेशे च ताडयेत् ।दुश्चेष्टितं मुखे हन्यादुन्मार्गप्रस्थितं तथा । जघने स्खलितं हन्यान्नेत्रमार्गे दुरुत्थितम् । यः कुण्ठप्रकृतिर्वाजी तंसर्वत्रैव ताडयेत्" इति । एवम्भूतेन यन्त्रा सादिना सम्यग्यथाशास्त्रं नियुक्त ईरितः उच्चैरुन्नतः आरट्टोऽश्वयोनिदेशविशेषः तज्जोऽश्व आरट्टजः। विशेषणमात्रप्रयोगे सागराम्बरादिवत्तावतैव विशेष्यप्रतीतेरित्याह वामनः । विशेषणप्रयोगो विशेष्यप्रतिपत्ताविति । चटुलश्चपलो निष्ठुरः । परुषश्च पातः प्रक्षेपो यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । अर्द्धपुलायितेन मण्डलगतिविशेषेण चित्रमद्भुतं पदं पदक्रमं चकार 'शतार्द्धार्द्धक्रमादूनैर्मण्डलायितवल्गितैः । उन्मुखस्याश्वमुख्यस्य गतिरर्द्धपुलायितम् इति लक्षणात् । पुला नाम प्लुताद्यनेकापरनामा हयानां गतिविशेषः । तदुक्तं हयलीलावत्याम् 'प्लुतां प्लवङ्गितामाहुर्या धारा पुलनाभिधा। पुनरेनां रलोपान्तां पुलामित्याह देशिकः' तल्लक्षणश्च तत्रैवोक्तम् । 'क्षिपति समविशेषानुत्क्षिपत्यग्रपादान्प्रसरति पुरतोऽश्वः साथ धारा पुलाख्या। विलसति समपादोत्क्षेपणाकुञ्चनानां करुणमिह गतिज्ञाः प्राहुरन्ये पुलाख्याम्'इति । 'पार्ष्णिप्रधानं प्रविधाय रागाद्वल्गां श्लथीकृत्य वहेत्पुलाख्याम्' इत्यादि । पुलाख्यया अयितं गतिः पुलायितं "अय गतौ" भावे क्तः । तच्छतार्धेत्याद्युक्तरीत्या अनुष्ठितमर्द्धपुलायितमित्यलमतिविस्तरेण १०

नीहारजालमलिनः पुनरुक्तसान्द्राः कुर्वन्वधूजनविलोचनपक्ष्ममालाः क्षुण्णः क्षणं यदुबलैर्दिवमाततांसुः पांसुर्दिशांसु स्वमतुत्थयदुत्थितोद्रेः ॥ ११ ॥

नीहारेति । नीहारजालवत् तुहिनव्यूहवन्मलिनः वधूजनविलोचनानां पक्ष्ममालाः पुनरुक्तसान्द्राः द्विगुणसान्द्राः कुर्वन् स्वभावतोऽपि सान्द्रत्वादिति भावः । "मयूरव्यंसकादित्वाद्विस्पष्टपटुवत्समासः" । क्षणं यदूनां बलैः सैन्यैः क्षुण्णः अद्रेरुत्थितः दिवमाकाशमाततनितुमवतनितुमिच्छुः आतितांसुः । तनोतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः, "सनीवन्तर्द्ध" इत्यत्र तनिपतिद-

रिद्राणामुपसंख्यानाद्वैकल्पिक इडभावः, "तनोतेर्विभाषा" इति दीर्घः । पांसुर्दिशां मुखमतुत्थयदाच्छादयतिस्म । तुत्थ आच्छादने" इति धातोश्चौरादिकाल्लङ् ॥ ११ ॥

उच्छिद्य विद्विष इव प्रसभं मृगेन्द्रानिन्द्रानुजानुचरभूपतयोऽध्यवात्सुः ।
वन्येभमस्तकनिखातनखाग्रमुक्तमुक्ताफलप्रकरभाञ्जि गुहागृहाणि ॥ १२ ॥

उच्छिद्येति । इन्द्रानुजस्योपेन्द्रस्य हरेरनुचरा अनुजीविनो भूपतयो मृगेन्द्रान् सिंहान् विद्विषः शत्रूनिव प्रसभं प्रसह्योच्छिद्य हत्वा वन्येभानां मस्तकेषु निखातैर्निक्षिप्तैर्नखाग्रैः सिंहनखमुखैर्मुक्तान्विकीर्णान्मुक्ताफलप्रकरान् भजन्तीति तथोक्तानि गुहागृहाणीवेत्युपमितसमासः । विद्विष इवेति लिङ्गात् अध्यवात्सुरध्युषितवन्तः । "उपान्वध्याङ्वसः" इति कर्म्मत्वम्, "वस निवासे" लुङि सिचि वृद्धिः "सस्यार्द्धधातुके" इति तत्त्वम् ॥ १२ ॥

विभ्राणया बहलयावकपङ्कपिङ्गपिच्छावचूडमनुमाधवधाम जग्मुः ।
चञ्च्वग्रदष्टचटुलाहिपताकयान्ये स्वावासभागमुरगाशनकेतुयष्ट्या ॥ १३ ॥

विभ्राणयेति । अन्ये भूपतयः याव एव यावकोऽलक्तकः । राक्षा 'लाक्षा जतु क्लीबे यावोऽलक्तो द्रुमामयः' इत्यमरः । "यावादिभ्यः कन्" इति स्वार्थे कन् । बहलेन यावकपङ्केन पिङ्गं पिङ्गलं पिच्छं बर्हमेवावचूडं अधोलम्बि कलापं विभ्राणया । 'अस्योच्चूडावचूडाख्यावूर्ध्वाधोमुखचूडकौ' इति ध्वजाङ्गेषु हलायुधः । चञ्चुस्त्रोटिः । 'चञ्चुस्त्रोटिरुभेस्त्रियाम्' इत्यमरः । तस्या अग्रेण दष्टा चटुला चञ्चला अहिरेव पताका यस्यां तथा उरगाशनो गरुडस्तस्य केतुयष्टिस्तदधिष्ठितोध्वजदण्ड इत्यर्थः । तया अभिज्ञानेनेति भावः । अनुमाधवधाम हारिशिबिरमनु स्वावासभागं स्वनिवेशदेशं जग्मुः प्रापुः दूरादिव गरुडध्वजेन माधवधाम ज्ञात्वा तत्सन्निहितान्नियतदिक्कान् स्वावासान्निश्रित्य । जग्मुरित्यर्थः ॥ १३ ॥

छायामपास्य महतीमपि वर्त्तमानामागामिनीं जगृहिरे जनतास्तरूणाम् ॥
सर्वो हि नोपगतमप्यपचीयमानं वर्द्धिष्णुमाश्रयमनागतमभ्युपैति ॥ १४ ॥

छायामिति । जनानां समूहाः जनताः । "ग्रामजनबंधुभ्यस्तल्" तरूणां वर्त्तमानां विद्यमानां महतीमपि छायामपास्य त्यक्त्वा आगामिनीं छायां जगृहिरे । वर्धिष्णुत्वादिति भावः न च प्राप्तत्यागो दोषाय त्यागस्वीकारयोः क्षयवृद्धिप्रयुक्तत्वादिति भावः । सर्व इति । तथा हि सर्वो जनः उपगतं प्राप्तमप्यपचीयमानं क्षीयमाणम् । कर्मकर्त्तरि प्रयोगः । आश्रयं नोपैति न गृह्णाति किं त्वनागतमप्राप्तमपि वर्द्धिष्णुं वर्द्धनशीलं आश्रयमुपैति । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १४ ॥

अग्रे गतेन वसतिं परिगृह्य रम्यामापात्य सैनिकनिराकरणाकुलेन । यान्तोऽन्यतः प्लुतकृतस्वरमाशु दूरादुद्बाहुना जुहुविरे मुहुरात्मवर्ग्याः ॥ १५ ॥

अग्र इति । अग्रे गतेन पुरःप्रयातेन रम्यां वसतिं निवासम् । "वहिवस्यर्त्तिभ्यश्च" इति वसेरौणादिकोऽतिप्रत्ययः । परिगृह्यापतन्तीत्यापात्याः स्वयमाक्रमितुमागच्छन्तः :। "भव्यगेय" इत्यादिना कर्त्तरिण्यदन्तो निपातः । तेषां सैनिकानां निराकरणे निरसने आकुलेन व्यग्रेण उद्बाहुना उद्यतहस्तेन । केनचिदिति शेषः । अन्यतो यान्तो गच्छन्तः आत्मवर्ग्याः स्वयूथ्याः प्लुतं त्रिमात्रिकं यथा तथा कृतः स्वरो नाद आह्वानं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा। "दूराद्धूते च" इति दूरादाह्वाने प्लुतविधानादिति भावः । आशु दूरान्मुहुराजुहुविरे आहूताः ह्वयतेराङ्पूर्वात्कर्मणि लिट्, "अभ्यस्तस्य च" इति सम्प्रसारणे द्विर्वचनमुवङादेशश्च ॥ १५ ॥

सिक्ता इवामृतरसेन मुहुर्ज्जनानां क्लान्तिच्छिदो वनवनस्पतयस्तदानीम् । शाखावसक्तवसनाभरणाभिरामाः कल्पद्रुमैः सह विचित्रफलैर्विरेजुः ॥ १६ ॥

सिक्ता इति । अमृतरसेन सिक्ता इवेत्युत्प्रेक्षा । मुहुर्जनानां क्लान्तिच्छिदः श्रमहराः । कल्पद्रुमवदमृतसेकाभावादपि तद्वदाह्लादका इति भावः । शाखास्ववसक्तैर्लग्नैर्वसनैराभरणैश्चाभिरामाः । एकत्र सेनास्थापितैरन्यत्र स्वप्रसूतैरिति भावः । वनवनस्पतयो वनवृक्षाः विचित्रफलैर्वस्त्राभरणाद्यनेकफलयुक्तैः कल्पद्रुमैः तत्रत्यैरिति शेषः । सह तदानीं विरेजुः तद्वद्विरेजुरित्यर्थः । सहेति सादृश्ये । 'सह साकल्यसादृश्ययौगपद्यसमृद्धिषु' इति विश्वः । तथा चोपमालङ्कारः ॥ १६ ॥

यानाज्जनः परिजनैरवतार्य्यमाणा राज्ञीर्नरापनयनाकुलसौविदल्लाः । स्रस्तावगुण्ठनपटाः क्षणलक्ष्यमाणवक्त्रश्रियः सभयकौतुकमीक्षते स्म ॥ १७ ॥

यानादिति । परिजनैर्यानाद्वाहनादवतार्य्यमाणा अवरोप्यमाणाः । रुहेर्ण्यन्तात्कर्मणि लटः शानजादेशः, "रुहः पोऽन्यतरस्याम्" इति पकारः । नराणामालोकिजनानामपनयनेऽपसारणे आकुलाः सौविदल्लाः कंचुकिनो यासां ताः । 'सौविदल्लाः कंचुकिनः' इत्यमरः । स्रस्ता अवरोपणसंक्षोभादपसृता अवगुण्ठनपटा नीरङ्गीवस्त्राणि यासां ताः अत एव क्षणं लक्ष्यमाणाः वक्त्रश्रियो यासां ताः तथोक्ताः राज्ञीः राजस्त्रीः "पुंयोगादाख्यायाम्" इति ङीप् । जनः सभयकौतुकमीक्षते स्म । ताडनाद्भयं कामात्कौतुकम् ॥ १७ ॥

कण्ठावसक्तमृदुबाहुलतास्तुरङ्गाद्राजावरोधनवधूरवतारयन्तः ।
आलिङ्गनान्यधिकृताः स्फुटमापुरेव गण्डस्थलीः शुचितया
न चुचुम्बुरासाम् ॥ १८ ॥

कण्ठेति । तुरङ्गाद्राजावरोधनवधूः राज्ञामवरोधस्त्रीरवतारयन्तोऽवरोपयन्तोऽधिकृताः अन्तःपुराधिकारिणः कण्ठेषु स्वकीयेष्ववसक्ता मृदवो बाहुलतास्तदीयां येषां ते तथोक्ताः सन्तः स्फुटं व्यक्तमालिङ्गनान्यापुरेव अन्यथा दुरवरोहत्वाद्व्याजाच्चेति भावः । आसां वधूनां गण्डस्थलीः शुचितया स्वयं शुद्धवर्त्तित्वाद्गण्डानां नैर्मल्याच्च न चुचुम्बुः । यावत्कर्त्तव्यकारिणः शुद्धात्मानो नातिचरन्तीति भावः । अन्यत्र तु पापाचाराः पापलिङ्गानि प्रकाशयन्तीति भावः ॥ १८ ॥

दृष्ट्वेव निर्जितकलापभरामधस्ताद्व्याकीर्णमाल्यकबरीं
तरुण्याः । प्रादुद्रवत्सपदि चन्द्रकवान्द्रुमाग्रात्संहर्षिणा
सह गुणाभ्यधिकैर्दुरासम् ॥ १९ ॥

दृष्ट्वेति । अधस्तात्तरुतले निर्जितः कलापभारो बर्हभारो यया ताम् । 'कलापो भूषणे बर्हे' इत्यमरः। व्याकीर्णेन विक्षिप्तेन माल्येन कबरां शाराम् । 'कबरः कर्बुरः शारः' इति हलायुधः । तरुण्याः कबरीं केशपाशम् । 'कबरी केशपाशोऽथ' इत्यमरः "जानपद" इत्यादिना ङीष् । दृष्ट्वेवेत्युत्प्रेक्षा । सपदि चन्द्रका अस्य सन्तीति चन्द्रकवान्मयूरः द्रुमाग्रात्प्रादुद्रवत् प्रद्रुतवान् । "द्रु गतौ" लुङि "णिश्रि" इत्यादिना च्लेश्चङादेशः, "अचि श्नुधातु" इत्यादिना उवङादेशः । तथा हि संहर्षिणा मत्सरिणा । कर्त्रा । गुणाभ्यधिकैर्गुणोत्कृष्टैः सह दुरासमासितुमशक्यमित्यर्थः । आसेरकर्मकात् 'ईषद्दुः' इत्यादिना भावे खल्प्रत्ययः, "तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः" इति नियमात् । अत्र भयहेतुकस्य पलायनस्य कबरीदर्शनहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्य तत्समर्थनासमर्थोऽयं अर्थान्तरन्यासः कृत इत्यस्यानयाङ्गेन सङ्करः । न हि जितैर्जेतुरग्रे स्थातुमुचितमिति भावः ॥ १९ ॥

रोचिष्णुकाञ्चनचयांशुपिशङ्गिताशा वंशध्वजैर्जलदसंहतिमु-
ल्लिखन्त्यः । भूभर्त्तुरायतनिरन्तरसन्निविष्टाः पादा इवाभिब-
भुरावलयो रथानाम् ॥ २० ॥

रोचिष्ण्विति । रोचनशीलाः। "अलंकृञ्" इत्यादिना इष्णुच् प्रत्ययः । तेषां काञ्चनचयानां कनकचयानामंशुभिः पिशङ्गिताः पिशङ्गीकृताः आशा याभिस्ताः वंशानां तत्तद्राजकुलानां ध्वजैः प्रतिनियतकुलानामंकुशादिचिह्नितकेतुभिः अन्यत्र वंशा वेणवस्तैरेव ध्वजैर्जलदसंहतिं मेघसंघातमुल्लिखन्त्यः आयतं दीर्घं निरन्तरं नीरन्ध्रं च सन्निविष्टाः संस्थिताः रथानामावलयः भूभर्तू रैवतकाद्रेः पादाः प्रत्यन्तपर्वता इवाभिबभुः भान्तिस्म । आशापिशङ्गीकरणादिक्रियानिमित्ता जातिस्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ २० ॥

छायाविधायिभिरनुज्झितभूतिशोभैरुच्छ्रायिभिर्बहुलपाटलधातुरागैः ।
दूष्यैरिव क्षितिभृतां द्विरदैरुदारतारावलीविरचनैर्व्यरुचन्निवासाः ॥ २१ ॥

छायेति । क्षितिभृतां राज्ञां निवसन्त्यत्रेति निवासाः निवासदेशाश्छायाविधायिभिः कान्तिकरैरनातपसम्पादकैश्च । 'छाया त्वनातपे कान्तौ' इति विश्वः । अनुज्झिताभूतीनां भस्मरचनानां सम्पदां च शोभा यैस्तैः । 'भूतिर्भस्मनि सम्पदि' इत्यमरः । उच्छ्रायिभिरुन्नमद्भिर्बहुलः सान्द्रः पाटल आरक्तधातुरागो गैरिकादिरञ्जनं येषां तैः उदारा तारावलीनां शुद्धमुक्तावलीनां विरचना येषु तैः मुक्तासारभूषितैरित्यर्थः । 'तारा मुक्तादिसंशुद्धौ तरले शुद्धमौक्तिके' इति विश्वः । दूष्यपक्षे तारावलीरज्जुसन्ततिरिति केचित् । द्विरदैर्दूष्यैः पटमण्डपैरिव । 'दूष्यं वस्त्रे च तद्गृहे' इति विश्वः । व्यरुचन् रोचन्ते स्म । "रुच दीप्तौ" "द्युद्भ्यो लुङि" इति परस्मैपदे । "पुषादि" इत्यादिना च्लेरङादेशः । अत्र द्विरदानां दूष्यानां च प्रकृतत्वान्नोपमा, नापि श्लेषभेदः विशेष्यस्य विशेषणानां च केषाञ्चिदश्लिष्टत्वात् । तस्मात्केवलप्रकृतास्पदा तुल्ययोगितेयम् । इवशब्दस्तु सादृश्यमात्रानुवादक इति संक्षेपः ॥ २१ ॥

उत्क्षिप्तकाण्डपटकान्तरलीयमानमन्दानिलप्रशमितश्रमघर्मतोयैः ।
दूर्वाप्रतानसहजास्तरणेषु भेजे निद्रासुखं वसनसद्मसु राजदारैः ॥ २२ ॥

उत्क्षिप्तेति । उत्क्षिप्त उद्धृतो यः काण्डपट एव काण्डपटकः दूष्याधोलम्बिवायुसञ्चारार्थः पटः । 'अपटः काण्डपटी स्यात्' इति वैजयन्ती । तस्यान्तरेऽवकाशे लीयमानेन मन्दानिलेन प्रशमितं श्रमेणाध्वखेदेन यत् घर्मतोयं स्वेदाम्बु तद्येषां तै राजदारैः राजावरोधैः दूर्वाणां प्रतानं प्रचय एव सहजमकृत्रिममास्तरणं तल्पं येषु तेषु वसनसद्मसु पटमण्डपेषु निद्रासुखं भेजे ॥ २२ ॥

प्रस्वेदवारिसविशेषविषक्तमङ्गे कूर्पासकं क्षतनखक्षतमुत्क्षिपन्ती ।
आविर्भवद्घनपयोधरबाहुमूला शातोदरी युवदृशां क्षणमुत्सवोऽभूत् ॥ २३ ॥

प्रस्वेदेति । अङ्गे गात्रे प्रस्वेदवारिणा सविशेषं सातिशयं यथा तथा विषक्तम् अतिश्लिष्टं कूर्पासकं चोलकं कंचुकमित्यर्थः । 'चोलः कूर्पासकोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । क्षतानि पुनर्विदीर्णानि नखक्षतानि यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । उत्क्षिपन्ती उन्मोचयन्ती अत एवाविर्भवत्प्रकाशमानं घनपयोधरबाहुमूलं घनौ पयोधरौ बाहुमूले च यस्याः सा शातोदरी । "नासिकोदर" इत्यादिना ङीष् । युवदृशां क्षणमुत्सवोऽभूत् । एतेन यूनां त्वराचिन्तादिकरमिष्टवस्त्ववलोकननिमित्तं कालाक्षमत्वलक्षणमौत्सुक्यं व्यज्यते । नायिकाभिसारिणी प्रगल्भा वा ॥ २३ ॥

यावत्स एव समयः सममेव तावदव्याकुलाः पटमयान्यभितो वितत्य । पर्य्यापतत्क्रयिकलोकमगण्यपण्यपूर्णापणा विपणिनो विपणीर्विभेजुः ॥ २४ ॥

यावदिति । विपणो व्यवहारः स एषामस्तीति विपणिनो वणिजो यावत्स एव समयः सेनानिवेशलक्षण एव तावत्क्षण एव समं युगपत् अव्याकुला अव्यग्राः सन्तः पटमयानि पटविकाराणि पटमण्डपानीत्यर्थः । अभितो वितत्य उभयतः श्रेण्या वितत्य विस्तीर्य क्रयेण जीवतीति क्रयिकः । "वस्तुक्रयविक्रयात्' इति ठक् । पर्यापतन् परितोऽधावन् क्रयिकलोकः क्रेतृजनो यस्मिन् कर्मणि तत् अगण्यैरसंख्येयैः पण्यैः पण्यद्रव्यैः पूर्णा आपणाः पण्यप्रसारणस्थानानि यासु ताः विपणीः पण्यवीथीः 'आपणस्तुनिषद्यायां विपणिः पण्यवीथिका' इत्यमरः ॥ विभेजुरसङ्कीर्णं निर्ममुरित्यर्थः । स्वभावोक्त्यनुप्रासौ ॥ २४ ॥

अल्पप्रयोजनकृतोरुतरप्रयासैरुद्गूर्णलोष्टलगुडैः परितोऽनुविद्धम् । उद्यन्तमुद्द्रुतमनोकहजालमध्यादन्यः शशं गुणमनल्पमवन्नवाप ॥ २५ ॥

अल्पेति । अल्पप्रयोजनेनाल्पफलेन निमित्तेन कृत उरुतरो भूयान्प्रयासो यैस्तैः अल्पस्यैकस्य शशपिण्डस्य । भूयसामकिञ्चित्करत्वादिति भावः । उद्गूर्णाः उद्यताः लोष्टानि मृत्खण्डाः लगुडाश्च दण्डकाष्ठानि यैस्तैः पुम्भिरिति शेषः । परितोऽनुविद्धमनुरुद्धम् अनसः शकटस्याकं गतिं दन्तीत्यनोकहा वृक्षाः तेषां जालमध्यादुद्यन्तमुत्थितम् । "उत्पूर्वादेतेः कर्त्तरि क्तः" । उद्द्रुतं पलायितं शशं मृगविशेषम् अन्यः परः अवन् हन्तॄन्निवार्य्य रक्षन्ननल्पं गुणं महान्तमुत्कर्षमवाप । दयालोरनामिषलोलुपस्य सुकीर्तिः सुलभेति भावः । अत्रार्थान्तरं चाहुः । अन्यो गुणं पाशमवन् प्रयुञ्जानः शशमवाप जग्राह । यो हन्ता तस्यैव मृग इति । व्याधसमयादिति भावः ॥ २५ ॥

त्रासाकुलः परिपतन्परितो निकेतान्पुम्भिर्न कैश्चिदपि धन्विभिरन्वबन्धि ॥ तस्थौ तथापि न मृगः क्वचिदङ्गनानामाकर्णपूर्णनयनेषुहतेक्षणश्रीः ॥ २६ ॥

त्रासेति । त्रासाकुलो जनदर्शनाद्भयविह्वलोऽत एव निकेतान्निवेशान् परितः सर्वतः । "अभितः परितः" इत्यादिना द्वितीया । परिपतन्धावन् मृगो हरिणः कैश्चिदपि धन्विभिर्धनुष्मद्भिः । 'धन्वी धनुष्मान्धानुष्कः' इत्यमरः । व्रीह्यादित्वादिनिरिति स्वामी । पुम्भिर्नान्वबन्धि नानुयातः । बध्नातेः कर्म्मणि लुङ् । तथाप्यङ्गनानामाकर्णपूर्णा विस्तीर्णा आकृष्टाश्च ये नयनान्येवेषवस्तैर्हता ईक्षणश्रीर्यस्य सः । अतः क्वचिदपि न तस्थौ, किन्तु वीरविशिखापाताभावेऽप्यंगनापांगविशिखपातात्पलायित एवेति भावः । अत्र जनालोकनोत्थभयहेतुकस्य मृगानवस्थान-

स्याङ्गनापाङ्गेषु हतिहेतुकत्वोत्प्रेक्षणाद्धेतूत्प्रेक्षा । सा च व्यञ्जकाप्रयोगात्प्रतीयमाना । हेतोश्च हतेक्षणश्रीरिति विशेषणगत्योक्तत्वात्काव्यलिङ्गमिति सङ्करः ॥ २६ ॥

आस्तीर्णतल्परचितावसथः क्षणेन वेश्याजनः कृतनवप्रतिकर्म्मकाम्यः ॥ खिन्नानखिन्नमतिरापततो मनुष्यान्प्रत्यग्रहीच्चिरनिविष्ट इवोपचारैः ॥ २७ ॥

आस्तीर्णेति । क्षणेनास्तीर्णतल्पं वेश्यावृत्तेः शय्याप्रधानत्वात् प्रागेव सज्जितशय्यं यथा-तथा रचितावसथः कल्पितनिकेतः । 'स्थानावसथवास्तु च' इति कोषः। कृतेन नवप्रतिकर्म्मणा नूतनेन प्रसाधनेन काम्यः स्पृहणीयः अखिन्नमतिरश्रान्तचित्तः । अगणिताध्वखेद इत्यर्थः । वेश्याजनः खिन्नानध्वश्रान्तानापतत आगच्छतो मनुष्यान्पुरुषान् चिरनिविष्ट इव तत्रैव नित्यवास्तव्य इवेत्युत्प्रेक्षा । उपचारैः शीताम्बुताम्बूलदानादिसत्कारैः प्रत्यग्रहीत् वशीचकारेत्यर्थः॥२७॥

सस्नुः पयः पपुरनेनिजुरम्बराणि जक्षुर्बिसंधृतविकासिविसप्रसूनाः ॥ सैन्याः श्रियामनुपभोगनिरर्थकत्वदोषप्रवादममृजन्नगनिम्नगानाम् ॥ २८ ॥

सस्नुरिति । सेनायां समेताः सैन्याः सैनिकजनाः । "सेनायां च"इति ण्यप्रत्ययः । नगनिम्नगानां याः श्रियः समृद्धयः तासामनुपभोगः उपभोगाभावः। "क्वचित्प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि नञ्समास इष्यते" यथाऽदर्शनमश्रवणमनुच्चारणम् अनुपलब्धिरभाव इत्यादि। तेन यन्निरर्थकत्वं निष्फलत्वं तदेव दोषः तेन यः प्रवादो निन्दा तममृजन् अमार्ज्जन् । "मृजूष् शुद्धौ" अदादित्वाल्लङि शपो लुक् "मृजेरजादौ किति विभाषा वृद्धिर्वक्तव्या" इति विकल्पाद्वृद्ध्यभावः।मार्ज्जनप्रकारमाह। सस्नुः स्नानं चक्रुः पयः पानीयं पपुः । "ष्णा शौचे, पा पाने" लिट् । अम्बराण्यनेनिजुः अक्षालयन् । "णिजिर् शौचे" जुहोत्यादित्वाल्लङि "श्लौ" इति द्विर्भावः "सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च" इति झेर्जुसादेशः "णिजान्त्रयाणां गुणः श्लौ" इत्यभ्यासस्य गुणः । धृतानि विकासि बिसप्रसूनानि विकसितपुष्कराणि यैस्ते । बिसप्रसूनराजीवपुष्कराम्भोरुहाणि च'' इत्यमरः । बिसं मृणालं जक्षुः भक्षयाञ्चक्रुः । घसेर्लिटि 'गमहन'इत्यादिना उपधालोपे चर्त्वम् "शासिवसिघसीनां च" दति षत्वम् । स्नानाद्युपभोगेनोक्तनैरर्थ्यं निराचक्रुरित्यर्थः । अत्र दोषमार्जनस्य स्नानादिना कृतत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । स्नानादिक्रियासमुच्चयस्त्वङ्गमस्येति सङ्करः ॥ २८ ॥

नाभिह्रदैः परिगृहीतरयाणि यत्र स्त्रीणां बृहज्जघनसेतुनिवारितानि। जग्मुर्जलानि जलमड्डुकवाद्यवल्गुवल्गद्घनस्तनतटस्खलितानि मन्दम् ॥ २९ ॥

नाभीति। स्त्रीणां नाभिभिरेव ह्रदैः परिगृहीतरयाणि प्रतिषिद्धवेगानि बृहद्भिर्जघनैरेव सेतुभिर्निवारितानि। प्रतिहतगतिकानीत्यर्थः। 'पश्चान्नितम्बः स्त्रीकट्याः क्लीबे तु जघनं पुरः' इत्यमरः। जलमेव मड्डुकवाद्यं वाद्यविशेषः। जलमेकेन पाणिनोत्थापितमपरेण ताडितं मड्डूकवत् ध्वनतीति प्रसिद्धम्। तेन वल्गु सुन्दरं यथा तथा वल्गद्भिश्चलैः घनैः स्तनतटैः स्खलितानि स्खलनं गतानि गमितानि वा जलानि पूर्वोक्तनगनिम्नगासलिलानि मन्दं जग्मुः। अत्र जलमन्दगमनस्य विशेषणगत्या रयप्रतिबन्धादिपदार्थहेतुकत्वात्काव्यलिङ्गम् ॥ २९ ॥

आलोलपुष्करमुखोल्लसितैरभीक्ष्णमुक्षाम्बभूवुरभितो वपुरम्बुवर्षैः।
खेदायतश्वसितवेगनिरस्तमुग्धमूर्द्धन्यरत्ननिकरैरिव
हास्तिकानि ॥ ३० ॥

आलोलेति। हस्तिनां समूहा हास्तिकानि "अचित्तहस्तिधेनोष्ठक्" इति ठक्। आलोलानि यानि पुष्कराणि हस्ताग्राणि। 'पुष्करं करिहस्ताग्रे' इत्यमरः। तेषां मुखैरग्रैरुल्लसितानि उत्क्षिप्तानि तैरम्बुवर्षैः खेदेनाध्वश्रमेणायतेन द्राघीयसा श्वसितस्योच्छ्वासमारुतस्य वेगेन निरस्ता बहिरुत्क्षिप्ताः ये मुग्धाः सुन्दराः मूर्धन्याः मूर्ध्नि भवाः "शरीरावयवाच्च" इति यत्प्रत्ययः, "ये चाभावकर्मणोः" इति प्रकृतिभावात् "नस्तद्धिते" इति टिलोपाभावः। रत्ननिकरा मुक्ताफलप्रकारास्तैरिवेत्युत्प्रेक्षा। वपुरभीक्ष्णमुक्षाम्बभूवुः सिषिचुः। "उक्ष सेचने" "इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छः" इत्याम्प्रत्ययः। 'गजेन्द्रजीमूतवराहशंखमत्स्याहिशुक्त्युद्भववेणुजानि। मुक्ताफलानि प्रथितानि लोके तेषां तु शुक्त्युद्भवमेव भूरि' इति गजानां मुक्ताकरत्वे प्रमाणम् ॥ ३० ॥

ये पक्षिणः प्रथममम्बुनिधिङ्गतास्ते येऽपीन्द्रपाणितुलितायुधलूनपक्षाः।
ते जग्मुरद्रिपतयः सरसीर्विगाढुमाक्षिप्तकेतुकुथसैन्यगजच्छलेन ॥ ३१ ॥

य इति। ये पक्षिणः पक्षवन्त इन्द्रेणाच्छिन्नपक्षा इत्यर्थः। संसर्गे इनि प्रत्ययः। तेऽद्रिपतयो मैनाकादयः प्रथममम्बुनिधिं गताः प्रविष्टाः येऽपि ये ये इत्यर्थः। इन्द्रस्य पाणिना तुलितेन प्रेरितेनायुधेन वज्रेण लूनपक्षाः छिन्नगरुतस्तेऽद्रिपतयः आक्षिप्ता अपनीताः केतवो ध्वजाः कुथाः पृष्ठास्तरणानि च येषाम् 'प्रवेण्यास्तरणं वर्णः परिस्तोमः कुथो द्वयोः' इत्यमरः। तेषां सैन्यगजानां कुलेन सरसीर्विगाढुं विगाहितुम्। "स्वरतिसूति" इति विकल्पान्नेडागमः। जग्मुः। अत्र गजच्छलेनेति छलशब्देन गजत्वमपह्नुत्याद्रित्वारोपणाच्छलादिशब्दैरसत्यत्वप्रतिपादनरूपोऽपह्नवालङ्कारः। तेन पक्षवतामद्रीणां सागरावगाहनदर्शनान्मत्सरात् स्वयमपि सलिलमवगाहमानाः साक्षाल्लूनपक्षपर्वता इवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते ॥ ३१ ॥

आत्मानमेव जलधेः प्रतिबिम्बिताङ्गमूर्मौ महत्यभिमुखापतितं

निरीक्ष्य । क्रोधादधावदपभीरभिहन्तुमन्यनागाभियुक्त इव
युक्तमहो महेभः ॥ ३२ ॥

आत्मानमिति । महेभो जलधेर्जलाशयस्य महत्यूर्मौ प्रतिविम्बितमङ्गं यस्य तमभिमुखापतितमभिमुखमागतमात्मानमेव आत्मप्रतिबिम्बमेवेत्यर्थः । निरीक्ष्यान्यनागेन प्रतिगजेनाभियुक्तोऽभिद्रुत इवातितूर्णमपभीर्निर्भीकः सन् क्रोधादधावत् अहो इति मौग्ध्येन विस्मयः। तच्च युक्तं महेभस्येति भावः । अभियुक्त इवेत्युत्प्रेक्षायाः प्रतिगजभ्रान्तिनिबन्धनत्वात् भ्रान्तिमदुत्प्रेक्षयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ३२ ॥

नादातुमन्यकरिमुक्तमदाम्बुतिक्तं धूताङ्कुशेन न विहातुममीच्छ-
ताम्भः । रुद्धे गजेन सरितः सरुषावतारे रिक्तोदपात्रकरमास्त
चिरं जनौघः ॥ ३३ ॥

नेति । अन्यकरिणा प्रतिगजेन मुक्तेन मदाम्बुना तिक्तं सुरभि । 'कटुतिक्तकषायास्तु सौरभ्येऽपि प्रकीर्तिताः' इति केशवः । अम्भ आदातुं ग्रहीतुं नेच्छता विहातुं त्यक्तुमपि नेच्छता अनिच्छता क्रोधपिपासाभ्यामिति भावः । धूतांकुशेन सरुषा सक्रोधेन गजेन नगसरितोऽवतारे तीर्थे रुद्धे सति जनौघः रिक्तान्युदपात्राणि येषु ते करा यस्मिन् तद्यथा तथा चिरमास्त अतिष्ठत् "आस उपवेशने" लङ् । "एकहलादौ पूरयितव्येऽन्यतरस्याम्" इत्युदकशब्दस्योदादेशः ॥ ३३ ॥

पन्थानमाशु विजहीहि पुरः स्तनौ ते पश्यन्प्रतिद्विरदकुम्भ-
विशङ्किचेताः । स्तम्बेरमः परिणिनंसुरसावुपैति षिङ्गैरगद्यत
ससम्भ्रममेव काचित् ॥ ३४ ॥

पन्थानमिति । पन्थानमाशु विजहीहि । "ओहाक् त्यागे" लोटि सेर्ह्यादेशः "आच हौ" इति विकल्पादीकारादेशः । पुरोऽग्रे ते स्तनौ पश्यन् प्रतिद्विरदस्य कुम्भौ विशङ्कत इति तद्विशङ्कि चेतो यस्य सः कुम्भभ्रान्तिमानित्यर्थः । अतएव भ्रान्तिमदलंकारः । स्तम्बे तृणे रमत इति स्तम्बेरमः । 'इभः स्तम्बेरमः पद्मी' इत्यमरः । "स्तम्बकर्णयो रमिजपोः" इत्यच् प्रत्ययः, "तत्पुरुषे कृति बहुलम्" इत्यलुक् । परिणन्तुं तिर्यक् प्रहर्तुमिच्छुः परिणिनंसुः । नमेः सन्नन्तादुप्रत्ययः, "एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्" इतीट्प्रतिषेधः । असावुपैति । पुरेति । पाठे पुरोपैतीत्यन्वयः उपैष्यतीत्यर्थः । "यावत्पुरानिपातयोर्लट्" इति भविष्यदर्थे लट् । षिङ्गैर्विटैः । "षिङ्गः पल्लविको विटः" इति कोषः । काचिदेवमुक्तरीत्या ससम्भ्रमं ससत्वरम् अगद्यत गदिता ॥ ३४ ॥

कीर्णं शनैरनुकपोलमनेकपानां हस्तैर्विगाढमदतापरुजः शमाय । आकर्णमुल्लसितमम्बु विकासिकाशनीकाशमाप समतां सितचामरस्य ॥ ३५ ॥

कीर्णमिति । अनेकपानां द्विपानां विगाढः प्ररूढो यो मदेन तापः स एव रुक् रोगः तस्याः रुजः शमाय शनैर्मन्दं हस्तैरनुकपोलं कपोलयोः कीर्णं क्षिप्तम् आकर्णं कर्णपर्यन्तम्। "आङ् मर्य्यादाभिविध्योः" इत्यव्ययीभावः। उल्लसितमुत्पातितं विकासि यत्काशं काशकुसुमं तेन सदृशं काशनीकाशम् । नित्य समासत्वादस्वपदविग्रहः । अत एव 'स्युरुत्तरपदे त्वमी । निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः' इत्यमरः । अम्बुपानीयम् । सितचामरस्य समतां सादृश्यमाप। "तुल्यार्थैः" इत्यादिना षष्ठी । उपमालङ्कारः ॥ २५ ॥

गण्डूषमुज्झितवता पयसः सरोषं नागेन लब्धपरवारणमारुतेन । अम्भोधिरोधसि पृथुप्रतिमानभागरुद्धोरुदन्तमुसलप्रसरं निपेते ॥ ३६ ॥

गण्डूषमिति । लब्धः परवारणस्य प्रतिगजस्य मारुतो मदगन्धवाहो येन तेन अत एव सरोषं यथा तथा पयसः पानीयस्य गण्डूषं मुखपूरणं मुखान्तर्गतं पय इत्यर्थः ।'गण्डूषो मुखपूरणः' इति हलायुधः । द्विलिङ्गत्वेऽपि पुंलिङ्गमेवाह वामनो लिङ्गाध्याहारावित्यत्र । उज्झितवता त्यक्तवता नागेन गजेन । 'मतङ्गजो गजो नागः'इत्यमरः । अम्भोधिरोधसि सागरतीरे । 'दन्तयोरुभयोर्मध्यं प्रतिमानमिति स्मृतम्' पृथुना प्रतिमानभागेन रुद्धः प्रतिबद्धः उरू दन्तौ मुसलाविव तयोः प्रसरः प्रसारो यस्मिन् कर्मणि तत् । 'अयोग्रं मुसलोऽस्त्री स्यात्' इत्यमरः । निपेते निपतितम् । भावे लिट् । क्रोधवेगादलब्धरोधाः प्रहृत्य पारवश्यात् स्वयं चाधोमुखः पपातेत्यर्थः। क्रोधान्धाः किन्न कुर्वन्तीति भावः ॥ २६ ॥

दानं ददत्यपि जलैः सहसाधिरूढे को विद्यमानगतिरासितुमुत्सहेत । यद्दन्तिनः कटकटाहतटान्मिमंक्षोर्मंक्षूदपाति परितः पटलैरलीनाम् ॥ ३७ ॥

दानमिति । दीयत इति दानं धनं मदश्च । 'दानं गजमदे त्यागे' इति विश्वः । तद्ददति वितरत्यपि दातर्य्यपीत्यर्थः । सहसा अकस्मात्। स्वरादित्वादव्ययत्वमिति शाकटायनः। जलैर्जडैर्नीरैश्च। 'जलं गोकलले नीरे ह्रीबेरे च जडेऽन्यवत्' इति विश्वः । अधिरूढे आक्रान्ते सति विद्यमानगतिः गत्यन्तरवान्समर्थश्च कः पुमानासितुं तत्र स्थातुमुत्सहेत न कोऽपीत्यर्थः । "शकधृष" इत्यादिना तुमुन् । यस्मान्मिमंक्षोर्मंक्तुमिच्छोः । मज्जेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । दन्तिनः कटो गण्डः स कटाहः खर्प्पर इव 'कटाहः खर्प्परस्तु यः' इति वैजयन्ती । तस्य तटात्प्रदेशा-

दलीनां पटलैः परितो मंक्षु द्राक्। 'द्राक् मंक्षु सपदि द्रुते' इत्यमरः उदपाति उत्पतितम्। भावे लुङ् "चिण् भावकर्मणोः" इति चिण् " चिणो लुक्। विशेषणसामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३७ ॥

अन्तर्जलौघमवगाढवतः कपोलौ हित्वा क्षणं विततपक्षतिरन्तरीक्षे। द्रव्याश्रयेष्वपि गुणेषु रराज नीलो वर्णः पृथग्गत इवालिगणो गजस्य ॥ ३८ ॥

अन्तरिति। जलौघे अन्तर्जलौघम्। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः। अथवा जलौघं जलपूरमन्तरभ्यन्तरे अवगाढवतः प्रविष्टवतः। गाहेर्निष्ठाक्तवतुप्रत्ययः "ढत्वष्टुत्वढलोपाः" गजस्य कपोलौ हित्वा क्षणमन्तरिक्षे उपर्याकाशे विततपक्षतिर्विस्तृतपक्षमूलः आमूलात् विततपक्ष इत्यर्थः। 'स्त्री पक्षतिः पक्षमूलम्' इत्यमरः। "पक्षात्तिः" इति तिप्रत्ययः। अलिगणो गुणेषु रूपादिषु द्रव्यमाश्रयो येषां तेषु द्रव्याश्रयेषु अपि अयुतसिद्धत्वात् द्रव्यसमवेतत्वाच्च द्रव्याधीनसत्ताकेषु सत्स्वपीत्यर्थः। पृथग्गतः जलमज्जनभयात् स्वाश्रयपरिहारेण स्थितो नीलो वर्णो नीलरूपं गजस्य नीलिमेव रराज। 'गुणे शुक्लादयः पुंसि' इत्यमरः। अत्रालिगणे सादृश्याद्गजनीलत्वाश्रयादन्यत उपलब्धिनिर्वाहाय पृथक् स्थितिविशिष्टत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ३८ ॥

संसर्पिभिः पयसि गैरिकरेणुरागैरम्भोजगर्भरजसाङ्गनिषाङ्गिणा च। क्रीडोपभोगमनुभूय सरिन्महेभावन्योन्यवस्त्रपरिवर्त्तमिव व्यधत्ताम् ॥ ३९ ॥

संसर्पिभिरिति। सरिच्च महेभश्च सरिन्महेभौ पयसि संसर्पिभिः गजात्सरिज्जले विसृत्वरैः गैरिकरेणवो धातव एव रागास्तैः। करणे घञ्। अङ्गनिषाङ्गिणा गजाङ्गसङ्गिना अम्भोजगर्भरजसा पद्मान्तःपरागेण च निमित्तेन क्रीडया लीलया उपभोगं संभोगमनुभूयान्योन्यं मिथो वस्त्रयोः परिवर्तं विनिमयं व्यधत्तामकुरुतामिव। दधातेर्लङि परस्मैपदे तसस्तामादेशः। अत्र सरिन्महेभयोः प्रतीयमाननायिकादेरभेदाध्यवसायेन वस्त्रविनिमयोत्प्रेक्षा ॥ ३९ ॥

यां चन्द्रकैर्मदजलस्य महानदीनां नेत्रश्रियं विकसतो विदधुर्गजेन्द्राः। तां प्रत्यवापुरविलम्बितमुत्तरन्तो धौताङ्गलग्ननवनीलपयोजपत्रैः ॥ ४० ॥

यामिति। गजेन्द्राः विकसतः समन्तात्पयसि तैलबिन्दुवत्प्रसरतो मदजलस्य चन्द्रकैश्चन्द्राकारैर्मण्डलैर्महानदीनां यां नेत्रश्रियं विदधुः चक्रुस्तां नेत्रश्रियमुत्तरन्तो जलान्निर्गच्छन्तो धौतेषु क्षालितेष्वङ्गेषु लग्नैः सक्तैर्नवनीलपयोजपत्रैर्नवनीलोत्पलदलैरविलम्बितं क्षिप्रमेव प्रत्यवापुः प्रतिभेजिरे। अत्र गजानां नदीनां च समनेत्रश्रीविनिमयोक्त्या समपरिवृत्तिरलङ्कारः। 'समन्यूनाधिकानां च यदा विनिमयो भवेत्। साकं समाधिकन्यूनैः परिवृत्तिरसौ मता' इति लक्षणात् ॥ ४० ॥

प्रत्यन्यदन्ति निशिताङ्कुशदूरभिन्ननिर्य्याणनिर्यदसृजं चलितं निषादी। रोद्धुं महेभमपरिव्रढिमानमागादाक्रान्तितो न वशमेति महान्परस्य ॥ ४१ ॥

प्रतीति। अन्यदन्तिनं प्रति प्रत्यन्यदन्ति प्रतिगजाभिमुखमित्यर्थः। ''लक्षणेनाभि प्रती आभिमुख्ये'' इत्यव्ययीभावः। चलितं धावन्तम् अत एव निशितेनांकुशेन दूरं गाढं यथा तथा भिन्नं यत् निर्याणमपाङ्गदेशः। 'अपाङ्गदेशो निर्य्याणम्' इत्यमरः। तस्मान्निर्यत् निःसरदसृक् यस्य तं महेभं रोद्धुं ग्रहीतुं निषादी यन्ता परिबृंहते प्रभवतीति परिवृढः प्रभुः। बृहतेर्बृहेर्वा कर्त्तरि क्तप्रत्यये ''प्रभौ परिवृढः'' इति नकारहकारयोर्लोपः निष्ठातकारस्य ढत्वं च निपात्यते। अन्यथा ढलोपस्य सर्वत्रासिद्धेरिष्ठन्नादिषु ''र ऋतो हलादेर्लघोः'' इति रेफादेशो न स्यात्। तस्मादिमनिचि रेफादेशे परिव्रढिमा ततो नञ्समासः। तमपरिव्रढिमानमसामर्थ्यमागात्प्राप। ''इणो गा लुङि''इति गादेशः। तथाहि महान् बलवान् आक्रान्तितो बलात्कारात्परस्य वशं नैति। सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ४१ ॥

सेव्योऽपि सानुनयमाकलनाय यन्त्रा नीतेन वन्यकरिदानकृताधिवासः। नाभाजि केवलमभाजि गजेन शाखी नान्यस्य गन्धमपि मानभृतः सहन्ते ॥ ४२ ॥

सेव्य इति। यन्त्रा निषादिना आकलनाय बन्धनाय सानुनयं ससान्त्वं नीतेन समीपं प्रापितेन गजेन वन्यगजदानैः कृतोऽधिवासो वासना यस्य सः तद्गन्धीत्यर्थः। शाखी वृक्षः। व्रीह्यादित्वाण्णिनिः। सेव्योऽपि सन्नाभाजि नासेवि। ''भज सेवायाम्'' कर्म्मणि लुङि चिणो लुग्वृद्धिश्च। किन्तु केवलमभाज्यभञ्जीत्यर्थः 'भञ्जो आमर्दने' ''भञ्जेश्च चिणि'' इति विभाषा न लोपः। शेषं पूर्ववत्। तथा हि मानभृतोऽहङ्कारिणोऽन्यस्य गन्धमपि न सहन्ते परं किमुतेति भावः। अतो वृक्षभञ्जनं गजस्य युक्तमेवेत्यर्थः। पूर्ववदलङ्कारः ॥ ४२ ॥

अद्रीन्द्रकुञ्जचरकुञ्जरगण्डकाषसंक्रान्तदानपयसो वनपादपस्य। सेनागजेन मथितस्य निजप्रसूनैर्मम्ले यथागतमगामि कुलैरलीनाम् ॥ ४३ ॥

अद्रीन्द्रेति। अद्रीन्द्रस्य रैवतकस्य कुञ्जेषु चरति यस्तस्य कुञ्जचरस्य कुञ्जरस्य गण्डकाषेण कपोलकषणेन संक्रान्तं दानपयो मदाम्बु यस्य तस्मात एव सेनागजेन मथितस्य भग्नस्य वनपादपस्य निजैरात्मीयैः प्रसूनैः पुष्पैः। 'निजमात्मीयनित्ययोः' इति वैजयन्ती। मम्ले म्लानम्। म्लायतेर्भावे लिट्। अलीनां कुलैस्तु यथागतमगामि गतम्। आगतक्रमेणैव गतं न तु म्लानमित्यर्थः। आपद्यात्मीयानात्मीययोर्भेद इति भावः। गमेर्गत्यर्थस्याकर्म्मकत्वविवक्षणाद्भावे लुङ्। इभवनपादपादीनां विशेषणसाम्यादापन्नाद्यौपम्यप्रतीतेः कथञ्चित्समासोक्तिरुन्नेया ॥ ४२ ॥

नोच्चैर्यदा तरुतलेषु ममुस्तदानीमाधोरणैरभिहिताः पृथुमूलशाखाः। बन्धाय चिच्छिदुरिभास्तरसात्मनैव नैवात्मनीनमथ वा क्रियते मदान्धैः ॥ ४४ ॥

नेति । इभा यदा उच्चैरुन्नतेषु तरुतलेषु न ममुर्नावर्त्तन्त तदानीम् आधोरणैर्नियन्तृभिरभिहिताः, इमांश्छिन्तेत्युपदिष्टाः पृथुमूलशाखाः वन्धाय स्वबन्धनायैव तरसा बलेनात्मना स्वयमेव चिच्छिदुः । न चैतद्युक्तमिति भावः । यद्वा मूढानां युक्तमेवे त्याह । अथ वेति । अथ वा मदान्धैरात्मनीनमात्मने हितं न क्रियत एव । "आत्मन्विश्वजनभोगोत्तरपदात् खः" इति खप्रत्ययः, "आत्माध्वानौ खे" इति प्रकृतिभावात् "नस्तद्धिते" इति टिलोपो न । पूर्ववदर्थान्तरन्यासः ॥ ४४ ॥

उष्णोष्णशीकरसृजः प्रबलोष्मणोऽन्तरुत्फुल्लनीलनलिनोदरतुल्यभासः । एकान्विशालशिरसो हरिचन्दनेषु नागान्बबन्धुरपरान्मनुजा निरासुः ॥ ४५ ॥

उष्णोष्णेति । मनुजा नरा उष्णोष्णाः उष्णप्रकाराः । "प्रकारे गुणवचनस्य" इति द्विर्वचनं कर्म्मधारयवद्भावात्सुपो लुक् । तान् शीकरान्सृजन्ति मुञ्चन्तीति तथोक्तान् । क्विप् । अन्तः प्रबलोष्मणः प्रवृद्धतापान् उत्फुल्लं विकचम् । "उत्फुल्लसम्फुल्लयोरुपसंख्यानम्' इत्युपसर्गेऽपि फुल्लेर्निष्ठालत्वम् । तस्य नीलनलिनस्य नीलोत्पलस्योदरेण तुल्यभासः समानकान्तीन् । कृष्णवर्णानित्यर्थः । विशालशिरसो विपुलमस्तकानेकान् कतिचिन्नागान् गजानित्यर्थः । हरिचन्दनेषु चन्दनविशेषेषु तैलपर्णिकगोशीर्षे हरिचन्दनमस्त्रियाम्' इत्यमरः । बबन्धुः अपरान्नागानहीनित्यर्थः । 'दुष्टाश्राहिगजा नागाः ' इत्युभयत्रापि वैजयन्ती । निरासुः निष्कासयामासुः अस्यतेर्लिट् । अत्रोभयेषामपि नागानां प्रकृतत्वात्केवलप्रकृतश्लेषः ॥ ४५ ॥

कण्डूयतः कटभुवं करिणो मदेन स्कन्धं सुगन्धिमनुलीनवता नगस्य । स्थूलेन्द्रनीलशकलावलिकोमलेन कण्ठे गुणत्वमलिनां वलयेन भेजे ॥ ४६ ॥

कण्डूयत इति । कटभुवं गण्डस्थलं कण्डूयतः कषतः । "कण्ड्वादिभ्यो यक्" इति यक्, ततः शतृप्रत्ययः । कण्डूयतेर्ञिद्धातुप्रकृतित्वादुभयपदित्वम् । करिणो मदेन सुगन्धि शोभनगन्धम् । गन्धस्येत्वे तदेकान्तग्रहणं नाद्रियन्ते कवयः । नगस्य वृक्षस्य स्कन्धं प्रकाण्डम् अनुलीनवता तत्र संश्लिष्टेनेत्यर्थः । लीयतेर्निष्ठा इति क्तवतुप्रत्ययः' "ल्वादिभ्यः" इति निष्ठानत्वम् । स्थूलानामिन्द्रनलिशकलानाम् आवलिवत्कोमलेन मनोहरेणालिनां वलयेन कण्ठे गुणत्वम् कण्ठवलयत्वम् "अमूर्द्धमस्तकात्स्वाङ्गादकामे" इत्यलुक् । भेजे प्राप्तम् । कर्म्मणि लिट् । अत्रालिवलये इन्द्रनीलमयकण्ठभूषणत्वारोपाद्रूपकालंकारः ॥ ४६ ॥

निर्द्धूतवीतमपि बालकमुच्छलन्तं यन्ता क्रमेण परिसान्त्वनतर्जनाभिः । शिक्षावशेन शनकैर्वशमानिनाय शास्त्रं सुनिश्चितधियां क्व न सिद्धिमेति ॥ ४७ ॥

निर्द्धूतेति । यन्ता निषादी निर्द्धूतं निरस्तं वीतं पादघातांकुशवारणं यस्मिन् कर्म्मणि तद्यथा तथा उच्छलन्तमुत्प्लवमानमपि । 'पादकर्म्म यतं प्रोक्तं यतमंकुशवारणम् । उभयं वीतमाख्यातम्' इति हलायुधः । बालकं पञ्चवर्षगजम् । 'पञ्चवर्षो गजो बालः पोतस्तु दशवार्षिकः' इति वैजयन्ती । शिक्षावशेन स्वकीयेन गजशास्त्राभ्यासबलेन क्रमेण परिपाट्या परिसान्त्वनान्युपलालनानि तर्जनाभर्त्सनाश्च ताभिः शनैरेव शनकैः । “अव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक् टेः” इति स्वार्थेऽकच् प्रत्ययः । शमं शान्तिमानिनाय । तथा हि सुष्ठु निश्चितार्था धीरेषां तेषां पुंसामित्यर्थः । शास्त्रं क्व सिद्धिं नैति स्वभ्यस्तं शास्त्रं सर्वत्र फलतीत्यर्थः । विभक्तधना भ्रातरो विभक्ता इति वद्धिनिश्चितार्था धीर्निश्चितेत्युपचर्य्यते । अत एवात्र गम्यमानार्थत्वादुत्तरपदस्याप्रयोगलक्षणो लोप इत्याहुः ॥ ४७ ॥

स्तम्भं महान्तमुचितं सहसा मुमोच दानं ददावतितरां सरसाग्रहस्तः । बद्धापराणि परितो निगडान्यलावीत्स्वातन्त्र्यमुज्ज्वलमवाप करेणुराजः ॥ ४८ ॥

स्तम्भमिति । करेणुश्चासौ राजा च करेणुराजो गजश्रेष्ठः करेणूनां राजेति गजपतिः राजा च ध्वन्यते । उभयत्रापि “राजाहः सखिभ्यष्टच्”इति टच् । उज्ज्वलमुच्छृंखलं स्वातन्त्र्यं स्वेच्छाचारित्वमवाप । तदेवाह उचितं चिरपरिचितं महान्तं स्तम्भमालानं जाड्यं च सहसा मुमोच । 'स्तम्भः स्थूणाजडत्वयोः' इति विश्वः । सरसः आर्द्रोऽग्रहस्तः पुष्करं पाणिश्च यस्य स सन् दानं मदं दीयत इति दानं धनं चातितरामतिमात्रम् । अव्ययादामुप्रत्ययः । ददौ ववर्षेत्यर्थः। परितो बद्धापराणि बद्धपश्चिमपादानि बद्धान्यानि च । 'अपरः पश्चिमः पादः' इति गजप्रकरणे वैजयन्ती । निगडानि शृंखलानि 'अथ शृंखले । अन्दुको निगडोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। अलावीत् लुनाति स्म । 'लूञ् छेदने' लुङ् “अस्तिसिचोऽपृक्ते” इतीट्, “इट ईटि” इति सलोपः । अत्र करेणुराजपदसाधर्म्यध्वनिः विशेष्यस्यापि श्लिष्टत्वान्न श्लेष इत्युक्तम्॥ ४८॥

जज्ञे जनैर्मुकुलिताक्षमनाददाने संरब्धहस्तिपकनिष्ठुरचोदनाभिः । गम्भीरवेदिनि पुरः कवलं करीन्द्रे मन्दोऽपि नाम न महानवगृह्य साध्यः ॥ ४९ ॥

जज्ञ इति । गम्भीरं मन्दं वेत्तीति गम्भीरवेदी । 'त्वग्भेदाच्छोणितस्रावान्मांसस्य च्यवनादपि । आत्मानं यो न जानाति तस्य गम्भीरवेदिता' इति राजपुत्रीये । 'चिरकालेन यो वेत्ति

शिक्षां परिचितामपि । गम्भीरवेदी विज्ञेयः स गजो गजवेदिभिः इति मृगचर्मीये । तस्मिन् गम्भीरवेदिनि करीन्द्रे संरब्धः कुपितः हस्तिनं पातीति हस्तिपः स एव हस्तिपको निषादी । ‘आधोरणा हस्तिपका हस्त्यारोहा निषादिनः’ इत्यमरः । तस्य निष्ठुराभिश्चोदनाभिस्तर्जनाभिरपि मुकुलिताक्षं निमीलितनेत्रं यथा तथा पुरः कवलं ग्रासम् अनाददाने सति । मन्दो मूढोऽपि । ‘मूढाल्पापटुनिर्भाग्याः’ इत्यमरः । गजभेदोऽपि ‘भद्रो मन्दो मृगश्चैव विज्ञेयास्त्रिविधा गजाः’ इति । महान् बलाधिकोऽवगृह्य निगृह्य साध्यो न नाम न खल्विति जनैर्जज्ञे ज्ञातम् । जानातेः कर्मणिलिट् । मन्दोऽपीत्यादिवाक्यार्थः कर्म ॥ ४९ ॥

क्षिप्तं पुरो न जगृहे मुहुरिक्षुकाण्डं नापेक्षते स्म निकटोपगताङ्करेणुम् ।
सस्मार वारणपतिः परिमीलिताक्षमिच्छाविहारवनवासमहोत्सवानाम् ॥ ५० ॥

क्षिप्तमिति । वारणपतिः करिवरो मुहुः पुरः क्षिप्तमग्रे न्यस्तमिक्षुकाण्डमिक्षुदण्डं न जगृहे न स्वीचकार । निकटोपगतां समीपस्थां करेणुं करिणीं च नापेक्षते स्मनेच्छति स्म । “लट् स्मे” इति भूतार्थे लट् । किन्तु परिमीलिताक्षं यथा तथेति स्मृत्यनुभावः । इच्छया विहारा येषु ते वनवासा एव महोत्सवास्तेषां सस्मार तानेव चिन्तयामासेत्यर्थः।“अधीगर्थदयेशां कर्मणि” इति शेषत्वविवक्षायां षष्ठी । न स्वच्छन्दचारिणः निर्बन्धे भोगेषु मनः प्रवर्त्तत इति भावः । वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ५० ॥

दुःखेन भोजयितुमाशयिता शशाक तुङ्गाग्रकायमनमन्तमनादरेण ।
उत्क्षिप्तहस्ततलदत्तविधानपिण्डस्नेहस्रुतिस्नपितबाहुरिभाधिराजम् ॥ ५१ ॥

दुःखेनेति । उत्क्षिप्ते उद्यते हस्ततले दत्तो निहितो यः विधानस्य गजग्रासस्य पिण्डः । ‘विधानं हस्तिकवलः’ इति वैजयन्ती। तस्य स्नेहस्रुत्या घृतादिनिःस्यन्दनेन स्नपितबाहुराप्लुतभुजः। स्नातेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः “अर्तिह्री” इत्यादिना पुगागमः मित्त्वाद्ध्रस्वः । आशयिता भोजयिता । अशेर्ण्यन्तात्तृच् । तुङ्गाग्रकायं स्वभावत एवोन्नतोर्ध्वकायम् अनादरेणानमन्तं कवलग्रहणाय नतिमकुर्वाणमिभाधिराजम् । “गतिबुद्धि” इत्यादिना अणि कर्तुर्णौ कर्मत्वम् । दुःखेन कृच्छ्रेण भोजयितुं शशाक । स्वभावोन्नतानां तत्राप्यहङ्कारग्रस्तानां को नमयितेति भावः ॥ ५१ ॥

शुक्लांशुकोपरचितानि निरन्तराभिर्वेश्मानि रश्मिविततानि नराधिपानाम् ।
चन्द्राकृतीनि गजमण्डलिकाभिरुच्चैर्नीलाभ्रपङ्क्तिपरिवेशमिवाधिजग्मुः ॥ ५२ ॥

शुक्लेति । शुक्लांशुकैः शुक्लपटैः उपरचितानि उपकल्पितानि अन्यत्र तु अल्पाः अंशवोंऽशुकाः सूक्ष्मास्तेजोऽवयवाः "अल्पे" इत्यल्पार्थे कन्प्रत्ययः । शुक्लैस्तैरुपचितानि व्याप्तानि रश्मिभिः प्रग्रहैः किरणैश्च विततानि विस्तृतानि । 'किरणप्रग्रहौ रश्मी' इत्यमरः । चन्द्रस्येवाकृतिर्येषतानि चन्द्राकृतीनि चन्द्रमण्डलनिभानीत्यर्थः। नराधिपानां वेश्मानि दूष्याणि । निरन्तराभिर्नीरन्ध्राभिरुच्चैर्गजमण्डलिकाभिर्गजपरिधिभिः । स्वार्थे कप्रत्ययः कात्पूर्वस्येकारः । नीलाभ्रपङ्क्तिभिः परिवेशं परिधिं परिवेष्टनमिति यावत् । 'परिवेशस्तु परिधिः' इत्यमरः । अधिजग्मुरिवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ५२ ॥

गत्यूनमार्ग्गगतयोऽपि गतोरुमार्ग्गाः स्वैरं समाचक्रुषिरे भुवि
वेल्लनाय । दर्प्पोदयोल्लसितफेनजलानुसारसंलक्ष्यपल्ययन-
वर्ध्रपदास्तुरङ्गाः ॥ ५३ ॥

गत्यूनेति । गत्यूना विशिष्टगमनहीना मार्गगतयोऽध्वगमनानि येषां ते तथापि गतोरुमार्गाः प्रस्थितदूराध्वान इति विरोधः। अपिर्विरोधे।गत्यूना मार्गी मृगसम्बन्धिनी गतिर्येषाम् त इति विरोधपरिहारः । अत एव विरोधाभासोऽलंकारः । दर्पस्य तेजसोऽन्तःसारस्योदयेनौत्कट्येनोल्लसितस्योद्धतस्य फेनजलस्य फेनीभूतोद्धतस्वेदोदकस्यानुसारेण संलक्ष्याणि पल्ययनवर्ध्राणामासनवन्धचर्मवरत्राणां पदानि तन्नोदनान्निम्नीभूतस्थलानि येषां ते तथोक्ताः । तुरङ्गाः भुवि वेल्लनायाङ्गपरिवर्त्तनाय स्वैरं मन्दं समाचक्रुषिरे समाकृष्टाः । अध्वश्रमापनोदनार्थमिति भावः । वर्द्धते दृढबन्धनाद्दीर्घीभवतीति वर्ध्रम् । "वृधिवपिभ्यां रन्" इत्यौणादिके रन्प्रत्यये लघूपधगुणो रपरः । 'वर्ध्रं त्रपुवरत्रयोः' इति विश्वः। अमरस्तु 'नध्री वध्री वरत्रा स्यात्' इत्याह । तदा 'ष्ट्रन्' इत्यौणादिके ष्ट्रन्प्रत्यये पूर्ववत् गुणो रपरः प्रत्ययतकारस्य "झषस्तथोर्धोऽधः" इति धत्वे षित्वात् स्त्रीलिंगे ङीष् ॥ ५३ ॥

आजिघ्रति प्रणतमूर्द्धनि बाह्लिजेऽश्वे तस्याङ्गसङ्गमसुखानु
भवोत्सुकायाः । नासाविरोकपवनोल्लसितं तनीयो रोमाञ्च-
तामिव जगाम रजः पृथिव्याः ॥ ५४ ॥

आजिघ्रतीति । बाह्लिरश्वयोनिर्देशविशेषः तज्जे बाह्लिजेऽश्वे बाह्लिदेश्ये इति पाठे विशेष्यात्प्रयोगो गम्यमानत्वादित्युक्तम् । "दिगादिभ्यो यत्" इति भवार्थे यत्प्रत्ययः । तदन्तविधिस्तु मृग्यः । प्रणतमूर्द्धनि नम्रशिरसि कृतप्रणामे च आजिघ्रति गन्धं गृह्णाति चुम्बति च सति स्वभावात्कामाच्चेति भावः । नासाविरोकं नासारन्ध्रं तस्य पवनो निःश्वासः तेनोल्लसितमुद्धूतं तनीयस्तनुतरं रजस्तस्याश्वस्याङ्गसङ्गमेन वेल्लनप्रयुक्तेन यत्सुखं तस्यानुभवे उत्सुकायाः उत्कण्ठितायाः पृथिव्या रोमाञ्चतां जगामेवेत्युत्प्रेक्षा । सा च भूतुरंगमयोः प्रतीयमानचेतननायकाद्यभेदाध्यवसायादित्यवधेयम् । विरोचतेऽनेनेति विरोकम् । घञ्प्रत्ययः "चजोः कु घिण्यतोः" इति

कुत्वम् । लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य इति नपुंसकत्वाविरोधः । अत एव 'छिद्रं निर्व्यथनं रोकम्' इत्यमरः । 'रोको रश्मौ बिले न पुम्' इति वैजयन्ती । 'रोको दीप्तौ बिले रोकम्' इति विश्वः । ये तु केनाप्यभिप्रायेण विरेकपवनेति पठन्ति तेषां परोत्सर्गैकजीविनामितिवदपानीयपवनप्रतीतेरश्लीलाख्यो दोषः 'अश्लीलं तदमङ्गल्यजुगुप्साव्रीडधीरकम्' इति लक्षणात् ॥ ५४ ॥

हेम्नः स्थलीषु परितः परिवृत्य वाजी धुन्वन्वपुः प्रविततायत-
केशपङ्क्तिः । ज्वालाकणारुणरुचा निकरेण रेणोः शेषेण तेजस
इवोल्लसता रराज ॥ ५५ ॥

हेम्न इति । हेम्नः स्थलीषु स्वर्णभूमिषु । "जानपद" इत्यादिना अकृत्रिमार्थे ङीष्प्रत्ययः । परितः परिवृत्य परिवृत्तिं कृत्वा वपुर्धुन्वन् धूलिनिर्गमाय कम्पयन् अत एव प्रवितता विश्लिष्टा आयता च केशपङ्क्तिः रोमसंघातो यस्य सः वाजी ज्वालाकणाः स्फुलिङ्गाः तद्वदरुणरुचा रक्तवर्णेन रेणोर्निकरेण उल्लसता अत्युत्कटतया बहिरुद्गच्छता तेजसोन्तःसारस्य दर्पस्य शेषेणातिरेकेण रराज । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ५५ ॥

दन्तालिकाधरणनिश्चलपाणियुग्ममर्द्धोदितो हरिरिवोदय-
शैलमूर्ध्नः । स्तोकेन नाक्रमत वल्लभपालमुच्चैः श्रीवृक्षकी
पुरुषकोन्नमिताग्रकायः ॥ ५६ ॥

दन्तालिकेति । पुरुषकोऽश्वानां स्थानकभेदः । तदुक्तम् 'पश्चिमेनाग्रपादेन भुवि स्थित्वाग्रपादयोः । ऊर्ध्वप्रेरणया स्थानमश्वानां पुरुषः स्मृतः' इति । पुरुष एव पुरुषकः तेन पुरुषकेण स्थानकेनोन्नमित ऊर्ध्वावस्थितोऽग्रकायः पूर्वकायो यस्य स तथोक्तः अत एवोदयशैलस्य मूर्ध्नो मस्तकादर्द्धमुदितोऽर्द्धोदितः हरिः सूर्य्य इव स्थितः इत्यर्थः । अर्द्धोदितविशेषणात् उच्चैरुन्नतः श्रीवृक्ष एव श्रीवृक्षकः आवर्त्तविशेषस्तद्वानश्वः श्रीवृक्षकी । "वक्षोभवावर्त्तचतुष्टयं च कण्ठे भवेद्यस्य च रोचमानः । श्रीवृक्षकी नाम हयः स भर्त्तुः श्रीपुत्रपौत्रादिविवृद्धये स्यात्' इति लक्षणात् । "श्रीवृक्षकी वक्षसि चेद्रोमावर्त्तौ मुखेऽपि च' इति तु वैजयन्ती । दन्तालिका मुखरज्जुः । 'मुखरज्जुश्च दन्ताली राणिका रक्षणीति च' इति वैजयन्ती । तस्या धरणे ग्रहणे निश्चलं स्थिरं पाणियुग्मं यस्य तं पाणिभ्यां दृढं गृहीतोभयवल्गामित्यर्थः । वल्लभपालमुत्तमाश्वपालम् । 'वल्लभो दयितेऽध्यक्षे कुलीनेऽश्वेपि वल्लभः' इति विश्वः । स्तोकेन नाक्रमत वल्गाग्रहणदार्ढ्यात् स्तोकेनापि अभिभवितुं न शक्तोऽभूदित्यर्थः । इह 'श्लथयितुं क्षणमक्षमताङ्गना' 'न द्वन्द्वदुःखमिह किञ्चित्' इत्यादिवदप्यर्थस्य सामर्थ्यलभ्यत्वादपेरप्रयोगः । अन्यथा स्तोकेन नाक्रमत किन्तु भूय इति व्याख्याने निश्चलपाणियुग्मत्वादिविशेषणावगतवाहकौशल्यप्रकाशनतात्पर्यभङ्गप्रसङ्गात् । "करणे च स्तोक" इत्यादिना विकल्पात्तृतीया "अनुपसर्गाद्वा" इति विकल्पादात्मनेपदम् । उपमालङ्कारः ॥ ५६ ॥

रेजे जनैः स्नपनसान्द्रतरार्द्रमूर्त्तिर्देवैरिवानिमिषदृष्टिभिरीक्ष्यमाणः । श्रीसन्निधानरमणीयतरोऽश्व उच्चैरुच्चैःश्रवा जलनिधेरिव जातमात्रः ॥ ५७ ॥

रेज इति । स्नपनेनाभिषचनेन सान्द्रतरार्द्रमूर्तिः अनिमिषदृष्टिभिः विस्मयादनिमिषाक्षैर्जनैर्देवैरिव तादृग्भिरीक्ष्यमाणः श्रियः शोभायाः देव्याश्च सन्निधानेन रमणीयतरः । 'तत्र सन्निहिता लक्ष्मीः सन्ति यत्रोत्तमा हयाः' इत्यागमादिति भावः । उच्चैरुन्नतोऽश्वो जलनिधेः समुद्राज्जात एव जातमात्रः सद्योजात इत्यर्थः । अन्यथोक्तसाधर्म्यासम्भवादिति भावः । 'मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे' इत्यमरः । उच्चैरुन्नतं श्रवः कीर्त्तिरुन्नते श्रवसी कर्णौ वा यस्य सः उच्चैःश्रवाः शक्राश्व इव रेजे । उपमालङ्कारः ॥ ५७ ॥

अश्रावि भूमिपतिभिः क्षणवीतनिद्रैरश्नन्पुरो हरितकं मुदमादधानः । ग्रीवाग्रलोलकलकिङ्किणिकानिनादमिश्रं दधद्दशनचुर्चुरशब्दमश्वः ॥ ५८ ॥

अश्रावीति । पुरोऽग्रे हरितकं हरिततृणमश्नन् अत एव ग्रीवाग्रे लोलाश्चलाः कलाः अव्यक्तमधुराः किङ्किणिकाः क्षुद्रघण्टिकाः तासां निनादेन मिश्रं दशनानां दन्तानां चुर्चुरशब्दं चुर्चुरध्वनिं दधत् अत एव मुदमादधानं उत्पादयन्नश्वः । जातावेकवचनम् । क्षणेन वीतनिद्रैः 'अल्पनिद्रोऽल्पभुग्वाग्मी मितभाष्यनसूयकः' इति सौभाग्यलक्षणादिति भावः । भूमिपतिभिरश्रावि श्रुतः । अश्वस्य शब्दोऽश्रावीत्यर्थः । वीणाः श्रूयन्त भेर्यः श्रूयन्ते इत्यादिवत् शब्दधर्मः शब्दिषूपचर्य्यते । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ५८ ॥

उत्खाय दर्प्पचलितेन सहैव रज्ज्वा कीलं प्रयत्नपरमानवदुर्ग्रहेण । आकुल्यकारि कटकस्तुरगेण तूर्णमश्वेति विद्रुतमनुद्रवताश्वमन्यम् ॥ ५९ ॥

उत्खायेति । दर्पाच्चलितेनोच्चलितेन अत एव रज्ज्वा पाशेन सह कीलं शंकुम् । 'शङ्कावपि द्वयोः कीलः' इत्यमरः । उत्खाय उत्पाट्य तूर्णं विद्रुतं धावन्तम् अन्यमश्वम् अश्वेत्यनुद्रवता वडवेति भ्रान्त्यानुधावता प्रयत्नपरैर्ग्रहीतुं प्रयतमानैरपि मानवैर्मनुष्यैर्दुर्ग्रहेण तुरङ्गेण कटकः शिबिरमाकुल्यकारि आकुली कृतः । आकुलशब्दादभूततद्भावे च्विः "अस्य च्वौ" इतीकारः । करोतेः कर्मणि लुङि "चिणो लुक्" ॥ ५९ ॥

अव्याकुलं प्रकृतमुत्तरधेयकर्म्म धाराः प्रसाधयितुमव्यतिकीर्णरूपाः । सिद्धं मुखे नवसु वीथिषु कश्चिदश्वं वल्गाविभागकुशलो गमयाम्बभूव ॥ ६० ॥

अव्याकुलमिति । वल्गा मुखरज्जुः सा चोत्क्षिप्तादिभेदेन चतुर्द्दशविधा । तदुक्तं हयलीलावत्याम् । "उत्क्षिप्ता शिथिला तथोत्तरवती मन्दा च वैहायसी विक्षिप्तैककरार्द्धकन्धरसमोत्कीर्णा विभक्ता तथा । अत्युत्क्षिप्ततलोद्धृते खलु तथा व्यागूढगोकर्णिके वाहानां कथिताश्चतुर्दशविधा वल्गाप्रभेदा अमी" इति । तल्लक्षणानि तु तत्रैव द्रष्टव्यानि अत्र तु विस्तरभयान्न लिख्यन्ते । तस्या विभागो विविच्य प्रयोगः तत्र कुशलो वल्गाविभागकुशल इति। षड्विधप्रेरणाभिज्ञ इत्यर्थः । वल्गाग्रहणस्य रागाद्युपलक्षणत्वात् । यथाह भोजः " वाहनं प्रतिवाहानां षाड्विधं प्रेरणं विदुः । रागावल्गाकशापार्ष्णिप्रतोदरवभेदतः" इति । कश्चित् कश्चन वाहकः अव्याकुलम् अव्यग्रमत्रस्तमिति यावत् । प्रकर्षेण कृतं प्रकृतं सज्जितामित्यर्थः। मुखे मुखकर्म्मणि सिद्धं सिद्धिमन्तमश्वं चतुष्काख्ये गतिविशेषे मुखे संस्थानविशेषादिविशेषणविशिष्टमश्वमित्यर्थः । तदुक्तं रेवतोत्तरे । "सृक्काधरोष्ठसितफेनलवाभिरामफूत्कारवायुपदमुन्नतकन्धराग्रम् । नीत्वोपकुञ्चितमुखं नवलोहसाम्यमश्वं चतुष्कसमये मुखसिद्धमाहुः" इति । उत्तरधेयकर्म युद्धाद्युत्तरकाले धेयं विधेयं प्रयोज्यं यत्कर्म्म क्रिया तद्रूपा इत्यर्थः । अव्यतिकीर्णरूपा असंकीर्णरूपा धारा गतिभेदाः । 'अश्वानान्तु गतिर्धारा विभिन्ना सा च पञ्चधा । आस्कन्दितं धौरितकं रेचितं वल्गितं प्लुतम्' इनि वैजयन्ती 'गतयोऽमूः पञ्च धाराः'इत्यमरश्च । अश्वशास्त्रे तु संज्ञान्तरेणोक्ताः।'गतिः पुला चतुष्का च तद्वन्मध्यजवा परा । पूर्णवेगा तथा चान्या पञ्च धाराः प्रकीर्तिताः । एकैका त्रिविधा धारा हयशिक्षाविधौ मता । लघ्वी मध्या तथा दीर्घा ज्ञात्वैता योजयेत्क्रमात्' इति। तथा च पञ्चदशविभेदा भवन्ति । ताः पञ्च धाराः प्रसाधयितुं परिचेतुं नवसु वीथिषु संचारस्थानेषु गमयाम्बभूव।वीथयो नवाश्वानां सर्वत्र धारा दार्ढ्यार्थाः परिमिताः प्रचारदेशाः। ताश्च तिस्र इत्येके नवेत्यन्ये। तत्रोत्तरपक्षमाश्रित्योक्तं कविना नवस्विति । यथाह भोजः । वीथ्यस्तिस्रोऽथ धाराणां लघ्वीमध्योत्तमाः क्रमात् । तासां स्याद्धनुषां मानमशीतिर्नवतिः शतम् । श्रेष्ठमध्योत्तमानां तु वाजिनां वीथिकाः स्मृताः । नवानां कथिता वीथ्यो दुष्टानां क्रमणक्रमे । अन्येषामपि सर्वत्र गतिदार्ढ्यार्थमीरिताः। समोन्नता सा विषमाम्बुकीर्णा शुद्धा नताग्रा तृणवीरुदाढ्या । स्थाणुप्रकीर्णोपलसम्प्रकीर्णा पार्श्वोन्नताख्या नवधेति वीथ्यः । सर्ववीथिषु यो वाजी दृढशिक्षासमन्वितः । तेन राजा रणे नित्यं मृगयायां मदं व्रजेत्' इति । अन्ये तु उरसाल्यादयो गतिविशेषा वीथय इत्याहुः । 'उरसाली वरश्चाली पृथुलो मध्यनामकः । आलीढः शोभनैरङ्गैः प्रत्यालीढस्तथापरः । उपधेनव उक्तं च पादचाली च सर्वगः । निर्दिष्टा वीथयस्त्वेताः' इति ॥ ६० ॥

मुक्तास्तृणानि परितः कटकं चरन्तस्त्रुट्यद्वितानतनिकाव्यतिषङ्गभाजः ॥
सस्रुः सरोषपरिचारकवार्य्यमाणा दामाञ्चलस्खलितलोलपदं तुरङ्गाः ॥ ६१ ॥

मुक्ता इति । मुक्ताः विहारार्थमुत्सृष्टा अत एव कटकं शिबिरं परितः । "अभितः परितः" इत्यादिना द्वितीया । तृणानि चरन्तो भक्षयन्तः त्रुटयन्तीषु छिन्नासु वितानतनिकासु

पटमण्डपरज्जुषु व्यतिषङ्गं सङ्गं भजन्तीति तथोक्ताः । अत एव सरोषैः परिचारकैः किङ्करैर्वार्यमाणाः अपसार्यमाणाः तुरङ्गाः दामाञ्चलानि पादपाशाः । 'दामाञ्चलं पादपाशे' इति वैजयन्ती । दूष्यवरत्राबन्धनशङ्कव इति केचित् । तेषु स्खलितेन लोलानि पदानि यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा सत्वरपसस्रुः ॥ ६१ ॥

उत्तीर्णभारलघुनाप्यलघूलपौघसौहित्यनिस्सहतरेण तरोरधस्तात् ।
रोमन्थमन्थरचलद्गुरुसास्नमासाञ्चक्रे निमीलदलसेक्षणमौक्षकेण ॥ ६२ ॥

उत्तीर्णेति । उत्तीर्णभारमवरोपितावपनम् अत एव लघुः तेन तथोक्तेन तथाप्यलघुना उलपानां बल्वजतृणानाम् ओघेन यत्सौहित्यं पूर्त्तिः । 'पर्याप्तिमुपसम्पन्नं पूर्त्तिः सौहित्यमुच्यते' इति हलायुधः । तेन निस्सहतरेणात्यन्तमसहतरेणं बाह्यभारावतारेऽप्यान्तरतिभोजनाद्गुरूभवतेत्यर्थः । सहेः निःपूर्वात् पचाद्यजन्तात्तरप् प्रत्ययः । 'उलपा बल्वजाः प्रोक्ताः' इति विश्वः । औक्षकेण उक्ष्णां समूहेन । 'गोत्रोक्ष' इत्यादिना वुञ् प्रत्ययः । तरोरधस्तात्तरुतले रोमन्थः पशूनां चर्वितचर्वणं तेन मन्थरं मन्दं चलन्त्यो गुर्व्यः सास्ना गलकम्बलानि यस्मिन् कर्माणि तद्यथा तथा । 'सास्ना तु गलकम्बलः' इत्यमरः । किञ्च निमीलन्ति सुखान्मुकुलीभवन्ति अलसानि चेक्षणानि यास्मिन्कर्माणि तत् यथा तथा आसाञ्चक्रे आसितम् । 'आस उपवेशने' भावे लिट् । "दयायासश्च" इत्याम्प्रत्ययः । "कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि" इति कृञोऽनुप्रयोगः । इतः प्रभृत्याचतुष्टयात्स्वभावोक्तिः ॥ ६२ ॥

मृत्पिण्डशेखरितकोटिभिरर्द्धचन्द्रं शृङ्गैशिखाग्रगतलक्ष्ममलं हसद्भिः ।
उच्छृङ्गितान्यवृषभाः सरितां नदन्तो रोधांसि धीरमवचस्करिरे महोक्षाः ॥ ६३ ॥

मृत्पिण्डेति । मृत्पिण्डैर्वप्रक्रीडालग्नैर्मृत्खण्डैः शेखरिताः सञ्जातशेखराः कोटयोऽग्राणि येषां तैरत एव शिखाग्रगतमुभयकोटयन्तर्गतं लक्ष्मैव मलं यस्य स एवम्भूतं श्वेतमर्द्धचन्द्रं हसद्भिरित्यतिशयोक्तिभेद इत्युक्तम् । अभूतोपमेति मतान्तरम् । शृङ्गैर्विषाणैरुच्छृङ्गा उत्पतितशृङ्गाः कृता उच्छृङ्गिताः अन्यवृषभाः प्रतिवृषभा यैस्ते । अत एव धीरं गम्भीरं नदन्तो गर्जन्तः महान्त उक्षाणो महोक्षाः । 'अचतुर' इत्यादिना निपातात्साधुः । सरितां रोधांसि अवचस्करिरे आलिलिखुः हर्षाद्रुरुजुरित्यर्थः । अवपूर्वात्किरतेः कर्त्तरि लिट् "किरतेर्हर्षजीविकाकुलायकरणेष्विति वक्तव्यम्" इत्यात्मनेपदम् "ऋच्छत्यृताम्" इति गुणः, "अवाच्चतुष्पाच्छकुनिष्वालेखने" इति सुडागमः ॥ ६३ ॥

मेदास्विनः सरभसोपगतानभीकान्भङ्क्त्वा पराननडुहो

मुहुराहवेन । ऊर्ज्जस्वलेन सुरभीरनुनिस्सपत्नं जग्मे जयोद्धुरविशालविषाणमुक्ष्णा ॥ ६४ ॥

मेदस्विन इति । ऊर्ज्जो बलमस्यास्तीति तेन ऊर्ज्जस्वलेन बलिना । 'ज्योत्स्नातमिस्रा' इत्यादिना निपातः । उक्ष्णा वृषभेण मेदस्विनो मांसलान् । "अस्मायामेधास्रजो विनिः" इति विनिः । अत एव सरभसं सत्वरमुपगतान् अभिकामयन्त इत्यभीकान् कामुकान् । 'कम्रः कामयिताभिकः' इत्यमरः । "अनुकाभिकाभीकः कमिता" इति निपातः । पराननडुहो बलीवर्दान् मुहुराहवेन युद्धेन भङ्क्त्वा निर्जित्य जयेनोद्धुरे निर्भरे । 'ऋक्पूर्' इत्यादिना समासान्तः । विशाले च विषाणे यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा निस्सपत्नमप्रतिपक्षं सुरभीरनु गवां पृष्ठतः । "कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया" इति द्वितीया । जग्मे गतम् । भावे लिट् ॥ ६४ ॥

बिभ्राणमायतिमतीमवृथा शिरोधिं प्रत्यग्रतामतिरसामधिकं दधन्ति ॥ लोलोष्ठमौष्ट्रकमुदग्रमुखं तरूणामभ्रंलिहानि लिलिहे नवपल्लवानि ॥ ६५ ॥

बिभ्राणमिति । आयतिमतीं दैर्घ्यवतीं न च वृथा दैर्घ्यमित्याह अवृथामिति । उच्चैस्तरुपल्लवग्रहणात्सफलामित्यर्थः । शिरो धीयतेऽस्यामिति शिरोधिं ग्रीवाम् 'शिरोधिः कन्धरेत्यपि' इत्यमरः । "कर्मण्यधिकरणे च" इति किप्रत्ययः । बिभ्राणं दधानम् उदग्रमुखं पल्लवग्रहणार्थमूर्ध्वोत्क्षिप्ततुण्डमौष्ट्रकमुष्ट्रसमूहः । 'गोत्रोक्ष' इत्यादिना वुञ् । अधिकमतिशयितो रसः स्वादो यस्यां तामतिरसां प्रत्यग्रतामभिनवत्वं दधन्ति दधति । "वा नपुंसकस्य" इति वैकल्पिको नुमागमः । अभ्रं लिहन्तीत्यभ्रंलिहान्युच्चतराणि । "वहाभ्रे लिहः" इति खश् प्रत्ययः, 'अरुर्द्विषत्' इत्यादिना मुमागमः । तरूणां नवपल्लवानि । 'पल्लवोऽस्त्री किसलयम्' इत्यमरः । लोलोष्ठं यथा तथा "ओत्वोष्ठयोः समासे वा" इति पररूपं वक्तव्यम् । लिलिहे आस्वादयामास जघासेत्यर्थः ॥ ६५ ॥

सार्द्धं कथञ्चिदुचितैः पिचुमर्दपत्रैरास्यान्तरालगतमाम्रदलं म्रदीयः । दासेरकः सपदि संवलितं निषादैर्विप्रं पुरा पतगराडिव निर्ज्जगार ॥ ६६ ॥

सार्द्धमिति । उचितैरभ्यस्तैः । 'अभ्यस्तेऽप्युचितं न्याय्यम्' इति यादवः । पिचुमर्दपत्रैर्निम्बदलैः । सार्द्धम् । 'पिचुमर्दश्च निम्बे' इत्यमरः । कथञ्चित्प्रमादादास्यान्तरालगतं मुखान्तर्गतं म्रदीयो मृदुतरमाम्रदलं चूतपल्लवं दासेरकः उष्ट्रः पुरा निषादैः म्लेच्छैः संवलितं युक्तं विप्रं पतगराड् गरुत्मानिव निर्ज्जगार उद्गीर्णवान् । पुरा किल कुतश्चित्कारणात् म्लेच्छभक्षणे तैस्सहान्तः प्रविश्य गलं दहन्तं विप्रं गरुड उज्जगारेति पौराणिकी कथात्रानुसन्धेया ॥ ६६ ॥

स्पष्टं बहिःस्थितवतेऽपि निवेदयन्तश्चेष्टाविशेषमनुजीविजनाय राज्ञाम् । वैतालिकाः स्फुटपदप्रकटार्थमुच्चैर्भोगावलीः
कलगिरोऽवसरेषु पेठुः ॥ ६७ ॥

स्पष्टमिति । बहिः स्थितवतेऽपि अनुजीविजनाय । राज्ञोऽवसरकांक्षिण इति भावः । राज्ञां चेष्टाविशेषं तत्कालोचितचरित्रविशेषं स्पष्टं निवेदयन्तः तद्व्यञ्जकप्रबन्धपाठैरिति भावः । कलगिरो मधुरवाचो वैतालिका मङ्गलपाठकाः अवसरेषु तत्तद्वेलासु स्फुटैः प्रसिद्धैः पदैः प्रकटः प्रकाशोऽर्थोऽभिधेयं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा उच्चैः भोगावलीः प्रबन्धान् पेठुः पठन्ति स्म । "अतएकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिटि" इत्येत्वाभ्यासलोपौ ॥ ६७ ॥

उन्नम्रताम्रपटमण्डपमण्डितं तदानीलनागकुलसंकुलमाबभासे । सन्ध्यांशुभिन्नघनकर्बुरितान्तरीक्षलक्ष्मीविडंबि शिबिरं
शिवकीर्त्तनस्य ॥ ६८ ॥

उन्नम्रेति । उन्नम्रैरुन्नतैस्ताम्रैः धातुरक्तैः पटमण्डपैर्दूष्यैर्मण्डितम् आसमन्तान्नीलैर्नागकुलैर्गजसंघैः संकुलम् अतएव सन्ध्यांशुभिन्नैः सन्ध्यारागसम्भिन्नैर्घनैर्मेघैः कर्बुरितस्य चित्रीकृतस्यान्तरीक्षस्य लक्ष्मीं विडम्बयत्यनुकरोतीति तत्तथोक्तं शिवकीर्त्तनस्य मङ्गलकीर्त्तेः कृष्णस्य तच्छिबिरं कटकमाबभासे मनोहरमभूदित्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ ६८ ॥

धरस्योद्धर्त्तासि त्वमिति ननु सर्वत्र जगति प्रतीतस्तत्किं
मामतिभरमधः प्रापिपयिषुः ॥ उपालब्धेवोच्चैर्गिरिपतिरिति
श्रीपतिमसौ बलाक्रान्तः क्रीडद्द्विरदमथितोर्वीरुहरवैः ॥ ६९ ॥

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये
पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

धरस्येति । बलैः सैन्यैराक्रान्तो गिरिपती रेवतकः क्रीडद्भिर्विहरमाणैर्द्विरदैर्मथितानां भग्नानामुर्वीरुहाणां वृक्षाणां रवैः शब्दैर्निमित्तेन श्रीपतिं हरिम् । नन्वङ्ग त्वं धरस्य पर्वतस्योद्धर्ता उद्धारकोऽसीति सर्वत्र जगति प्रतीतः प्रसिद्धः । गोवर्द्धनोद्धरणादिति भावः । तत्तर्हि किं किमर्थम् अतिभरमतिभारवन्तं मामधः प्रापिपयिषुः प्रापयितुमिच्छुरसि । प्रापयतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । इत्युच्चैरुपालब्धेव आक्रुक्षदिवेत्युत्प्रेक्षा । उपाङ्पूर्वाल्लभेर्लुङ् 'एकाच उपदेशे' इति नेट् "झषस्तथोर्धोधः" इति तकारस्य धकारः "धिच" इति सिचः सकारलोपः । शिखरिणी वृत्तम् । 'रसै रुद्रैश्छिन्ना यमनसभलागः शिखरिणी''इति लक्षणात् ॥ ६९ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये पञ्चमः सर्गः॥५॥

षष्ठः सर्गः ।

अथ ऋतुवर्णनं प्रस्तौति—

अथ रिरंसुममुं युगपद्गिरौ कृतयथास्वतरुप्रसवश्रिया ।
ऋतुगणेन निषेवितुमादधे भुवि पदं विपदन्तकृतं सताम् ॥ १ ॥

अथेति । अथ सेनानिवेशानन्तरं गिरौ रैवतके रिरंसुं रन्तुमिच्छुम्। रमेः सन्नन्तादुप्रत्ययः। एतेन ऋतुवर्णनप्रवृत्तेः प्रभुचित्तवृत्तिज्ञानपूर्वकत्वमुक्तम् । सतां साधूनां विपदामन्तं करोतीति विपदन्तकृत्। क्विप् । तं विपदन्तकृतम्। सेव्यमिति भावः । अमुं हरिं निषेवितुं स्वतरून् स्वस्व नियतवृक्षान् अनतिक्रम्य यथास्वतरु । याथार्थ्येऽव्ययीभावः । यथास्वतरु स्थिता प्रसवश्रीः । पुष्पफलसम्पत्तिः यथास्वतरुप्रसवश्रीः । 'प्रसवस्तु फले पुष्पे' इत्यमरः । शाकपार्थिवादिषु द्रष्टव्यः। सा कृता येन तेन कृतयथास्वतरुप्रसवश्रिया यथास्वतरुकृतप्रसवश्रियेत्यर्थः । ऋतुगणेन युगपद्भुवि पदमादधे आहितम् । युगपदृतुगणः प्रादुरभूदित्यर्थः । नह्यवसरं सेवकाः क्षिपन्तीति भावः । अत्र सर्गे सर्वत्र यमकंशब्दालङ्कारः। तल्लक्षणं तूक्तं चतुर्थे । अर्थालङ्कारस्तु यथासम्भवमूह्यः । अस्मिन्सर्गे द्रुतविलम्बितं वृत्तम् । 'द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ' इति लक्षणात् ॥ १॥

अथ लोकवेदयोः प्राथम्येन व्यवहाराद्वसन्तमादौ वर्णयति—

नवपलाशपलाशवनं पुरः स्फुटपरागपरागतपङ्कजम् ।
मृदुलतान्तलतान्तमलोकयत्स सुरभिं सुरभिं सुमनोभरैः ॥ २ ॥

नवेति । स हरिः पुरोऽग्रे प्रथमं वा नवपलाशानि नूतनपर्णानि पलाशवनानि किंशुककाननानि यस्मिंस्तं नवपलाशपलाशवनम् । बहुव्रीहिपूर्वपदो बहुव्रीहिः। 'पलाशः किंशुके पत्रे पलाशम्' इति विश्वः । स्फुटानि विकचानि परागै रजोभिः परागतानि व्याप्तानि च पङ्कजानि यस्मिन् तं स्फुटपरागपरागतपङ्कजं मृदुलाः कोमला अत एव तान्ताः आतपसमये किञ्चित् म्लानाः लतान्ताः पल्लवा यस्मिन् तं मृदुलतान्तलतान्तं सुमनोभरैः पुष्पसमृद्धिभिः सुरभिं सुगन्धि सुरभिं वसन्तमलोकयदपश्यत् । 'सुरभिश्चम्पके स्वर्णे जातीफलवसन्तयोः । सुगन्धौ च मनोज्ञे च वाच्यवत्' इति विश्वः । इह प्रतिपादं प्रथमाक्षरद्वयात्परतोऽक्षरत्रयावृत्तिरूपयमकप्रक्रमाच्चतुर्थपादेऽपि तदेव यमकम् । एकस्मादप्यपरमिति सजातीयसंसृष्टिः ॥ २ ॥

विलुलितालकसंहतिरामृशन्मृगदृशां श्रमवारि ललाटजम् ।
तनुतरङ्गततिं सरसां दलत्कुवलयं वलयन्मरुदाववौ ॥ ३ ॥

विलुलितेति । विलुलितालकसंहतिर्विधुतचिकुरनिकरः सन् मृगदृशां ललाटजं श्रमवारि स्वेदमामृशन्परिमृजन्मन्द इति भावः। सरसां तनुतरङ्गततिं दलन्ति विकसन्ति कुवलयानि यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा वलयन् चालयन् शीतल इति भावः। मरुद्वसन्तवायुराववौ आवाति स्म॥ ३॥

तुलयति स्म विलोचनतारकाः कुरबकस्तबकव्यतिषङ्गिणि ।
गुणवदाश्रयलब्धगुणोदये मलिनिमालिनि माधवयोषिताम्॥४॥

तुलयतीति । कुरबकस्तबके व्यतिषङ्गिणि लग्ने अत एव गुणवतः शुक्लगुणस्य कुरबकस्तबकस्याश्रयेणाश्रयणेन लब्धो गुणोदयो निजनीलिमगुणोत्कर्षो येन तस्मिन् धवले नीलस्य स्फुरणादिति भावः। अलिनि भ्रमरे मलिनस्य भावो मलिनिमा कृष्णत्वं माधवयोषितां हरिवधूनां विलोचनानां तारकाः कनीनिकाः। 'तारकाक्ष्णः कनीनिका' इत्यमरः। तुलयति स्म समीचकार तद्वद्बभावित्यर्थः। तुलाशब्दात्सदृशपर्यायात् "तत्करोति" इति ण्यन्तात् "लट् स्मे" इति भूते लट्। उपमालङ्कारः ॥ ४ ॥

स्फुटमिवोज्ज्वलकाञ्चनकान्तिभिर्युतमशोकमशोभत चम्पकैः ।
विरहिणां हृदयस्य भिदाभृतः कपिशितं पिशितं मदनाग्निना॥५॥

स्फुटमिति । उज्ज्वलकाञ्चनकान्तिभिः शुद्धसुवर्णप्रभैश्चम्पकैर्युतं चम्पकसमूहमध्यगतमित्यर्थः। स्फुटं विकचमशोकपुष्पं भिदा भेदः । "षिद्भिदादिभ्योऽङ्"। तां बिभर्त्ति यत्तस्य भिदाभृतो भिन्नस्य विरहिणां हृदयस्य हृदयपिण्डस्य सम्बन्धि मदनाग्निना कपिशितं कपिशीकृतं पिशितं मांसमिवाशोभतेत्युत्प्रेक्षा ॥ ५ ॥

स्मरहुताशनमुर्मुरचूर्णतां दधुरिवाम्रवणस्य रजःकणाः ।
निपतिताः परितः पथिकव्रजानुपरि ते परितेपुरतो भृशम् ॥ ६ ॥

स्मरेति । आम्रवणस्य । चूतवनस्य 'आम्रश्चूतो रसालोऽसौ' इत्यमरः। 'प्रनिरन्तः शर' इत्यादिना वननकारस्य णत्वम्। रजःकणाः परागचूर्णाः स्मरहुताशनः कामाग्निः स एव मुर्मुरस्तुषाग्निः। 'मुर्मुरस्तु तुषानले' इति वैजयन्ती। तस्य चूर्णतां दधुरिवेत्युत्प्रेक्षा । अतो मुर्मुरचूर्णत्वादेव परित उपरि निपतिताः ते रजःकणाः पन्थानं गच्छन्तीति पथिकाः । "पथः ष्कन्" इति ष्कन्प्रत्ययः। तेषां व्रजान् भृशं परितेपुः परितापयामासुः। अतो मुर्मुरचूर्णत्वोत्प्रेक्षणमिति भावः॥ ६॥

रतिपतिप्रतिहितेव कृतक्रुधः प्रियतमेषु वधूरनुनायिकाः ।
बकुलपुष्परसासवपेशलध्वनिरगान्निरगान्मधुपावलिः ॥ ७ ॥

रतिपतीति । प्रियतमेषु विषये कृतक्रुधः कृतरुषः 'प्रतिघा रुट्क्रुधौ स्त्रियाम्' इत्यमरः। वधूरनुनायिकाः कुपितस्त्रीरनुनेष्यन्ती । "तुमुन्ण्वुलौ क्रियायां क्रियार्थायाम्" इति भविष्यदर्थे ण्वुल् प्रत्ययः, "अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः" इति षष्ठीप्रतिषेधाद्वधूरिति द्वितीया । रतिपतिना

कामेन प्रहिता प्रेषितेव तद्वाणीश्रवणान्तरमेव तासां कोपत्यागदर्शनादियमुत्प्रेक्षा । बकुलपुष्पाणां रसो मकरन्दः स एवासवस्तेन तत्पानेन पेशलध्वानिर्मधुरस्वरा मधुपावलिः कर्त्री । न गच्छतीत्यगस्तस्माद्वृक्षान्निरगान्निर्गता । "इणो गा लुङि" इति गादेशः ॥ ७ ॥

प्रियसखीसदृशं प्रतिबोधिताः किमपि काम्यगिरा परपुष्टया ।
प्रियतमाय वपुर्गुरुमत्सरच्छिदुरयादुरयाचितमङ्गनाः ॥ ८ ॥

प्रियसखीति । गुरोर्महतो मत्सरस्य द्वेषस्य छिदुरया छेत्र्या । "विदिभिदिच्छिदेः कुरच्" इति कुरच् । काम्यगिरा ग्राह्यवाचा परपुष्टया कोकिलया प्रियसख्या सदृशं यथा तथा किमपि परैर्दुर्बोधं रहस्यं हितं प्रतिबोधिता उपदिष्टा अङ्गनाः प्रियतमाय अयाचितम् अप्रार्थितमेव वपुर्निजाङ्गमदुरर्प्पयामासुः । ददातेर्लुङि 'गातिस्था' इत्यादिना सिचो लुक् । कोकिलाकूजितश्रवणानन्तरमेवाङ्गार्प्पणादौत्सुक्यहेतुकार्य्यान्तरज्ञयेव तथा किमपि बोधिता इत्युत्प्रेक्षा ॥ ८ ॥

मधुकरैरपवादकरैरिव स्मृतिभुवः पथिका हरिणा इव ।
कलतया वचसः परिवादिनीस्वरजिता रजिता वशमाययुः ॥ ९ ॥

मधुकरैरिति । मधुकरैः । कर्तृभिः । अपवादं मृगवञ्चनाय वण्टादिकुत्सितवाद्यं कुर्वन्तीत्यपवादकराः व्याधास्तैरिव पथिकाः हरिणा इव परिवादिनीस्वरजिता वीणाविशेषध्वनिजयिन्या । 'सप्तभिः परिवादिनी' इत्यमरः । जयतेः क्विपि तुक् । वचसो गीतस्य कलतया माधुर्येण करणेन । रजिता आकृष्टाः सन्त इत्यर्थः । रञ्जेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः "रञ्जेर्णौ मृगरमणे" इति उपधानकारलोपः । इहोपमानमृगसादृश्यादौपचारिकं मृगत्वम् उपमेयेषु पथिकेष्वस्तीत्यविरोधः । स्मृतिभुवः स्मरस्य मृगपातचिन्ताविषयत्वान्मृगग्रहणगर्तदेशस्य च वशमाययुः । यथा व्याधगानासक्त्या गर्त्ते मृगाः पतन्ति तद्वन्मधुकरहुंकाराकृष्टाः पान्थाः स्मरपारवश्यं भेजुरित्यर्थः । अनेकैवेयमुपमा ॥ ९ ॥

समभिसृत्य रसादवलम्बितः प्रमदया कुसुमावचिचीषया ।
अविनमन्न रराज वृथोच्चकैरनृतया नृतया वनपादपः ॥ १० ॥

समभिसृत्येति । प्रमदया कर्त्र्या । कुसुमानामवचिचीषयावचेतुमिच्छया । रिरंसयेति भावः । चिनोतेः सन्नन्तात् "अ प्रत्ययात्" इति स्त्रियामकारप्रत्ययः । "विभाषा चेः" इति विकल्पात्कुत्वाभावः । रसाद्रागात्समभिसृत्य समागत्यावलंबितो हस्तेन गृहीतस्तथाप्यविनमन् वशमगच्छन् अत एव वृथोच्चकैर्व्यर्थमुन्नतो वनपादपः न तु नागरिक इति भावः । न ऋतेत्यनृता असत्या तया अनृतया नुर्भावो नृता तया नृतया पुंस्त्वेन न रराज । 'स्युः पुमांसः पञ्चजनाः पुरुषाः पूरुषा नरः' इत्यमरः । यः कान्ताकरगृहीतोऽपि न द्रवति स नपुंसक एव लौकिकस्तु पुंस्त्वव्यपदेशो मिथ्यैवेति भावः ॥ १० ॥

अथ कश्चित्स्वयंग्रहाश्लेषसुखार्थं प्रियामलिपातेन भीषयंस्त्रिभिः कुलकेनाह—

इदमपास्य विरागि परागिणीरलिकदम्बकमम्बुरुहां ततीः ।
स्तनभरेण जितस्तबकानमन्नवलते बलतेऽभिमुखं तव ॥ ११ ॥

इदमित्यादि । स्तनभरेण साधनेन जिताभ्यां स्तवकाभ्यामानमन्ती नवलता यया सा तथोक्ता तस्याः सम्बुद्धिर्जितस्तबकानमन्नवलते । स्तबकानमन्नवलतोपमे इत्यर्थः । अत एवेदं विरागि विरक्तिमदलिकदंबकं परागिणीः परागवतीरिति विरक्तिहेतूक्तिः । अम्बुरुहां ततीरपास्य तवाभिमुखं वलते चलति । विशिष्टलताभ्रमादिति भावः । तथा च भ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यते ॥ ११ ॥

अथालेस्तदभिमुखागमने कारणमाह—

सुरभिनिश्वसिते दधतस्तृषं नवसुधामधुरे च तवाधरे ।
अलमलेरिव गन्धरसावमू मम न सौमनसौ मनसो मुदे ॥१२॥

सुरभीति । तव सुरभिनिश्वसिते निश्वासमारुते नवसुधावन्मधुरे अधरे च तृषं तृष्णां दधतो दधानस्यालेर्भ्रमरस्य ममेवामू उपलभ्यमानौ सुमनसां पुष्पाणां संबन्धिनौ सौमनसौ गन्धरसौ सौरभमाधुर्ये मनसोऽन्तःकरणस्य मुदे नालं न पर्याप्तौ । अतस्त्वद्वदनरसगन्धलोभादागच्छतीत्यर्थः । "नमः स्वस्ति" इत्यादिना चतुर्थी । अत्र कान्ताकर्तृकस्वयङ्ग्रहाश्लेषसुखार्थिनः प्रियस्य तद्भयहेतोरलेरेवागमनहेतुत्वेनात्र दृष्टान्तेन मुखसौरभरसलोभमदकुसुमवैराग्ययोर्वर्णयितुमौचित्यात् ॥ यमकानुसारेण विप्रकृष्टेनापि ममशब्देनेवशब्दस्यान्वयः । वलतेऽभिमुखं तव अलिभयादिव सस्वज इत्युपक्रमोपसंहाराभ्यामलेः प्रकृतत्वेनोपमेयत्वावगमात् । अन्यथा मध्ये तद्वैपरीत्ये तद्विरोधादित्यलमहिचलनाध्वमार्गणेन । अत्रोपमानुप्रासयमकानां तावद्विजातीयानां संसृष्टिः स्पष्टैव । तथा यमकानां त्रयाणां चतुर्थपादादावेकस्मादक्षरात् द्वाभ्यां त्रिभ्यश्च परतोऽक्षरत्रयावृत्तिलक्षणानां स्थितत्वात् सजातीयसंसृष्टिचेष्टा ॥ १२ ॥

इति गदन्तमनन्तरमङ्गना भुजयुगोन्नमनोच्चतरस्तनी ।
प्रणयिनं रभसादुदरश्रिया वलिभयालिभयादिव सस्वजे ॥१३॥

इतीति । इतीत्थं गदन्तं प्रणयिनम् अनन्तरं भुजयुगस्योन्नमनेनोच्चतरावत्युन्नतौ स्तनौ यस्याः सा । "स्वाङ्गाच्चोपसर्ज्जनादसंयोगोपधात्" इति ङीष् । वलिभया वलयो विद्यन्ते यस्यास्तया बलिमत्या । "तुन्दिवलिवटेर्भः" इति भप्रत्ययः । उदरश्रिया मध्यशोभया उपलक्षिता अङ्गना अलिभयादिव रभसात्सस्वजे आलिलिङ्ग । वस्तुतस्तु रागादेवेति भावः । 'ष्वञ्जपरिष्वङ्गे' इति धातोः कर्त्तरि लिट् । 'लज्जामन्मथमध्यस्थामध्येयं नायिका मता' ॥ १३ ॥

वदनसौरभलोभपरिभ्रमद्भ्रमरसम्भ्रमसम्भृतशोभया ।
चलितया विदधे कलमेखलाकलकलोऽलकलोलदृशान्यया ॥१४॥

वदनेति । वदनस्य सौरभे सौगन्ध्ये लोभेन परिभ्रमता भ्रमरेण हेतुना यः सम्भ्रमस्तेन संभृतशोभया सम्पादितश्रिया चलितया अलिसम्भ्रमात् प्रस्थितया अत एवालकैरलकपातैर्लोलदृशा चञ्चलाक्ष्या अन्यया स्त्र्यन्तरेण कलो मेखलायाः कलकलः कोलाहलो विदधे विहितः । अलिभयादपसरन्त्याः काञ्चीगुणध्वनिरजनीत्यर्थः । एतेन चकितत्वमुक्तम् । चकितं भयसम्भ्रमः । अनुप्रासयमकयोः सजातीयशब्दालङ्कारयोः संसृष्टिः स्पष्टैव तावत् । तथा यमकयोश्च द्वयोः सजातीययोः चतुर्थ पादादावेकस्मादक्षरात् द्वाभ्यां च परतोऽक्षरत्रयावृत्तिलक्षणयोः स्थितत्वाव सजातीययोः संसृष्टिः ॥ १४ ॥

अजगणन्गणशः प्रियमग्रतः प्रणतमप्यभिमानितया न याः ।
सति मधावभवन्मदनव्यथाविधुरिता धुरि ताः कुकुरस्त्रियः॥१५॥

अजगणन्निति । याः कुकुरस्त्रियो यादवाङ्गनाः गणशो बहुशः । "बह्वल्पार्थाच्छस्कारकादन्यतरस्याम्" इति शस्प्रत्ययः । अग्रतः प्रणतमपि प्रियं जातावेकवचनं प्रियानित्यर्थः । अभिमानिनीनां भावोऽभिमानिता तया । "त्वतलोर्गुणवचनस्य पुंवद्भावो वक्तव्यः"। नाजगणन्न गणयन्ति स्म । गणेश्चौरादिकाण्णौ चङि "ई च गणः" इत्यभ्यासस्य पाक्षिक इत्वाभावः । ताः कुकुरस्त्रियो मधौ वसन्ते सति प्रवर्त्तमाने । 'मधुश्चैत्रे वसन्ते च' इति विश्वः । मदनव्यथाविधुरिताः विह्वलिताः सत्यः धुरि अग्रेऽभवन्नवर्तन्त । स्वयमेव पुरः प्रवृत्ता इत्यर्थः ॥ १५ ॥

कुसुमकार्मुककार्मुकसंहितद्रुतशिलीमुखखण्डितविग्रहाः।
मरणमप्यपराः प्रतिपेदिरे किमु मुहुर्मुमुहुर्गतभर्तृकाः ॥१६॥

कुसुमेति । गतभर्तृकाः वियोगिन्यः । "नद्यृतश्च" इति कप् । अपराः काश्चिदङ्गनाः कुसुमकार्मुकस्य कामस्य कार्म्मुके संहितैः द्रुतैर्ज्जवनैः शिलीमुखैः शरैः खण्डितविग्रहाः पाटितशरीराः सत्यो मरणमपि प्रतिपेदिरे मुहुः पुनःपुनः मुमुहुर्मुमूर्छुरिति किमु वक्तव्यमित्यर्थः ॥ १६ ॥

अथ कस्याश्चित्प्रोषितभर्तृकाया बन्धुजनसमाश्वासनं विशेषकेणाह ।

रुरुदिषा वदनाम्बुरुहश्रियः सुतनु सत्यमलङ्करणाय ते ।
तदपि सम्प्रति सन्निहिते मधावधिगमं धिगमङ्गलमश्रुणः ॥१७॥

रुरुदिषेति । हे सुतनु शुभाङ्गि । "अम्बार्थनद्योर्ह्रस्वः" इति ह्रस्वत्वं दीर्घोत्तरपदो बहुव्रीहिः अन्यथा गुणः स्यात् । रुरुदिषा रोदनेच्छा अश्रुविमोचनमित्यर्थः । रुदेः सन्नन्तादप्रत्यये टाप्। ते तव वदनाम्बुरुहश्रियः अलङ्करणाय सत्यम् । रम्याणां विकृतिरपि श्रियं तनोतीति न्यायादिति भावः । गम्यमानक्रियापेक्षत्वाच्चतुर्थी । तदपि तथापि सम्प्रति मधौ वसन्ते सन्निहिते सन्निहितोत्सवे सति अश्रुणोऽधिगमं प्राप्तिममङ्गलं धिक्निन्दन्तीत्यर्थः 'धिङ्निर्भर्त्सननिन्दयोः' इत्यमरः । "धिगुपर्य्यादिषु त्रिषु" इति द्वितीया । अतो मारुद इत्यर्थः ॥ १७ ॥

त्यजति कष्टमसावचिरादसून्विरहवेदनयेत्यघशङ्किभिः ।
प्रियतया गदितास्त्वयि बान्धवैरवितथा वितथाः सखि मा गिरः॥

त्यजतीति । प्रियतया इष्टतया अघशङ्किभिरनर्थोत्प्रेक्षिभिः । प्रेम पश्यति भयान्यपदेऽपीति भावः । बान्धवैस्त्वयि विषये गदिताः उच्चारिताः कष्टं बत असौ बाला विरहवेदनया अचिरादसून् प्राणांस्त्यजति त्यक्ष्यति । ''वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवद्वा'' इति लट् । इत्येवंविधा गिर उक्तीः हे सखि विगतं तथात्वं यासां ताः वितथाः अनृताः 'वितथं त्वनृतं वचः' इत्यमरः । बहुव्रीहौ उपसर्जनत्वाद्ध्रस्वः ततो नञ्समासे विशेष्यलिङ्गता । अवितथाः सत्याः मा वितथाः माकृथाः वृथातिशोकेन मा मृथा इत्यर्थः । विपूर्वात्तनोतेर्लुङ्थास्, ''तनादिभ्यस्तथासोः'' इति विभाषा सिचो लुक्, ''अनुदात्तोपदेश'' इत्यादिनानुनासिकलोपः ''न माङ्योगे'' इत्यडागमप्रतिषेधः ॥ १८ ॥

न खलु दूरगतोऽप्यतिवर्त्तते महमसाविति बन्धुतयोदितैः ।
प्रणयिनो निशमय्य वधूर्बहिः स्वरमृतैरमृतैरिव निर्ववौ ॥ १९ ॥

नेति । किञ्चासौ ते प्रणयी दूरगतो दूरस्थोऽपि महं वसन्तोत्सवम् । 'मह :उद्धव उत्सवः' इत्यमरः । नातिवर्त्तते नातिक्रामति खलु इति बन्धुतया बन्धुसमूहेन । ''ग्रामजनबन्धुभ्यस्तल'' इति तल्प्रत्ययः । उदितैरुक्तैः । वदेः कर्मणि क्तः । ऋतैः सत्यवचनैः । 'सत्यं तथ्यमृतं सम्यक्' इत्यमरः । बहिः प्रणयिनस्तदैव दैवादागतस्य प्रियस्य स्वरं कण्ठगतं शब्दं निशमय्य श्रुत्वा । ''शमु अदर्शने'' इति चौरादिकात् ल्यप् मित्त्वाद्ध्रस्वः ''ल्यपि लघुपूर्वात्'' इत्ययादेशः । वधूरमृतैः सुधाभिरिव निर्ववौ निर्ववार । वातेर्लिट् । निर्वाणं निर्वृतिः सुखमिति विशेषकम् ॥ १९ ॥

मधुरया मधुबोधितमाधवी मधुसमृद्धिसमेधितमेधया ।
मधुकराङ्गनया मुहुरुन्मदध्वनिभृता निभृताक्षरमुज्जगे ॥ २० ॥

मधुरयेति । मधुरया मनोहरया मधुना वसन्तेन बोधिताः विकासिताश्च ता माधव्यश्च । पुष्पधर्मैः पुष्पितासूपचर्यते । तासां माधवीनामतिमुक्तलतानाम् । 'अतिमुक्तः पुंड्रकः स्याद्वासन्तीमाधवीलता' इत्यमरः । मधुसमृद्ध्यां मकरन्दसम्पदा समेधितमेधया संवर्द्धितप्रतिभया अत एवोन्मदयतीत्युन्मदो मदकरः । पचाद्यच् । तं ध्वनिं बिभर्त्ति इत्युन्मदध्वनिभृत् तया मधुकरांगनया मुहुर्निभृताक्षरं लक्षणया स्थिरनादं यथा तथेत्यर्थः । अथवा सर्वः शब्दो वर्णात्मक एव व्यञ्जकविशेषाभावादस्फुट इति मतमाश्रित्योक्तं सर्वपथीनाः कवय इति । उज्जगे उच्चैर्गीतम्। गायतेरविवक्षितकर्मकाद्भावे:लिट् । 'बन्धवैषम्यराहित्यं समता पदगुम्फने' इतिलक्षणात्समताख्योगुणः॥२०॥

अरुणिताखिलशैलवना मुहुर्विदधती पथिकान्परितापिनः ।
विकचकिंशुकसंहतिरुच्चकैरुदवहद्वहव्यवहश्रियम् ॥ २१ ॥

अरुणितेति । अरुणितान्यरुणीकृतानि अखिलानि शैलवनानि यया सा मुहुः पथिकानध्वगान् विरहिणश्च परितापिनः सन्तापवतो विदधती उच्चैरेवोच्चकैरुन्नता । "अव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक्टेः" इत्यकच् प्रत्ययः । विकचा विकासिता या किंशुकसंहतिः पलाशकुसुमराशिः सा दवहव्यवहश्रियं दवाग्निशोभामुदवहत् । निदर्शनालंकारः । इति वसन्तवर्णनम् ॥ २१ ॥

अथ ग्रीष्मवर्णनमारभते—

रवितुरङ्गतनूरुहतुल्यतां दधति यत्र शिरीषरजोरुचः ।
उपययौ विदधन्नवमल्लिकाः शुचिरसौ चिरसौरभसम्पदः ॥ २२ ॥

रवीत्यादि । यत्र शुचौ शिरीषरजसां रुचः कान्तयो रवितुरङ्गतनूरुहतुल्यतां सूर्याश्वरोमसावर्ण्यं दधति हरिद्वर्णा भवन्तीत्यर्थः । असौ शुचिर्ग्रीष्मः । 'शुचिः शुद्धेऽनुपहते शृंगाराषाढयोस्तथा । ग्रीष्मे हुतवहेऽपि स्यात्' इति विश्वः । नवमल्लिकाः । 'पुष्पे जातीप्रभृतयः स्वलिंगाः' इत्यमरः । "पुष्पमूलेषु बहुलम्" इति बहुलग्रहणात् लुप् "लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने" इति स्त्रीलिंगता । चिरं चिरावस्थायिनी सौरभसम्पद्यासां ताः । स्थिरगन्धा इत्यर्थः । विदधत्कुर्वन्नुपययौ प्राप्तः ॥ २२ ॥

दलितकोमलपाटलकुड्मले निजवधूश्वसितानुविधायिनि ।
मरुति वाति विलासिभिरुन्मदभ्रमदलौ मदलौल्यमुपाददे॥२३॥

दलितेति । पाटलायाः अवयवाः पाटलाः । लुक्प्रकरणे "पुष्पमूलेषु वहुलम्" इति बहुलग्रहणादलुक् । ते च ते कुड्मलाश्च दलिताः विभिन्नाः कोमलाः पाटलकुड्मला येन तस्मिन्निजवधूनां श्वसितं निःश्वासमनुविधत्तेऽनुकरोतीति तथोक्ते । तादृशीत्यर्थः । उन्मदा भ्रमन्तश्चालयो यस्मिंस्तस्मिन् उन्मदभ्रमदलौ मरुति ग्रीष्मानिले वाति वहति सति । वातेर्लटः शत्रादेशः । विलासिभिर्विलसनशीलैः कामिभिः । "वौ कषलसकत्थस्रम्भः" इति घिनुण् प्रत्ययः । मदेन लौल्यं चापल्यमुपाददे मत्तैर्जातमित्यर्थः ॥ २३ ॥

निदाघिरे दयितोरसि तत्क्षणस्नपनवारितुषारभृतस्तनाः ।
सरसचन्दनरेणुरनुक्षणं विचकरे च करेण वरोरुभिः ॥ २४ ॥

निदाघिर इति । वरोरुभिः स्त्रीभिः तत्क्षणस्नपनेन सद्यस्सेकेन वारितुषारभृतो जलशीकरधारिण इत्यर्थः । 'तुषारौ हिमशीकरौ ' इति शाश्वतः । स्तनाः दयितोरसि निदाघिरे निहिताः तेषां सन्तापशान्तये स्नानार्द्रांगा एव आलिंगन्नित्यर्थः । किञ्च करेण पाणिना सरस आर्द्रश्चन्दनरेणुः घृष्टश्चन्दनपंकश्चानुक्षणं विचकरे विकीर्णः । किरतेः कर्मणि लिट् "ऋच्छत्यॄताम्" इति गुणः । करेणुकरोरुभिरिति पाठस्तु "ऊरूत्तरपदादौपम्ये" इत्यूङ्प्रसंगाद्धेयः । इति ग्रीष्मवर्णनम् ॥ २४ ॥

अथ वर्षावतारमाह—

स्फुरदधीरतडिन्नयना मुहुः प्रियमिवागलितोरुपयोधरा ।
जलधरावलिरप्रतिपालितस्वसमया समयाज्जगतीधरम् ॥ २५ ॥

स्फुरदिति । स्फुरन्ती अधीरे चञ्चले तडितौ नयने इव तडिन्नयने यस्याः सा अगलिता अरिक्ता ऊरुपयोधरा मेघा यस्याम्। अन्यत्र ऊरू च पयोधरौ च ऊरुपयोधरम् । प्राण्यङ्गत्वाद्द्वन्द्वैकवद्भावः । न गलितं न पतितं यस्यां सा जलधरावलिर्मेघपंक्तिः । अत्र जलधरावले पयोधराणाञ्चावयवावयविभावात् पृथङ्निर्देशः । अप्रतिपालितस्वसमया अनपेक्षितनिजवेला सती एकत्र यौगपद्यादन्यत्राधैर्याच्चेति भावः । जगतीधरं रैवतकम्भूधरम्प्रियमिव समयात् समागच्छत् । यातेर्लङ् । पयोजगतीशब्दयोः पचाद्यजन्तेन धरशब्देन षष्ठीसमासः । अत्र विशेषणमहिम्ना जलधरावलौ नायिकात्वप्रतीतेः समासोक्तिः, सा तु प्रियमिवेत्युपमयाङ्गेन सङ्कीर्यते ॥ २५ ॥

गजकदम्बकमेचकमुच्चकैर्नभसि वीक्ष्य नवाम्बुदमम्बरे ।
अभिससार न वल्लभमङ्गना न चकमे च कमेकरसं रहः ॥ २६ ॥

गजेति । नभसि श्रावणमासे । 'नभाः श्रावणिकश्च सः' इत्यमरः । अम्बरे व्योम्नि गजकदम्बकमिव मेचकं श्यामलम् । 'कालश्यामलमेचकाः' इत्यमरः । उच्चैरेवोच्चकैरुन्नतं नवाम्बुदं वीक्ष्य अङ्गना एक एकायनः रसो रागो यस्य तम् एकरसं तिरस्कृतरसान्तरमित्यर्थः । कं वल्लभं प्रियं रह एकान्ते न चकमे न कामयतेस्म तथा नाभिससार न सर्व्ववल्लभं सर्व्वापि तत्तदङ्गना चकमे अभिससार चेति । नवाम्बुदस्योद्दीपकत्वातिशयोक्तिः इह कामनापूर्व्वकत्वादभिसरणस्य तयोरर्थक्रमबलीयस्त्वन्यायेन यमकवशायातपाठक्रमबाधेन योजना न्याय्यैव ॥ २६ ॥

अनुययौ विविधोपलकुण्डलद्युतिवितानकसंवलितांशुकम् ।
धृतधनुर्वलयस्य पयोमुचः शबलिमा बलिमानमुषो वपुः ॥ २७ ॥

अनुययाविति । धृतधनुर्वलयस्य धृतेन्द्रचापमण्डलस्य पयोमुचो मेघस्य सम्बन्धी शबलस्य भावः शबलिमा विचित्रता । “पृथ्वादिभ्य इमनिज्वा” इतीमनिच्प्रत्ययः । विविधा नानावर्णा उपला मणयो ययोस्तयोः कुण्डलयोः द्युति वितानकेन कान्तिपुञ्जेन संवलिता मिलिता अंशवो निजनीलभासो यस्य तत्तथोक्तम् “शेषाद्विभाषा” इति कप्प्रत्ययः । बलिमानमुषो बल्यसुराहङ्कारापहरस्य हरेर्वपुरनुययौ अनुचकार तद्वद्बभावित्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ २७ ॥

द्रुतसमीरचलैः क्षणलक्षितव्यवहिता विटपैरिव मञ्जरी ।
नवतमालनिभस्यनभस्तरोरचिररोचिररोचतवारिदैः ॥ २८ ॥

द्रुतेति । द्रुतसमीरेण शीघ्रमारुतेन चलैर्वारिदैः क्षणं लक्षिता च व्यवहिता च सा क्षणलक्षितव्यवहिता । क्षणिकाविर्भावतिरोधानेत्यर्थः । स्नातानुलिप्तवत् “पूर्वकालैक” इत्यादिना समासः ।

अचिरं रोचिर्यस्याः सा अचिररोचिर्विद्युत् द्रुतसमरिचलैः विटपैः शाखाभिः क्षणलक्षितव्यवहिता नवतमालनिभस्य नवतमालेन सदृशस्य तद्वन्नीलस्येत्यर्थः । नित्यसमासः । नभस्तरुरिव तस्य न भस्तरोर्मञ्जरीगुच्छ इवारोचत । उपमालङ्कारः । अत्र नभस्तरोर्नभः श्रेष्ठस्येति व्याख्याने तरुशब्दस्य व्याघ्रादिवच्छ्रेष्ठार्थगोचरत्वात्तमालशब्देनाविशेषवाचिना तन्नीलसामान्येन पौनरुक्त्यमिति वल्लभः । तमालशब्दस्येन्द्रनीलवन्नैल्यमात्रोपमानत्वात्तरुशब्दस्य स्वार्थवृत्तित्वेऽपि न पौनरुक्त्यमित्यन्ये ॥ २८ ॥

पटलमम्बुमुचां पथिकाङ्गना सपदि जीवितसंशयमेष्यती ।
सनयनाम्बुसखीजनसंभ्रमाद्विधुरबन्धुरबन्धुरमैक्षत ॥ २९ ॥

पटलमिति । पथिकाङ्गना काचित्प्रोषितभर्तृका अतएव सपदि जीवितसंशयं मरणमेष्यति निश्चितमरणेत्यर्थः । "आच्छीनद्योर्नुम्" इति विकल्पान्नुमभावः । अत एव सनयनाम्बोः सबाष्पस्य सखीजनस्य सम्भ्रमात्क्षोभात् विधुरबन्धुः सम्भ्रमदर्शनात् विह्वलबन्धुजना सती अम्बुमुचां पटलं अबन्धुरमशोभनम् । सदैन्यरोषमिति यावत् । ऐक्षत। ईक्षतेर्लङ् "आटश्च" इति वृद्धिः। इहविरहवेदनाक्षमा या नायिका सा मरणसाधनमेघपटलावेक्षणवर्णनायां तदुद्योगलक्षणा मरणावस्थोक्ता सा हि द्विविधा तदुद्योगस्तद्योगश्चेत्याहुः। 'दृङ्मनः सङ्गसङ्कल्पा जागरः कृशता रतिः । ह्रीत्यागोन्मादमूर्च्छान्ता इत्यनङ्गदशा दश' । इत्यवस्थासंग्रहः ॥ २९ ॥

प्रवसतः सुतरामुदकम्पयद्विदलकन्दलकम्पनलालितः ।
नमयति स्म वनानि मनस्विनीजनमनोनमनो घनमारुतः॥३०॥

प्रवसतइति । कन्दली भूकन्दली । द्रोणपर्णी 'स्निग्धकन्दा कन्दली भूमिकन्दली' इति शब्दार्णवः।तस्याः पुष्पाणि कन्दलानि। "फले लुक् इत्यणो लुक्" । विदलानां विकचानां कन्दलानां कम्पनेन अवधूननेन लालितः। उपस्कृतः मनस्विनीजनस्य मनसां नमनो नमयिता मानिनीमानभञ्जन इत्यर्थः । कर्त्तरि ल्युट् । घनमारुतो मेघवायुः वनानि नमयति स्म प्रवसतः प्रोषितान् सुतरामुदकम्पयत् उद्वेजितवान् । मनस्विनीमानमर्दनस्य वननमनं प्रोषितकम्पनं वा कियदिति भावः ॥ ३० ॥

जलदपङ्क्तिरनर्त्तयदुन्मदं कलविलापिकलापिकदम्बकम् ।
कृतसमार्ज्जनमर्द्दलमण्डलध्वनिजया निजया स्वनसम्पदा ॥३१॥

जलदेति । निजया आत्मीयया स्वनसम्पदा कृतः समार्ज्जनस्य मार्ज्जनाख्यसंस्कारसहितस्य मर्द्दलमण्डलस्य ध्वनेर्जयो यया सा तथोक्ता मार्ज्जनं नाम मर्द्दलानां ध्वननार्थं भस्ममृदिताम्भःपुष्करलेपनम् । जलदपङ्क्तिरुन्मदमुत्कटमदं कलविलापि मधुरालापि कलापिकदम्बकं मयूरवृन्दमनर्त्तयत् ॥ ३१ ॥

नवकदम्बरजोरुणिताम्बरैरधिपुरन्ध्रि शिलीन्ध्रसुगन्धिभिः ।
मनसि रागवतामनुरागिता नवनवा नववायुभिरादधे ॥ ३२ ॥

नवेति । नवकदम्बरजोभिररुणितमरुणीकृतमम्बरमाकाशं यैस्तैः शिलीन्ध्राणां कंदलीकुसुमानां यः सुगन्धः स एषामस्तीति शिलीन्ध्रसुगन्धिनः तैः । गन्धस्येत्वे तदेकान्तग्रहणादित्यत्ययाश्रयणम् 'कदल्यां च शिलीन्ध्रः स्यात्' इति शब्दार्णवे । वनवायुभिः पुरन्ध्रीषु स्त्रीषु विषये अधिपुरंध्रि । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । रागवतां कामिनां मनसि नवनवा नवप्रकारा । "प्रकारे गुणवचनस्य" इति द्विर्भावः । कर्मधारयवद्भावात्सुपो लुक् । अनुरागिता आदधे । अनुराग उत्पादित इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

शमिततापमपोढमहीरजः प्रथमबिन्दुभिरम्बुमुचोऽम्भसाम् ।
प्रविरलैरचलाङ्गनमङ्गनाजनसुगं न सुगन्धि न चक्रिरे ॥ ३३ ॥

शमितेति । अम्बुमुचो मेघाः प्रविरलैरम्भसां प्रथमबिन्दुभिः शमिततापमपोढमहीरजो निरस्तधूलिकम् । न तु पङ्कितमिति भावः । सुगन्धि सन्तप्रसेकादुद्भूतसौरभम् । इह तदेकान्तत्वाद्गन्धस्येत्वम् । अचलांगनं रैवतकांगनम् । 'अंगनं चत्वराजिरे' इत्यमरः । अंगनाजनस्य सुखेन गच्छन्त्यस्मिन्निति सुगं सुखसञ्चारमित्यर्थः । "सुदुरोरधिकरणे" इति गमेर्डप्रत्यये टिलोपः न न चक्रिरे इत्यर्थः । द्वौ नञौ प्रकृतमर्थं गमयतः ॥ ३३ ॥

द्विरददन्तवलक्षमलक्ष्यत स्फुरितभृंगमृगच्छविकेतकम् ।
घनघनौघविघट्टनया दिवः कृशशिखं शशिखण्डमिव च्युतम् ३४

द्विरदेति । द्विरददन्तवलक्षं गजदन्त धवलम् । 'वलक्षो धवलोऽर्जुनः' इत्यमरः । भृंगो मृग इव भृंगमृंगस्य छविः सा स्फुरिता यस्मिंस्तत्तथोक्तं केतक्याः पुष्पं केतकम् । पुष्पमूलेषु बहुलम्" इत्यणो लुकि, नादिवृद्धिः "लुक्तद्धितलुकि" इति स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक् । घनघनौघविघट्टनया निबिडमेघसंघोपघातेन दिवोऽन्तरिक्षात् च्युतं कृशशिखं सूक्ष्माग्रं शशिखण्डमिवालक्ष्यतेत्युत्प्रेक्षा ॥ ३४ ॥

दलितमौक्तिकचूर्णविपाण्डवः स्फुरितनिर्झरशीकरचारवः ।
कुटजपुष्पपरागकणाः स्फुटं विदधिरे दधिरेणुविडम्बनाम् ॥३५॥

दलितेति । दलितमौक्तिकानां निष्पिष्टमुक्ताफलानां चूर्ण इव विपाण्डवोऽतिशुभ्राः स्फुरिता ये निर्झराणां शीकराः कणा स्त इव चारवः कुटजपुष्पपरागकणाः स्फुटं दधिरेणुविडम्बनां दधिचूर्णानुकारं विदधिरे चक्रिरे तद्वद्बभुरित्यर्थः। पूर्वोपमानद्वयानुप्राणितेयमुपमेति सङ्करः॥ ३५॥

नवपयःकणकोमलमालतीकुसुमसन्ततिसन्ततसङ्गिभिः ।
प्रचलितोडुनिभैः परिपाण्डिमा शुभरजोभरजोऽलिभिरादद॥३६॥

नवेति । नवपयः कणवन्नवोदकबिन्दुवत् कोमलानां मालतीकुसुमानां जातीपुष्पाणां सन्ततिषु सन्ततसंगिभिर्निरन्तरासक्तैः । 'सुमना मालती जातिः' इत्यमरः । अत एव प्रचलितोडुनिभैः परागभूषणात्संचरन्नक्षत्रकल्पैरिवेत्युत्प्रेक्षा । अलिभिः शुभाद्रजोभरात्परागपुञ्जाज्जातः शुभरजोभरजः परिपाण्डिमा धवलिमा आददे स्वीकृतः ॥ ३६ ॥

निजरसः पटवासनिवाकिरद्धृतपटोपमवारिमुचां दिशाम् ।
प्रियवियुक्तवधूजनचेतसामनवनी नवनीपवनावलिः ॥ ३७ ॥

निजेति । प्रियवियुक्तवधूजनचेतसाम् कर्मणि षष्ठी । अनवनी अरक्षणी । किन्तु हन्त्रीत्यर्थः । अवतेः कर्त्तरि ल्युटि ङीप् । नवनीपवनावलिः नवकदम्बकाननपंक्तिः धृताः पटोपमाः पटकल्पा वारिमुचो मेघा याभिस्ताः । मेघपटावृता इत्यर्थः । तासां दिशां निजरजः स्वपरागं पटवासं पिधानमिवेत्युत्प्रेक्षा । अकिरत् अक्षिपत् । संवीवदिति भावः ॥ ३७ ॥

प्रणयकोपभृतोऽपि पराङ्मुखाः सपदि वारिधरारवभीरवः ।
प्रणयिनः परिरब्धुमथाङ्गनाववलिरेवलिरेचितमध्यमाः ॥ ३८ ॥

प्रणयेति । प्रणयकोपभृतः अत एव पराङ्मुखाः विमुखा अपि । "स्वांगाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात्" इति विकल्पादाकारः । सपदि वारिधरारवेभ्यो मेघगर्जितेभ्यो भीरवो भीताः स्त्रिय इति शेषः। अथ अनन्तरं गर्जिताकर्णनानन्तरमेव प्रणयिनः प्रियान्परिरब्धुमालिंगितुं वलिरेचितान्यालिंगनार्थमंगप्रसारणात्त्रिवलिरिक्तीकृतानि मध्यमान्यवलग्नानि यासां ताः सत्यो ववलिरेप्रवृत्ताः । वलतेर्वकारादित्वात् "न शसंददवादिगुणानाम्" इत्येत्वाभ्यासलोपप्रतिषेधः ॥ ३८ ॥

विगतरागगुणोऽपि जनो न कश्चलति वाति पयोदनभस्वति ।
अभिहितेऽलिभिरेवमिवोच्चकैरननृते ननृते नवपल्लवैः ॥ ३९ ॥

विगतेति । पयोदनभस्वति मेघमारुते वाति वहति सति । वातेर्लटः शत्रादेशः । विगतरागगुणो विरक्तोऽपि को जनो नरो न चलति । सर्वोऽपि चलत्येवेत्यर्थः । एवमलिभिरुच्चकैरुच्चैस्तरामनृतमसत्यं न भवतीत्यननृतं तस्मिन् अननृते सत्यवचने अभिहिते सति नवपल्लवैर्ननृत इव नृत्यं कृतमिवेत्युत्प्रेक्षा । नृतेर्भावे लिट् ॥ ३९ ॥

अरमयन्भवनादचिरद्युतेः किल भयादपयातुमनिच्छवः ।
यदुनरेन्द्रगणं तरुणीगणास्तमथ मन्मथमन्थरभाषिणः ॥४० ॥

अरमयन्निति । अचिरद्युतेर्विद्युतो भयात्किल भयादिव न तु तथा । किन्तु रागादेवेति भावः किलेत्यलीके । भवनाद्रमणगृहादपयातुम् । निर्गन्तुमनिच्छवः भयव्याजात्तत्रैव स्थिता इति भावः । "बिन्दुरिच्छुः" इत्युप्रत्ययान्तो निपातः । मन्मथेन मन्थरमलसं भाषन्त इति मन्मथमन्थरभाषिणः । कामवशा इत्यर्थः । तरुणीगणाः तं प्रकृतं यदव एव नरेन्द्रास्तेषां गणमरमयन् रम-

यन्ति स्म । अत्र भयेन रागनिगूहनान्मीलनालङ्कारः 'मीलनं वस्तुना यत्र वस्त्वन्तरनिगूहनम्' इति लक्षणात्। सोप्यागन्तुकेन भयेन सहजरागातिरोधनादागन्तुकेन सहजतिरोधानरूपः ॥ इति वर्षावर्णनम् ॥ ४० ॥

अथ शरद्वर्णनमारभते-

दददतमन्तरिताहिमदीधितिं खगकुलाय कुलायनिलायताम् ।
जलदकालमबोधकृतं दिशामपरथाप रथावयवायुधः ॥ ४१ ॥

दददतमिति । रथावयवायुधश्चक्रायुधो हरिरन्तरिताहिमदीधितिं तिरोहितोष्णांशुं तथा खगकुलाय पक्षिसंघाय कुलायेषु नीडेषु निलीयन्त इति कुलायनिलायिनः । 'कुलायो नीडमस्त्रियाम्' इत्यमरः । तेषां भावस्तत्ता तां ददतं प्रयच्छन्तम् । पक्षिसंचारं प्रतिबध्नन्तमित्यर्थः । "नाभ्यस्ताच्छतुः" इति नुम्प्रतिषेधः । दिशामिति कर्मणि षष्ठी। अबोधकृतम् अबोधकारिणम् । मेघावरणेन प्राच्यादिविवेकं लुम्पन्तमित्यर्थः । जलदकालं प्रावृट्कालं अपरथा प्रकारान्तरेण आप प्राप । मेघोदयोपाधिना प्रावृड्व्यवहारभाजं तमेव कालं मेघात्ययोपाधिना शरत्संज्ञयोपलेभे -इत्यर्थः । कालो हि एक एव सन्ननेकोपाधिसम्बन्धान्नानात्वेनोपचर्य्यत इति तद्विदः ॥ ४१ ॥

स विकचोत्पलचक्षुषमैक्षत क्षितिभृतोऽङ्कगतां दयितामिव ।
शरदमच्छगलद्वसनोपमाक्षमघनामघनाशनकीर्तनः ॥ ४२ ॥

स इति । अघानां नाशनं निवर्त्तनं कीर्तनं यस्य सोऽघनाशनकीर्त्तनः स हरिर्विकचमुत्पलमेव चक्षुर्यस्यास्तामच्छं शुभ्रं गलत् स्रंसमानं यद्वसनं तस्योपमा सादृश्यं तस्याः क्षमा योग्या घना मेघा यस्यां सा ताम् अत एव क्षितिभृतोऽङ्कगतामुत्सङ्गगतां दयितामिवेत्युत्प्रेक्षा । शरदमैक्षत॥४२॥

जगति नैशमशीतकरः करैर्वियति वारिदवृन्दमयं तमः ।
जलजराजिषु नैद्रमदिद्रवन्न महतामहताः क्व च नारयः ॥ ४३ ॥

जगतीति । अशीतकर उष्णांशुः करैः स्वांशुभिः जगति लोके निशायां भवं नैशम् । "निशाप्रदोषाभ्यां च" इति विकल्पादण् प्रत्ययः । तमस्तिमिरमदिद्रवत् द्रावयति स्म । निरस्तवानित्यर्थः । "द्रु गतौ" "णौ चङ्युपधाया ह्रस्वः" इत्युपधाह्रस्वः सन्वद्भावः "स्रवतिशृणोतिद्रवति प्रवतिप्लवतिच्यवतीनां वा" इत्यभ्यासस्य विकल्पाद्द्वित्वम्।वियत्याकाशे वारिवृन्दमयं मेघसंघरूपम् । स्वार्थे मयट् । तमः अदिद्रवत् जलजराजिषु निद्रामेव नैद्रं निमीलनं तदेव तमः अदिद्रवत् तथा हि महतां महात्मनाम् अरयः क्व च क्व वा न नाहताः अहता न । किन्तु सर्वत्र हता भवन्तीत्यर्थः । द्वितीयनिषेधप्रापितस्य प्रकृतार्थस्य हननस्य तृतीयेन निषेधः। पुनः क्वेति क्वशब्दसामर्थ्यात्प्रकृतार्थपर्यवसानम् । वैधर्म्येण सामान्याद्विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ४२ ॥

समय एव करोति बलाबलं प्रणिगदन्त इतीव शरीरिणाम् ।
शरदि हंसरवाः परुषीकृतस्वरमयूरमयू रमणीयताम् ॥ ४४ ॥

समय इति । समयः काल एव शरीरिणां बलाबलं बलाबले । "विप्रतिषिद्धं चानधिकरणवाचि" इति विकल्पाद् द्वन्द्वैकवद्भावः । करोतीति प्रणिगदन्तः प्रतिपादयन्त इवेत्युत्प्रेक्षा । "नेर्गदनदपत" इत्यादिना णत्वम् । शरदि हंसरवाः परुषीकृतस्वरा निष्ठुरीकृतनादा मयूरा यस्मिन् कर्मणि तत् परुषीकृतस्वरमयूरं यथा तथा रमणीयतामयुः प्राप्ताः । यातेर्लङि "लङः शाकटायनस्यैव" इति झेर्जुसादेशः । "उस्य पदान्तात्" इति पररूपं संहितायाम् "ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः" इति दीर्घः । शरत्प्रावृषोर्हंसमयूरकूजिते माधुर्य्यामाधुर्यविपर्ययदर्शनात्काल एव प्राणिनां बलाबलनिदानं व्यक्तमभूदित्यर्थः ॥ ४४ ॥

तनुरुहाणि पुरोनिजितध्वनेर्धवलपक्षविहङ्गमकूजितैः ।
जगलुरक्षमयेव शिखण्डिनः परिभवोऽरिभवो हि सुदुःसहः ॥४५॥

तनुरुहाणीति । पुरोऽग्रे धवलपक्षविहङ्गमाः हंसपक्षिणः 'हंसास्तु श्वेतगरुतः' इत्यमरः । तेषां कूजितैर्विजितध्वनेः शिखण्डिनो मयूरस्य तनौ रुहाणि रूढानि तनुरुहाणि वर्हाणि । इगुपधलक्षणः कप्रत्ययः । अक्षमया हंसकूजितैर्ष्ययेव जगलुर्गलन्ति स्म । कालप्रयुक्तस्य बर्हगलनस्याक्षमाहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यत इति गुणहेतूत्प्रेक्षा । युक्तं चैतादित्याह । अरिभवः परिभवः सुदुःसहः अत्यसह्यो हि । पराजयदुःखितस्याङ्गसादो युज्यत इति भावः । कारणेन कार्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः स च अक्षमोत्प्रेक्षया सङ्कीर्य्यते ॥ ४५ ॥

अनुवनं वनराजिवधूमुखे बहलरागजवाधरचारुणि ।
विकचबाणदलावलयोऽधिकं रुरुचिरे रुचिरे क्षणविभ्रमाः ॥ ४६ ॥

अनुवनमिति । अनुवनं प्रतिवनं बहलो रागो यस्याः सा चासौ जवा च । 'ओंड्रपुष्पं जपा' इत्यमरः । पुष्पेषु जातीप्रभृतित्वात् स्त्रीलिङ्गता । सैवाधरस्तेन चारुणि रम्ये वनराजिरेव वधूस्तस्या मुखं प्राग्भागः तदेवं मुखं वक्त्रमिति श्लिष्टरूपकं तस्मिन् रुचिराणामीक्षणानां विभ्रम इव विभ्रमः शोभा यासां ताः विकचबाणदलावलयो नीलझिण्टीपत्रपंक्तयः । 'बाणोऽस्त्री नीलझिण्ट्यां च' इति वैजयन्ती । अधिकं रुरुचिरे शुशुभिरे । उपमारूपकयोः सङ्करः ॥ ४६ ॥

कनकभङ्गपिशङ्गदलैर्दधे सरजसारुणकेशरचारुभिः ।
प्रियविमानितमानवतीरुषां निरसनैरसनैरवृथार्थता ॥ ४७ ॥

कनकेति । कनकभङ्गाः स्वर्णखण्डा इव पिशङ्गानि दलानि येषां तैः सह रजसा सरजसं "अचतुर" इत्यादिना साकल्यार्थेऽव्ययीभावे समासान्तो निपातः । बहुव्रीह्यर्थे लक्षणया तु सरजस्का इत्यर्थः । अतएव न सरजसमित्यनव्ययीभाव इति वामनः । अथ वा महाकविप्रयोगप्राचुर्य्यदर्शनादव्ययीभावदर्शनं प्रायिकमिति पक्षाश्रयणाद्बहुव्रीह्यर्थेऽपि साधुरेव । तथा च सरजसं

सरजसा वा ये अरुणकेशराः तैश्चारुभिः तथा प्रियैः विमानिता अवमानिता मानवत्यो मानिन्यः तासां या रुषो रोषास्तासान्निरसनैर्निरासकैः । अस्यतेः कर्त्तरि ल्युट् । असनैः । प्रियकप्रसूनैः । ‘सर्जकासनबन्धूकपुष्पप्रियकजीवकाः’ इत्यमरः । अन्वर्थार्थता माननिरासकत्वादस्यन्तीत्यसनानीत्यन्वर्थनामकत्वं दधे दध्रे । दधातेः कर्मणि लिट् ॥ ४७ ॥

मुखसरोजरुचं मदपाटलामनुचकार चकोरदृशां यतः ।
धृतनवातपमुत्सुकतामतो न कमलं कमलम्भयदम्भसि ॥४८॥

मुखेति । धृतो नवातपो येन तद्धृतनवातपं बालातपताम्रमित्यर्थः । अम्भसि कमलं अम्भःस्थं कमलम् । अम्भोग्रहणं स्थलकमलनिवृत्त्यर्थं अम्लानताद्योतनार्थं वा । यतो मदपाटलां चकोरदृशां स्त्रीणां मुखसरोजरुचं मुखारविन्दशोभामनुचकार । “अनुपराभ्यांकृञः” इति परस्मैपदनियमः ॥ अतोऽनुकरणाद्धेतोः कं पुमांसमुत्सुकतां प्रेयसीमुखावलोकनकौतुकितां नालंभयत् नागमयत् । सर्वं चालम्भयदेव तत्स्मारकत्वादित्यर्थः । एतेनोत्सुक्यवस्तुना कार्य्येण कारणभूता कमलदर्शनोत्था मुखस्मृतिर्व्यज्यत इति वस्तुनालङ्कारध्वनिः । एतेन स्त्रीमुखसादृश्यात् कमलं स्वाधारेऽम्भसि पुंस उत्सुकतामलम्भयदिति रङ्गराजव्याख्यानम् ‘काकस्य कार्ष्ण्याद्धवलः प्रसादः’ इतिवदसङ्गतं मन्तव्यमिति । अलम्भयदिति लभेर्ण्यन्ताल्लङ् “लभेश्च” इति नुमागमः । लभेश्चात्र प्राप्त्युपसर्ज्जनकगत्यर्थत्वात् “गतिबुद्धि” इत्यादिना अणि कर्त्तुः कर्म्मत्वे द्विकर्म्मकता । गत्युपसर्ज्जनकप्राप्त्यर्थत्वे तु वैपरीत्यमित्युक्तं सितं सितिम्नेत्यत्र ॥४८॥

विगतशस्यजिघत्समघट्टयत्कलमगोपवधूर्न मृगव्रजम् ।
श्रुततदीरितकोमलगीतकध्वनिमिषेऽनिमिषेक्षणमग्रतः ॥ ४९ ॥

विगतेति । इष आश्वयुजमासे । ‘स्यादाश्विन इषोऽप्याश्वयुजः’ इत्यमरः । कलमगोपी शालिगोप्त्री सा चासौ वधूश्च कलमगोपवधूः । “स्त्रियाः पुंवत्” इत्यादिना पुंवद्भावः । श्रुत आकर्णितस्तया वध्वा ईरितस्य आलापितस्य कोमलगीतकस्य मधुरगानस्य ध्वनिर्येन तं श्रुततदीरितकोमलगीतकध्वनिम् अत एवाग्रतोऽग्रे न निमिषति विस्मयानन्दाभ्यामित्यनिमिषम् । इगुपधलक्षणः कप्रत्ययः । तदीक्षणं यस्य तमनिमिषेक्षणम् । घस्तुमत्तुं वेच्छा जिघत्सा । घसेरदादेशाद्वा सन्नन्तात् “अप्रत्ययात्” इति स्त्रियामप्रत्ययः । विगता सस्यस्य जिघत्सा यस्य तं विगतसस्यजिघत्सम् । उपसर्ज्जनाद्ध्रस्वः । मृगव्रजं नाघट्टयत् नाताडयत् । सिद्धे साधनाप्रयोगादिति भावः । अत्र दण्डसाध्ये मृगनिवारणे काकतालीयन्यायेन सुखार्थस्य गानस्य कारणत्वकथनात्समाधिरलङ्कारः । ‘कारणान्तरयोगात् कार्य्यसुकरत्वं समाधिः’ इति सूत्रात् ॥ ४९॥

कृतमदन्निगदन्त इवाकुलीकृतजगत्त्रयमूर्ज्जमतङ्गजम् ।
ववुरयुक्छदगुच्छसुगन्धयः सततगास्ततगानगिरोऽलिभिः ॥५०॥

कृतेति । अयुजो विषमाश्छदा येषान्ते अयुक्छदाः सप्तपर्णास्तेषां गुच्छैः स्तबकैः सुगन्धयः शोभनगन्धाः गजमदगन्धिन इति भावः । अलिभिर्भृङ्गैः तताः विस्तृता गानगिरो येषां ते अलिभिर्गीयमाना इत्यर्थः । सततं गच्छन्तीति सततगाः सदागतयो वायव इति यावत् । कृतमदं जनितमदम् अत एवाकुलीकृतजगत्त्रयम् ऊर्ज्जः कार्तिकः।'बाहुलोर्ज्जौ कार्त्तिकिकौ' इत्यमरः । स एव मतङ्गज इति रूपकम् । तं निगदन्त इव अयमागच्छतीत्यावेदयन्त इव ववुः वान्तिस्म । मत्तमातङ्गगमनेऽप्येवंविधवायुवहनसम्भवादियमुत्प्रेक्षा रूपकं त्वङ्गमस्याः ॥ ५० ॥

विगतवारिधरावरणाः क्वचिद्ददृशुरुल्लसितासिलतासिताः ।
क्वचिदिवेन्द्रगजाजिनकंचुकाःशरदि नीरदिनीर्यदवो दिशः ॥५१॥

विगतेति । शरदि यदवो यादवाः यदुशब्देन रघुशब्दवत् तदपत्ये लक्षणा जनपदशब्दानामेव "तद्राजस्य बहुषु" इति लुक्सम्भवादिति । क्वचिद्विगतवारिधरावरणाः निवृत्तमेघावरणाः अतएवोल्लसिता कोशादुद्धृताऽसिर्लतेवासिलता तद्वदसिताः श्यामा इत्युपमा । क्वचिन्नीरदिनीर्मेघवतीः शुभ्राभ्रपटलच्छन्ना इत्यर्थः । अतएवेन्द्रगजाजिनं ऐरावतचर्म्म तदेव कञ्चुकः कूर्प्पासको यासां ता इव स्थिता इत्युत्प्रेक्षा । दिशो ददृशुः उत्कालङ्कारयोः संसृष्टिः ॥ ५१ ॥

विलुलितामनिलैः शरदङ्गना नवसरोरुहकेशरसम्भवाम् ।
विकरितुं परिहासविधित्सया हरिवधूरिव धूलिमुदक्षिपत् ॥५२॥

विलुलितामिति । शरदेवाङ्गना इति रूपकं अनिलैर्विलुलितां विक्षोभितां नवसरोरुहकेशरसम्भवां धूलिं परागं परिहासविधित्सया नर्म्मरीतिचिकीर्षया । दधातेः सन्नन्तात् स्त्रियामप्रत्यये टाप् । हरिवधूः विकरितुं विक्षेप्तुमिव । "तुमन्ण्वुलौ क्रियायां क्रियार्थायाम्" इति तुमुन्प्रत्ययः । उदक्षिपत् प्रेरितवती । रूपकोज्जीवितेयमुत्प्रेक्षा । किरतिरयं कीर्य्यमाणकर्म्मा यथा रजः किरति मारुतः । क्वचित्तत्कारकोद्देश्यकर्म्मा तथाऽत्रैवेति विवेकः ॥ ५२ ॥

हरितपत्रमयीव मरुद्गणैः स्रगवनद्धमनोरमपल्लवा ।
मधुरिपोरभिताम्रमुखी मुदं दिवि तता विततान शुकावलिः ॥५३॥

हरितेति । अभिताम्रमुखी । अरुणमुखी । "स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात" इत्यादिना विकल्पात् ङीष् । शुकावलिर्मरुद्गणैः सुमनोगणैर्दिवि तता हरिप्रियार्थमाकाशे वितता हरितानां हरिद्वर्णानां पत्राणां विकारो हरितपत्रमयी। "टिड्ढाणञ्" इत्यादिना विकल्पात् ङीप् । तयाऽवनद्धाः ग्रथिताः मनोरमाः पल्लवा यस्यां सा स्रगिवेत्युत्प्रेक्षा । मधुरिपोः कृष्णस्य मुदं विततान॥५३॥

स्मितसरोरुहनेत्रसरोजलामतिसिताङ्गविहङ्गहसादिवम् ।
अकलयन्मुदितामिव सर्वतः स शरदं शरदन्तुरदिङ्मुखाम्॥५४॥

स्मितेति । स हरिः स्मितानि विकसितानि सरोरुहाण्येव नेत्राणि येषु तानि सरोजलानि यस्यां तां तथोक्तामतिसिताङ्गाः धवलपक्षा ये विहङ्गा हंसास्तैर्हसन्ती स्मयमानेव स्थिता यौर्यस्यां तां तथोक्तां शरैस्तृणविशेषैर्दन्तुराण्युन्नतदन्तानि हासात्मकाशदशनानीति यावत् । "दन्त उन्नत उरच्" इत्युरच् प्रत्ययो मत्वर्थीयः । तानि दिङ्मुखानि यस्यां तां शरदन्तुरदिङ्मुखां शरदं सर्वतो मुदितामिवाकलयत सर्वत्र नेत्रविकासादिलिङ्गैर्हृष्टामिवामन्यतेत्यर्थः । अत्र सरोजहंसशरेषु नेत्रहासदन्तत्वारोपणाद्रूपकालङ्कारः । तद्वशात्प्रतीयमानाङ्गनाभेदाध्यवसायाच्छरदि मुदितत्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः । इति शरद्वर्णनम् ॥ ५४ ॥

अथ हेमन्तं वर्णयति–

गजपतिद्वयसीरपि हैमनस्तुहिनयन् सरितः पृषताम्पतिः ।
सलिलसन्ततिमध्वगयोषितामतनुतातनुतापकृतं दृशाम् ॥५५॥

गजपतीति । गजपतिः प्रमाणमासां गजपतिद्वयसीः महागजप्रमाणाः । "प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इति प्रमाणार्थे द्वयसच् प्रत्ययः "टिड्ढाणञ्" इत्यादिना ङीप् । ता अपि सरितस्तुहिनयन् हिमीकुर्वन् । "तत्करोति" इति ण्यन्ताल्लटः शत्रादेशः । हेमन्ते भवो हैमनः "सर्वत्राण् च तलोपश्च" इति हेमन्तशब्दाच्छैषिकोऽण्प्रत्ययः तकारलोपश्च । पृषतां बिन्दूनां पतिर्वायुः । 'पृषन्ति बिन्दुपृषतः' इत्यमरः । अध्वानं गच्छन्तीत्यध्वगाः पथिकाः । "अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः" इति डप्रत्ययः तद्योषितां प्रोषितभर्तृकाणां दृशामतनुतापकृतं महासन्तापकारिणीं सलिलसन्ततिम् अतनुत उष्णमश्रूत्पादयामासेत्यर्थः । हेमन्तमारुतो विरहिणीदुःसहोऽजनीति भावः ॥ ५५ ॥

सर्वदापि वियोगिनामुद्दीपकवायोर्हेमन्ते वैशिष्टयमाचष्टे–

इदमयुक्तमहो महदेव यद्वरतनोः स्मरयत्यनिलोऽन्यदा ॥
स्मृतसयौवनसोष्मपयोधरान्सतुहिनस्तु हिनस्तु वियोगिनः ॥५६॥

इदमिति । अनिलो वायुरन्यदाऽन्यस्मिन् काले ग्रीष्मादावित्यर्थः । "सर्वैकान्य" इत्यादिना दाप्रत्ययः । वियोगिनो वियुक्तान् । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणिकर्त्तुः कर्म्मत्वम् । वरतनोर्वरतनुमित्यर्थः । "अधीगर्थ" इत्यादिना कर्म्मणि शेषे षष्ठी । स्मरयतीति: यत् । स्मरतेराध्याने मित्त्वाद्ध्रस्वत्वम् । इदं स्मारकत्वमपि महदत्यन्तमयुक्तमेव । सहकारिविरहादिति भावः । अहो अत्यन्ताकिञ्चित्करत्वाद्विस्मयः । हेमन्ते तु हन्तृत्वमप्यस्य सम्भवतीत्याह । सतुहिनस्तुहिनसहितस्तु सयौवना यौवनयुक्ताः अत एव सोष्माणो ये पयोधराः कुचास्ते स्मृता यैस्तान् स्मृतसयौवनसोष्मपयोधरान् वियोगिनो वियुक्तान् । "तथा युक्तं चानीप्सितम्" इति कर्म्मत्वम् । हिनस्तु हन्तु । सम्भावनायां लोट् । हेमन्ते हि हिमसहकारात्कुचोष्मैकसाध्यदुःखोत्पादनसामर्थ्याद्वियोगिमारकत्वमपि सम्भाव्यते, ग्रीष्मादौ तु तादृक्सहकारिविरहात् स्मारकत्व-

मप्ययुक्तमित्यर्थः । अमारके मारकसम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः । इह सहजकविप्रौढोक्तिसिद्धयोरभेदाध्यवसाय इति रहस्यम् ॥ ५६ ॥

प्रियतमेन यया सरुषा स्थितं न सहसा सहसा परिरभ्य तम् ।
श्लथयितुं क्षणमक्षमताङ्गना न सहसा सहसा कृतवेपथुः ॥ ५७ ॥

प्रियतमेनेति । अत्राद्यपर्य्याये न सहसा इति त्रेधा विभागः अन्यत्र सहसेत्येकं पदम् । सरुषा सरोषया यया स्त्रिया । कर्त्र्या । प्रियतमेन सह न स्थितम् । नपुंसके भावे क्तः । सा अङ्गना स्त्री सहसा मार्ग्गशीर्षमासेन । 'मार्ग्गशीर्षे सहा मार्गः' इत्यमरः । कृतवेपथुः जनितकम्पा सती । "ट्वितोऽथुच्" इत्यथुच् प्रत्ययः । तं पूर्वमगणितमेव प्रियं हसेन सह वर्त्तत इति सहसा सहास्या सती । 'अथो हसः । हासो हास्यं च' इत्यमरः । "स्वनहसोर्वा" इति विकल्पादप्प्रत्ययः । सहसा शीघ्रम् । स्वरादिपाठादव्ययत्वम् । परिरभ्याश्लिष्य क्षणं क्षणमपीत्यर्थः । अन्यथा वैरस्यात् । अतएव सामर्थ्यलभ्यार्थत्वादप्रयोगः । श्लथयितुं नाक्षमत शिथिलीकर्तुं नोत्सहतेस्मेत्यर्थः । मानिनीमानभञ्जनक्षमोऽयं मास इति भावः । कलहान्तरितेयं नायिका 'कोपात्कान्तं पराणुद्य पश्चात्तापसमन्विता' इति लक्षणात् ॥ ५७ ॥

भृशमदूयत याधरपल्लवक्षतिरनावरणा हिममारुतैः ।
दशनरश्मिपटेन च शीत्कृतैर्निवसितेव सितेन सुनिर्ववौ ॥ ५८ ॥

भृशमिति । अनावरणा आवरणरहिता या अधरपल्लवस्य क्षतिर्व्रणो हिममारुतैर्भृशमदूयत अतप्यत । दूङो दैवादिकात् कर्त्तरि लङ् । सा क्षतिर्यत्तदोर्नित्यसम्बन्धः । शीत्कृतैः शीत्कारैः । कर्तृभिः । सितेन शुभ्रेण दशनरश्मय एव पटस्तेन करणेन । निवसितेवाच्छादितेवेत्युत्प्रेक्षा । वसेराच्छादनार्थात्कर्मणि क्तस्येडागमः । सुनिर्ववौ सुष्ठुनिर्ववार । शीतालुराच्छाद्यत इति भावः । हिमहताधरनिर्वाणस्य शीत्कारकारणकस्य दशनरश्मिपटाच्छादने हेतुत्वोत्प्रेक्षणाद्रूपकोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ५८ ॥

उक्तमेवार्थं भङ्ग्यन्तरेणाह—

व्रणभृता सुतनोः कलशीत्कृतस्फुरितदन्तमरीचिमयं दधे ।
स्फुटमिवावरणं हिममारुतैर्मृदुतया द्रुतयाधरलेखया ॥ ५९ ॥

व्रणेति । मृदुतया मार्दवेन । हेतुना । हिममारुतैर्द्रुतया पीडितया । 'टुदुञ् उपतापे' इति धातोःसौवादिकात्कर्मणि क्तः । व्रणभृता दन्तव्रणवत्या सुतनोः स्त्रियाः अधरो लेखेव तया अधरलेखया । कर्त्र्या । कलेन शीत्कृतेन । हेतुना स्फुरिताः प्रकाशिता ये दन्तमरीचयस्तन्मयं तद्रूपं स्फुटमावरणमाच्छादनं दध इव धृतमिवेत्युत्प्रेक्षा । दधातेः कर्मणि लिट् ॥ ५९ ॥

धृततुषारकणस्य नभस्वतस्तरुलताङ्गुलितर्जनविभ्रमाः ।
पृथु निरन्तरमिष्टभुजान्तरं वनितयानितया न विषेहिरे ॥ ६० ॥

धृतेति । धृतास्तुषारकणास्तुहिनशीकरा येन तस्य नभस्वतः पवनस्य सम्बन्धिनः तरुलता एवांगुल्यस्ताभिस्तर्जनानि यानि तान्येव विभ्रमाः विलासाः पृथुविशालमिष्टस्य दयितस्य भुजान्तरं भुजमध्यं वक्षःस्थलं निरन्तरमनितया अप्राप्तया गाढालिङ्गनमलभमानया इत्यर्थः । इणः कर्त्तरि क्तः । वनितया स्त्रिया न विषेहिरे न सोढाः । विरहिण्यस्तर्जिता इव नभस्वतो बिभ्यतीति भावः ॥ ६० ॥

हिमऋतावपि ताः स्म भृशस्विदो युवतयः सुतरामुपकारिणि ।
प्रकटयत्यनुरागमकृत्रिमं स्मरमयं रमयन्ति विलासिनः ॥ ६१ ॥

हिमेति । स्मरमयं स्मरादागतं स्मरप्रयुक्तमित्यर्थः । "तत आगतः" इति मयट् । अकृत्रिममनुरागं सहजं प्रेम प्रकटयति प्रकटीकुर्वाणे । तत्कार्येण स्वेदेनेति भावः । अत एव सुतरामुपकारिणि पुंसां रिंसाजननात्तेभ्यः स्वानुरागप्रकाशनाच्चात्यन्तोपकर्त्तरीत्यर्थः । एवम्भूत हिमऋतौ हेमन्तेऽपि स्वेदसम्भावनारहितकालेऽपीत्यर्थः । सांहितः "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावः । भृशं स्विद्यन्ति रागोष्मणा भृशस्विद इति सात्त्विकोक्तिः । क्विप् । हेमन्तोऽपि रागिणां स्वेदहेतुरेव तद्धेतुरागहेतुत्वादिति भावः । तास्तथा धीरा युवतयो विलासिनः प्रियान् रमयति स्म हेमन्तस्योद्दीपकत्वादिति पीडाक्षमत्वात् दीर्घरात्रित्वाच्चोभयेच्छासदृशमरमन्तेत्यर्थः ॥ इति हेमन्तवर्णनम् ॥ ६१ ॥

अथ शिशिरं वर्णयति—

कुसुमयन्फलिनीरलिनीरवैर्मदविकाशिभिराहितहुंकृतिः ।
उपवनं निरभर्त्सयत प्रियान्वियुवतीर्युवतीः शिशिरानिलः ॥ ६२ ॥

कुसुमयन्नित्यादिना । उपवनं वन इत्यर्थः । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । "तृतीयासप्तम्योर्बहुलम्" इति विकल्पादम्भावः । फलिनीः प्रियंगुलताः । 'प्रियंगुः फलिनी फली' इत्यमरः । कुसुमयन् कुसुमवतीः कुर्वन् । इत्युद्दीपनसामग्रीवर्णनम् । कुसुमयतेर्मत्वन्तप्रकृतिकात् "तत्करोति" इति ण्यन्तात् लटः शत्रादेशः । णाविष्ठवद्भावे "विन्मतोर्लुक्" मदविकाशिभिर्मदेन विजृम्भमाणैरलिनीरवैः भृंगीहुङ्कारैराहितहुंकृतिः कृतहुङ्कारः । माधुर्याद्युद्दीपकत्वातिशयद्योतनार्थमलिनीति स्त्रीलिंगनिर्देशः । शिशिरानिलः प्रियान्वियुवतीः कोपाद्वियुञ्जानाः । यौतेः शतरि धातोरुवङादेशः "उगितश्च" इति ङीप् । युवतीः वधूः "यूनस्तिः" इति तिप्रत्ययः । निरभर्त्सयत अतर्जयततर्जिभर्त्स्योश्चौरादिकयोरनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । अत्र वायौ अचेतने चेतनधर्मो निर्भर्त्सनमुत्प्रेक्ष्यते सा चालिनीहुङ्कारझङ्काराज्जीवितेति रूपकसङ्कीर्णा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या च ॥ ६२ ॥

उपचितेषु परेष्वसमर्थतां व्रजति कालवशाद्बलवानपि ।
तपसि मन्दगभस्तिरभीषुमान्नहि महाहिमहानिकरोऽभवत् ॥ ६३ ॥

उपचितेष्विति । कालवशाद्बलवानपि परेषु शत्रुषु उपचितेषु प्रवृद्धेषु सत्सु असमर्थतां दौर्बल्यं व्रजति । हि यस्मात्तपसि माघमासे 'तपा माघे' इत्यमरः । मन्दगभस्तिर्मृदुरश्मिरभीषुमानंशुमान् । 'अभीषुः प्रग्रहे रश्मौ' इत्यमरः । महत उपचितस्य हिमस्य हानिं नाशं करोतीति महाहिमहानिकरस्तद्धेतुर्नाभवत् । "कृञो हेतु" इत्यादिना हेत्वर्थे टप्रत्ययः । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६३ ॥

अभिषिषेणयिषुं भुवनानि यः स्मरमिवाख्यत लोध्ररजश्चयः ॥
क्षुभितसैन्यपरागविपाण्डुरद्युतिरयं तिरयन्नुदभूद्दिशः ॥ ६४ ॥

अभीति । क्षुभित उद्धतो यः सैन्यपरागः सेनारजः स इव विपाण्डुरद्युतिः शुभ्रवर्णः यो लोध्ररजश्चयः भुवनान्यभिषिषेणयिषुं सेनया अभियातुमिच्छन्तम् । 'यत्सेनयाभिगमनमरौ तदभिषेणनम्' इत्यमरः । "सत्यापपाश" इत्यादिना सेनाशब्दात् णिचि सनि "सनाशंसभिक्ष उः" इति उप्रत्ययः । "स्थादिष्वभ्यासेन" इत्यादिना धात्वभ्याससकारयोः षत्वम् । स्मरमाख्यत ख्यातवानिवेत्युत्प्रेक्षा। "चक्षिङः ख्याञ्" "अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्" इति च्लेरङादेशः। अयं लोध्ररजश्चयो दिशः तिरयन् तिरस्कुर्वन् । तिरःशब्दात् "तत्करोति" इत्यादिना ण्यन्ताल्लटः शत्रादेशः णाविष्ठवद्भावे टिलोपः उदभूत् ॥ ६४ ॥

शिशिरमासमपास्य गुणोऽस्य नः क इव शीतहरस्य कुचोष्मणः।
इति धियास्तरुषः परिरेभिरे घनमतो नमतोऽनुमतान्प्रियाः॥ ६५ ॥

शिशिरेति । शिशिरमासमपास्यापहाय शीतं हरतीति तस्य शीतहरस्य । "हरतेरनुद्यमनेऽच्" इत्यच् प्रत्ययः । नोऽस्माकमस्य कुचोष्मणः कुचोष्णस्य क इव गुणः किं फलम् । सम्पाद्यत इति शेषः । गम्यमानक्रियापेक्षया क्त्वानिर्देशः । इवशब्दो वाक्यालङ्कारे । इति धियातोऽस्मिन् शिशिरमासे । सार्वविभक्तिकस्तसिः । प्रियाः कान्ता अस्तरुषो निरस्तरोषाः सत्यो नमतः प्रणताननुमतान् स्वप्रियान् घनं निबिडं परिरेभिरे आश्लिष्टवत्यः । इति धियेति सुखार्थस्य परिरम्भस्य कुचोष्मसाफल्यार्थत्वमुत्प्रेक्ष्यते व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्यत्वं च ॥ ६५ ॥

अधिलवङ्गममी रजसाधिकं मलिनिताः सुमनोदलतालिनः ।
स्फुटमिति प्रसवेन पुरोऽहसत्सपदि कुन्दलता दलतालिनः ॥ ६६ ॥

अधीति । लवंगेष्वधिलवङ्गम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । सुमनसां पुष्पाणां दलेषु तालयन्ति प्रतितिष्ठन्तीति सुमनोदलतालिनः । ताच्छील्ये आभीक्ष्ण्ये वा णिनिः । अमी अलिनो मधुपाः रजसा परागेणार्त्तवेन च अधिकं मलिनाः मलीमसाः पापिनश्च कृताः मलिनिताः

इति हेतोः पुरोऽग्रे सपदि कुन्दलता माघ्यवल्ली । 'माघ्यं कुन्दम्' इत्यमरः । दलता विकसता प्रसवेन निजकुसुमेन अहसत् जहास स्फुटमित्युत्प्रेक्षायाम् । रजस्वलां गन्तारं कामिनं सपत्न्यो हसन्तीति भावः । कुन्दकुसुमस्य धावल्याद्धासत्वेनोत्प्रेक्षा ॥ ६६ ॥

अथ यमकविशेषकौतुकितया कविः पुनर्द्वादशभिर्ऋतून्वर्णयन्नाद्यैश्चतुर्भिर्वसन्तं वर्णयति—

अतिसुरभिरभाजि पुष्पश्रियामतनुतरतयेव सन्तानकः ।
तरुणपरभृतः स्वनं रागिणामतनुतरतये वसन्तानकः ॥ ६७ ॥

अतिसुरभिरिति । अतिसुरभिरत्यन्तसुगन्धिः सन्तानकः कल्पवृक्षः पुष्पश्रियां पुष्पसम्पदाम् अतनुतरतया मत्तहरत्त्वेव । अतनुशब्दात्तरबन्तात्तल्प्रत्ययः । अभाजीवाभञ्जीवेत्युत्प्रेक्षा। तथा नम्र इत्यर्थः। "भञ्जेश्चचिणि" इति षिभाषा नलोपेऽउपधावृद्धिः, चिणो लुक् । किञ्च वसन्तस्यानको वसन्तानकः दुन्दुभिरिति रूपकम् । तरुणपरभृतस्तरुणकोकिलो रागिणां कामिनां रतये रागवर्द्धनाय स्वनमतनुत । मधुरं चुकूजेत्यर्थः । प्रभावृत्तम् । 'स्वरशरविरतिर्ननौ रौ प्रभा' इति लक्षणात् ॥ ६७ ॥

नोज्झितुं युवतिमाननिरासे दक्षमिष्टमधुवासरसारम् ।
चूतमालिरलिनामतिरागादक्षमिष्ट मधुवासरसारम् ॥ ६८ ॥

नोज्झितुमिति । अरमत्यन्तमिष्टेष्वीप्सितेषु मधुषु मकरन्देषु वासे वसतौ रसो रागो यस्याः सा इष्टमधुवासरसा । मधुपानप्रियेत्यर्थः । अत एवालिनामालिर्भृङ्गश्रेणिर्युवतिमाननिरासे दक्षं कुशलम् । उद्दीपकत्वादिति भावः । मधुवासरेषु वसन्तदिनेषु सारं श्रेष्ठं मधुवासरसारम् । तत्कालश्लाघ्यमित्यर्थः । चूतं सहकारम् अतिरागादतिलौल्यादुज्झितुं हातुं नाक्षमिष्ट नासहिष्ट । क्षमेर्भौवादिकाल्लुङ् । स्वागता वृत्तम् । "स्वागतेति रनभाद्गुरुयुग्मम् इति ॥ ६८ ॥

जगद्वशीकर्त्तुमिमाः स्मरस्य प्रभावनीके तनवै जयन्तीः ।
इत्यस्य तेने कदलीमधुश्रीः प्रभावनी केतनवैजयन्तीः॥६९॥

जगदिति । प्रभावयतीति प्रभावनी सम्पादयित्री । कर्तरि ल्युटिङीप् । मधुश्रीः कर्त्री । जगद्वशीकर्तुं प्रभौ समर्थे अस्य स्मरस्यानीके सैन्ये जयन्तीर्जित्वरीः केतनवैजयन्तीर्ध्वजपताकास्तनवै करवाणि । तनोतेः प्राप्तकाले लोट् टेरेत्वमित्येकारः । "एतऐ" "आडुत्तमस्य पिच्च" इति आटि "आटश्च" इति वृद्धिः । इति मनीषयेति शेषः । इमाः कदलीः रम्भातरून् तेने वितस्तार । 'कदली वारणबुसा रम्भा मोचांशुमत्फला' इत्यमरः । कदलीषु कामवैजयन्तीत्वोत्प्रेक्षा । वृत्तमुपजातिः ॥ ६९ ॥

स्मररागमयी वपुस्तमिस्रा परितस्तार रवेरसत्यवश्यम् ।
प्रियमाप दिवापि कोकिले स्त्री परितस्ताररवे रसत्यवश्यम्॥७०॥

स्मरेति । असती दुष्टा स्मरेण कामेन निमित्तेन यो रागो रमणेच्छा स एव तन्मयी तमिस्रा तमस्तोमः । 'तमिस्रा तिमिरे रोगे तमिस्रा तु तमस्ततौ । कृष्णपक्ष निशायां च' इति विश्वः । रवेर्वपुर्मण्डलं परितस्तार आवव्रे । अहनि रजनीधियं जनयामासेत्यर्थः । परिपूर्वात् स्तृणातेर्लिट् । अवश्यं सत्यमित्यर्थः । कुतः । परितः संमन्तात्ताररवे उच्चतरध्वनौ कोकिले रसति कूजति सति इत्युद्दीपकोक्तिः । स्त्री । स्त्रिय इत्यर्थः । जातावेकवचनम् । दिवेति सप्तम्यर्थेऽव्ययम् । वशं गतो वश्यः। "वशं गतः" इति यत् प्रत्ययः। न वश्यस्तमवश्यम्। अवशं गतमपीत्यर्थः । प्रियमाप स्वयमभिससारेत्यर्थः । यदवगणयन्तमपि प्रियं दिवापि मानमवगणय्य निषेधं चोल्लंघ्य समगच्छन् तत्सत्यम् । रागतिमिरतिरोहितमानभानुमण्डला मानिन्य इति रूपकानुप्राणिता प्रियाप्तिक्रियानिमित्ता परिस्तरणक्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा अवश्यमिति व्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्या । औपच्छन्दसिकं वृत्तम् । विषमे ससजा गुरू समे चेत् स्भरयाश्छन्दसिकं तदौपपूर्वम्" इति लक्षणात् ॥ ७० ॥

अथैकेन ग्रीष्ममाह—

वपुरम्बुविहारहिमं शुचिना रुचिरं कमनीयतरा गमिता ।
रमणेन रमण्यचिरांशुलतारुचिरङ्कमनीयत रागमिता ॥ ७१ ॥

वपुरिति । शुचिना ग्रीष्मेण । प्रयोजककर्त्रा । अम्बुविहारेण जलक्रीडया हिमं शीतलम् अत एव रुचिरमुज्ज्वलं वपुर्देहं गमिता प्रापिता । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणि कर्त्तुः कर्म्मत्वम् । "प्रधानकर्म्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्म्मणाम्" इति अभिहितत्वं च अत एव कमनीयतरा रमणीयतरा अचिरांशुलतेवाचिरांशुलता विद्युल्लता तस्या रुचिरिव रुचिर्यस्याः सा अचिरांशुलतारुचिः इत्युपमाद्वयम् । तथा रागमनुरागमिता प्राप्ता । इणः कर्त्तरि क्तः । रमणी रमणेन प्रियेणाङ्कमुत्सङ्गमनीयत नीताः । "नीहृकृष्मथिवहिग्रहाम्" इति नयतेर्द्विकर्म्मकता शेषं पूर्ववत् । तोटकं वृत्तम् ॥ ७१ ॥

अथ द्वाभ्यां वर्षर्तुं वर्णयति—

मुदमब्दभुवामपां मयूराः सहसायन्त नदी पपाट लाभे ।
अलिनारमतालिनी शिलीन्ध्रेसह सायन्तनदीपपाटलाभे॥७२॥

मुदमिति । अब्दभुवां मेघप्रभवानाम् अपां लाभे मेघे वर्षति सतीत्यर्थः । सहसा मयूरा मुदमानन्दमायन्तालभन्त । 'अय गतौ' लुङि "आडजादीनाम्" इत्याडागमे वृद्धिः । नदी पपाट नद्यः आवहन्नित्यर्थः । 'अट पट गतौ' लिट् । जातावेकवचनम् अलिना भृङ्गेण सह सायन्तनः सायम्भवः । "सायञ्चिरम्" इत्यादिना ट्युप्रत्ययः तुडागमश्च । स चासौ दीपश्च तद्वत्पाटलाभे

पाटलप्रभे इत्युपमालङ्कारः । तस्मिन् शिलीन्ध्रे कन्दलीकुसुमे अलिनी अरमत । अत्र मयूरमोदमाप्त्याद्यनेककर्तृकक्रियायौगपद्याद्भिन्नाधिकरणक्रियासमुच्चयरूपः समुच्चयालंकारभेदः । 'गुणक्रियायौगपद्यं समुच्चयः' इति सामान्यलक्षणम् । औपच्छन्दसिकं वृत्तम् ॥ ७२ ॥

कुटजानि वीक्ष्य शिखिभिः शिखरीन्द्रं समयावनौ घनमद-
भ्रमराणि । गगनं च गीतनिनदस्य गिरोच्चैः समया वनौघन-
मदभ्रमराणि ॥ ७३ ॥

कुटजानीति । शिखरीन्द्रं समया रैवतकाद्रेः समीपे । "अभितः परितः समया" इत्यादिना द्वितीया । अवनौ प्रदेशे वनमदा भ्रमरा येषु तानि घनमदभ्रमराणि । कुटजानि कुटजकुसुमानि वनौघेन पयःपूरेण नमन्त्यभ्राणि मेघा यस्मिंस्तत् वनौघनमदभ्रम् । 'पयःकीलालममृतं जीवनं भुवनं वनम्" इत्यमरः । गगनं च वीक्ष्य शिखिभिर्मयूरैर्गीतनिनदस्य गानध्वनेः समया तुल्यया "तुल्यार्थैः" इत्यादिना वैकल्पिकी षष्ठी । गिरा वाचा केकयेत्यर्थः । उच्चैरराणि रणितम् । 'रण शब्दे' भावे लुङ्, चिणो लुक् । कुटजा वृत्तम् । 'सजसा भवेदिह सगौ कुटजाख्यम्' इति क्षलणात् ॥ ७३ ॥

अथ त्रिभिः शरदं वर्णयति–

अभीष्टमासाद्य चिराय काले समुद्धृताशं कमनी चकासे ।
योषिन्मनोजन्मसुखोदयेषु समुद्धृताशंकमनीचकाशे ॥ ७४ ॥

अभीष्टमित्यादि । कामयत इति कमनी कामयित्री । 'कम्रः कामयिताभीकः कमनः कामनोऽभिकः' इत्यमरः । कमेः कर्तरि ल्युटि ङीप् । योषित् । जातावेकवचनम् । अनीचा उन्नताः काशा अश्ववाला यस्मिन् अनीचकाशे काले शरदीत्यर्थः । मनोजन्मसुखोदयेषु कामसुखाविर्भावेषु धृता आशा अभिलाषो येन तम् अभीष्टं प्रियं चिराय चिरकालेन 'चिराय चिररात्राय'इत्यमरः । सम्यगुद्धृता उत्सृष्टा आशङ्का सङ्कोचो यस्मिन् कर्मणि तत्समुद्धृताशङ्कं विस्रब्धं यथा तथा आसाद्य प्राप्य मुदा सह वर्त्तत इति समुत् सानन्दा सती चकाशे । विललासेत्यर्थः । अत्र समुच्चकाश इति योषितः प्रियप्राप्तिनिमित्तहर्षाख्यभावनिबन्धनात्प्रेयोऽलङ्कारः । 'रसभावतदाभासतत्प्रकाशसमानानां निबन्धे रसवत्प्रेयऊर्जस्विसमाहितानि''इति लक्षणात् । वृत्तमुपजातिः ॥ ७४ ॥

स्तनयोः समयेन यांगनानामभिनद्धारसमा न सा रसेन ।
परिरम्भरुचिं ततिर्जलानामभिनद्धा रसमानसारसेन ॥ ७५ ॥

स्तनयोरिति । रसमानाः कूजनशीलाः । "ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश्" इति ताच्छील्ये चानश् प्रत्ययः । रसतेः परस्मैपदित्वान्न शानच् प्रत्ययः । ते सारसाः पक्षिविशेषाः यस्मिन् तेन रसमानसारसेन समयेन । शरत्कालेनेत्यर्थः । सारसानां तत्रैव सम्भवात् ।

'सारसो मैथुनी कामी गोनर्द. पुष्कराह्वयः' इति यादवः।अंगनानां स्तनयोर्या जलानां ततिः शारदोष्मजन्मा खेदोदबिन्दुसन्दोहः अभितो नद्धा अभिनद्धा। नह्यतेरभिपूर्वात्कर्म्मणि क्तः। "नहोधः" इति धत्वम्। हारसमा मुक्ताहारतुल्या। कुचमण्डलमण्डनायमानेति भावः । सा जलानां ततिः रसेन रागेण । हेतुना बलीयसेति भावः। परिरम्भरुचिमालिङ्गनेच्छां नाभिनत् न बिभेद। शारदस्वेदस्याप्यलङ्कारतया उद्दीपकस्याजुगुप्सितत्वान्निःसपत्नशृंगारा विजयन्त इत्यर्थः। अत एव रसनिबन्धनाद्रसवदलङ्कारः। लक्षणमुक्तं पूर्वश्लोके। औपच्छन्दसिकं वृत्तम् ॥ ७५ ॥

जातप्रीतिर्या मधुरेणानुवनान्तं कामे कान्ते सारसिकाका-
कुरुतेन। तत्सम्पर्कं प्राप्य पुरा मोहनलीलां कामेकान्ते
सा रसिका का कुरुते न ॥ ७६ ॥

जातेति। या स्त्री अनुवनान्तम्। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः। मधुरेण श्राव्येण सारसिकाकाकुरुतेन सारस्य एव सारसिकाः सारसाङ्गनाः। कात्पूर्वस्येत्वम्। तासां काकुरुतेन विकृतशब्देन। 'काकुः स्त्रियां विकारो यः शोकभीत्यादिभिर्ध्वनेः' इत्यमरः। काकुश्च तद्रुतं च तेन कामे कामकल्पे। सिंहो देवदत्त इतिवद्गौणप्रयोगः। कान्ते प्रिये जातप्रीतिः जातस्नेहा अभूत्। रसिका रसवती रागवतीत्यर्थः। "अत इनिठनौ" इति ठन्प्रत्ययः। सा का स्त्री एकान्ते रहसि तस्य कान्तस्य सम्पर्कं प्राप्य पुरा पुरुषप्रेरणात्पूर्वमेकां मोहनलीलां सुरतक्रीडां न कुरुते। सर्वापि स्त्री सर्वानपि सुरतविशेषान् कामतन्त्रप्रसिद्धान् विस्रब्धश्चकारेत्यर्थः। तेन शृङ्गारस्य पराकाष्ठा प्राप्तेत्युक्तम्। मत्तमयूरं वृत्तम् ॥ ७६ ॥

अथैकेन हेमन्तमाह—

कान्ताजनेन रहसि प्रसभं गृहीतकेशे रते स्मरसहासवतोषितेन।
प्रेम्णा मनःसु रजनीष्वपि हैमनीषु के शेरते स्म रसहासवतोषितेन॥

कान्तेति। सहत इति सहः पचाद्यच्। स्मरस्य सहः कामोद्दीपक इत्यर्थः। तेनासवेन तोषितः तेन स्मरसहासवतोषितेन अत एव रसहासावस्य स्त इति तेन रसहासवता रागहास्यवता अत एव प्रेम्णा मनस्सु पुंसां चित्तेषु उषितेन वसता। वसतेः कर्त्तरि क्तः "वसतिक्षुधोरिट्" इतीडागमः। 'गतिबुद्धि' इत्यादिसूत्रे चकाराद्वर्त्तमानार्थता। कान्तैव जनस्तेन कान्ताजनेन। जातावेकवचनम्। प्रसभं रहसि बलाद्गृहीतकेशे आकृष्टशिरोरुहे रते सुरते हेमन्ते भवा हैमन्यस्तासु हैमनीषु अपि। द्राघीयसीष्वपीति भावः "सर्वत्राण् च तलोपश्च" इति हेमन्तशब्दादण्प्रत्ययः तकारलोपश्च "टिड्ढाणञ्" इत्यादिना ङीप्। रजनीषु के युवानः शेरते स्म स्वपान्ति स्म न केऽपीत्यर्थः। "लट् स्मे" इतिःभूते लट्। एतनातिभूमिङ्गतः शृङ्गार इति व्यज्यते। वसन्ततिलका वृत्तम् ॥ ७७ ॥

अथैकेन शिशिरं वर्णयति—

गतवतामिव विस्मयमुच्चकैरसकलामलपल्लवलीलया ।
मधुकृतामसकृद्गिरमावली रसकलामलपल्लवलीलया ॥ ७८ ॥

गतवतामिति । असकलामलपल्लवलीलया असकला असमग्रविकासिनोऽमला निर्मलाश्च ये पल्लवास्तेषां लीला तया नृत्यरूपयेत्यर्थः । विस्मयङ्गतवतामिव स्थितानामिवेत्युत्प्रेक्षा । मधुकृतां मधुकराणां सम्बंधिनी लवलीषु लताविशेषेषु लयो लयनं स्थितिर्यस्याः सा लवलीलया आवलिः पंक्तिः रसकलां रसेन मध्वास्वादेन कलामव्यक्तमधुराम् । 'ध्वनौ तु मधुरास्फुटे । कलः' इत्यमरः । गिरं वाचमसकृदुच्चैरलपत् । मधुमदहेतुकस्य मधुरालापस्य पल्लवलीलया जनितविस्मयहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यत इति गुणहेतूत्प्रेक्षा । द्रुतविलम्बितं वृत्तम् ॥ ७८ ॥

कुर्वन्तमित्यतिभरेण नगानवाचः पुष्पैर्विरागमलिनां च न
गानवाचः । श्रीमान्समस्तमनुसानु गिराविहर्तुं बिभ्रत्यचोदि
स मयूरगिरा विहर्तुम् ॥ ७९ ॥

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये ऋतुवर्णनं नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

कुर्वन्तमिति । इतीत्थं पुष्पैरेवातिभरेण महाभरेण तत्कृतेन वा गौरवेण नगान्वृक्षानवाचन्तीत्यवाचो नम्रान् । अञ्चेरवपूर्वात् 'ऋत्विक्' इत्यादिना क्विन्प्रत्ययः। कुर्वन्तमलिनां गानवाचो गीतध्वनेर्झङ्कारस्य च न विराममविराममसमाप्तिं कुर्वन्तं समस्तमृतुं सर्वानृतून् अनुसानु सानुष्वित्यर्थः । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । बिभ्रति बिभ्राणे इह गिरौ रैवतकाद्रौ विहर्तुं क्रीडितुं श्रीमान्स हरिः मयूरगिरा केकया अचोदि प्रेरितः । भगवन्निह विहर ऋतुगणमनुगृहाणेति प्रार्थित इवेत्युत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । वृत्तमुक्तम् ॥ ७९ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

सप्तमः सर्गः ।

इत्थमृतुगणप्रादुर्भावमभिधाय तत्फलतया भगवतः सानुचरस्य वनविहारलीलावर्णनमारभते—

अनुगिरमृतुभिर्वितायमानामथ स विलोकयितुं वनान्तलक्ष्मीम् ।
निरगमदभिराद्धुमाहतानां भवति महत्सु न निष्फलः प्रयासः ॥१॥

अनुगिरमिति । अथर्तुप्रादुर्भावानन्तरं स हरिः गिरावित्यनुगिरम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । "गिरेश्च सेनकस्य" इति समासान्तः । ऋतुभिर्वितायमानां वितन्यमानान् । तनोतेः कर्मणि लटः शानजादेशः । "तनोतेर्यकि" इति वैभाषिक आकारादेशः । वनान्तलक्ष्मीं विलोकयितुं निरगमत् निर्गतः "पुषादि" इत्यादिना गमेर्लुङि च्लेरङादेशः । ऋतुगणभक्तिं स्वीकर्तुमिति भावः । तथाहि अभिराद्धुमाराधयितुमाहृतानामादरं कुर्वतामास्थावतामित्यर्थः । कर्त्तरि क्तः । प्रयासः सेवायासः महत्सु विषये निष्फलो न भवति । न हि भक्तानुकम्पिनो महान्तस्तत्सेवां व्यर्थयन्तीति भावः । अतो हरेरप्यृतुगणानुग्रहणार्थे निर्गमो युक्त इति सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः 'सामान्यविशेषकार्यकारणभावाभ्यां निर्दिष्टप्रकृतार्थसमर्थनादर्थान्तरन्यासः' इति सर्वस्वसूत्रम् । अत्र सर्गे पुष्पिताग्रा वृत्तम् । 'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

दधति सुमनसो वनानि बह्वीर्युवतियुता यदवः प्रयातुमीषुः ।
मनसिशयमहास्त्रमन्यथामी न कुसुमपञ्चकमप्यलं विसोढुम् ॥२॥

दधतीति । यदवो यादवाः । व्याख्यातं चैतत् बह्वीर्बह्वः बहुविधा इत्यर्थः "बह्वादिभ्यश्च" इति विकल्पादीकारः । सुमनसः पुष्पाणि 'स्त्रियः सुमनसः पुष्पम्' इत्यमरः । दधति दधन्ति । "वा नपुंसकस्य" इति अभ्यस्ताच्छतुर्वैकल्पिको नुम्प्रतिषेधः । वनानि युवतियुताः स्त्रीसमेताः एव प्रयातुमीषुरिच्छन्ति स्म । अत्र हेतुमाह । अन्यथा युवतिजनाभावे अमी यदवो मनसि शेते इति मनसिशयः कामः । "अधिकरणे शेतेः" इत्यच् प्रत्ययः "हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायाम्" इत्यलुक् । तस्य महास्त्रभूतं कुसुमपञ्चकमपि पञ्चाऽपि कुसुमानीत्यर्थः।पञ्चानां संघः पञ्चकम् । "संख्यायाः संज्ञासंघसूत्राध्ययनेषु" इति कप्रत्ययः । विसोढुं नालं न शक्ताः।सकलसुमनसां सामर्थ्ये तत्रारविन्दादीनामेव पञ्चबाणबाणत्वस्य सम्भवत्वप्रमाणसिद्धत्वादिति भावः । अतो युवतिभिः सह प्रयाणं युक्तमिति वाक्यार्थेन वाक्यार्थसमर्थनाद्वाक्यार्थसमर्थनरूपकाव्यलिङ्गमलङ्कारः । 'अरविन्दमशोकं च चूतं च नवमल्लिका । नीलोत्पलं च पञ्चैते पञ्चबाणस्य सायकाः' इति ॥ २ ॥

अवसरमधिगम्य तं हरन्त्यो हृदयमयत्नकृतोज्ज्वलस्वरूपाः ।
अवनिषु पदमंगनास्तदानीं न्यदधत विभ्रमसम्पदोऽङ्गनासु ॥ ३

अवसरमिति । तमवसरं सहजिगमिषाकालं अधिगम्य हृदयं हरन्त्यो हृदयंगमा भवन्त्यः । सर्वं हि प्रार्थ्यमानमेव प्रियं भवतीत्यर्थः । यत्नेन कृतं न भवतीत्ययत्नकृतं तथाप्युज्ज्वलं स्वरूपं यासां ताः । स्वभावसुन्दरमूर्त्तय इत्यर्थः । अंगनास्तदानीन्तस्मिन्नवसरे अवनिषु पदं न्यदधत विहितवत्यः । पादचारेणैव चेलुरित्यर्थः । दधातेर्लङि "आत्मनेपदेष्वनतः" इति झस्यादादेशः । अंगनासु विभ्रमसम्पदो विलाससम्पदः पदं न्यदधत । तदानीं विलासाः प्रवृत्ता इत्यर्थः । अत्रांगनानां विलाससम्पदां चोभयीनामपि प्रकृतानामेव हृदयहरणादिना वर्णनासाम्येनौपम्यस्य

गम्यमानत्वात्केवलप्रकृतविषयातुल्ययोगितालंकारः । वाच्यभेदेनाप्यंगनाविलाससम्पदामुत्तरोत्तरस्य पूर्वपूर्वविशेषकत्वावगमादेकावलीभेदो व्यज्यत इत्यलंकारेणालंकारध्वनिः ॥ ३ ॥

न्यदधत विभ्रमसम्पदोऽङ्गनास्वित्युक्तं ता एव प्रपञ्चयति—

नखरुचिरचितेन्द्रचापलेखं ललितगतेषु गतागतं दधाना ।
मुखरितवलयं पृथौ नितम्बे भुजलतिका मुहुरस्खलत्तरुण्याः॥४॥

नखेति । ललितगतेषु मन्दगमनेषु नखानां रुचिभिः प्रभाभिः रचिता इन्द्रचापलेखा यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा गतागतं यातायाते। "विप्रतिषिद्धं चानधिकरणवाचि" इति वैभाषिको द्वन्द्वैकवद्भावः । दधाना तरुण्याः भुजलतिका मुखराः कृता इति मुखरिताः ध्वनिता वलया यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । 'कटको वलयोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । पृथौ नितम्बे मुहुरस्खलत् चस्खाल । अत्र नखरुचीत्यालम्बनगुण उक्तः गतागतं दधाना अस्खलदिति तच्चेष्टा । मुखरितवलयमिति तदलंकृतिः तटस्थास्तूक्ता वसन्तादयः । अन्यत्र विस्तारत इति चतुर्विधोऽप्युद्दीपनक्रम उक्तः । उक्तं च ' आलम्बनगुणाश्चैव तच्चेष्टा तदलंकृतिः । तटस्थश्चेति विज्ञेयश्चतुष्कोद्दीपनक्रमः' इति । तत्रालम्बनं रसस्य समवायिकारणं नायिका नायकश्च । तद्गुणो रूपलावण्यादिः । तच्चेष्टा भावहावादि । अन्यत्सुगमम् । एवमुत्तरत्रापि ॥ ४ ॥

अतिशयपरिणाहवान्वितेने बहुतरमर्पितरत्नकिंकिणीकः ।
अलघुनि जघनस्थलेऽपरस्या ध्वनिमधिकं कलमेखलाकलापः ५

अतिशयेति । अतिशयेन परिणाहवानतिविशाल इत्यर्थः । अन्यथा तज्जघनस्यापर्याप्तेरिति भावः । 'परिणाहो विशालता' इत्यमरः । "उपसर्गादसमासेऽपिणोपदेशस्य" इति णत्वम् । बहुतरमर्पिता आहिता रत्नानां किङ्किण्यो यस्मिन्सः । "नद्यृतश्च" इति कप्प्रत्ययः । कलो मधुरारावी मेखलाकलापोऽपरस्याः स्त्रियः अलघुनि जघनस्थले अधिकं ध्वनिं वितेने । तदलंकृतिरियम् ॥ ५ ॥

गुरुनिबिडनितम्बविम्बभाराक्रमणनिपीडितमंगनाजनस्य ।
चरणयुगमसुस्रुवत्पदेषु स्वरसमसक्तमलक्तकच्छलेन ॥ ६ ॥

गुर्विति । गुरुगुरुत्वगुणयुक्तं निबिडं दृढं च यन्नितम्बबिम्बं तदेव भारस्तस्याक्रमणेनाधिष्ठानेन निपीडितं निष्पीडितं अङ्गनाजनस्य चरणयुगम् । कर्तृ पदेषु पादन्यासस्थानेषु अलक्तकच्छलेन लाक्षारसमिषेण स्वरसं स्वद्रवमेव । 'गुणे रागे द्रवे रसः' इत्यमरः । असक्तमविच्छिन्नं यथा तथा असुस्रुवत् स्रवति स्म । स्रवतेः क्षरणार्थाल्लुङि 'णिश्रि' इत्यादिना चङि धातोरुवङादेशः । द्रवद्द्रव्यकर्तृक एवायमकर्मकः, अन्यकर्तृकत्वे तु सकर्मकः । अत्रालक्तकच्छलेनेत्यलक्तापह्नवेन स्वरसत्वारोपाच्छलादिशब्दैरसत्यत्वप्रतिपादनरूपोऽपह्नवालङ्कारः ॥ ६ ॥

अथ कस्याश्चित्सख्याः कुपितनायिकानुनयवचनं पञ्चभिः कुलकेनाह—

तव सपदि समीपमानये तामहमिति तस्य मयाग्रतोऽभ्यधायि ।
अतिरभसकृतालघुप्रतिज्ञामनृतगिरं गुणगौरि मा कृथा माम्॥७॥

तवेत्यादि । तां मत्सखीं सपदि तव समीपमहमानये आनयिष्यामि । वर्तमानसामीप्ये भविष्यति वर्त्तमानप्रत्ययः कर्तुरभिप्राये आत्मनेपदम् । इति मया तस्याग्रतोऽभ्यधायि अभिहितम् । दधातेःकर्म्मणि लुङ्, “आतो युक् चिण्कृतोः”इति युगागमः। हे गुणगौरि गुणैः सौभाग्यदाक्षिण्यादिभिर्गौरि पार्वतीति रूपकम् । अतिरभसेनातित्वरया कृता अलघुर्महती प्रतिज्ञा त्वदानयनार्था यया तां मामनृतगिरमसत्यवाचं मा कृथाः मा कार्षीः । मद्वचनं सर्वथा कर्त्तव्यमित्यर्थः। करोतेः लुङि थास् “न माङ्योगे” इत्यडागमप्रतिषेधः ॥ ७ ॥

ननु मत्प्रतिज्ञापि दुस्त्याज्येति विप्रतिषेधमाशङ्क्याह—

न च सुतनु न वेद्मि यन्महीयानसुनिरसस्तवनिश्चयः परेण ।
वितथयति न जातु मद्वचोऽसाविति च तथापि सखीषु मेऽभिमानः॥

न चेति । हे सुतनु शुभाङ्गि । दीर्घान्तोत्तरपदात्सम्बुद्धिः अन्यथा गुणः स्यात् । अहं न वेद्मीति न किन्तु वेद्म्येवेत्यर्थः । किं तद्वेत्सीत्यत आह । महीयान्महत्तरस्तवनिश्चयः त्वदनैक्ये प्रतिज्ञा परेण जनान्तरेण सुनिरसः सुखमोच्यः । अस्यतेः खल्प्रत्ययः । स न भवतीत्यसुनिरस इति यत् तदित्यर्थलभ्यम् । उद्देश्येन विधेयाक्षेपाद्यच्छब्दस्योत्तरवाक्यत्वाच्च न पूर्ववाक्ये तच्छब्दप्रयोग इति निबन्धः । तथापि विदितत्वेऽपि असौ मत्सखी जातु कदाचिदपि मद्वचो न वितथयति नानृतीकरोतीति सखीषु मध्ये मेऽभिमानः । स्वप्रतिज्ञाभङ्गेऽपि मत्प्रतिज्ञामेव पालयसीत्यहङ्कारान्निःशंकम्प्रतिज्ञातमित्यर्थः ॥ ८ ॥

सततमनभिभाषणं मया ते परिपणितं भवतीमनानयन्त्या ।
त्वयि तदिति विरोधनिश्चितायां भवति भवत्वसुहृज्जनः सकामः॥९॥

सततमिति । भवतीं त्वामनानयन्त्या आनयितुमशक्नुवन्त्या इत्यर्थः । मया सततं सदा ते तव । कर्म्मणि षष्ठी । अनभिभाषमसंभाषणं परिपणितम् । भवतीति “भातेर्डवतुः” इत्यौणादिको डवतुप्रत्ययः “उगितश्च” इति ङीप् । तस्याः सम्बुद्धिर्हे भवति सुभगे त्वयि तदिति तदसम्भाषणमस्तु इति विरोधनिश्चितायां निश्चितविरोधायां सत्याम् । “वाहिताग्न्यादिषु” इति विकल्पान्निष्ठायाः परनिपातः । असुहृज्जनः विपक्षवर्गः सकामः फलितमनोरथो भवतु भवेत् । प्राप्तकाले लोट् । अस्मद्विरोधकांक्षिणामयमानन्दकालः प्राप्त इत्यर्थः ॥ ९ ॥

न केवलमावयोर्विरोधः प्राणहानिरपि मम स्यादित्याह—

गतधृतिरवलम्बितुं बतासूननलमनालपनादहं भवत्याः ।
प्रणयिनि यदि न प्रसादबुद्धिर्भव मम मानिनि जीविते दयालुः१०

गतेति । गतधृतिरधीरा अहं भवत्यास्तवानालपनादसम्भाषणादालपनं विहायेत्यर्थः । ल्यब्लोपे पञ्चमी । असून् प्राणानवलम्बितुं धारयितुमलमशक्ता । 'अलम्भूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम्' इत्यमरः । बतेति खेदे । अत एव हे मानिनि प्रणयिनि प्रिये प्रसादबुद्धिरनुग्रहबुद्धिर्न यदि नास्ति चेत्तथापि मम जीविते दयालुर्भव । "स्पृहि" इत्यादिना आलुच् प्रत्ययः । स धूर्त्तोऽपि मत्प्राणत्राणार्थमनुग्राह्य इति भावः ॥ १० ॥

प्रियमिति वनिता नितान्तमागःस्मरणसरोषकषायितायताक्षी ।
चरणगतसखीवचोऽनुरोधात्किलकथमप्यनुकूलयाञ्चकार ॥ ११ ॥

प्रियमिति । इतीत्थं नितान्तमागसोऽन्यासङ्गापराधस्य स्मरणेन सरोषे अत एव कषाये लोहिते कृते कषायिते आयते चाक्षिणी यस्या सा तथोक्ता । 'निर्यासे च कषायोऽथ सौरभे लोहितेऽन्यवत्' इति विश्वः । वनिता नायिका चरणगतायाः पूर्वोक्तवाक्यान्ते प्रणतायाः सख्या वचसोऽनुरोधादनुल्लंघनात्किल । किलेत्यपरमार्थे । वस्तुतस्तु अनुरागादेवेति भावः । प्रियं कथमपि कथञ्चिदनुकूलयाञ्चकार अभिमुखीचकार अनुजग्राहेत्यर्थः । एषा खण्डिता नायिका । 'ज्ञातेऽन्यासङ्गविकृते खण्डितेर्ष्याकषायिता' इति दशरूपकलक्षणात् । अत एव कविना आगःस्मरणसरोषकषायिताक्षीत्युक्तम् । एषा चासंभाषणचिन्ताखेदाश्रुनिःश्वासाद्यनुभाववती ॥ ११ ॥

अथ काचित्सखी कञ्चिदग्रे शीघ्रगामिनं युग्मेनाह—

द्रुतपदमिति मा वयस्य यासीर्ननु सुतनुं परिपालयानुयान्तीम् ।
न हि न विदितखेदमेतदीयस्तनजघनोद्वहने तवापि चेतः ॥ १२ ॥

द्रुतेति । हे वयस्य सखे इतीत्थं द्रुतपदं शीघ्रपदक्रमं यथा तथा मा यासीः मा गमः । यातेर्लुङि "न माङ्योगे" इत्यट्प्रतिषेधः । अनुयान्तीमनुगच्छन्तीं सुतनुं शुभाङ्गीं प्रियामनुपालय प्रतीक्षस्व । असावपि शीघ्रमायातु तत्राह । न हीति । तव चेतोऽपि एतदीयस्तनजघनोद्वहने विदितखेदमनुभूतखेदं नेति न किन्तु वेत्त्येवेत्यर्थः। अतः कथं शीघ्रमायास्यतीति भावः । सम्भाव्यनिषेधनिवर्त्तने द्वौप्रतिषेधाविति वामनः ॥ १२ ॥

इति वदति सखीजनेऽनुरागाद्दयिततमामपरश्चिरं प्रतीक्ष्य ।
तदनुगमवशादनायतानि न्यधित मिमान इवावनिं पदानि ॥ १३ ॥

इतीति । सखीजने इति वदति सति अपरः कश्चिद्दयिततमाम् अनुरागात् स्नेहाच्चिरं प्रतीक्ष्य तदनुगमवशात् तस्याः प्रियायाः । कर्त्र्याः । अनुगमः पश्चाद्गमनं तस्य वशादनुसारादवनिं मिमानः मानं कुर्वाण इवेत्युत्प्रेक्षा । माङो लटः कर्त्तरि शानजादेशः । "श्लौ" इति द्विर्भावः । अनायतान्यनन्तरालानि पदानि न्यधित निहितवान् । धाञो लुङि तङ् "स्थाघ्वोरिच्च" इती-

कारः । सिचः कित्त्वान्न गुणः "ह्रस्वादङ्गात्" इति सकारलोपः । एषा च नायिका स्वाधीनपतिका । "स्वाधीनपतिका सा तु या न मुञ्चति वल्लभम्" इति लक्षणात् । हृष्टा चेयम्॥ १३॥

अथ काचित्पुरःप्रयातप्रियमेलनाय शीघ्रानुधावनं प्रार्थयमानां सखीमाह—

यदि मयि लघिमानमागतायां तव धृतिरस्ति गतास्मि संप्रतीयम् ।
अनिभृतपदपातमापपात प्रियमिति कोपपदेन कापि सख्या॥१४॥

यदीति । हे सखि मयि लघिमानमागतायां स्वयङ्गमनेन लाघवं प्राप्तायां तव धृतिरस्ति यदि सन्तोषो भवति चेत् । धृतिः सन्तोषधैर्ययोः' इत्यमरः । इयमेतदवस्थैव सम्प्रत्यस्मिन् क्षण एव गतास्मि इति वदन्तीति शेषः । इतिना गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः अन्यथा पौनरुक्त्यादित्यालङ्कारिकाः । सख्या सह कोपपदेन कोपव्याजेन वस्तुतस्तु रागादेवेति भावः । 'व्याजोपदेशो लक्ष्यं च' इति 'निमित्तं व्यञ्जनं पदम्' इति चामरः । काचिन्नायिका द्रुततराः शीघ्रतराः पदपाताः पादन्यासा यस्मिन् कर्म्मणि तद्यथा तथा प्रियं वल्लभमापपात अनुधावति स्म । एषा च स्वयम्प्रवृत्ता स्वलाघवशङ्कितया पूर्वं निर्वासितप्रिया अथेदानीं स्वयम्प्रवृत्तेः पश्चात्तप्ता चेति गम्यते । अतः कलहान्तरिता । "कोपात्कान्तं पराणुद्य पश्चात्तापसमन्विता" इति लक्षणात् ॥ १४ ॥

अविरलपुलकः सह व्रजन्त्याः प्रतिपदमेकतरः स्तनस्तरुण्याः ।
घटितविघटितः प्रियस्य वक्षस्तटभुविकन्दुकविभ्रमंबभार ॥१५ ॥

अविरलेति । सह व्रजन्त्याः पार्श्वमाश्लिष्य गच्छन्त्या इत्यर्थः । तरुण्याः सम्बन्धी अविरलपुलकः प्रियाङ्गसङ्गमात्सान्द्ररोमाञ्चः एकतरोऽन्यतरः द्वयोरन्यः सन्निकृष्ट इति भावः । "एकाच्च प्राचाम्" इति द्वयोरेकस्य निर्द्धारणे डतरच् प्रत्ययः । स्तनः प्रियस्य वक्षस्तटमिव तस्य भूः प्रदेशस्तस्यां वक्षस्तटभुवि प्रतिपदं घटितविघटितः संयुक्तवियुक्तः पतितोत्पतितः सन्निति यावत् । विशेषणयोरपि मिथो गुणप्रधानभावविवक्षया "विशेषणं विशेष्येण बहुलम्" इति समासः । कन्दुकविभ्रमं गेन्दुकशोभाम् । 'गेन्दुकः कन्दुकः' इत्यमरः । बभार । अन्यविभ्रमस्यान्यसम्बन्धायोगात्सादृश्याक्षेपे निदर्शना । एषा च प्रियपार्श्वगामिनी । इतः प्रभृति मदनरसेत्यतः प्राग्वक्ष्यमाणाः षट् नायिकाः स्वाधीनपतिकाः हृष्टाः प्रगल्भाश्चेत्यनुसन्धेयम् ॥ १५ ॥

अथापरस्या अपरं गतिविशेषं विशेषकेणाह—

अशिथिलमपरावसज्य कण्ठे दृढपरिरब्धबृहद्बहिःस्तनेन ।
हृषिततनुरुहा भुजेन भर्तुर्मृदुममृदु व्यतिविद्धमेकबाहुम् ॥ १६ ॥

अशिथिलमित्यादि । अपरा स्त्री दृढं परिरब्धो गृहीतो बृहद्बहिःस्तनो येन तेन हृषितान्युदञ्चितानि तनुरूंहि रोमाणि यस्य तेन । पुलकितेनेत्यर्थः । क्बिन्तोत्तरपदो बहुव्रीहिः "हृषेर्लोमसु" इतीडागमः । भुजेन भर्त्तुर्वामबाहुना अमृदु गाढं यथा तथा व्यतिविद्धं

व्यतिषञ्जितम् । मृदु कोमलमेकबाहुं निजदक्षिणबाहुं भर्तुः कण्ठे अशिथिलं दृढमवसज्यासज्य जगामेति भाविना सम्बध्यते ॥ १६ ॥

मुहुरसुसममाघ्नती नितान्तं प्रणदितकाञ्चि नितम्बमण्डलेन ।
विषमितपृथुहारयष्टि तिर्य्यक्कुचमितरं तदुरस्थले निपीड्य ॥१७॥

मुहुरिति । पुनः किं कृत्वा नितम्बमण्डलेन । करणेन । नितान्तमतिशयेन । प्रणदिता प्रकर्षेण नदन्ती कांची यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । "उपसर्गादसमासेऽपिणोपदेशस्य" इति णत्वम् । मुहुरसुसमं प्राणेशमाघ्नती ताडयन्ती । हन्तेराङ्पूर्वाल्लटः शत्रादेशे ङीप् सकर्मकत्वात् न "आङो यमहनः" इत्यात्मनेपदम् । विषमिता विषमीकृता पृथुहारयष्टिर्यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । इतरं पूर्वश्लोकोक्तबहिःस्तनादन्यं दक्षिणमित्यर्थः । कुचं तस्य भर्त्तुरुरःस्थले तिर्यक् निपीड्य । पूर्ववत्सम्बन्धः ॥ १७ ॥

गुरुतरकलनूपुरानुनादं सललितनर्त्तितवामपादपद्मा ।
इतरदनतिलोलमादधाना पदमथमन्मथमन्थरं जगाम ॥ १८ ॥

गुरुतरेति । पुनर्गुरुतरः सान्द्रतरः कलो मधुरश्च नूपुरस्यानुनादो ध्वनिर्यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा सललितं सलीलं नर्त्तितं व्यापारितं वामं सव्यं पादपद्मं यया सा इतरद्दक्षिणं पदमनतिलोलम्भर्तृचरणस्खलनादनतिचपलं यथा तथा आदधाना निक्षिपन्ती सती मन्मथेन मन्थरमलसं जगाम । एषा च पार्श्वगामिनी । विशेषकम् ॥ १८ ॥

अथान्यासामप्येकैकेन गतिविशेषमाह–

लघुललितपदं तदंसपीठद्वयनिहितोभयपाणिपल्लवान्या ।
सकठिनकुचचूचुकप्रणोदं प्रियमबला सविलासमन्वियाय ॥ १९ ॥

लघ्वित्यादि । अन्या अबला स्त्री तस्य प्रियस्यांसौ पीठे इव तयोर्द्वये निहितावुभौ पाणिपल्लवौ यया सा सती । "उभादुदात्तो नित्यम्" इति पृथक्सूत्रकरणादेव सिद्धे पुनर्नित्यग्रहणसामर्थ्याद्वृत्तिविषये उभशब्दस्थानेप्युभयशब्दप्रयोगः । यथाह कैयटः । तत्र 'उभादुदात्तो नित्यम्' इति वृत्तिषये उभशब्दस्य प्रयोगो माभूत् । उभयशब्दस्यैव यथा स्यादित्युभयत्रेत्यादि भवतीति । लघुनी द्रुते ललिते च पदे यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा कठिनाभ्यां कुचचूचुकाभ्यां स्तनाग्राभ्यां यः प्रणोदो निपीडनं तेन सह यथा तथा 'चूचुकन्तु कुचाग्रं स्यात्' इत्यमरः । "तेन सह" इत्यादिना समासे, "वोपसर्ज्जनस्य" इति सहशब्दस्य सभावः । णोपदेशत्वात्प्रणोद इति णत्वम् । सविलासं च प्रियमन्वियायानुजगाम । एषा पृष्ठगामिनी ॥ १९ ॥

जघनमलघुपीवरोरु कृच्छ्रादुरुनिबिरीसनितम्बभारखेदि ।
दयिततमशिरोधरावलम्बिस्वभुजलताविभवेन काचिदूहे ॥ २० ॥

जघनमिति । काचित् स्त्री अलघू गुरू पीवरौ पीनौ चोरू यस्य तत् उरुर्महान् निबिरीसो निबिडः 'निबिडं निबिरीसं च दृढं गाढं प्रचक्षते' इति वैजयन्ती । "नेर्बिडज्बिरीसचौ" इति निशब्दाद्बिरीसच्प्रत्ययः । स च यो नितम्बः स्त्रीकटिपश्चाद्भागः । 'पश्चान्नितम्बः स्त्रीकट्याः क्लीबे तु जघनं पुरः' इत्यमरः । स एव भारस्तेन खिद्यत इति तथोक्तम् । आभीक्ष्ण्ये णिनिः । जघनं कटिपुरोभागं दयिततमस्य शिरोधरायां ग्रीवायामवलम्बिन्योर्लम्बमानयोः स्वभुजलतयोर्विभवेन सामर्थ्येन कृच्छ्रादूहे उवाह । वहेः स्वरितेत्त्वात्कर्त्रभिप्राय आत्मनेपदम् । इयं च पृष्ठगामिनी प्रियकण्ठावलम्बा ॥ २० ॥

अनुवपुरपरेण बाहुमूलप्रहितभुजाकलितस्तनेन निन्ये ।
निहितदशनवाससा कपोले विषमवितीर्णपदं बलादिवान्या ॥२१॥

अनुवपुरिति । अन्या स्त्री वपुषः पश्चादनुवपुः स्त्रीपृष्ठभागः । "अव्ययं विभक्ति" इत्यादिना पश्चादर्थेऽव्ययीभावः । बाहुमूलयोः स्त्रीकक्षयोः प्रहितावधःप्रसारितौ भुजौ ताभ्यां आकलितस्तनेन गृहीतस्तनेन कपोले निहितदशनवाससा न्यस्ताधरेण किञ्चिदावृत्तमुख्याः सत्याः कपोलं चुम्बतेत्यर्थः । अपरेण कामिना विषमं प्रियांघ्रिसंघर्षात् श्लिष्टं वितीर्णपदं न्यस्तांघ्रि यथा तथा बलादिव निन्ये नीता । आरोप्य नीयमानेव गमयाञ्चक्र इत्यर्थः । एषा पुरोगामिनी ॥ २१ ॥

अनुवनमसितभ्रुवः सखीभिः सह पदवीमपरः पुरोगतायाः ।
उरसि सरसरागपादरेखाप्रतिमतयानुययावसंशयानः ॥ २२ ॥

अनुवनमिति । अपरः कामी अनुवनं वनंप्रति सखीभिः सह पुरोगतायाः असितभ्रुवः स्वकान्तायाः पदवीमुरसि वक्षसि सरस आर्द्रः रागो लाक्षारञ्जनं यस्य तस्य पादस्य या रेखा विन्यासः सा प्रतिमा उपमानं यस्याः सा तत्प्रतिमा तस्य भावस्तत्ता तया तत्सदृशतयेत्यर्थः । असंशयानोऽसन्दिहानः शीङो लटः कर्त्तरि शानजादेशः । अनुययौ । अत्र पादरेखाप्रतिमतयेति सादृश्यवस्तुना सुरतकालीनं पादताडनं वस्तु सरागपदार्थमहिम्ना प्रतीयत इति पदगतः स्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुध्वनिः संलक्ष्यक्रमध्वनेर्भेदः ॥ २२ ॥

मदनरसमहौघपूर्णनाभीह्रदपरिवाहितरोमराजयस्ताः ।
सरितइव सविभ्रमप्रयातप्रणदितहंसकभूषणा विरेजुः ॥ २३ ॥

मदनेति । मदनस्य रसः शृङ्गारः अन्यत्र रसो जलं तस्य महौघेन महापूरेण पूर्णा नाभ्य एव ह्रदास्तेषां परिवाहाः कृताः परिवाहिता जलोच्छ्वासीकृताः रोमराजयो यासां ताः । 'जलोच्छ्वासाः परीवाहाः' इत्यमरः । सरिज्जलानि ह्रदानापूर्य्य परितः उच्छ्वासन्तीति प्रसिद्धिः । सविभ्रमैः सविलासैः प्रयातैः प्रकृष्टगमनैः प्रणदिताः शिञ्जिताः ये हंसकाः पादकटकाः । 'हंसकः पादकटकः' इत्यमरः । अन्यत्र हंसा एव हंसकाः मरालास्त एव भूषणानि यासां ताः

स्त्रियः सरित इव विरेजुः । मदनरसपूर्णैत्यनेन नाभीनां तदुद्बोधकत्वं व्यज्यते । परिवाहितरोमराजय इति रोमराजीनां परिवाहत्वरूपणान्नाभ्य एव ह्रदा इति रूपकाश्रयणम् । ताः सरित एवेति श्लिष्टविशेषणेयमुपमा । श्लेष एवेत्यन्ये ॥ २३ ॥

श्रुतिपथमधुराणि सारसानामनुनदि शुश्रुविरे रुतानि ताभिः ।
विदधति जनतामनश्शरव्यव्यधपटुमन्मथचापनादशङ्काम् ॥२४॥

श्रुतिपथेति । अनुनदि नदीनां समीपे । समीपार्थेऽव्ययीभावः । “अव्ययी भावश्च” इति नपुंसकत्वे ह्रस्वत्वम् । ताभिः स्त्रीभिः जनानां समूहो जनता । “ग्रामजन”दत्यादिना सामूहिकस्तल्प्रत्ययः । तस्याः मनांसि एव शरव्यं लक्ष्यम् । 'लक्षं लक्ष्यं शरव्यं च'इत्यमरः । तस्यः व्यधः वेधः । “व्यधजपोरनुपसर्गे” इत्यप्प्रत्ययः । तत्र पटुः समर्थो यो मन्मथचापनादः स इति शङ्कां भ्रमं विदधति विदधानानि । “वा नपुंसकस्य” इति वैकल्पिको नुम्प्रतिषेधः । श्रुतिपथमधुराणि श्राव्याणीत्यर्थः । सारसानां रुतानि शुश्रुविरे श्रुतानि। सारसरुतश्रवणान्मन्मथोद्दीपनमासीदित्यर्थः। अत्र सारसरुते मन्मथचापनादभ्रमाद्भ्रान्तिमदलङ्कारः । 'कविसम्मतसादृश्याद्विधेये पिहितात्मनि । आरोप्यमाणानुभवो यत्र स भ्रान्तिमान्मतः' इति लक्षणात् ॥ २४ ॥

मधुमथनवधूरिवाह्वयन्ति भ्रमरकुलानि जगुर्यदुत्सुकानि ।
तदभिनयमिवावलिर्वनानामतनुत नूतनपल्लवाङ्गुलीभिः॥२५॥

मध्विति । उत्सुकान्युन्मनांसि भ्रमरकुलानि मधुमथनस्य हरेर्वधूराह्वयन्त्याकारयन्तीवेत्युत्प्रेक्षा । 'हूतिराकारणाह्वानम्' इत्यमरः । “शप्श्यनोर्नित्यम्” इतिः ह्वयतेः शतुर्नुमागमः । जगुरिति यत् । गायतेर्लिट् । वनानामावलिर्नूतनपल्लवा एवांगुल्य इत्येकदेशवर्त्तिसावयवरूपकम् । अस्येव वनावलौ नर्त्तकीत्वरूपगमकत्वादिति । ताभिस्तदभिनयं व्यञ्जकचेष्टामतनुतेव । 'व्यञ्जकाभिनयौ समौ' इत्यमरः । 'अङ्गैरालम्बयेद्गीतं हस्तेनार्थं प्रदर्शयेत्' इति वचनात् गीतार्थस्याह्वानस्य व्यञ्जनमंगुलिभिरकार्षीदिवेति क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा । पूर्वोक्तरूपकानुप्राणिता साह्वानोत्प्रेक्षा सापेक्षेति सजातीयसङ्करोऽपीति ॥ २५ ॥

असकलकलिकाकुलीकृतालिस्खलनविकीर्णविकाशिकेसराणाम् ।
मरुदवनिरुहां रजो वधूभ्यः समुपहरन्विचकार कोरकाणि ॥ २६॥

असकलेति । मरुद्वनानिलः असकला असमग्राः । अर्द्धविकचा इत्यर्थः । ताभिः कलिकाभिः कोरकैराकुलीकृतानां संक्षोभिनामलिनां स्खलनेन विघट्टनेन: विकीर्णा विक्षिप्ताः विकाशिनः केसराः किञ्जल्का येषां तेषामवनिरुहाम् । क्विप् । रजः परागं वधूभ्यः समुपहरन् प्रयच्छन् । यथा कश्चित्कामीति भावः । धनमर्जयन्वसतीतिवत् “लक्षण हेत्वोः क्रियायाः”इति हेत्वर्थे शतृप्रत्ययः । कोरकाणि कुड्मलानि । 'कलिका कोरकः पुमान्' इत्यमरकोशे पुंस्त्वाभिधानं प्रायिकाभिप्रायम् । 'कोरकं कुड्मलेऽपि स्यात्कक्कोलकमृणालयोः' इति विश्वप्रकाशादौ नपुंसक-

त्वस्याभिधानात् । विचकार विकासयामासेत्यर्थः । विपूर्वात्किरतेः करोतेर्वा लिट् । अत्र कोरकविकासकरणस्य समुपहरान्निति हेत्वर्थेन वधूसम्प्रदानकपरागोपहरणार्थत्वावगमात्फलोत्प्रेक्षाव्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ २६ ॥

उपवनपवनानुपातदक्षैरलिभिरलम्भि यदङ्गनागणस्य ।
परिमलविषयस्तदुन्नतानामनुगमने खलु सम्पदोऽग्रतःस्थाः ॥२७॥

उपवनेति । वने उपवनम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः। तत्र यः पवनस्तस्यानुपातेनानुसारेण दक्षैर्विचक्षणैरलिभिर्यद्यतः कारणात् अङ्गनाजनस्य सम्बन्धी परिमलो गन्धविशेषः । "विमर्दोत्थे परिमलो गन्धे जनमनोहरे" इत्यमरः । स एव विषयो भोग्यार्थः । 'रूपं स्पर्शो गन्धरसः शब्दाश्च विषया अमी' इत्यमरः । अलम्भि लब्धः लभेः कर्मणि लुङ् "विभाषा चिण्णमुलोः" इति विकल्पान्नुम्भावः । इति "अत उपधायाः "इति न वृद्धिः । तस्मादुन्नतानां महतामनुगमने पश्चाद्धावने अनुवृत्तौ च सम्पदोऽग्रतःस्थाः पुरोवर्त्तिन्यः खलु । "सुपि स्थः" इति कप्रत्ययः । अत्रानुगमनयोर्द्वयोरभेदाध्यवसायात् श्लेषोत्थापितातिशयोक्त्यनुप्राणितोऽयमर्थान्तरन्यासः सामान्येन विशेषसमर्थनरूपः ॥ २७ ॥

रथचरणधराङ्गनाकराब्जव्यतिकरसम्पदुपात्तसौमनस्याः ।
जगति सुमनसस्तदादि नूनं दधति परिस्फुटमर्थतोऽभिधानम् ॥

रथेति । सुमनसः पुष्पाणि रथचरणं चक्रं तस्य धरो धारयिता हरिः । पचाद्यच् । तस्याङ्गनास्तासां कराब्जैर्व्यतिकरः सम्पर्कः स एव सम्पत् तथा उपात्तं लब्धं सौमनस्यं सुमनस्कत्वं सन्तुष्टचित्तत्वं याभिस्ताः सत्यः अतएव सौमनस्यलाभ आदिर्यस्मिन् कर्म्मणि तत्तदादि ततः प्रभृतीत्यर्थः।अर्थतः पूर्वोक्तावयवार्थात् परिस्फुटं प्रसिद्धावयवार्थम् अभिधानं सुमनस इति नामधेयं दधति । पूर्व्वं त्वश्वकर्णादिवद्रूढमिति भावः ।'आख्याह्व अभिधानं च नामधेयं च नाम च'इत्यमरः । स्त्रियः पुष्पाण्यवचेतुं प्रवृत्ता इति फलितोऽर्थः । नूनमित्युत्प्रेक्षायाम् । अत्रोपात्तसौमनस्याः इति सौमनस्योपादानस्य पदार्थस्य विशेषणगत्या सुमनःपदान्वर्थताहेतुकत्वोक्त्या काव्यलिङ्गम् । तदुत्थापिता चेयं तदादित्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः, तेन चाङ्गनाकराणामतिश्लाघ्यत्वं व्यज्यते॥ २८ ॥

अभिमुखपतितैर्गुणप्रकर्षादवजितमुद्धतिमुज्ज्वलां दधानैः ।
तरुकिसलयजालमग्रहस्तैः प्रसभमनीयत भङ्गमङ्गनानाम् २९

अभिमुखेति । अभिमुखेपतितैः भञ्जनार्थमभिमुखमागतैः उज्ज्वलामुत्कृष्टामुद्धतिमुपरिप्रसारमौद्धत्यं च दधानैरङ्गनानामग्राश्च ते हस्ताश्चेति समानाधिकरणसमासः । अत एव 'हस्ताग्राग्रहस्तयोर्गुणगुणिनोरभेदात्' इति वामनः । तैरग्रहस्तैः । कर्तृभिः । गुणप्रकर्षाद्धेतोरवजितमवधीरितं तरुकिसलयजालं प्रसभं बलात् भङ्गं छेदं पाराजयं चानीयत नीतम् । 'प्रधानकर्म्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्'' इति किसलयजालस्य प्राधान्यादभिधानम् । अत्राग्रहस्तेषु विशेषणमहिम्ना जिगीषुत्वस्य किसलयजाले जेतव्यत्वस्य च प्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ २९ ॥

मुदितमधुभुजो भुजेन शाखाश्चलितविशृंखलशंखकं धुवत्याः ।
तरुरतिशयितापराङ्गनायाः शिरसि मुदेव मुमोच पुष्पवर्षम् ॥ ३० ॥

मुदितेति । मुदिता हृष्टा मधुभुजो मधुपा यासु ताः शाखाः भुजेन हस्तेन चलितानि विशृंखलानि अप्रतिहतरवाणि शंखकानि वलयानि यस्मिन् कर्म्मणि तद्यथा तथा धुवत्याः कम्पयन्त्याः । 'धूविधूनने' इति धातोस्तौदादिकाच्छतरि ङीप् "क्ङिति च" इति गुणवृद्धिप्रतिषेधादुवङादेशः । अतिशयिता सौन्दर्य्येणातिक्रान्ता अपराङ्गना यया सा तस्याः शिरसि तरुर्मुदेव तदभिसरणसन्तोषेणेवेति गुणहेतूत्प्रेक्षा । पुष्पवर्षं पुष्पवृष्टिं मुमोच ॥ ३० ॥

अनवरतरसेन रागभाजा करजपरिक्षतिलब्धसंस्तवेन ।
सपदि तरुणपल्लवेन बद्धा विगतदयं खलु खण्डितेन मम्ले ॥ ३१ ॥

अनवरतेति । अनवरतरसेनानवच्छिन्नद्रवेण अन्यत्रानुबद्धशृङ्गारेण रागभाजा रक्तेन प्रतिभाजा च करजपरिक्षतिषु नखक्षतेषु लब्धसंस्तवेन प्राप्तपरिचयेन । 'संस्तवः स्यात्परिचयः' इत्यमरः । बद्धा विगतदयं निर्दयं यथा तथा खण्डितेन छिन्नेन निराकृतेन च तरुणपल्लवेन नवकिसलयेन युवविटेन च । 'पल्लवः किसलये विटे' इति विश्वः । सपदि मम्ले म्लानम् । खलु प्रसिद्धौ म्लायतेर्भावे लिट् । अत्राभिधायाः प्रकृतार्थे नियन्त्रितत्वादप्रकृतार्थप्रतीतेः शब्दशक्तिमूलो ध्वनिः न श्लेषः तेन चोभयोः पल्लवयोरौपम्यं गम्यते ॥ ३१ ॥

अथासां पुष्पावचये शृङ्गारचेष्टाः वर्णयन् कस्याश्चिच्चेष्टाविशेषमेकेनाह–

प्रियमभि कुसुमोद्यतस्य बाहोर्नवनखमण्डनचारु मूलमन्याम् ।
मुहुरितरकराहितेन पीनस्तनतटरोधि तिरोदधेंऽशुकेन ॥ ३२ ॥

प्रियमिति । अन्या स्त्री प्रियमभि प्रियस्याग्रत इत्यर्थः । "अभिरभागे" इत्यभेर्लक्षणार्थेकर्म्मप्रवचनीयत्वात्तद्योगे द्वितीया । कुसुमेषूद्यतः कुसुमोद्यतः कुसुमग्रहणार्थमुत्क्षिप्त इत्यर्थः । प्रकृतिविकारभावाभावान्न तादर्थ्ये चतुर्थीसमासः तस्य बाहोर्नवं यन्नखं नखक्षतं तदेव मण्डनं तेन चारु सुन्दरं मूलं कक्षभागमित्यर्थः । मुहुरितरकरेण सव्यपाणिना आहितेन निहितेनांशुकेनोत्तरीयेण पीनं स्तनतटं रुणद्धीति पीनस्तनतटरोधि तदावरणं यथा तथा तिरोदधे तिरश्चकार । अयं चापलाख्यः सञ्चारिभावः । "आत्मप्रकाशिनी चेष्टा रागादेश्चापलं मतम्" इति लक्षणात् । प्रौढा चेयम् ॥ ३२ ॥

अथापरस्याश्चेष्टाविशेषं षड्भिः कुलकेनाह–

विततवलिविभाव्यपाण्डुलेखाकृतपरभागविलीनरोमराजिः ।
कृशमपि कृशतां पुनर्नयन्ती विपुलतरोन्मुखलोचनावलग्नम् ३३

वितितेत्यादि । काचिद्विततताभिर्गात्रोन्नमनाद्विश्लिष्टाभिर्वलिभिस्त्रिवलिभिर्विभाव्याः संलक्ष्याः पाण्डुरेखाः रेखाकाराः वलित्रयान्तरालभागाः ताभिः कृतपरभागाः जनितवर्णोत्कर्षाः अत एव

विशेषेणलीना विलीना रोमराजिर्यस्याः सा तथोक्ता कृशमपि। स्वभावत एवेति भावः। अवलग्नं मध्यम्। 'मध्यमं चावलग्नं च मध्योऽस्त्री' इत्यमरः। पुनः कृशतां नयन्ती। अग्रपुष्पग्रहणाय गात्रविजृंभणादिति भावः। तथा विपुलतरे उन्मुखे ऊर्ध्वमुखे च लोचने यस्याः सा अग्रपुष्पग्रहणार्थमिति भावः ॥ ३३ ॥

प्रसकलकुचबन्धुरोद्धुरोरःप्रसभविभिन्नतनूत्तरीयवन्धा ।
अवनमदुदरोच्छ्वसद्दुकूलस्फुटतरलक्ष्यगभीरनाभिमूला ॥ ३४ ॥

प्रसकलेति। प्रसकलाभ्यामतिसमग्राभ्यां कुचाभ्यां बन्धुरमुन्नतानतम्। 'बन्धुरं तून्नतानतम्' इत्यमरः। उद्धुरं निर्भरं दृढमिति यावत्। 'ऋक्पूर' इत्यादिना समासान्तः। तस्मादुरसः प्रसभाद्बलात्काराद्विभिन्नो विश्लिष्टस्तनूत्तरीयबन्धो यस्याः सा। गात्रविजृम्भणाद्विस्रस्तकुचावरणेत्यर्थः। किंच अवनमतोऽन्तर्लीयमानादुदरादुच्छ्वसत् विश्लिष्यत् दुकूलं यस्य तत् अत एव स्फुटतरं यथा तथा लक्ष्यं गभीरमगाधं नाभेर्मूलमन्तरालं यस्याः सा ॥ ३४ ॥

व्यवहितमविजानती किलान्तर्वणभुवि वल्लभमाभिमुख्यभाजम् ।
अधिविटपि सलीलमग्रपुष्पग्रहणपदेन चिरं विलम्ब्य काचित् ३५

व्यवहितामिति। काचित्पूर्वोक्तविशेषणविशिष्टा अङ्गना अन्तर्वणभुवि वनाभ्यन्तरप्रदेशे। "प्रनिरन्तः" इत्यादिना वननकारस्य णत्वम्। व्यवहितं तिरोहितं आभिमुख्यभाजं अभिमुखावस्थितामित्यर्थः। तं वल्लभं प्रियमविजानती किल जानानाप्यजानानेव अधिविटपि विटपिनि वृक्षे। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः। सलीलं यथा तथा अग्रे वृक्षाग्रे यानि पुष्पाणि तेषां ग्रहणस्य पदेन मिषेण चिरं विलम्ब्य। प्रियाय स्वाङ्गप्रकाशनार्थमिति भावः ॥ २५ ॥

अथ किल कथिते सखीभिरत्र क्षणमपरेवससम्भ्रमा भवन्ती ।
शिथिलितकुसुमाकुलाग्रपाणिःप्रतिपदसंयमितांशुकावृताङ्गी ३६ ॥

अथेति। अथ विलम्बानन्तरं अत्रास्मिन्प्रिये सखीभिः कथिते सति किलायमत्रैवास्त इति निवेदिते सति क्षणं ससंभ्रमा अपरेव पूर्वविपरीतव्यापारकारणादन्येव भवन्ती बुद्धिपूर्वकारित्वमज्ञाननाटनेन वञ्चयन्तीत्यर्थः। शिथिलितः पुष्पग्रहणान्निवर्त्तितः कुसुमाकुलः कुसुमव्यापृतोऽग्रपाणिर्यया सा तथोक्ता प्रतिपदं प्रतिस्थानं संयमितेन नियमितेनांशुकेन। 'अंशुकं सूक्ष्मवस्त्रे स्यात्' इति विश्वः। वस्त्रेणावृतमङ्गं यस्याः सा तथोक्ता सती ॥ ३६ ॥

कृतभयपरितोषसन्निपातं सचकितसस्मितवक्त्रवारिजश्रीः ।
मनसिजगुरुतत्क्षणोपदिष्टं किमपि रसेन रसान्तरं भजन्ती ॥ ३७ ॥

कृतभयेति। किञ्च कृतः भयपरितोषयोः भर्तृदर्शनोत्थसाध्वसहर्षयोः सन्निपातः सङ्करो येन तत् मनसि जातो मनसिजः स्मरः। "सप्तम्यां जनेर्डः" इति डः "हलदन्तात्सप्तम्याः-

संज्ञायाम्'' इत्यलुक् । स एव गुरुराचार्यस्तेन तत्क्षणे उपदिष्टं तदेकहेकतुकम् इत्यर्थः । किमप्यनिर्वाच्यं रसान्तरं लक्षणया भावान्तरं तच्चेह किलकिञ्चिताख्यं विवक्षितम्। कृतभयेत्यादिविशेषणेन ''क्रोधाश्रुहर्षभीत्यादेः सङ्करः किलकिञ्चितम्'' इति लक्षणार्थस्य प्रतीतेः । रसेन रागेण हेतुना भजन्ती अत एव सचकिता सभयसम्भ्रमा । 'चकितं भयसम्भ्रमे' इत्यमरः । सस्मिता हर्षात्समन्दहासा वक्रवारिजश्रीर्य्यस्याः सा सती । अत्र चकितस्मितयोः पूर्वोक्तभयहर्षानुभावत्वेनोक्तिः ॥ २७ ॥

अवनतवदनेन्दुरिच्छतीव व्यवधिमधीरतया यदस्थितास्मै ।
अहरत सुतरामतो स्यचेतः स्फुटमभिभूषयति स्त्रियस्त्रपैव॥३८॥

अवनतेति । अवनतवदनेन्दुः लज्जया नम्रमुखीत्यर्थः । अधीरतया अधृष्टतया व्यवधिं किंचिद्व्यवधानम् । ''उपसर्गे घोः किः'' इति किप्रत्ययः । इच्छती वाञ्छतीव तथा व्याकुला सतीत्यर्थः । ''आच्छीनद्योर्नुम्'' इति विकल्पान्नुमभावः । अस्मै प्रियाय अस्थित आत्मानं प्रकाशयन्ती स्थितेत्यर्थः । तिष्ठतेः कर्त्तरि लुङ् । ''प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च'' इत्यात्मनेपदम् ''स्थाघ्वोरिच्च'' इति सिचः कित्त्वमिकारश्च धातोरन्तादेशः, कित्त्वान्न गुणः । इति यदतो हेतोरस्य प्रियस्य चेतः सुतरामहरत । तथाहि त्रपैव स्त्रियोऽभिभूषयति स्फुटं प्रसिद्धमित्यर्थः । अतोऽस्या अपि त्रपाभूषितत्वादतिमनोहरत्वं युक्तमिति भावः । कुलकार्थान्तरन्यासौ । मध्यमा चेयं नायिका । ''लज्जामन्मथमध्यस्था मध्यमोदितयौवना''इति लक्षणात् ॥ ३८ ॥

किसलयशकलेष्ववाचनीयाः पुलकिनि केवलमङ्गके निधेयाः ।
नखपदलिपयोऽपि दीपितार्थाःप्रणिदधिरे दयितैरनङ्गलेखाः ३९॥

किसलयेति । किसलयशकलेषु वर्त्तमाना इति शेषः । अवाचनीयाः प्रसिद्धलिपिवैलक्षण्याद्वाचयितुमनर्हाः, किन्तु केवलं पुलकिनि दयितस्पृष्टत्वात्तत्स्पर्शादेव रोमांचवत्यङ्गके वपुषि निधेया विरहतापशान्त्यर्थमर्प्पणीयाः कुतः नखपदानि नखाङ्का एव लिपयोऽक्षराणि येषु ते न तु प्रसिद्धाक्षराः अतोऽवाचनीया इत्यर्थः । नैतावतानुतापकारित्वं चेत्याह तथापि दीपितार्थाः सङ्केतितसन्निवेशवशादेव द्योतिताभिधेयाः लिख्यन्त इति लेखाः । कर्म्मणि घञ्प्रत्ययः । अनङ्गस्य लेखाः तत्प्रयुक्ता इत्यर्थः । दयितैः दयिताभिः दयितैश्च । ''पुमान्स्त्रिया'' इत्येकशेषः प्रणिदधिरे प्रणिहिताः । लिखिता इत्यर्थः । दधातेः कर्म्मणि लिट् । 'नेर्गदनद' इत्यादिना नकारस्य णत्वम् । लोकप्रसिद्ध लेख्यवैलक्षण्याद्व्यतिरेकालङ्कारः ॥ ३९ ॥

कृतकृतकरुषा सखीमपास्य त्वमकुशलेति कयाचिदात्मनैव ।
अभिमतमभि साभिलाषमाविष्कृतभुजमूलमबन्धि मूर्ध्निमाला४०

कृतेति । कृतकृतकरुषा कृतकृत्रिमरोषया कयाचिन्नायिकया त्वमकुशला माल्यग्रथने कुशला नासीति सखीमपास्य निरस्यात्मना स्वयमेवाभिमतमभिप्रियाभिमुखं साभिलाषमाविष्कृ

तभुजमूलं प्रकाशितकक्षप्रदेशं यथा तथा मूर्ध्नि माला अबन्धि बद्धा । अयं च स्वाभिप्रायव्यञ्जकचेष्टारूपश्चापलाख्यः सञ्चारिविशेषः । नायिका प्रौढैव "स्मरमन्दीकृतव्रीडा प्रौढा सम्पूर्णयौवना" ॥ इति लक्षणात् ॥ ४० ॥

अथ काञ्चिन्नायिकां प्रति सखीवचनं विशेषकेणाह—

अभिमुखमुपयाति मा स्मकिञ्चित्त्वमभिदधाः पटलेमधुव्रतानाम् ।
मधुसुरभिमुखाब्जगन्धलब्धेरधिकमधित्वदनेन मा निपाति॥४१॥

अभिमुखमिति । मधु मकरन्दं व्रतयन्ति भुञ्जत इति मधुव्रताः मधुपाः । कर्मण्यण्प्रत्ययः । तेषां पटले अभिमुखमुपयाति आगते सति त्वं किंचिन्मास्माभिदधाः न किंचिदालप मौनं भजेत्यर्थः । "स्मोत्तरे लङ् च" "न माङ्योगे" इत्यट्प्रतिषेधः । मौनस्य मधुकरबाधानिवृत्तिरेव फलमित्याह । मध्विति । मधुना मद्येन सुरभेर्मुखाब्जस्य यो गन्धस्तस्य लब्धेर्लाभात् । स्त्रियां क्तिन् । अनेन मधुव्रतपटलेन अधित्वत् त्वयि । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः "त्वमावेकवचने" इत्यत्रैकवचन इत्यर्थनिर्देशादिह विभक्त्यभावेऽप्येकार्थवृत्तेर्युष्मदो मपर्यन्तस्य त्वादेशः । अत एव विभक्त्यभावाच्च त्वादेशोऽत्र चिन्त्यइति वल्लभवचनं चिन्त्यम् । अधिकमत्यन्तं सर्वत्रेत्यर्थः । मा निपाति मा निपत्यताम् । भावे लुङि चिण्वद्वृद्धिः । अत्र निपातासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ ४१ ॥

सरजसमकरन्दनिर्भरासु प्रसवविभूतिषु भूरुहां विरक्तः ।
ध्रुवममृतपनामवाञ्छयासावधरममुं मधुपस्तवाजिहीते ॥ ४२ ॥

सरजसेति । किंच मधु पिबतीति मधुपो मधुलिट् मद्यपश्च । "आतोऽनुपसर्गे कः" इति कः । भुवि रोहन्ति जायन्त इति भूरुहां भूरुहाणां भौमानां च देहिनां सम्बन्धिनीषु सह रजसा सरजसम् । "अचतुर" इत्यादिना साकल्यार्थेऽव्ययीभावे समासान्तनिपातः । तेन सरजस्क इति बहुव्रीह्यर्थो लक्ष्यः मुख्यो वा महाकविप्रयोगबाहुल्यात् । अव्ययीभावदर्शनं तु प्रायिकमित्युक्तं प्राक् । तथा च सरजसं सरजसो वा यो मकरन्दस्तेन निर्भरासु पूर्णासु न तु त्वदधरामृतेन नाप्यरजस्केनेति भावः । अन्यत्र रजः स्त्रीपुष्पम् । 'स्याद्रजः पुष्पमार्त्तवम्' इत्यमरः। तत्साहचर्यान्मकरन्दशब्देन शुक्रप्रतीतिः तेन शुक्रशोणितसन्निपातप्रायास्वित्यर्थः । प्रसवविभूतिषुपुष्पसमृद्धिषु जन्मपरम्परासु च विरक्तः निःस्पृहः सन् अमृतं पिबतीति अमृतप इति नाम्नो वाञ्छयाऽसावमुं तवाधरमोष्ठं प्रति आजिहीते आगच्छति। ध्रुवं सत्यमित्युत्प्रेक्षायाम्। अन्यत्र तु अमृतपो देव इति नामवाञ्छया देवभूयापेक्षयेत्यर्थः । अथ वा निःश्रेयसप्राप्तीच्छयेत्यर्थः 'श्रेयो निःश्रेयसामृतम्' इत्यमरः । ध्रुवं शाश्वतं अधरं धरासम्बन्धरहितं अमुं परलोकपथम् । शुभमिह चामुत्र चान्वेति इत्यादौ लोके वेदे चेदमदसोर्लोकद्वये रूढिप्रदर्शनात् ॥ आजिहीते अन्विष्यतीत्यर्थः । 'ओ हाङ्गतौ' इति धातोर्लटि "श्लौ" इति द्विर्भावः "ई हल्यघोः" इतीकारः । इह

नायिकावदनसौरभहेतुकस्य मधुपानामागमनस्यामृतपनामवाञ्छाहेतुकत्वोत्प्रेक्षणाद्गुणहेतूत्प्रेक्षा सा च ध्रुवमिति व्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्या सती मधुपस्याधरोद्देशस्यासम्बन्धेपिसम्वन्धाभिधानादतिशयोक्त्युत्थापितेति सङ्करः । पूर्वोक्ता प्रकृतार्थप्रतीतिस्तु मधुपादिशब्दानामभिधया प्रकृतार्थनियन्त्रितत्वाच्छब्दशक्तिमूलोध्वनिरेव न श्लेषइत्यलं विस्तरेणेति ॥ ४२ ॥

इति वदति सखीजने निमीलद्विगुणितसान्द्रतराक्षिपक्ष्ममाला ।
अपतदलिभयेनभर्तुरङ्कं भवति हि विक्लवता गुणोऽङ्गनानाम् ॥४३॥

इतीति । इति इत्थं सख्येव जनस्तस्मिन्सखीजने वदति सति निमीलन्त्यौ भयान्मुकुलीभवन्त्यौ अत एव द्वे आवृत्ती ययोस्ते द्विगुणे द्विरावृत्ते । 'गुणास्त्वावृत्तिशब्दादिज्येन्द्रियामुख्यतन्तुषु' इति वैजयन्ती । ते कृते द्विगुणिते अत एव सान्द्रतरे आक्षिपक्ष्ममाले नेत्रलोमपङ्क्तौ यस्याः सा काचिदिति शेषः । अक्षिग्रहणस्य पक्ष्मद्वयद्वैगुण्यलक्ष्मीरक्ष्णोरेवेति द्योतनार्थत्वान्न पौनरुक्त्यम् । अलिभयेन भर्तुरंकमुत्संगमपतत् प्राप्तवती । अहो महत्कष्टं यत्कीटकादपि भयमित्याशंक्याह अंगनानां न तु पुंसामिति भावः विक्लवता भीरुता गुणो भवतिहि न तु दोष इति भावः । अत एव जनसमक्षं भर्त्तुरंकारोहणमपि न दोषः पार्श्वस्थालम्बनादीनां भयानुभावत्वात् । कुलकेऽलंकारोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ विशेषकम् ॥ ४३ ॥

मुखकमलमुन्नमय्य यूना यदभिनवोढवधूर्बलादचुम्बि ।
तदपि न किल बालपल्लवाग्रग्रहपरया विविदे विदग्धसख्या ॥४४॥

मुखेति । यूना अभिनवोढवधूर्नवोढाङ्गनापि बलात् बलात्कारात् मुखं कमलमिवेत्युपमितसमासः । तदल्पं मुखकमलकम् । अल्पार्थे कन्प्रत्ययः । उन्नमय्य उद्यम्य । "ल्यपि लघुपूर्वात्" इत्ययादेशः । अचुम्बि चुम्बितेति यत । तच्चुम्बनं विदग्धसख्या चतुरसख्या बालपल्लवाग्राणां ग्रहो ग्रहणम् । "गृहवृद्दनिश्चिगमश्च" इत्यप्प्रत्ययः । तत्परया तदासक्तया सत्या कश्चिद्व्यासङ्गं कल्पयन्त्येवेत्यर्थः । न विविदे अपि किल न प्रकाशितमिति किमुत वक्तव्यमित्यपिशब्दार्थः । किलेत्यलीके । वस्तुतो विदित्वाप्यविदित्वेवस्थितं वैदग्ध्यात् अन्यथा तयोर्विश्रम्भविहारविघातादिति भावः । मुग्धेयं नायिका ॥ 'उदयद्यौवना मुग्धा लज्जाविहितमन्मथा' इति लक्षणात् ॥ ४४ ॥

व्रततिविततिभिस्तिरोहितायां प्रतियुवतौ वदनं प्रियः प्रियायाः ।
यदधयदधरावलोपनृत्यत्करवलयस्वनितेन तद्विवव्रे ॥ ४६ ॥

व्रततीति । प्रतिकूला युवतिः प्रतियुवतिः सपत्नी तस्यां व्रततिविततयो लताजालानि । 'वल्ली तु व्रततिर्लता' इत्यमरः । ताभिस्तिरोहितायां सत्यां प्रियः प्रियाया वदनमधयत् अपिबदिति यत् । धेटो भौवादिकाल्लङ् । तद्वदनपानमधरावलोपेनाधरखण्डनेन तज्जनितव्यथयेत्यर्थः । नृत्यतोश्चलतोः करयोर्वलयानां कङ्कणानां स्वनितेत ध्वनिना विवव्रे विवृतम् । तदेव तस्यास्तदनुमापकमभूदित्यर्थः अत्रैका हृष्टा अपरा त्वीर्ष्यानिर्वेदवतीत्यनुसन्धेयम् ॥ ४५ ॥

विलसितमनुकुर्वती पुरस्ताद्धरणिरुहाधिरुहो वधूर्लतायाः ।
रमणमृजुतया पुरस्सखीनामकलितचापलदोषमालिलिङ्ग ॥४६॥

विलसितमिति । वधूः काचित् स्त्री पुरस्तादग्रे धरणिरुहमधिरोहतीति धरणिरुहाधिरुट् वृक्षाधिरूढा । रुहेः क्विप् । तस्या लतायाः विलसितं चेष्टितम् । भावे क्तः । अनुकुर्वती एवमित्याश्लेषप्रकारमभिनयन्ती ऋजुतया अकुटिलबुद्धितया सखीनां पुरोग्रे अकलितः अविचारितश्चापलमनुचितकरणमेव दोषो यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । रमणं प्रियमालिलिङ्ग । एषा हर्षौत्सुक्यवती प्रौढा च ॥ ४६ ॥

सललितमवलम्ब्य पाणिनांसे सहचरमुच्छ्रितगुच्छवाञ्छयान्या ।
सकलकलभकुम्भविभ्रमाभ्यामुरसि रसादवतस्तरे स्तनाभ्याम् ४७

सललितमिति । अन्या स्त्री उच्छ्रितगुच्छवाञ्छया उन्नतस्तवकाजिघृक्षया सललितं सविलासं यथा तथा सहचरं प्रियं पाणिना औचित्याद्वामेनेति शेषः । अंसे अवलम्ब्यावष्टभ्य सकलयोः समग्रयोः कलभकुम्भयोः करिकुम्भयोर्विभ्रम इव विभ्रमः सौन्दर्य्यं ययोस्ताभ्यां स्तनाभ्यां रसाद्रागादुरसि अवतस्तरे आच्छादयामास सहचरमित्यनुषङ्गः । अभिमुखावस्थानादिति भावः । स्तृणातेः कर्त्तरि लिट् । "ऋतश्च संयोगादेर्गुणः" इतिगुणः । "शर्पूर्वाःखयः" इत्यभ्याससकारस्य लोपः । इयं च प्रौढैव ॥ ४७ ॥

मृदुचरणतलाग्रदुःस्थितत्वादसहतरा कुचकुम्भयोर्भरस्य ।
उपरि निरवलम्बनं प्रियस्य न्यपतदथोच्चतरोच्चिचीषयान्या॥४८॥

मृद्विति । अन्या स्त्री उच्चतराणामत्युन्नतकुसुमानामुच्चेतुमवचेतुमिच्छया उच्चतरोच्चिचीषया । चिनोतेः सन्नन्तात् स्त्रियामप्रत्यये टाप् । "विभाषाचेः" इति कुत्वविकल्पः । मृदुचरणतलाग्रेण दुःस्थितत्वात् दुःखेन स्थितत्वात् कुचकुम्भयोर्भरस्य "पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण" इति घप्रत्ययः । न सहतेऽत्यन्तामित्यसहतरा । सहेः पचाद्यजन्तान्नञ्समासात्तरप्प्रत्ययः । भरमसहमानेत्यर्थः । कृद्योगात् कर्मणि षष्ठी । अथास्मिन्नवसरे निरवलम्बनं यथा तथा प्रियस्योपरि न्यपतत् । निरवलम्बनत्वान्निपपातेत्यर्थः । एषा च प्रौढा । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ४८ ॥

उपरिजतरुजानि याचमानां कुशलतया परिरम्भलोलुपोन्यः ।
प्रथितपृथुपयोधरां गृहाण स्वयमिति मुग्धवधूमुदास दोर्भ्याम्॥४९॥

उपरिजेति । उपरिजानिं उपरि जातानि तरोर्जातानि तरुजानि कुसुमानि तानि याचमानाम् अवचित्य देहीति प्रार्थयमानां प्रथितपृथुपयोधरां प्रशस्तपीवरकुचां मुग्धवधूम् अकुटिलधियं स्त्रियं परिरम्भलोलुपः आश्लेषलालसोऽन्यः कुशलतया वंचनापटुतया स्वयं गृहाण त्वमेवावचिनुष्वे-

त्यर्थः । इति गम्यमानार्थत्वादुक्तेति न प्रयुक्तं पौनरुक्त्यात् दोर्भ्यामुदास उद्यच्छतिस्म । अयं चैकायत्तत्वादनुकूलो नायकः । नायिका तु स्वाधीनपतिका प्रौढा च ॥ ४९ ॥

इदमिदमिति भूरुहां प्रसूनैर्मुहुरतिलोभयता पुरः पुरोऽन्या ॥
अनुरहसमनायि नायकेन त्वरयतिरन्तुमहो जनं मनोभूः ॥५०॥

इदमिति । अन्या स्त्री इदमिदमिति इदं ग्राह्यमिदं ग्राह्यमित्युक्त्वेत्यर्थः । भूरुहां वृक्षाणां प्रसूनैः पुष्पैः पुरः पुरो मुहुरतिलोभयता प्रलोभयता नायकेन रहोऽनु अनुरहसमेकान्तम् । “अन्ववतप्ताद्रहसः” इत्यव्ययीभावसमासान्तः । अनायि नीता । तथा हि मनोभूः कामो जनं रन्तुं त्वरयति देशकालानपेक्षयेति भावः । अत एवाश्चर्यमहो इति पूर्ववन्नायिकानायकविवेकः । अर्थान्तरन्यासः ॥ ५० ॥

विजनमिति बलादमुं गृहीत्वा क्षणमथ वीक्ष्य विपक्षमन्तिकेऽन्या ।
अभिपतितुमना लघुत्वभीतेरभवदमुञ्चति वल्लभेऽतिगुर्वी ॥५१॥

विजनमिति । अन्या स्त्री विजनमेकान्तमिति हेतोरमुं वल्लभं क्षणं बलाद्गृहीत्वा आकृष्य अथान्तिके विपक्षं सपत्नीजनं वीक्ष्य लघुत्वभीतेस्तुच्छत्वभयादभिपतितुं मनो यस्याः सा अभिपतितुमनाः “तुङ्काममनसोरपि” इति मकारलोपः । अपसर्त्तुकामेत्यर्थः । वल्लभे अमुञ्चत्यत्यजति सति । तस्य विपक्षानवेक्षणादिति भावः । अतिगुर्वी अतिगौरववत्यभवत् स्वयङ्ग्रहलाघवतिरोधानात् भर्तृवल्लभत्वप्रकाशनाच्चेति भावः । भाग्यवतां सर्वं श्रेयसे भवतीति रहस्यम् । एषा त्वतिप्रगल्भैव ॥ ५१ ॥

अधिरजनि जगाम धाम तस्याः प्रियतमयेति रुषा स्रजावनद्धः ।
पदमपि चलितुं युवा न सेहे किमिव न शक्तिहरं ससाध्वसानाम् ॥५२॥

अधीति । अधिरजनि रजन्याम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । तस्याः सपत्न्या इत्यर्थः । बुद्धिस्थत्वान्नामग्रहणासहत्वाच्च तच्छब्देन निर्देशः । धाम गृहं जगामेति रुषा हेतुना प्रियतमया कर्त्र्या । स्रजा करणेन अवनद्धो युवा पदमपि । “अत्यन्तसंयोगे द्वितीया” इति द्वितीया । चलितुं न सेहे न शशाक । तथा हि ससाध्वसानां भयत्रस्तानां किमिव किं वा । इवशब्दो वाक्यालङ्कारे “इवेतीषदर्थोपमोत्प्रेक्षावाक्यालङ्कारेषु” इति गणव्याख्याने । शक्तिं हरतीति शक्तिहरम् । “हरतेरनुद्यमनेऽच्” इत्यच्प्रत्ययः । न भवतीति शेषः । ‘अस्तिर्भवन्तीपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति’ इति वचनात् । भवन्तीति लटः पूर्वाचार्याणां संज्ञा । सर्वस्यापि भीरूणां शक्तिहरत्वादबलाकृतः स्रग्बन्धोऽपि यूनः शक्तिहर इति युक्तम् इति सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः । खण्डितेयं नायिका ‘ज्ञातेऽन्यासङ्गविकृते खण्डितेर्ष्याकषायिता’ इति लक्षणात् । नायकस्तु दक्षिणः । भयसम्बन्धसहनादिभिस्तुल्यो नैकत्र दक्षिणः” इति लक्षणार्थप्रतीतेरिति ॥ ५२ ॥

अथ काचित्खण्डिता निजकान्तमागस्कारिणं पल्लवदानेन प्रसादयन्तं चतुर्भिर्भर्त्सयितुमारभते—

न खलु वयममुष्य दानयोग्याः पिबति च पाति च यासकौ रहस्त्वाम् । व्रज विटपममुं ददस्व तस्यै भवतु यतः सदृशोश्चिराय योगः ॥ ५३ ॥

नेति । वयममुष्य दानयोग्या न भवामः खलु । किन्तु या आसवेवासकौ त्वत्प्रिया । "अव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक्टेः" इत्यकच् । रहो रहसि 'रहश्चोपांशु चालिङ्गे' इत्यमरः । त्वां पिबति पानं करोति । पा पाने' भौवादिकात् कर्त्तरि लट् "पाघ्रा" इत्यादिना पिबादेशः पाति रक्षति च । अन्यतो वारयति चेत्यर्थः । 'पा रक्षणे' अदादित्वाच्छपो लुक् । तस्यै अमुं विटान्पातीति विटपं पल्लवम् । 'विटपः पल्लवे षिड्गे' इति विश्वः । ददस्व प्रयच्छ । 'दद दाने' इति भौवादिकाल्लोट् । व्रज गच्छ यतो दानाच्चिराय चिरकालात् चिरार्थेऽव्ययम् । सदृशोरनुरूपयोर्योगो भवतु उभयोरपि विटपत्वादिति भावः । समालङ्कारोऽयम् । 'सासमालंकृतिर्योगो वस्तुनोरनुरूपयोः' इति लक्षणात् ॥ ५२ ॥

तव कितव किमाहितैर्वृथा नः क्षितिरुहपल्लवपुष्पकर्णपूरैः । ननु जनविदितैर्भवद्व्यलीकैश्चिरपरिपूरितमेव कर्णयुग्मम् ॥५४॥

तवेति । हे कितव धूर्त्त वृथा व्यर्थमेवाहितैः । तत्कार्य्यस्यान्यथा सिद्धत्वादिति भावः । तव सम्बन्धिभिः क्षितिरुहाणां पल्लवाः पुष्पाणि च तान्येव कर्णं पूरयन्तीति कर्णपूराः कर्णावतंसाः । कर्म्मण्यण् । तैर्नोऽस्माकं किं तत्साध्यं न किञ्चिदस्तीत्यर्थः । गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया कर्णपूराणां करणत्वात्तृतीया । उक्तश्च न्यासोद्योते 'न केवलं श्रूयमाणैव क्रिया निमित्तं कारकभावस्य अपि तु गम्यमानापि' इति । किन्तु नन्वङ्ग जनविदितैर्जनेष्वतिप्रसिद्धैः । जनेषु विदितैरिति सप्तमीसमासः "क्तस्य च वर्तमाने" इति कृद्योगे षष्ठीप्रतिप्रसवत्वेऽपि "क्तेन च पूजायाम्" इति षष्ठीसमासनिषेधात् । जनानामाधारत्वविवक्षायां तदप्राप्तेः । भवद्व्यलीकैस्तवाप्रियवचनैः कर्णयुग्मं चिरपरिपूरितं नित्यं पूर्णमेव अतः परिपूरितस्य पूरणायोगादलमेवैभिरित्यर्थः । अत्रोत्तरवाक्यार्थस्य पूर्ववाक्यार्थहेतुत्वेनोपनिबन्धाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ५४ ॥

मुहुरुपहसितामिवालिनादैर्वितरसि नः कलिकां किमर्थमेनाम् ॥ वसतिमुपगतेन धाम्नि तस्याः शठ कलिरेष महांस्त्वयाऽद्य दत्तः॥५५

मुहुरिति । अलिनादैर्मुहुरुपहसितां प्रतारणार्थेऽतिप्रहस्यमानामिव स्थितामेनां कलिकां कोरकम् अल्पं कलिं कलहं च 'कलहे च युगे कलिः' इति वैजयन्ती । स्त्रीप्रत्ययस्त्वविवक्षितः श्लेषे । नोऽस्माकं किमर्थं वितरसि हे शठ गूढविप्रियकारिन् तस्यास्त्वत्प्रियाया धाम्नि भवने वसतिं स्थितिमुपगतेन त्वयाद्यैष वर्त्तमानो महान् कलिः कलहो दत्तः स्वदत्त एव । महति कलौ स्थिते किं

कल्यन्तरेणेत्यर्थः । अत्रापि पूर्ववाक्यार्थस्योत्तरवाक्यर्थहेतुत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् । कलिकामिति श्लेषोत्थापितया कोरककलहयोर्भेदे अभेदरूपातिशयोक्त्यानुप्राणितमिति सङ्करः ॥५५॥

इति गदितवती रुषा जघान स्फुरितमनोरमपक्ष्मकेसरेण ।
श्रवणनियमितेन कान्तमन्या सममसिताम्बुरुहेण चक्षुषा च॥५६॥

इतीति । इतीत्थं गदितवत्युक्तवती अन्या स्त्री रुषा कान्तं स्फुरितान्युज्ज्वलानि मनोरमाणि च पक्ष्माणीव केसराणि अन्यत्र केसराणीव पक्ष्माणि यस्य तेन श्रवणनियमितेन श्रोत्रे धृतेन निरुद्धेन च असिताम्बुरुहेण नीलोत्पलेन चक्षुषा च समं युगपज्जघान ताडयामास । एषा खण्डिता । नायकस्तु धृष्टः । "व्यक्ताङ्गो निर्भयो धृष्टः" इति लक्षणात् । अत्र स्फुरितेत्यादितुल्यधर्म्मगम्योपमानयोरसिताम्बुरुहचक्षुषोरुभयोरपि ताडनसाधनतयोपात्तत्वेन प्रकृतत्वात्केवलप्रकृतास्पदा तुल्ययोगिता लक्षणं तूक्तम् । कलापकम् ॥ ५६ ॥

विनयति सुदृशो दृशः परागं प्रणयिनि कौसुममाननानिलेन ।
तदहितयुवतेरभीक्ष्णमक्ष्णोर्द्वयमपि रोषरजोभिरापुपूरे ॥ ५७ ॥

विनयतीति । प्रणयिनि प्रिये सुदृशः प्रियायाः दृशो लोचनात् एकस्मादेवेति भावः । कुसुमेषु भवं कौसुमम्परागं रजःकणं तच्चैकमेवेति भावः । आननानिलेन निजमुखफूत्कारेण विनयत्यपनयति सति तदहितयुवतेः तत्सपत्न्याः अक्ष्णोर्द्वयमपि नत्वेकमेवेति भावः । रोषा एव रजांसि तैरभीक्ष्णमापुपूरे । नैकेन रजःकणेन किञ्चित् स्पृष्टमात्रमिति भावः । पूरयतेः कर्मणि लिट् । पूर्णमित्यर्थः । अत्र रजोविनयस्यान्यत्र रजःपूरणकारणत्वायोगादकारणत्वमेव पूरणमिति विभावनालङ्कारो रूपकानुप्राणित इति सङ्करः ॥ ५७ ॥

स्फुटमिदमभिचारमन्त्र एव प्रतियुवतेरभिधानमङ्गनानाम् ।
वरतनुरमुनोपहूय पत्या मृदुकुसुमेन यदाहताप्यमूर्च्छत् ॥ ५८ ॥

स्फुटमिति । इदं प्रतियुवतेः सपत्न्याः अभिधानं नामधेयम् अङ्गनानामभिचारः परमारणकर्म्म यथा श्येनेनाभिचरन्यजेतेति तस्य मन्त्रोऽभिचारमन्त्रः स एव स्फुटमित्युत्प्रेक्षा । यद्यस्माद्वरतनुः स्त्री पत्या भर्त्रा अमुना सपत्नीनामधेयेनोपहूय मृदुकुसुमेन। मृदुग्रहणमचिरावचितत्वंद्योतयन् देवताभिचारमन्त्राणामनादिसंस्कारभावं द्योतयति । तेनाप्याहता अमूर्च्छत् यदुच्चारणपूर्वकं कुसुमताडनमपि मारकं सोऽभिचारमंत्र एव सत्यम् अन्यथा केवलकुसुमेऽपि तत्प्रसङ्गादित्यर्थः ॥ ५८ ॥

समदनमवतंसितेऽधिकर्णं प्रणयवता कुसुमे सुमध्यमायाः ।
व्रजदपि लघुतां बभूव भारः सपदि हिरण्मयमण्डनं सपत्न्याः॥५९॥

समदनमिति । प्रणयवता प्रियेण सुमध्यमायाः प्रियायाः अधिकर्णं कर्णे।विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः।कुसुमे समदनं यथा तथा अवतंसिते अवतंसीकृते सति सपदि लघुतां हीनतामगुरुत्वं च व्रजदपि

समान एकः पतिर्यस्यास्तस्याः । सपत्न्याः "नित्यं सपत्न्यादिषु" इति ङीप् नकारश्च तस्मादेव निर्देशात्, समानशब्दस्य सभावानिपातः । हिरण्यस्य विकारो हिरण्मयम् । "दाण्डिनायन" इत्यादिना निपातः । तन्मण्डनं भारो बभूव, यत्किञ्चिदपि प्रेम्णा कान्तेन स्वहस्तदत्तं श्लाघ्यं मण्डनं भवति अन्यन्महार्घमपि हीनं भारश्च, न तु मण्डनमित्यर्थः । लघुगुरुत्वगुणविरोधस्य हीनार्थत्वेन परिहाराद्विरोधाभासभेदः ॥ ५९ ॥

अवजितमधुनातवाहमक्ष्णो रुचिरतयेत्यवनम्य लज्जयेव ।
श्रवणकुवलयं विलासवत्या भ्रमररुतैरुपकर्णमाचचक्षे ॥ ६० ॥

अवजितमिति । विलासवत्याः स्त्रियाः श्रवणकुवलयं श्रवणोत्पलं कर्तृ । अहमधुना तवाक्ष्णोः रुचिरतया रुचिरस्य भावः रुचिरता । भावे तल् । तया सौन्दर्येणावजितमिति वक्तव्यानुवादः । अत एव लज्जया अवनम्य भ्रमररुतैः तन्मिषेणेत्यर्थः । उपकर्णं कर्णे विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । आचचक्ष इवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ६० ॥

अवचितकुसुमा विहाय वल्लीर्युवतिषु कोमलमाल्यमालिनीषु ।
पदमुपदधिरे कुलान्यलीनां न परिचयो मलिनात्मनां प्रधानम्६१

अवचितेति । अलीनां कुलानि अवचितानि युवतिभिरुपात्तानि कुसुमानि यासां ताः । रिक्ता इत्यर्थः । वल्लीः पुष्पलताः विहाय कोमलानि माल्यानि मलन्ते धारयन्तीति तासु कोमलमाल्यमालिनीषु । 'मल मल्ल धारणे' इति धातोर्णिनिः "ऋन्नेभ्योङीप्" इति ङीप् । युवतिषु पदमुपदधिरे निदधुः । तथा हि मलिनात्मनां कृष्णदेहानां दुष्टचित्तानां न परिचयश्चिरकालसाहचर्यं न प्रधानं न प्रयोजकं किन्तु भुक्तिरेवेति भावः । अतः परिचितलतात्यागो नाश्चर्यमित्यर्थः । अत्र मलिनात्मनामिति कृष्णांगत्वस्य दुष्टचित्तत्वेन सहाभेदाध्यवसायेनार्थान्तरन्यासस्योत्थापनात् श्लेषप्रतिभोत्थापितातिशयोक्त्यनुप्राणितोऽयमिति सङ्करः ॥ ६१ ॥

अथोत्तरसर्गे जलक्रीडावर्णनाय तदुपोद्घातत्वेनासां वनविहारोद्भवं श्रमातिरेकं सप्तभिः कुलकेन दर्शयति—

श्लथशिरसिजपाशपातभारादिव नितरां नतिमद्भिरंसभागैः ।
मुकुलितनयनैर्मुखारविन्दैर्घनमहतामिव पक्ष्मणां भरेण ॥ ६२ ॥

श्लथेत्यादि । शिरसि जाताः शिरोरुहाः । "सप्तम्यां जनेर्डः" इति डः "हलदन्तात्" इत्यादिना सप्तम्या अलुक् । तेषां पाशः कलापः श्लथस्य तस्य यः पातः तस्य भारादिवेति हेतूत्प्रेक्षा । न पादादौ खल्वादय इति वामनीयनिषेधेऽपि इवशब्दस्य पादादौ प्रयोगः कवेरौद्दण्ड्यात् । नितरामतिशयेन । अव्ययादाम्प्रत्ययः । नतिमद्भिरंसभागैरुपलक्षिताभिर्नितम्बिनीभिरिति भाविना सम्बन्धः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । नतांसत्वमुत्तमस्त्रीलक्षणम् । पुनर्घनमहतां सान्द्रदीर्घाणां पक्ष्मणां भरेणेवेति पूर्ववद्धेतूत्प्रेक्षा । मुकुलितनयनैर्मुखारविन्दैः । अत्रोत्प्रेक्षयोः संसृष्टिः ॥ ६२ ॥

अधिकमरुणिमानमुद्वहद्भिर्विकसदशीतमरीचिरश्मिजालैः ।
परिचितपरिचुम्बनाभियोगादपगतकुङ्कुमरेणुभिः कपोलैः ॥ ६३ ॥

अधिकमिति । पुनः परिचितानां प्रणयिनां परिचुम्बनैरभियोगान्मर्दनादपगतकुंकुमरेणुभिः अत एव विकसन्ति वैमल्यात्प्रतिफलन्ति अशीतमरीचेरुष्णांशो रश्मिजालानि येषु तैः । असम्बन्धेपि सम्बन्धोक्त्यातिशयोक्तिः । अत एवाधिकमरुणिमानमुद्वहाद्भिः कुंकुमापायेऽप्यात पलंघनादतिलोहितैरित्यर्थः । कपोलैर्गण्डस्थलैः ॥ ६३ ॥

अवसितललिताक्रियेण बाह्वोर्ललिततरेण तनीयसा युगेन ।
सरसकिसलयानुरञ्जितैर्वा करकमलैः पुनरुक्तरक्तभाभिः ॥ ६४ ॥

अवसितेति । पुनरवसिताः श्रमेण परिसमाप्ताः ललिताः क्रियाः सुकुमारचेष्टा अपि यस्य तेन ललिततरेण मृदुतरेण तनीयसा तनुतरेण बाह्वोर्युगेन पुनः सरसैरार्द्रैः किसलयैरनुरञ्जितैर्वा अनुरञ्जनं प्रापितैरिव पुनरुक्ता द्विगुणाः रक्ता भासो येषां तैः पुनरुक्तरक्तभाभिः। "हलि सर्वेषाम्" इति यकारलोपः। करकमलैः पाणिपङ्कजैः। अत्रेतरजनकरापेक्षया पुनरुक्तरक्तत्वं स्वाभाविकमेव । तत्र किसलयरञ्जनहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । इवार्थे वाशब्दः तदुत्प्रेक्षायां प्रयुक्तः ॥ ६४ ॥

स्मरसरसमुरस्स्थलेन पत्युर्विनिमयसंक्रमिताङ्गरागरागैः ।
भृशमतिशयखेदसम्पदेव स्तनयुगलैरितरेतरं निषण्णैः ॥ ६५ ॥

स्मरेति । पुनः स्मरेण सरसं सानुरागं यथा तथा पत्युरुरस्स्थलेन कर्त्रा । विनिमयेन व्यतिहारेण संक्रमितोऽङ्गरागोऽनुलेपनं तेन रागो रञ्जनं येषु तैः अतिशयोऽतिशयितो यः खेदस्तस्य सम्पदा महिम्नेवेत्युत्प्रेक्षा । भृशमितरेतरं निषण्णैः परस्परं संश्रितैः स्तनयुगलैः ॥ ६५ ॥

अतनुकुचभरानतेन भूयः श्रमजनितानतिना शरीरकेण ।
अनुचितगतिसादनिस्सहत्वं कलभकरोरुभिरूरुभिर्दधानैः ॥ ६६ ॥

अतन्विति । पुनः अतनुना महता कुचभरेणानतेन नम्रेण प्रागेवेति भावः । भूयः पुनश्च श्रमजनिता आनतिर्यस्य तेन शरीरकेण सुकुमारशरीरेण किंच अनुचिता अनभ्यस्ता । 'अभ्यस्तेऽप्युचितं न्याय्यम्' इति यादवः । तया गत्या पादचारेण यः सादः कार्श्यं तेन यन्निस्सहत्वमक्षमत्वं तद्दधानैः । गन्तुमक्षमैरित्यर्थः । न सहन्त इति निस्सहाः । पचाद्यजन्तेनोपसर्गस्य समासे त्वप्रत्ययः । कलभकराः करिहस्ता इवोरवो महान्तस्तैरूरुभिः सक्थिभिः । 'सक्थि क्लीबे पुमानूरुः' इत्यमरः ॥ ६६ ॥

अपगतनवयावकैश्चिराय क्षितिगमनेन पुनर्वितीर्णरागैः ।
कथमपि चरणोत्पलैश्चलद्भिर्भृशविनिवेशवशात्परस्परस्य ॥ ६७ ॥

: अपगतेति । पुनश्चिराय चिरं क्षितिगमनेनापगतो नवयावको नवलाक्षारागो येषां तैः पुनस्तेनैव वितीर्णरागैः सौकुमार्यादुत्पादितरागैः परस्परस्य भृशविनिवेशवशात् स्थिरन्यासबलात् एकं स्थिरं निवेश्य तदवष्टम्भेनेतरचालनक्रमेणेत्यर्थः । कथमपि महता प्रयत्नेन । 'कथमादि तथाप्यन्तं यत्नगौरवभेदयोः' इत्युत्पलः । चलद्भिश्चरणोत्पलैः ॥ ६७ ॥

मुहुरिति वनविभ्रमाभिषङ्गादतमि तदा नितरां नितम्बिनीभिः ।
मृदुतरतनवोऽलसाः प्रकृत्या चिरमपि ताः किमुत प्रयासभाजः ६८

मुहुरिति । नितम्बिनीभिरुक्तधर्मोपलक्षिताभिः स्त्रीभिर्मुहुरित्येवं वनविभ्रमाभिषङ्गात् वनभ्रमणासङ्गात्तदा नितरामतमि तान्तम् । तमेर्ण्यन्ताद्भावे लुङ् ''नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेः'' इति वृद्धिप्रतिषेधः । युक्तं चैतदित्याह । मृदुतरतनवोऽतिकोमलाङ्ग्यस्ताः स्त्रियः प्रकृत्या अलसाः जडाः अथ चिरमपि प्रयासभाजश्चेत् किमुत सुतरामलसाः स्युरित्यर्थः । अत्राप्रकृतनैसर्गिकालस्यस्य कथनेनागन्तुकस्य कैमुत्यन्यायतः सिद्धत्ववर्णनादर्थापत्तिरलंकारः । 'एकस्य वस्तुनो भावाद्यत्र वस्त्वन्यदापतेत् । कैमुत्यन्यायतः सा स्यादर्थापत्तिरलंक्रिया' इति लक्षणात् । श्रमश्चात्र सञ्चारी वाच्यः । 'श्रमः खेदोऽध्वरत्यादेः' इति लक्षणात् ॥ ६८ ॥

अथ श्रमानुभावं स्वेदं वर्णयति—

प्रथममलघुमौक्तिकाभमासीच्छ्रमजलमुज्ज्वलगण्डमण्डलेषु ।
कठिनकुचतटाग्रपाति पश्चादथ शतशर्करतां जगाम तासाम् ॥६९॥

प्रथममिति । अथ तासां स्त्रीणां श्रमजलं प्रथममुज्ज्वलगण्डमण्डलेषु उज्ज्वलगण्डस्थलेषु अलघुमौक्तिकाभं स्थूलमुक्ताफलसदृशमासीत् । पश्चात्कठिनतरकुचाग्रपाति सत् अथ पतनानन्तरं शतं शर्कराः शतशर्करम् । 'समाहारे द्विगुरेकवचनं वा टाबन्ते' इति नपुंसकत्वम् । तस्य भावस्तत्ता तां शतशर्करतां शतशकलत्वं जगाम । अत्रैकस्य श्रमजलस्य क्रमेणानेकाश्रयसम्बन्धनिबन्धनात्पर्यायालङ्कारभेदः । 'क्रमेणैकमनेकस्मिन्नाधारे वर्त्तते यदि । एकस्मिन्नथवानेकम्पर्यायालंकृतिः स्मृता' इतिलक्षणात् ॥ ६९ ॥

श्रमेऽपि कुचमण्डलमविकृतशोभमित्याह—

विपुलकमपि यौवनोद्धतानां घनपुलकोदयकोमलं चकाशे ।
परिमलितमपि प्रियैः प्रकामं कुचयुगमुज्ज्वलमेव कामिनीनाम् ७०

विपुलकमिति । यौवनोद्धतानां कामिनीनां कुचयुगं विपुलकं पुलकरहितमपि घनपुलकोदयेन सान्द्ररोमोद्गमेन कोमलं सदिति विरोधः । विपुलं विस्तृतं तदेव विपुलकमित्यविरोधः । प्रियैः प्रकामं परितो मलमस्येति परिमलं तत्कृतं परिमलितं मलिनीकृतं तथाप्युज्ज्वलं विमलमेव चकाश इति विरोधः परिमलवत्कृतं परिमलितमित्यविरोधः । मत्वन्तात् ''तत्करोति''

इति णिचि कर्म्मणि क्तः णाविष्ठवद्भावे विन्मतोर्लुक् अपिर्विरोधे । विरोधाभासालङ्कारयोः संसृष्टिः ॥ ७० ॥

अथैकस्याः प्रियकण्ठावलम्बने श्रमानुभावमेकेनाह–

अविरतकुसुमावचायखेदान्निहितभुजालतयैकयोपकण्ठम् ।
विपुलतरनिरन्तरावलग्नस्तनपिहितप्रियवक्षसा ललम्बे ॥ ७१ ॥

अविरतेति । अविरतो यः कुसुमानामवचायो हस्तेन लवनम् । "हस्तादाने चेरस्तेये" इति घञ् । तेन यः खेदस्तस्माद्धेतोरुपकण्ठं कण्ठे । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । निहिते भुजालते यया तया । 'दोः प्रकोष्ठो भुजो बाहुर्भुजा च स्मर्यते बुधैः' इति वैजयन्ती । विपुलतरौ निरन्तरमवलग्नौ संश्लिष्टौ च यौ स्तनौ ताभ्यां पिहितं छादितं प्रियस्य वक्षो यया तयैकया स्त्रिया ललम्बे लम्बितम् । भावे लिट् ॥ ७१ ॥

अथापरस्याः अङ्गभङ्गाख्यमपरमनुभावमाह–

अभिमतमभितः कृताङ्गभङ्गा कुचयुगमुन्नतिवित्तमुन्नमय्य ।
तनुरभिलषितं क्लमच्छलेन व्यवृणुत वेल्लितबाहुवल्लरीका ॥ ७२ ॥

अभिमतमिति । तनुः काचित्तन्वी । "वोतो गुणवचनात्" इति विकल्पादनीकारः । अभिमतमभितः प्रियमभीत्यर्थः । उन्नतिवित्तं औन्नत्येन प्रतीतम् । विदेर्भावार्थात् "वित्तो भोगप्रत्यययोः" इति प्रत्ययार्थे निष्ठानत्वाभावनिपातः । कुचयुगमुन्नमय्य उत्तुङ्गीकृत्य कृतोऽङ्गभङ्गो गात्रविजृम्भणं यया सा तथा वेल्लिते मिथो वेष्टिते बाहुवल्लर्य्यौ भुजलते यया सा । "नद्यृतश्च" इति कप् । क्लमच्छलेन श्रमापनोदकचेष्टाव्याजेनेत्यर्थः । अभिलषितमालिङ्गनाद्यभिलषितम् । व्यवृणुत प्रकटितवती । वृणोतेर्लङ् । प्रौढेयमुत्सुका च ॥ ७२ ॥

अथ कस्याश्चिन्मुग्धायाः प्रियचापलोक्तिद्वारा स्वेदोद्गमम्प्रकटयति–

हिमलवसदृशः श्रमोदबिन्दूनपनयता किल नूतनोढवध्वाः ।
कुचकलशकिशोरकौ कथञ्चित्तरलतया तरुणेन पस्पृशाते ॥ ७३ ॥

हिमेति । हिमलवसदृशो हिमकणनिभान् श्रमोदबिन्दून् स्वेदबिन्दूनित्यर्थः । "मन्थौदन" इत्यादिना उदकस्योदादेशः । अपनयता किल प्रमार्जतेव न तु तत्र तात्पर्यमिति भावः । तरुणेन यूना नूतनोढवध्वाः कुचौ कलशाविव तौ च किशोरकाविव उल्लसनसाम्यादश्वशावाविव । 'अश्वशावः किशोरकः,' इत्यमरः । तौ कुचकलशकिशोरकौ । उभयत्राप्युपमितसमासः । कथञ्चित् क्लेशेन सप्रतिषेधमेवेत्यर्थः । तरलतया चपलतया उत्सुकतयेत्यर्थः । पस्पृशाते स्पृष्टौ । स्पृशेः कर्म्मणि लिट् । मुग्धेयम् ॥ ७३ ॥

अथ सर्वासामेव स्वेदोद्रेकं वर्णयति—

**गत्वोद्रेकं जघनपुलिने रुद्धमध्यप्रदेशः क्रामन्नूरुद्रुमभुजलताः
पूर्णनाभीह्रदान्तः । उल्लङ्घ्योच्चैः कुचतटभुवं प्लावयन् रोमकूपान्
स्वेदापूरो युवतिसरितां व्याप गण्डस्थलानि ॥ ७४ ॥**

गत्वेति । युवतय एव सरितस्तासां स्वेद एवापूरः प्रवाहः जघनमेव पुलिनं तत्रोद्रेकं गत्वा रुद्ध आवृतो मध्यप्रदेशोऽवलग्नभागः प्रवाहदेशश्च येन सः पूर्णनाभीह्रदान्तः । रेफान्तमकारान्तं वा । पूर्णेति पूरेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः "वा दान्त" इत्यादिना णिलुगिट्प्रतिषेधनिपातः उच्चैरुन्नतौ कुचावेव तटौ तयोर्भुवं प्रदेशमुल्लंघ्य रोमकूपान् रोमाणि रोमरन्ध्राणि तान्येव कूपान् प्लावयन् पूरयन् गण्डस्थलानि कपोलभागान् उन्नतभूभागांश्च व्याप प्राप । अत्र युवतिषु सरित्त्वस्य तदवयवेष्ववयवानां च निरूपणात्समवस्तुविषयसावयवरूपकं श्लेषानुप्राणितम् । मन्दाक्रान्ता वृत्तम् । 'मन्दाक्रान्ता जलधिषडगैर्म्भौ नतौ ताद्गुरू चेत्" इति लक्षणात् ॥ ७४ ॥

एवमध्वश्रमानुभावं स्वेदोद्रेकं वर्णयित्वा तत्फलभूतां जलविहारेच्छामासां दर्शयति—

**प्रियकरपरिमार्गादङ्गनानां यदाभूत्पुनरधिकतरैव स्वेदतोयोदयश्रीः ।
अथ वपुरभिषेक्तुं तास्तदाम्भोभिरीषुर्वनविहरणखेदम्लानमम्लानशोभाः ॥ ७५ ॥**

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये
वनविहारो नाम सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

प्रियेति । यदा अंगनानां प्रियकरपरिमार्गात् प्रियकरस्पर्शात् मृजेर्घञ् प्रत्ययः । स्वेदतोयोदयश्रीः स्वेदोद्गमसम्पत् पुनर्भूयोऽप्यधिकतरैवाभूत् । तदा अम्लानशोभाः अक्षीणकान्तयः । वपुषि म्लानेऽपीति भावः । ता अंगना वनविहरणखेदेन म्लानम् । म्लायतेः कर्त्तरि क्तः "संयोगादेरातो धातोर्यण्वतः" इति निष्ठानत्वम् । वपुरङ्गम् अथ कार्त्स्न्येन । "मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्येष्वथो अथ इत्यमरः । अम्भोभिरभिषेक्तुमीषुः इच्छन्ति स्म । इषेर्लिट् । अत्र पूर्ववाक्यार्थस्योत्तरवाक्यार्थसमर्थनहेतुकत्वेनोपनिबन्धाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिंगमलंकारः । मालिनी वृत्तम् ॥ ७५ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

अष्टमः सर्गः ।

अथ वपुरभिषेक्तुं तास्तदाम्भोभिरीषुरित्युक्तम्, तदेव वर्णयितुमारभते—

आयासादलघुतरस्तनैः स्तनद्भिःश्रान्तानामविकचलोचनारविन्दैः ।
अभ्यम्भः कथमपि योषितां समूहैस्तैरुर्वीनिहितचलत्पदं प्रचेले॥१॥

आयासादिति । अलघुतरस्तनैः पृथुतरकुचैरिति मान्द्यहेतूक्तिः । स्तनद्भिर्भूषाभिः श्रमश्वासैर्वा शब्दायमानैः । 'स्तन शब्दे' इति धातोर्लटः शत्रादेशः । अविकचलोचनारविन्दैः श्रमनिमीलिताक्षिपद्मैः आयासाद्वनविहारखेदात् श्रान्तानां क्लान्तानां योषितां तैः समूहैः कर्तृभिः । उर्व्यां निहितानि निक्षिप्तानि । 'डुधाञ् धारणे' इति धातोः कर्म्मणि क्तः । तथैव चलन्ति पदानि यस्मिन् कर्म्मणि तद्यथा तथा उत्क्षेपणाशक्त्या भुवि बलादाकृष्यमाणचरणमित्यर्थः । अभ्यम्भोऽम्भः प्रति कथमपि प्रचेले प्रचलितम् । भावे लिट् । स्वभावोक्तिरलङ्कारः । 'स्वभावोक्तिरसौ चारु यथावद्वस्तुवर्णनम्' इति लक्षणात् । अस्मिन्सर्गे प्रहर्षिणी वृत्तम् । 'म्नौ ज्रौ गस्त्रिदशयतिः प्रहर्षिणीयम्' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

यान्तीनां सममसितभ्रुवां नतत्वादंसानां महति नितान्तमन्तरेऽपि ।
संसक्तैर्विपुलतया मिथो नितम्बैः सम्बाधं बृहदपि
तद् बभूव वर्त्म ॥ २ ॥

यान्तीनामिति । समं पंक्तिशो यान्तीनाम् । "आच्छीनद्योर्नुम्" इति वैकल्पिको नुमागमः । असितभ्रुवां स्त्रीणामंसानां नतत्वाद्धेतोर्नितान्तं महत्यन्तरे अवकाशे सत्यपि विपुलतया हेतुना मिथः संसक्तैरन्योन्यश्लिष्टैर्नितम्बैर्बृहद्विस्तृतमपि तद्वर्त्म सम्बाध्यत इति सम्बाधं सङ्कटम् । 'सङ्कटं ना तु सम्बाधः' इत्यमरः । घञन्तस्यापि विशेष्यलिङ्गत्वं सम्बाधमनुवर्त्तेत इति भाष्यकारादिप्रयोगादिष्यते । बभूव । नतांसत्वनितम्बवैपुल्योक्त्या सौन्दर्यातिशय उक्तः । असंबाधेऽपि सम्बाधाभिधानादतिशयोक्तिः ॥ २ ॥

नीरन्ध्रद्रुमशिशिरां भुवं व्रजन्तीः साशङ्कं मुहुरिव कौतुकात्करैस्ताः ।
पस्पर्श क्षणमनिलाकुलीकृतानां शाखानामतुहिनरश्मिरन्तरालैः ॥ ३ ॥

नीरन्ध्रेति । नीरन्ध्रैः सान्द्रैर्द्रुमैः शिशिरां भुवं व्रजन्तीर्गच्छन्तीः ताः स्त्रीः अतुहिनरश्मिरुष्णांशुः क्षणमनिलेनाकुलीकृतानां चालितानां शाखानामन्तरालैर्नीरन्ध्रत्वेऽपि मुहुरनिलचालनजनितैरवकाशैर्मुहुः कौतुकादौत्सुक्यादिव साशङ्कं परदारत्वात्सभयमित्यर्थः । करैः पस्पर्श स्पृष्टवान् । अत्र चलच्छाखाहेतुकस्य तपनकरस्पर्शस्यौत्सुक्यहेतुकत्वोत्प्रेक्षणाद्गुणहेतूत्प्रेक्षा॥ ३॥

अथ कस्याश्चिद्धृतं श्वेतातपत्रं चन्द्रत्वेनोत्प्रेक्षते—

एकस्यास्तपनकरैः करालितायाा बिभ्राणः सपदि सितोष्णवारणत्वम् ।
सेवायै वदनसरोजनिर्जितश्रीरागत्य प्रियमिव चन्द्रमाश्चकार ॥ ४ ॥

एकस्या इति । वदनसरोजेन स्त्रीमुखपङ्कजेन निर्जितश्रीश्चन्द्रमाः । एतेन वदनसरोजस्य चन्द्रविजयात्सरोजान्तरवैलक्षण्यं चन्द्रस्य निकृष्टत्वं चोक्तम्। अत एव सेवायै तत्सेवनार्थमागत्य तपनकरैः करालितायाः भीषितायाः पीडितायाः इत्यर्थः । 'करालो भीषणेऽन्यवत्' इति विश्वः। एतेन सेवावकाशो दर्शितः । एकस्याः कस्याश्चिदङ्गनायाः सपदि आतपक्षणे एव सितोष्णवारणत्वं स्वयमेव श्वेतातपत्रत्वं बिभ्राणः सन्प्रियं चकारेव इति क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा । पराजितः कयाचित्सेवनया जेतुश्चित्तसन्तोषमुपार्ज्जयतीति भावः ॥ ४ ॥

स्वं रागादुपरि वितन्वतोत्तरीयं कान्तेन प्रतिपदवारितातपायाः ।
सच्छत्रादपरविलासिनीसमूहाच्छायासीदधिकतरा तदापरस्याः ॥ ५ ॥

स्वमिति । रागाद्धेतोरुपरि प्रियाया मूर्द्धनि स्वं स्वकीयमुत्तरीयं वितन्वता विस्तारयता कान्तेन प्रियेण प्रतिपदं पदेपदे वारितः आतपो यस्याः तस्या अपरस्याः कस्याश्चिदङ्गनायाः सच्छत्रात् छत्रयुक्तादपरविलासिनीसमूहात्सकाशात्। "पञ्चमी विभक्ते" इति पञ्चमी । अधिकतरा छाया अनातपः कान्तिश्च तदा आसीत् । छत्रच्छायातोऽपि कान्तस्वहस्तधृतोत्तरीयच्छायैवानन्यसाधारणी ज्यायसी । मुखकान्तिरपि तस्या एव भूयसीति भावः । 'छाया त्वनातपे कान्तौ' इत्यमरः । एतेन सच्छत्रादच्छत्रस्याधिकच्छायेति विरोधोऽपि निरस्त इति विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ५ ॥

संस्पर्शप्रभवसुखोपचीयमाने सर्वाङ्गे करतललग्नवल्लभायाः ।
कौशेयं व्रजदपि गाढतामजस्रं सस्रंसे विगलितनीवि नीरजाक्ष्याः ६

संस्पर्शेति । करतले लग्नो वल्लभो यस्यास्तस्याः स्वहस्तेन तद्धस्तं गृहीत्वा गच्छन्त्या इत्यर्थः । अत एव नीरजाक्ष्याः । सर्वाङ्गे संस्पर्शप्रभवेन प्रियाङ्गसङ्गप्रभवेन सुखेनोपचीयमाने पोषं गमिते सति अत एव गाढतां दृढत्वं व्रजदपि विगलितनीवि सुखपारवश्याद्विश्लिष्टग्रन्थिः कौशेयं दुकूलम् अजस्रं सस्रंसे स्रस्तम् । एषा हृष्टा हर्षितरोमाच ॥ ६ ॥

गच्छन्तीरलसमवेक्ष्य विस्मयिन्यस्तास्तन्वीर्न विदधिरे गतानि हंस्यः ।
बुद्ध्वा वा जितमपरेण काममाविष्कुर्वीत स्वगुणमपत्रपःक एव ॥ ७ ॥

गच्छन्तीरिति । हंस्यो हंसाङ्गनाः अलसं मन्दं गच्छन्तीस्तास्तन्वीः स्त्रीरवेक्ष्य विस्मयिन्यो गतिसौष्ठवाद्विस्मयवत्यः सत्यो गतानि स्वयं लीलागमनानि न विदधिरे न चक्रुः । लज्जयेति भावः । तथा हि परेण जितं स्वगुणं बुद्ध्वा वा बुद्ध्वापीत्यर्थः । कएव को वा अपत्रपः सन् कामम् आविष्कुर्वीत प्रकाशयेत् । न कश्चिदपीत्यर्थः । ‘‘इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्य’’ इति विसर्ज्जनीयस्य षत्वम् । अत्र तिरश्चां विवेकित्वातिशयोक्त्या गतिकरणनिषेधसमर्थनार्थोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ ७ ॥

श्रीमद्भिर्जितपुलिनानि माधवीनामारोहैर्निबिडबृहन्नितम्ब-
बिम्बैः । पाषाणस्खलनविलोलमाशु नूनं वैलक्ष्याद्ययुरवरो-
धनानि सिन्धोः ॥ ८ ॥

श्रीमद्भिरिति । श्रीमद्भिः शोभावद्भिः निबिडा बृहंतश्च नितम्बबिम्बाः कटिपश्चाद्भागा येषां तैः माधवस्येमाः माधव्यस्तासां हरिवधूनाम् आरुह्यन्त इत्यारोहैः कटिपुरोभागैः जघनैः जितपुलिनानि जितसैकतानि सिन्धोरवरोधनानि समुद्रमहिष्यो नद्य इत्यर्थः । वैलक्ष्यात्पराजयकृतमनःसंकोचाद्धेतोः पाषाणेषु स्खलनेनाभिघातेन विलोलं यथा तथा आशु ययुः अगुः नूनम् । नदीनां स्वाभाविक्याः पाषाणस्खलिताशुगतेः वैलक्ष्यहेतुकत्वोत्प्रेक्षणात् गुणहेतूत्प्रेक्षा ॥ ८ ॥

मुक्ताभिः सलिलरयास्तशुक्तिपेशीमुक्ताभिः कृतरुचि सैकतं
नदीनाम् । स्त्रीलोकः परिकलयाञ्चकार तुल्यं पल्यङ्कैर्विग-
लितहारचारुभिस्स्वैः ॥ ९ ॥

मुक्ताभिरिति । स्त्रीलोकः स्त्रीजनः कर्ता । सलिलरयेणास्ता नुन्नाः शुक्तयो मुक्ताः स्फोटास्त एव पेश्या कोशाः पुटा इति यावत् ‘मुक्तास्फोटः स्त्रियां शुक्तिः’ इति ‘पेशी कोशो द्विहीने’ इति चामरः । ताभिर्मुक्ताभिर्विमुक्ताभिर्मुक्ताभिर्मौक्तिकैः । ‘अथ मौक्तिकम् । मुक्ता’इत्यमरः । कृतरुचि कृतशोभं नदीनां सिकतामयं सैकतं पुलिनम् ‘तोयोत्थितं तत्पुलिनं सैकतं सिकतामयम्’ इत्यमरः । ‘‘सिकताशर्कराभ्यांच’’ इत्यण् प्रत्ययः । विगलितैर्विशीर्णैर्हारैः चारुभिः स्वैः पल्यङ्कैः शयनैः ‘शयनं मञ्चपर्य्यङ्कपल्यङ्काः खट्वया समाः’ इत्यमरः । तुल्यं सदृशं परिकलयाञ्चकार मेने पूर्णोपमेयम् ॥ ९ ॥

आघ्राय श्रमजमनिन्द्यगन्धबन्धुं निश्श्वासश्वसनमसक्तमङ्गनानाम्
आरण्यास्सुमनस ईषिरे न भृङ्गैरौचित्यं गणयति को विशेषकामः॥

आघ्रायेति । भृङ्गैः । कर्तृभिः । श्रमजमध्वश्रमोत्थं अनिन्द्यगन्धस्य श्लाघ्यगन्धस्य बन्धुं सहचरं तद्वन्तमित्यर्थः । अङ्गनानां निश्वासश्वसनं निश्वासमारुतम् असक्तमप्रतिषिद्धम् आघ्राय अरण्ये भवाः आरण्याः सुमनसः पुष्पाणि नेषिरे नेष्टाः । ‘इषुइच्छायाम्’ कर्मणि

लिट् । अनुचितोयमकाण्डे परिचितपरित्याग इत्याह । विशेषं कामयते इति विशेषकामः । "शीलिकामिभिक्षाचरिभ्यो णः" इति णप्रत्ययः । कः औचित्यं गणयति न कोऽपीत्यर्थः । अर्थान्तरन्यासः ॥ १० ॥

आयान्त्यां निजयुवतौ वनात्सशङ्कं बर्हाणामपरशिखण्डिनीं भरेण ।
आलोक्य व्यवदधतं पुरो मयूरं कामिन्यः श्रदधुरनार्जवं नरेषु ११

आयान्त्यामिति । निजयुवतौ वनादायान्त्यामागच्छन्त्यां सत्यां सशङ्कं सभयमपरशिखण्डिनीं जारिणीं बर्हाणां भरेण व्यवदधतं छादयन्तं मयूरं पुर आलोक्य कामिन्यः प्रियेष्वनार्जवं कौटिल्यं श्रदधुर्विश्वस्तवत्यः कुटिलाः पुरुषा इति निश्चिक्युरित्यर्थः । दधातेर्लुङि "गातिस्था" इत्यादिना सिचो लुक्, "आतः" इति झेर्जुसादेशः । "श्रदन्तरोरुपसर्गवद्वृत्तिर्वक्तव्या" इति श्रच्छब्दस्य धातोः प्राक् प्रयोगः ॥ ११ ॥

आलापैस्तुलितरवाणि माधवीनां माधुर्य्यादमलपतत्रिणां
कुलानि । अन्तर्धामुपययुरुत्पलावलीषु प्रादुःष्यात्क इव
जितः पुरः परेण ॥ १२ ॥

आलापैरिति । माधवीनां हरिवधूनामालापैः । कर्तृभिः । माधुर्याद्धेतोस्तुलितरवाणि तिरस्कृतरुतानि अमलपतत्रिणां हंसानां कुलानि उत्पलावलीष्वन्तर्द्धाम् । "अन्तः शब्दस्याङ्किविधिणत्वेषूपसर्गत्वं वाच्यम्" इति अन्तःशब्दस्योपसर्गत्वात् । "आतश्चोपसर्गे" इत्यङ् प्रत्ययः । उपययुः । युक्तं चैतदित्याह । तथा हि परेण जितः कः । इवशब्दो वाक्यालंकारे पुरो जेतुरग्रे प्रादुःष्यात् प्रादुर्भवेत् । "उपसर्गप्रादुर्भ्यामस्तिर्यच्परः" इति षत्वम् । अर्थान्तरन्यासः ॥ १२ ॥

मुग्धायाः स्मरललितेषु चक्रवाक्या निःशङ्कं दयिततमेन चु-
म्बितायाः । प्राणेशानभि विदधुर्विधूतहस्ताः शीत्कारं समु-
चितमुत्तरं तरुण्यः ॥ १३ ॥

मुग्धायाइति । दयिततमेन निःशङ्कं निर्विचारं चुम्बिताया दष्टायाः स्मरललितेषु चुम्बनाद्यनन्तरकृत्येषु शीत्कारादिकामचेष्टितेषु मुग्धायाः मूढायाः चक्रवाक्याः समुचितं योग्यं शीत्कारं शीत्काररूपमुत्तरं कृत्यं तरुण्यः स्वयं प्राणेशान् अभि विधूतहस्ताः सत्यो विदधुः । तादात्म्यभावनया स्वयं दष्टा इव शीच्चक्रुरिति शीत्कारासम्बन्धे तत्सम्बन्धातिशयोक्त्या तत्रासामुद्दीपकमासीदित्युक्तम् ॥ १३ ॥

उत्क्षिप्तस्फुटितसरोरुहार्घ्यमुच्चैः सस्नेहं विहगरुतैरिवालपन्ती ।
नारीणामथ सरसी सफेनहासा प्रीत्येव व्यतनुत पाद्यमूर्मिहस्तैः १४

उत्क्षिप्तेति । अथानन्तरमुत्क्षिप्तं स्फुटितसरोरुहं विकचारविन्दमेवार्घ्यमर्घद्रव्यं यस्मिंस्तत्तथा सस्नेहं विहगरुतैरालपन्ती स्वागतादिवचनं व्याहरन्तीव स्थिता इत्युत्प्रेक्षा । फेन इव हासस्तेन सहिता सफेनहासा स्मितपूर्वाभिभाषिणीत्यर्थः । सरसी पुष्करिणी नारीणामूर्मिभिरेव हस्तैः पाद्यम्पादोदकम् । "पादार्घाभ्यां च" इति यत् प्रत्ययः । प्रीत्येवेत्युत्प्रेक्षा । व्यतनुत । रूपकानुप्राणितोत्प्रेक्षाद्वयस्य सापेक्षत्वात् संसृष्टिः ॥ १४ ॥

नित्याया निजवसतेर्निरासिरे यद्रागेण श्रियमरविन्दतः
कराग्रैः । व्यक्तत्वं नियतमनेन निन्युरस्याः सापत्न्यं क्षितिसु
तविद्विषोमहिष्यः ॥ १५ ॥

नित्याया इति । क्षितिसुतविद्विषो नरकद्विषो हरेः महिष्यः कराग्रैः पाणिपल्लवैः । करणैः । रागेण रक्तवर्णेन इच्छया च श्रियं शोभां रमां च नित्यायाः सदातन्याः निजवसतेः स्ववासादरविन्दतोऽरविन्दान्निरासिरे निष्काशयाञ्चक्रुः निश्चक्रुश्चेति यावत् । "उपसर्गादस्यत्यूह्योर्वा वचनम्" इति विकल्पादात्मनेपदम् । अनेन निरासेनास्याः श्रियः सापत्न्यं सपत्नीत्वम् । ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ् प्रत्ययः । व्यक्तत्वं निन्युर्व्यक्तीचक्रुरित्यर्थः । अत्र श्रीशब्देन रमाशोभयोरभेदाध्यवसायेन श्रीनिवासस्य सापत्न्यव्यक्तीकरणार्थत्वोत्प्रेक्षणात् श्लेषप्रतिभोत्थापितातिशयोक्त्यनुप्राणितेयं फलोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ १५ ॥

आस्कन्दन् कथमपि योषितो न यावद्भीमत्यः प्रियकरधार्य-
माणहस्ताः । औत्सुक्यात्त्वरितममूस्तदम्बु तावत्संक्रान्तप्र-
तिमतया दधाविवान्तः ॥ १६ ॥

आस्कन्दन्निति । भीमत्यः प्रवेशभीरवो योषितः प्रियकरैर्धार्यमाणहस्ताः प्रियकरावलम्बाः सत्यः यावत्कथमपि नास्कन्दन् न प्राविशन् तावत्संक्रान्तप्रतिमतया संक्रान्तप्रतिबिम्बतया तदम्बु । कर्तृ । औत्सुक्यादुत्कण्ठतया त्वरितममूरन्तर्दधाविव अन्तः प्रावेशयदिवेत्यर्थः । प्रतिबिम्बसंक्रमणादन्तर्धानोत्प्रेक्षणात् क्रियानिमित्ता क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ १६ ॥

ताः पूर्वं सचकितमागमय्य गाधं कृत्वाथो मृदुपदमन्तरा
विशन्त्यः । कामिन्यो मन इव कामिनस्सरागैरङ्गैस्तज्जल-
मनुरञ्जयांबभूवुः ॥ १७ ॥

ता इति । ताः कामिन्यः कामिनः कामुकस्य मन इव तज्जलं पूर्वं प्रथमं सचकितं सभयं यथा तथा गाधमुत्तानमागमय्य गमनेन ज्ञात्वा पुरःप्रविष्टपुरुषमुखेन गाधं तदिति परामृष्येत्यर्थः । अन्यत्र दूतमुखेन ज्ञात्वेत्यर्थः । अथो अनन्तरं मृदु मन्दं पदं कृत्वापदं न्यस्य अन्यत्र तु स्वयं संभाषणादिकं कृत्वेत्यर्थः । अन्तरमभ्यन्तरम्प्राविशन्त्यः प्रविष्टाः सत्यः अन्यत्र रहस्यकर्मणि

प्रवृत्ता इत्यर्थः । सरागैः सांगरागैः सानुरागैश्चाङ्गैर्गात्रैरनुरञ्जयाम्बभूवुः तद्वर्णाक्रान्तं चक्रुः । अन्यत्र त्वनुरक्तं चक्रुरित्यर्थः । श्लेषसङ्कीर्णेयमुपमा ॥ १७ ॥

संक्षोभं पयसि मुहुर्महेभकुम्भश्रीभाजा कुचयुगलेन नीयमाने ।
विश्लेषं युगमगमद्रथाङ्गनाम्नोरुद्वृत्तः क इव सुखावहः परेषाम्॥१८॥

संक्षोभमिति । महेभकुम्भश्रीभाजा तत्सदृशश्रीभाजेत्यर्थः । अतएवासम्भवद्वस्तुसम्बधो निदर्शनालङ्कारः । कुचयुगलेनोल्लसितेनेति भावः । पयसि मुहुः संक्षोभं नीयमाने प्राप्यमाणे सति रथाङ्गनाम्नोर्युगं चक्रवाकयुगलं विश्लेषं वियोगमगमत् वियोगासहमपीति भावः । तथाहि उद्वृत्त उन्नतो वृत्तश्च उद्वर्त्तनं यस्येति वा उद्वृत्तः अन्यत्रोद्वृत्तः उन्मार्गवर्त्तीति यावत् स क इव को वा परेषां स्वेतरेषां सुखावहः सुखकरः न कोऽपीत्यर्थः । अयश्च श्लेषमूलातिशयोक्तिजीवितोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १८ ॥

आसीना तटभुवि सस्मितेन भर्त्रा रम्भोरूरवतरितुं सरस्यनिच्छुः ।
धुन्वाना करयुगमीक्षितुंविलासान् सीतालुःसलिलगतेनसिच्यतेस्म

आसीनेति । शीतं न सहत इति शीतालुः "शीतभीरुः । शीतोष्णाभ्यां तदसहने आलुज्वक्तव्यः" इत्यालुच् । अत एव सरसि अवतरितुं प्रवेष्टुमनिच्छुरनभिलाषुका अत एव तटभुवि आसीना उपविष्टा । आसेः कर्त्तरि शानच् "ईदासः" इतीकारः । रम्भे कदलीस्तम्भाविवोरू यस्याः सा रम्भोरूः स्त्री। "उरूत्तरपदादौपम्ये"इत्यूङ्प्रत्ययः । सलिलगतेन स्वयं सलिलं प्रविष्टेन सस्मितेन भर्त्रा विलासानीक्षितुं करयुगं धुन्वाना कम्पयन्ती । धुनोतेः कर्त्तरि शानच् प्रत्ययः। सिच्यते स्म सिक्ता ॥ १९ ॥

नेच्छन्ती सममुना सरोऽवगाढुं रोधस्तः प्रतिजलमीरिताः
सखीभिः । आश्लिक्षद्भयचकितेक्षणं नवोढा वोढारं विपदि न
दूषिताऽतिभूमिः ॥ २० ॥

नेच्छन्तीति । अमुना सममनेन भर्त्रा सह सरोऽवगाढुमवगाहितुम् । "स्वरतिसूतिसूयतिधूञूदितो वा" इति विकल्पान्नेडागमः । नेच्छन्ती लज्जया अनिच्छन्ती । नञर्थस्य नशब्दस्य "सुप्सुपा" इति समासः,अनञ्समासो वा । अथ सखीभिः प्रतिजलं जलं प्रति रोधस्तो रोधसः । "पञ्चम्यास्तसिल्"। ईरिता नुन्ना नवोढा नववधूः भयेन चकितेक्षणं सम्भ्रान्तदृष्टि यथा तथा वोढारं भर्त्तारमाश्लिक्षत् आलिङ्गितवती। "श्लिष आलिङ्गने" इति धातोर्लुङि च्लेः क्सादेशः। न च धार्ष्ट्य दोषापत्तिरित्याह,विपदि विपत्तौ अतिक्रान्ता भूमिरतिभूमिरमर्यादा न दूषिता । आपत्काले नास्ति मर्यादेति न्यायादिति भावः । अर्थान्तरन्यासालंकारः ॥ २० ॥

तिष्ठन्तं पयसि पुमांसमंसमात्रे तद्दघ्नं तदवयती किलात्मनोऽपि ।
अभ्येतुं सुतनुरभीरियेष मौग्ध्यादाश्लेषिद्रुतममुनानिमज्जतीति ॥

तिष्ठन्तमिति । सुतनुः शुभाङ्गी स्त्री अंसः प्रमाणमस्येति अंसमात्रे अंसप्रमाणे । "प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इति मात्रच् प्रत्ययः । पयसि जले तिष्ठन्तं पुमांसं वीक्ष्येति शेषः । आत्मनोऽपि तत्पयः । तद्दघ्नं तावन्मात्रमंसमात्रम् अवयती जानती किल तथा सम्भावयन्तीत्यर्थः । "वार्तासम्भाव्ययोः किल' इत्यमरः । अवपूर्वादिणः शतरि "इणो यण्" इति यणादेशः, "उगितश्च" इति ङीप् । किलशब्दस्यालीकार्थत्वे मौग्ध्यविरोधः । अत एव मौग्ध्यादविवेकादभीर्निर्भीका सती अभ्येतुं पुमांसमभिगन्तुमियेष इच्छति स्म । अमुना पुंसा निमज्जतीति द्रुतमाश्लेषि आश्लिष्टा ॥ २१ ॥

आ नाभेः सरसि नतभ्रुवावगाढे चापल्यादथ पयसस्तरङ्ग-
हस्तैः । उच्छ्रायि स्तनयुगमध्यरोहि लब्धस्पर्शानां भवति
कुतोऽथ वा व्यवस्था ॥ २२ ॥

आ नाभेरिति । नतभ्रुवा स्त्रिया सरसि आ नाभेर्नाभिपर्यन्तम् । "आङ् मर्यादाभिविध्योः"इति विकल्पादसमासः । अवगाढे प्रविष्टे सति । गाहेः कर्मणि क्तः । पयसश्चापल्याल्लौल्यात । ब्राह्मणादिषु पाठात् । ष्यञ्प्रत्ययः । तरङ्गैरेव हस्तैस्तरङ्गहस्तैरुच्छ्रायोऽस्यास्तीत्युच्छ्रायि उन्नतिमत् स्तनयुगमध्यरोहि अधिरूढम् । भिक्षुकपादप्रसारणन्यायादिति भावः । रोहतेः कर्मणि लुङ् । अथ वा तथाहीत्यर्थः । लब्धस्पर्शानां लब्धप्रवेशानामित्यर्थः । कुतः कुत्र वा । सार्वविभक्तिकस्तसिल् । व्यवस्था मर्यादा भवति । न कुत्रापीति भावः । प्रायेण सर्वेऽप्यसम्भवब्रह्मचारिण एवेति भावः । अत्र चापल्यादिति द्वयोरपिलौल्ययोरभेदाध्यवसायमूलातिशयोक्त्या तरङ्गहस्तैरिति रूपकेण च पयसि कामित्वप्रतीतेः समासोक्तिः तदुपजीवी चार्थान्तरन्यास इति सङ्करः ॥ २२ ॥

कान्तानां कुवलयमप्यपास्तमक्ष्णोः शोभाभिर्न मुखरुचा-
ऽहमेकमेव । संहर्षादलिविरुतैरितीव गायल्लोलोर्मौ पयसि
महोत्पलं ननर्त्त ॥ २३ ॥

कांतानामिति । लोलोर्मौ चपलोर्मिणि । "तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद्गालवस्य" इति विकल्पात्पुंवद्भावः । पयसि महोत्पलमरविन्दम् । कर्तृ । 'अरविन्दं महोत्पलम्' इत्यमरः । कान्तानां मुखरुचा अहमेकमेव नापास्तं किन्तु तासामक्ष्णोः शोभाभिः कुवलयमप्यपास्तमिति संहर्षात्सन्तोषाद्धेतोरलिविरुतैर्गायत् अलिरुतरूपं गानं कुर्वदिति रूपकम् । "इत्थम्भूत

लक्षणे" इति तृतीया । ननर्त्तैव न दुःखं पंचभिः सहेति न्यायान्नृत्यति स्म । अत्रोर्मिचलनहेतुके महोत्पलचलने अलिनादसंहर्षहेतुकसमाननृत्यत्वोत्प्रेक्षणात्क्रियानिमित्ताक्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा वाच्या ॥ २३ ॥

त्रस्यन्ती चलशफरीविघट्टितोरूर्वामोरूरतिशयमाप विभ्रम-
स्य। क्षुभ्यन्ति प्रसभमहो विनापि हेतोर्लीलाभिः किमु सति
कारणे रमण्यः॥ २४ ॥

त्रस्यन्तीति । चलाः शफर्यः यातुकामा मत्स्यः । 'प्रोष्ठी तु शफरी द्वयोः' इत्यमरः । ताभिर्विघट्टितौ निबद्धौ ऊरू यस्याः सा अत एव त्रस्यन्ती बिभ्यती । "वा भ्राश" इत्यादिना विकल्पात् श्यनि शतरि ङीप् । वामौ सुन्दरावूरू यस्याः सा वामोरूः स्त्री । "संहितशफलक्षणवामादेश्च" इत्यूङ् प्रत्ययः । विभ्रमस्य विलासस्यातिशयमाप । तथा हि रमण्यो हेतोर्विनापि कारणं विनापि । "पृथग्विना" इत्यादिना विकल्पात्पञ्चमी । लीलाभिर्विलासैः प्रसभं प्रकामं क्षुभ्यन्ति अहो निष्कारणक्षोभादाश्चर्यमित्यर्थः । कारणे सति किमु वक्तव्यम् । अत्राप्रकृतनिष्कारणक्षोभकथनात्सकारणक्षोभस्य कैमुत्यन्यायलब्धत्ववर्णनादर्थापत्तिरलंकारः । "दण्डापूपिकयार्थान्तरस्यापतनमर्थापत्तिः" इति सूत्रम् ॥ २४ ॥

आकृष्टप्रतनुवपुर्लतैस्तरङ्गैस्तस्याम्भस्तदथ सरोमहार्णवस्य ।
अक्षोभि प्रसृतविलोलबाहुपक्षैर्योषाणामुरुभिरुरोजगण्डशैलैः॥२५॥

आकृष्टेति । अथानन्तरमाकृष्टाः प्रतनवो वपूंष्येव लता यैस्तैस्तरङ्गैः प्लवमानैः प्रसृता आयता विलोलाश्चला बाहव एव पक्षा गरुन्ति येषां तैः । गिरिधर्मस्य पक्षवत्त्वस्य तदवयवेषूपचारः । उरुभिर्महद्भिर्योषाणां स्त्रीणाम् उरोजैरेव गण्डशैलैर्गिरिच्युतैः स्थूलोपलैस्तस्य सर एव महार्णवस्तस्य तदम्भः अक्षोभि । क्षुभ्यतेर्ण्यन्तादण्यन्ताद्वा कर्मणि लुङ् । समस्तवस्तुविषयकं सावयवं रूपकम् ॥ २५ ॥

गाम्भीर्यं दधदपि रन्तुमङ्गनाभिः संक्षोभं जघनविघट्टनेन
नीतः। अम्भोधिर्विकसितवारिजाननोऽसौ मर्य्यादां सपदि
विलङ्घयाम्बभूव॥ २६ ॥

गाम्भीर्यमिति । गाम्भीर्यमगाधत्वं अविकारिचित्तत्वं च दधदपि गम्भीरः सन्नपि रन्तुं विहर्तुं संगन्तुं चाङ्गनाभिः जघनस्य विघट्टनेन सङ्घर्षेण प्रक्षोभं चलनं चित्तविकारं च नीतः।अत एव विकसितं वारिजमाननमिव वारिजमिव चाननं यस्य सः अंभांसि धीयन्तेऽस्मिन्निति अम्भोधिर्जलाशयः। कश्चित्पुमांश्च तत्तुल्यो गम्यते। "कर्मण्यधिकरणे च" इति किप्रत्ययः। सपदि मर्यादां सीमानम् औचितीं च विलंघयाम्बभूव लंघितवान् । धीरोऽपि स्त्रीसन्निकर्षाद्विक्रियते इति भावः ।

अत्र गाम्भीर्यादिप्रकृताम्भोधिविशेषणसाम्यादप्रकृतविशेष्यपुरुषप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः । सा च प्रतीयमानाभेदाध्यवसायमूलांतिशयोक्त्यनुप्राणितेति संकरः ॥ २६ ॥

आदातुं दयितमिवावगाढमारादूर्मीणां ततिभिरभिप्रसार्यमा-
णः । कस्याश्चिद्विततचलच्छिखाङ्गुलीको लक्ष्मीवान्सर-
सि रराज केशहस्तः ॥ २७ ॥

आदातुमिति । सरसि वितताः प्रसारिताश्चलन्त्यश्च शिखा अग्राण्येवांगुल्यो यस्य सः । "नद्यृतश्च" इति कप् । लक्ष्मीवान् शोभावान् । "मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः" इति मतुपो मकारस्य वत्वम् । कस्याश्चित्केशहस्तः केशपाशः । 'पाशः पक्षश्च हस्तश्च कलापार्थाः कचात्परे' इत्यमरः । हस्त इति करश्च ध्वन्यते । आरात्समीपे । 'आराद्दूरसमीपयोः' इत्यमरः । अवगाढमन्तर्मग्नं दयितमादातुं ग्रहीतुमिव ऊर्मीणां ततिभिः समूहैरभिप्रसार्यमाणोऽभितो व्यापार्यमाणः सन् रराज । अत्रादातुमिव प्रसार्यमाण इति प्रसारणस्यादानार्थत्वोत्प्रेक्षणादियं क्रियानिमित्ता क्रियाफलोत्प्रेक्षा । सा च चलच्छिखांगुलीकि इति रूपकानुप्राणितया हस्त इति श्लेषमूलया वाच्यस्य केशकलापस्य प्रतीयमानात्कराद्भेदे अभेदरूपातिशयोक्त्या निर्व्यूढेति सङ्करः ॥ २७ ॥

उन्निद्रप्रियकमनोरमं रमण्याः संरेजे सरसि वपुः प्रकाशमेव ।
युक्तानां विमलतया तिरस्क्रियायै नाक्रामन्नपि हि भवत्यलं जलौघः

उन्निद्रेति । उन्निद्रं यत् प्रियकं असनकुसुमम् । 'सर्ज्जकासनबन्धूकपुष्पप्रियकजीवकाः' इत्यमरः । तदिव मनोरमं कनकगौरमित्यर्थः । रमण्या वपुः सरसि प्रकाशमेव जलमग्नमपि वैमल्याल्लक्ष्यमेव संरेजे । तथा हि जलौघो जलपूरो जडौघो मूर्खजनौघश्च । डलयोरभेदात् । आक्रामन्नावृण्वन्नपि अन्यत्र अधिक्षिपन्नपि विमलतया वैमल्येन युक्तानां शुद्धानां तिरस्क्रियायै तिरोधानायै परिभवाय च अलं समर्थो न भवति हि । श्लेषमूलया भेदेऽभेदरूपातिशयोक्त्यानुप्राणितोयमर्थान्तरन्यासः ॥ २८ ॥

किं तावत्सरसि सरोजमेतदारादाहोस्विन्मुखमवभासते युवत्याः ।
संशय्य क्षणमिति निश्चिकाय कश्चिद्बिब्बोकैर्बकसहवासिनां परोक्षैः ॥

किमिति । सरस्याराद्दूरादेतत्पुरोवर्त्ति तावत्सरोजं किम् आहोस्वित् उत युवत्या मुखं अवभासते इति क्षणं संशय्य संदिह्य । शीङः क्त्वो ल्यप् "अयङ्यि क्ङिति" इत्ययङादेशः । कश्चिद्विलासी बकसहवासिनां बकसहचारिणां पद्मानामित्यर्थः । विलासशून्यताद्योतनार्थमित्थंनिर्देशः । परोक्षैरप्रत्यक्षैरननुभूतचरैरविद्यमानैरिति यावत् । बिब्बोकैर्विलासैरित्यर्थः । यद्यपि 'बिब्बोकोऽनादराक्रिया' इत्युक्तं तथापि विशेषवाचिनां सामान्ये लक्षणेत्यदोषः । निश्चिकाय विशेषदर्शनान्मुखमेवेति निश्चितवानित्यर्थः । सन्देहालङ्कारोऽयम् । 'विषयो विषयी यत्र सादृश्यात्क

विसम्मतात् । सन्देहगोचरौ स्यातां सन्देहालंकृतिश्च सा' इति लक्षणात् । सोऽप्यन्ते निश्चयोक्तेर्निश्चयान्तः ॥ २९ ॥

अथ जलक्रीडासम्भारानाह—

शृङ्गाणि द्रुतकनकोज्ज्वलानि गन्धाः कौसुम्भं पृथुकुचकुम्भसङ्गि वासः । मार्द्वीक प्रियतमसन्निधानमासन्नारीणामिति जलकेलिसाधनानि ॥ ३० ॥

शृङ्गाणीति । द्रुतेन तप्तनिषिक्तेन कनकेनोज्ज्वलानि लिप्तानीत्यर्थः । शृङ्गाणि क्रीडाम्बुयन्त्राणि । 'शृङ्गं प्रभुत्वे शिखरे चिह्ने क्रीडाम्बुयन्त्रके' इति विश्वः । गन्धाश्चन्दनकुंकुमादिगन्धद्रव्याणि । अत एव पुंसि बहुत्वं च । 'गन्धस्तु सौरभे योगे गन्धके गर्वलेशयोः । स एव द्रव्यवचनो बहुत्वे पुंसि च स्मृतः' इत्यभिधानात् । पृथु विशालं कुचकुम्भसाङ्गि कुचावरणं कुसुम्भेन रक्तं कौसुम्भम् । "तेन रक्तं रागात्" इत्यण् प्रत्ययः । वासो वस्त्रं मृद्वीकाया विकारो मार्द्वीकं द्राक्षामद्यम् । 'मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा' इत्यमरः । किञ्च प्रियतमसन्निधानं सर्वसाफल्यकारणमिति भावः । इत्येतानि नारीणां जलकेलिसाधनानि जलक्रीडोपाया आसन् । उद्दीपकसम्पत्तिरुक्ता । अत्र शृङ्गादीनां केलिसाधनत्वस्वरूपतुल्यधर्म्मयोगात प्रकृतत्वाच्च केवलप्रकृतगोचरा तुल्ययोगिता ॥ ३० ॥

उत्तुङ्गादनिलचलांशुकास्तटान्ताच्चेतोभिः सह भयदर्शिनां प्रियाणाम् ॥ श्रोणीभिर्गुरुभिरतूर्णमुत्पतन्त्यस्तोयेषु द्रुततरमङ्गना निपेतुः ॥ ३१ ॥

उत्तुङ्गादिति । अनिलेन वेगानिलेन चलांशुकाश्चलद्वसना अङ्गना उत्तुङ्गात्तटान्ताद्भयदर्शिनां भयोत्प्रेक्षिणामनर्थाशङ्किनामित्यर्थः । प्रियाणां चेतोभिः सह तेषां तत्रैवावधानादिति भावः । गुरुभिर्गुर्वीभिः । "वोतो गुणवचनात्" इति विकल्पादनीकारः । श्रोणीभिर्हेतुना अतूर्णं मन्दमुत्पतन्त्यस्तोयेषु द्रुततरं निपेतुः । गुरुत्वस्य पतनहेतुत्वादुत्पतनविरोधित्वाच्च शीघ्रपाते मन्दोत्पतनं चेति भावः । अत्र प्रियचेतःपाताङ्गनापातयोः कार्य्यकारणयोरसहभाविनोःसहभावोक्तेः कार्य्यकारणयोः पौर्वापर्य्यविध्वंसनरूपातिशयोक्त्युपजीविता सहोक्तिरलङ्कारः । 'सहार्थेनान्वयो यत्र भवेदतिशयोक्तितः । कल्पितौपम्यपर्य्यन्ता सा सहोक्तिरिहेष्यते' इति लक्षणात् । चेतोवत्पेतुरित्यौपम्यकल्पनया कार्यगताशुभावप्रतीतेश्च चमत्कार इति रहस्यम् । तात्कालिकांशुकचलनादिसूक्ष्मस्वभावविशेषप्रकाशनात् स्वभावोक्तिश्चेति सङ्करः ॥ ३१ ॥

मुग्धत्वादविदितकैतवाप्रयोगा गच्छन्त्यः सपदि पराजयं त-

रुण्यः । ताः कान्तैः सह करपुष्करैरिताम्बु व्यात्युक्षीमभिस-
रणग्लहामदीव्यन् ॥ ३२ ॥

मुग्धत्वादिति । मुग्धत्वान्मूढत्वादविदिताः कैतवप्रयोगा मुखसेचनादिकपटाचरणानि याभिस्ताः । अत एव सपदि पराजयं गच्छन्त्यस्तास्तरुण्यः कान्तैः सहाभिसरणं स्वयमभिगमनं ग्लहो द्यूतं पणो यस्यास्ताम् । 'पणोऽक्षेषु ग्लहः' इत्यमरः । "अक्षेषु ग्लहः" इति ग्रहेरेवाक्षपणे लत्वनिपातः । अप्रत्ययस्तु "ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च" इत्येव सिद्ध इति केचित् । अन्ये तु ग्लहिं प्रकृत्यन्तरमङ्गीकृत्याप्रत्ययस्यैव निपातो घञपवादीत्याहुः । करपुष्करैः करकमलैरीरितैरम्बुभिर्यां व्यात्युक्षीं व्यतिहारेणोक्षणं परस्पराभ्युक्षणमित्यर्थः । "कर्म्मव्यतिहारे णच् स्त्रियाम्" इति णच् प्रत्ययः । णचः स्त्रियामञ्" इति स्वार्थिकाऽञ प्रत्ययः । "टिड्ढाणञ्" इत्यादिना ङीप् । तां व्यात्युक्षीमदीव्यन् तया अक्रीडन्नित्यर्थः । "दिवः कर्म्म च" इति विकल्पात्कर्मत्वम् । अत्राविदितकैतवप्रयोगस्य विशेषणगत्या पराजयहेतुत्वादर्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ३२ ॥

योग्यस्य त्रिनयनलोचनानलार्चिर्निर्दग्धस्मरपृतनाधिराजलक्ष्म्याः ।
कान्तायाः करकलशोद्यतैः पयोभिर्वक्त्रेन्दोरकृतमहाभिषेकमेकः ३३

योग्यस्येति । त्रिनयनस्त्र्यम्बकः । "क्षुभ्नादिषु च" इति निषेधात् "पूर्वपदात्संज्ञायाम्" इति णत्वाभावः । तस्य लोचनानलार्चिषा निर्दग्धस्य स्मरस्य याः पृतनास्तासामधिराज्यमाधिपत्यं तदेव लक्ष्मीस्तस्याः योग्यस्यार्हस्य त्रैलोक्यविजयिनः स्थाने तादृशस्यैव स्थाप्यत्वादिति भावः । कान्ताया वक्त्रेन्दोः स्मरसखत्वादस्येति भावः । करावञ्जलिरेव कलशस्तेनोद्यतैरुत्क्षिप्तैः पयोभिर्महाभिषेकमेकः कश्चित्कामी अकृत कृतवान् । करोतेर्लुङि तङ् "तनादिभ्यस्तथासोः" इति सिचो लुक् । अत्र जलक्रीडासेके महाभिषेकत्वोत्प्रेक्षा प्रतीयमानकरकलशेतिरूपकानुप्राणितेति सङ्करः ॥ ३३ ॥

सिञ्चन्त्याः कथमपि बाहुमुन्नमय्य प्रेयांसं मनसिजदुःखदुर्बलायाः ।
सौवर्णं वलयमवागलत्कराग्राल्लावण्यश्रिय इव शेषमङ्गनायाः ॥ ३४ ॥

सिञ्चन्त्या इति । मनसिजदुःखेन स्मरपीडया दुर्बलाया अत एव कथमपि वाहुमुन्नमय्योद्यम्य प्रेयांसं प्रियतमम् । "प्रियस्थिर" इत्यादिना प्रादेशः । सिञ्चन्त्याः स्नपयन्त्याः अङ्गनायाः कराग्रात् सौवर्णं हिरण्मयं वलयं कङ्कणम् । 'कङ्कणं वलयोस्त्रियाम्' इत्यमरः । लवणैव लावण्यं कान्तिविशेषः । चातुर्वर्णादित्वात् स्वार्थे ष्यञ् प्रत्ययः । 'लवणो रसरक्षोऽब्धिभेदेषु लवणा त्विषि' इति विश्वः । यद्वा 'मुक्ताफलेषु च्छायायास्तरलत्वमिवान्तरा । प्रतिभाति च यत्त्वङ्गे तल्लावण्यमिहोच्यते' । तस्य श्रीः सम्पत्तस्याः शेषमतिरिक्तं शरीरसम्पदवशिष्टमिति

यावत् । 'शेषः सङ्कर्षणेऽनन्तं उपयुक्तेतरेऽन्यवत्' इति विश्वः । तदिवावागलदपतत् । शेषमिति गुणनिमित्तजातिस्वरूपोत्प्रेक्षा ॥ ३४ ॥

स्निह्यन्ती दृशमपरा निधाय पूर्णं मूर्त्तेन प्रणयरसेन वारिणेव ।
कन्दर्प्पप्रवणमनाः सखीसिसिक्षालक्ष्येणप्रतियुवमञ्जलिञ्चकार ३५॥

स्निह्यन्तीति । कन्दर्पप्रवणमनाः स्मरपरवशचित्ता अत एव दृशं निधाय पुंस्येव दृष्टिं कृत्वा स्निह्यन्ती दृष्टिविशेषेण स्नेहं प्रकाशयन्तीत्यर्थः । अपरा स्त्री सख्याः सिसिक्षा सेक्तुमिच्छा तस्याः लक्ष्येण व्याजेन बद्धाञ्जलिरेव तिष्ठन्ती न तु सिञ्चन्तीति द्योतनाय सिसिक्षेतीच्छायां सनः प्रयोगः । प्रतियुवं युवानं प्रति । "अनश्च"इत्यव्ययीभावे समासान्तः । मूर्त्तेन मूर्तिमता प्रणयरसेनेवेत्युत्प्रेक्षा । पाठादर्थस्य बलीयस्त्वादिवशब्दस्य व्यवहितेनान्वयः । वारिणा पूर्णमञ्जलिं चकार प्रार्थयामासेत्यर्थः ॥ ३५ ॥

आनन्दं दधति मुखे करोदकेन श्यामाया दयिततमेन सिच्यमाने।
ईर्ष्यन्त्या वदनमसिक्तमत्यनल्पस्वेदाम्बुस्नपितमजायतेतरस्याः ॥

आनन्दमिति । आनन्दं दधति प्रियसम्भावनया हर्षं दधाने श्यामाया मध्यमयौवनायाः स्त्रियः 'श्यामा यौवनमध्यस्था' इत्युत्पलः । मुखे वदने दयिततमेन अतिशयेन दयितः प्रियः । अतिशये तमप्प्रत्ययः । तेन । कर्त्रा । करोदकेनाञ्जलिजलेन सिच्यमाने सति ईर्ष्यन्त्याः असहमानायाः । 'परोत्कर्षाक्षमेर्ष्या स्यात्' इति लक्षणात् । इतरस्याः सपत्न्या वदनमसिक्तमपि प्रियेणेति शेषः । अनल्पेन स्वेदाम्बुना स्नपितं सिक्तमजायताभवत् । ईर्ष्याकृतकोपकार्यत्वात् स्वेदादीनामिति भावः । असिक्तमपि सिक्तमिति विरोधः, तस्य स्वेदाख्यकारणोक्तेराभासत्वम् ॥ ३६ ॥

उद्वीक्ष्य प्रियकरकुड्मलापविद्धैर्वक्षोजद्वयमभिषिक्तमन्यनार्याः ।
अम्भोभिर्मुहुरसिचद्वधूरमर्षादात्मीयं पृथुतरनेत्रयुग्ममुक्तैः ॥३७॥

उद्वीक्ष्येति । प्रियस्य करकुड्मलाभ्यां पाणिपुटाभ्यामपविद्धैः सिक्तैरम्भोभिरभिषिक्तं अन्यनार्याः सपत्न्याः वक्षोजद्वयमुद्वीक्ष्य वधूर्नायिका अमर्षादीर्ष्याकृतकोपादात्मीयं वक्षोजद्वयं पृथुतरेण नेत्रयुग्मेन मुक्तैरम्भोभिर्बाष्पैर्मुहुरसिचत् अभिषिक्तवती तन्मत्सरादिवेति भावः । अतो वस्तुनालङ्कारध्वनिः । "लिपिसिचिह्वश्च" इति सिञ्चतेर्लुङि च्लेरङादेशः ॥ ३७ ॥

कुर्वद्भिर्मुखरुचिमुज्ज्वलामजस्रं यैस्तोयैरसिचत वल्लभां विलासी ।
तैरेव प्रतियुवतेरकारि दूरात्कालुष्यं शशधरदीधितिच्छटाच्छैः ३८

कुर्वद्भिरिति। मुखरुचिं मुखकान्तिम् उज्ज्वलां कुर्वद्भिर्यैस्तोयैर्विलासी विलसनशीलः कामी। "वौ कषलस" इत्यादिना घिनुण् प्रत्ययः । वल्लभामजस्रमसिचत सिक्तवान् । स्वरितेत्त्वादा-

त्मनेपदम्, "आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम्" इति सिञ्चतेर्लुङि च्लेरङादेशः। शशधरदीधितिच्छटाच्छैः शशिकरनिकरस्वच्छैः तैरेव तोयैर्दूरात्प्रतियुवतेः सपत्न्याः कालुष्यं आविलत्वं वैवर्ण्यञ्चाकारि स्वच्छतोयैः कालुष्यं कृतमिति विरुद्धकार्य्योत्पत्तिरूपो विषमभेदः। तच्चान्यत्रेत्यसङ्गतिः। वैवर्ण्यकालुष्ययोरभेदाध्यवसायादतिशयोक्तिस्तदुत्थापितेति सङ्करः ॥ ३८ ॥

रागान्धीकृतनयनेन नामधेयव्यत्यासादभिमुखमीरितः प्रियेण ।
मानिन्या वपुषिपतन्निसर्गमन्दो भिन्दानो हृदयमसाहि नोदवज्रः॥

रागेति। रागेण विपक्षानुरागेणान्धीकृतनयनेन प्रियेण नामधेयव्यत्यासाद्विपक्षनामपूर्वकमभिमुखमीरितः क्षिप्तो वपुषि पतन् निसर्गमन्दः स्वभावजडः तथापि हृदयम्भिन्दानो विदारयन् उदकमेव वज्रोऽशनिरुदवज्रः। "मन्थौदन" इत्यादिना विकल्पादुदादेशः। मानिन्या विपक्षनामग्रहणजनितकोपवत्या नायिकया नासाहि न सोढः। तीक्ष्णयोगादतीक्ष्णमपि तीक्ष्णं भवतीति भावः। उदवज्र इति केवलनिरवयवरूपकम् ॥ ३९ ॥

प्रेम्णोरः प्रणयिनि सिञ्चति प्रियायाः सन्तापं नवजलविप्रुषो गृहीत्वा
उद्भूताः कठिनकुचस्थलाभिघातादासन्नां भृशमपराङ्गनामधाक्षुः ॥

प्रेम्णेति। प्रणयिनि प्रेम्णा प्रियाया उरः सिञ्चति सति कठिनकुचस्थलाभिघातादुद्भूताः उत्पतिताः नवजलस्य विप्रुषो बिन्दवः। 'पृषन्ति बिन्दुपृषताः पुमांसो विप्रुषः स्त्रियाम्' इत्यमरः। तस्याः सिक्तायाः सन्तापं गृहीत्वा आदायासन्नां समीपस्थामपराङ्गनां सपत्नीं भृशमधाक्षुः सन्तापयन्ति स्म। दहतेर्लुङि "वदव्रज" इत्यादिना सिचि वृद्धिः घत्वादिकार्य्यम्। तत्सेकादेवापरस्याः तापोदयात्तत्तापस्यैवात्राधानमुत्प्रेक्ष्यते सा च व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ४० ॥

संक्रान्तं प्रियतमवक्षसोऽङ्गरागं साध्वस्याः सरसि हरिष्यतेधुनाऽम्भः
तुष्ट्वैवं सपदि हृतेऽपि तत्र तेपे कस्याश्चित्स्फुटनखलक्ष्मणः सपत्न्या।

संक्रान्तमिति। प्रियतमवक्षसः सकाशात्संक्रान्तं गाढालिङ्गनात्कुचतटलग्नम् अस्याः सिक्तायाः अङ्गरागमधुनैव सरसि अम्भः। कर्तृ। साधु निःशेषं हरिष्यते प्रमार्क्ष्यतीति एवं तुष्ट्वा इति बुद्ध्वा सपदि तत्र तस्मिन्नङ्गरागे हृतेऽपि स्फुटनखलक्ष्मणो व्यक्तनखचिह्नायाः कस्याश्चिन्नायिकायाः सम्बन्धिनि सपत्न्या तेपे तप्तम्। भावे लिट्। तदिदमातपार्त्तस्य छायामन्विष्यतो दारुणदवदहनवेष्टनं यदङ्गरागमेव द्रष्टुमक्षमाया नखक्षतसाक्षात्कार इति। अत्र सन्तापशान्त्यर्थेन विपक्षाङ्गनाङ्गरागक्षालनेन तद्विरुद्धसन्तापोत्पादनाद्विरुद्धकार्य्योत्पत्तिरूपो विषमालङ्कारः ॥ ४१ ॥

हूतायाः प्रतिसखि कामिनान्यनाम्ना ह्रीमत्या सरसि गलन्मुखेन्दुकान्तेः।
अन्तर्धिं द्रुतमिव कर्तुमश्रुवर्षैर्भूमानं गमयितुमीषिरे पयांसि ॥ ४२ ॥

हूतायां इति। प्रतिसखि सख्याः समीपे सखीसमक्षमित्यर्थः। समीपार्थेऽव्ययीभावे नपुंसकत्वह्रस्वत्वे। कामिना प्रियेणान्यस्याः सपत्न्याः नाम्ना अन्यनाम्ना। सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः। हूतायाः अत एव गलन्मुखेन्दुकान्तेः ह्रीमत्याः लज्जितायाश्च कस्याश्चिदिति शेषः। सरसि द्रुतं शीघ्रमन्तर्धिम् अन्तर्द्धानम्। श्रदन्तरोरुपसर्गवद्वृत्तिरिति वचनात् "उपसर्गे घोः किः" इति किप्रत्ययः। कर्त्तुमश्रुवर्षैः। कर्त्तृभिः। पयांसि सरोजलानि भूमानं गमयितुं वृद्धिं प्रापयितुम्। "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणिकर्त्तुः कर्म्मत्वं प्राधान्यादभिधानं च। ईर्षिरे इव इष्टानि किमु इत्युत्प्रेक्षेयमश्रुपातनिमित्ता तथा मरणदुःखादपि दुःसहं सपत्न्याः दुःखमिति वस्तुध्वनिः ॥ ४२ ॥

सिक्तायाः क्षणमभिषिच्य पूर्वमन्यामन्यस्याः प्रणयवता
बताबलायाः। कालिम्ना समधित मन्युरेव वक्त्रं प्रापाक्ष्णो-
गलदपशब्दमञ्जनाम्भः ॥ ४३ ॥

सिक्ताया इति। प्रणयवता प्रियेण क्षणं पूर्वमन्यां सपत्नीमभिषिच्य पश्चात् सिक्ताया अन्यस्या अबलायाः स्त्रिया वक्त्रम्। कर्म्म। मन्युः कोपः एव कर्त्ता। कालिम्ना कार्ष्ण्येन वैवर्ण्येन सहेति यावत्। समधित सन्दधे। बतेति खेदे। सम्पूर्वाद्धधातेः कर्त्तरि लुङि तङ् "स्थाघ्वोरिच्च" इतीकारः सिचः कित्त्वान्न गुणः "ह्रस्वादङ्गात्" इति सकारलोपः। गलत् स्रवदक्ष्णोः सम्बन्धि अञ्जनाम्भः कज्जलोदकमपशब्दं वर्णस्यापवादं प्राप। कोपकालिमतिरोधानेन स्वकालिम्न एव प्रकाशनादिति भावः। पूर्वेण वाक्यार्थेनोत्तरवाक्यार्थसमर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् ॥ ४३ ॥

उद्वोढुं कनकविभूषणान्यशक्तः सध्रीचा वलयितपद्मनालसूत्रः।
आरूढप्रतिवनिताकटाक्षभारः साधीयो गुरुरभवद्भुजस्तरुण्याः ॥

उद्वोढुमिति। कनकविभूषणान्युद्वोढुमशक्तः सौकुमार्यादिति भावः। अत एव सहाञ्चतीति सध्र्यङ् तेन सहचरेण कर्त्रा। "ऋत्विक्" इत्यादिना क्विन्प्रत्ययः "सहस्य सध्रिः" इति सहशब्दस्य सध्र्यादेशः "अनिदिताम्" इत्यदिना नकारलोपः "अचः" इत्यकारलोपे "चौ" इति दीर्घः। वलयितानि वलयीकृतानि पद्मनालसूत्राणि मृणालतन्तवो यस्य सः मृणालकृतकङ्कण इत्यर्थः। तथापि आरूढः आरूढवान् प्रतिवनितायाः सपत्न्याः कटाक्ष एव भारो यस्य सः तया सासूयं दृष्ट इत्यर्थः। अत एव तरुण्या भुजो बाहुः साधीयो बाढतरमिति क्रियाविशेषणम्। "अन्तिकबाढयोर्नेदसाधौ" इति बाढशब्दस्य साधादेशः। गुरुर्भारवान् श्लाघ्यश्चाभवत्। अत्र कनकभूषणाभावेऽपि तत्कार्यगुरुत्ववर्णनाद्विभावना सा च गुरुरितिश्लेषप्रतिभोत्थापितातिशयोक्त्यनुप्राणितेति संकरः ॥ ४४ ॥

आबद्धप्रचुरपरार्द्ध्यकिंकिणीको रामाणामनवरतोदगाहभाजाम् ।
नारावं व्यतनुत मेखलाकलापः कस्मिन्वा सजलगुणे
गिरां पटुत्वम् ॥ ४५ ॥

आबद्धेति । उदकस्य गाहोऽवगाहनं उदगाहः । "मन्थोदन" इत्यादिना उदादेशः । तमनवरतं भजन्ति यास्तासामनवरतोदगाहभाजां रामाणां स्त्रीणां सम्बन्धी । आबद्धाः प्रोताः प्रचुरा भूयिष्ठाः परार्ध्याः श्रेष्ठाश्च किङ्किण्यो यस्मिन्सः तथोक्तः । "नद्यृतश्च" इति कप् । मेखलाकलापः आरावं ध्वनिं न व्यतनुत । तथा हि जलेन सह सजलो जलार्द्रो गुणः सूत्रं यस्य सः तथा डलयोरभेदाज्जडगुणो जडधर्म्मो जाड्यं तेन सहेति सजडगुणो जडश्च तस्मिन् कस्मिन्वा मेखलाकलापे पुंसि वा गिरां वाचां ध्वनीनां च पटुत्वं सामर्थ्यं न कुत्रापीत्यर्थः । श्लेषमूलाभेदातिशयोक्त्यनुप्राणितोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ ४५ ॥

पर्य्यच्छे सरसि हृतेंऽशुके पयोभिर्लोलाक्षे सुरतगुरावपत्रपिष्णोः ॥
सुश्रोण्या दलवसनेन वीचिहस्तन्यस्तेन द्रुतमकृताब्जिनी सखीत्वम् ॥ ४६ ॥

पर्य्यच्छ इति । परि परितोऽच्छं स्वच्छम् अन्तर्गतवस्त्वतिरोधायकमित्यर्थः । तस्मिन् सरसि पयोभिरंशुके स्त्रीपरिधाने हृते स्थानादपसारिते सति सुरतगुरौ रमणे च लोलाक्षे श्रोण्यासक्तदृष्टौ सतीत्यर्थः । 'लोलश्चलसतृष्णयोः' इत्यमरः "बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात् षच्" इति षच् । अपत्रपिष्णोरपत्रपमाणायाः । 'लज्जा सापत्रपान्यतः' इत्यमरः । "अलंकृञ्" इत्यादिना इष्णुच् प्रत्ययः । सुश्रोण्याः प्रियायाः । प्रस्तुतोचितनिर्देशोऽयम् । अब्जिनी नलिनी द्रुतं वीचिरेव हस्तस्तेन न्यस्तेन दलं पर्णमेव वसनं तेन तद्दानेनेत्यर्थः । सखीत्वमकृत सखीकृत्यं चकारेत्यर्थः । अत्राब्जिन्यादिषु सखीत्वाद्यारोपात्समस्तवस्तुवृत्ति सावयवरूपकम् ॥ ४६ ॥

नारीभिर्गुरुजघनस्थलाहतानामास्यश्रीविजितविकाशिवारिजानाम् ।
लोलत्वादपहरतां तदङ्गरागं सञ्जज्ञे सकलुष आशयो जलानाम् ४७॥

नारीभिरिति । नारीभिः । कर्त्रीभिः । गुरुजघनस्थलैराहतानामास्यश्रीभिर्मुखशोभाभिर्विजितानि विकाशीनि वारिजानि पद्मानि येषां तेषां लोलत्वाच्चलत्वात्सतृष्णत्वाच्च । 'लोलश्चलसतृष्णयोः' इत्यमरः । तासामङ्गरागमपहरतां क्षालयतां च जलानां तोयानां जडानां च स आशयो ह्रदो हृदयं च कलुषोऽप्रसन्नः क्षुभितश्च सञ्जज्ञे सञ्जातः अपहर्त्तुस्ताडनस्वहरणादिभिराशयः कलुषो भवतीति ध्वनिः । अभिधाया प्रकृतार्थे नियन्त्रणान्न श्लेषः ॥ ४७ ॥

सौगन्ध्यं दधदपि काममङ्गनानां दूरत्वाद्गतमहमाननोपमानम् ।
नेदीयो जितमिति लज्जयेव तासामालोले पयसि महोत्पलं ममज्ज॥

सौगन्ध्यमिति । कामं पर्याप्तं सौगन्ध्यं सुरभिगन्धित्वं सम्बन्धित्वं च । 'गन्धो गन्धक आमोदे लेशे सम्बन्धिगर्वयोः' इति विश्वः । दधदपि अहं दूरत्वात्पूर्वं दूरस्थत्वादङ्गनानामाननोपमानं मुखसादृश्यं गतम् । 'दूरस्थाः पर्वता रम्याः' इतिवदिति भावः । सम्प्रति पुनस्तासां नेदीयो नेदिष्ठमन्तिकतमं सत् । ''अन्तिकबाढयोर्नेदसाधौ'' इत्यन्तिकशब्दस्य नेदादेशः । जितं परिभूतमभूवमिति लज्जयेव महोत्पलमरविन्दमालोले चले पयसि ममज्ज यथा दूरे साम्येन दृश्यमानः सम्बन्धी सन्निधाववमानिता क्वचिल्लज्जया निलीयते तद्वदिति । अत्र पयश्चलनकृतेऽ जमज्जने लज्जाहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यत इति श्लेषमूलातिशयोक्तिहेतूत्प्रेक्षयोः संसृष्टिः ॥ ४८ ॥

प्रभ्रष्टैः सरभसमम्भसोऽवगाहक्रीडाभिर्विदलितयूथिकापिशङ्गैः ।
आकल्पैः सरसि हिरण्मयैर्वधूनामौर्वाग्निद्युतिशकलैरिव व्यराजि४९

प्रभ्रष्टैरिति । सरभसं ससत्वरम् अम्भसोऽवगाहा एव क्रीडास्ताभिः प्रभ्रष्टैर्जलावगाहक्षोभादम्भसि च्युतैर्विदलिता विकसिता यूथिकाः पीतयूथिका हेमपुष्पिकापरपर्याया विवक्षिताः, अन्यथा पिशङ्गत्वायोगात् । 'गणिका यूथिकाम्बष्ठा सा पीता हेमपुष्पिका' इत्यमरः । तद्वत्पिशङ्गैः हिरण्मयैः सौवर्णैः । ''दाण्डिनायन'' इत्यादिना निपातः । वधूनामाकल्पैर्भूषणैः सरसि और्वाग्निद्युतिशकलैर्जलाशयत्वादत्रापि सन्निहितैर्वडवानलज्वालाखण्डैरिवेत्युत्प्रेक्षा । व्यराजि विराजितम् । भावे लुङ् ॥ ४९ ॥

आस्माकी युवतिदृशामसौ तनोति च्छायैव श्रियमनपायिनीं
किमेभिः । मत्वैवं स्वगुणपिधानसाभ्यसूयैः पानीयैरिति
विदधाविरेऽञ्जनानि ॥ ५० ॥

आस्माकीति । अस्माकमियमास्माकी अस्मदीया अस्मत्कारितेत्यर्थः । ''युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ्च'' इति चकारादण्प्रत्ययः । ''तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ'' इति प्रकृतेरस्माकादेशः ''टिड्ढाणञ्'' इत्यादिना ङीप् । असौ छाया कान्तिः विमलेति यावत् । सैन युवतिदृशामनपायिनीं स्थायिनीं श्रियं तनोति एभिरञ्जनैः किमेतत् साध्यं न किञ्चिदस्तीत्यर्थः। गम्यमानसाधनापेक्षया करणत्वात् तृतीया इत्युक्तं प्राक् । एवं मत्वा उक्तप्रकारेणाञ्जनवैफल्यं निश्चित्येत्यर्थः । अत एव गम्योत्प्रेक्षेयम्।स्वगुणस्य स्वाविष्कृतदृङ्नैर्मल्यगुणस्य पिधानं तिरोधानम् । 'अपिधानतिरोधानपिधानाच्छादनानि च' इत्यमरः। ''वष्टि भागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः'' इत्यकारलोपः । तेन साभ्यसूयैः सेर्ष्यैः पातुमर्हैः पानीयैः । 'अम्भोऽर्णस्तोयपानीयनीरक्षीराम्बु शम्बरम्' इत्यमरः । ''तव्यत्तव्यानीयरः'' इति पिबतेरनीयर्प्रत्ययः । अञ्जनानि कज्जलानि इति अनेन स्वगुणप्रकाशनयोग्यतया विवक्षितेन प्रकारेण निःशेषत्वरूपेणेत्यर्थः । विदधाविरे विधौतानि क्षालितानीत्यर्थः । 'धावु गतिशुद्ध्योः' इति धातोः कर्म्मणि लिट् ॥ ५० ॥

निर्द्धौते सति हरिचन्दने जलौघैरापाण्डोर्गतपरभागयाङ्ग-

नायाः । अह्नाय स्तनकलशद्वयादुपेये विच्छेदः सहृदययेव हारयष्ट्या ॥ ५१ ॥

निर्द्धौत इति । हरिचन्दने रक्तचन्दने जलौघैर्निर्द्धौते क्षालिते सति धावेः कर्म्मणि क्तः, "च्छ्वोः शूडनुनासिके च" इति वकारस्योठाऽऽदेशः "एत्येधत्यूठ्सु" इति वृद्धिरौकारः । आपाण्डोः पाण्डुवर्णादङ्गनायाः स्तनकलशद्वयात् गतपरभागया सावर्ण्याद्विगतवर्णोत्कर्षया । अत एव सामान्यालङ्कारः । 'सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता' इति लक्षणात् । हारयष्ट्या । कर्त्र्या । सहृदयया सचित्तयैवेत्युत्प्रेक्षा । निजपरभागहानिपरज्ञानवत्येवेत्यर्थः । अह्नाय सपदि 'स्राग् झटित्यञ्जसाह्नाय द्राङ् मंक्षु सपदि द्रुते' इत्यमरः । विच्छेदस्त्रुटनमुपेये प्राप्तः । हीनजीवनादजीवनमेव वरमिति भावः । उपपूर्वादिणः कर्म्मणि लिट् । विक्षोभहेतुकस्य हारविच्छेदस्य सहृदयहेतुकत्वोत्प्रेक्षा सा चोक्तसामान्योत्थापितेति सङ्करः ॥ ५१ ॥

अन्यूनं गुणममृतस्य धारयन्ती संफुल्लस्फुरितसरोरुहावतंसा । प्रेयोभिः सह सरसी निषेव्यमाणा रक्तत्वं व्यधित वधूदृशां सुरा च ॥ ५२ ॥

अन्यूनमिति । अन्यूनं समग्रममृतस्य पीयूषस्य गुणं माधुर्यादिकं धारयन्ती । 'अगन्धमव्यक्तरसं शीतलं च तृषापहम् । अच्छं लघु च पथ्यं च तोयं गुणवदुच्यते' इति । उक्तोदकगुणं च धारयन्ती सरसीपक्षे । 'अमृतं यज्ञशेषे स्यात्पीयूषे सलिले ध्रुवम्' इति विश्वः । संफुल्लानि विकचानि । उत्फुल्लसम्फुल्लयोरुपसंख्यानान्निष्ठातस्य लत्वम् । स्फुरितानि उज्ज्वलानि च यानि सरोरुहाण्येकत्र सहजानि अन्यत्र संस्कारार्थं क्षिप्तानि तान्यवतंसो भूषणं यस्याः सा तथोक्ता । प्रेयोभिः सह निषेव्यमाणा । स्नानपानाभ्यामिति भावः । सरसी पुष्करिणी वधूदृशां रक्तत्वमारुण्यं व्यधित विधत्ते स्म तथा सुरा च । व्यधितेति धाञः कर्त्तरि लुङि तङ् । इहोत्साहवर्द्धनाय मुहुः सेव्यत्वाच्छृङ्गाणीति श्लोके सलिलक्रीडासम्भारेषु मार्द्वीकमिति परिगणनाच्च सरसीवत्सुराया अपि प्रकृतत्वविवक्षायां तुल्ययोगिता । तदविवक्षायां तु दीपकम् । सुरेवेति पाठे त्वप्रकृतविवक्षैव कार्य्या अन्यथा उपमानुपमा स्यात् । न च तुल्ययोगितावकाशः इवशब्देन गम्यौपम्यलक्षणभङ्गादिति ॥ ५२ ॥

स्नान्तीनां बृहदमलोदबिन्दुचित्रौ रेजाते रुचिरदृशामुरोजकुम्भौ । हाराणां मणिभिरुपाश्रितौ समन्तादुत्सूत्रैर्गुणवदुपघ्नकाम्ययेव ॥ ५३ ॥

"**स्नान्तीनामिति ।** स्नान्तीनां जलमवगाहमानानां रुचिरदृशां सुदृशां संबन्धिनौ बृहद्भिरमलैश्चोदबिन्दुभिश्चित्रौ । "मन्थौदन" इत्यादिना उदकशब्दस्योदादेशः । उरोजकुम्भौ उत्सूत्रैः

हाराणां मुक्ताहाराणां मणिभिर्गुटिकाभिरुपहन्यते उपगम्यते पीड्यते वा 'उपघ्न आश्रये' इति हन्तेरप्रत्ययान्त उपधालोपीति निपातः । गुणवत औदार्य्यादिगुणवतः सूत्रवतश्च उपघ्नस्य काम्या आत्मन इच्छा गुणवदुपघ्नकाम्या तया गुणवदुपघ्नकाम्यया । आत्मनो गुणवदाश्रयाकांक्षयेत्यर्थः । "काम्यच्च" इति काम्यच्प्रत्यये प्रत्ययान्तधातुत्वात् "अप्रत्ययात्" इति स्त्रियामप्रत्यये टाप् । समन्तादुपाश्रितौ संश्रिताविव रेजाते राजेते स्म । "फणां च सप्तानाम्" इति विकल्पादेकाराभ्यासलोपौ । गुणवच्छब्देन सूत्रशब्देन च सूत्रभेदे सूत्रान्तरमशिश्रियदिति प्रतीतेः श्लेषानुप्राणितयातिशयोक्त्यानुप्राणितेयमुत्प्रेक्षा ॥ ५३ ॥

आरूढः पतित इति स्वसम्भवोऽपि स्वच्छानां परिहरणीयतामुपैति । कर्णेभ्यश्च्युतमसितोत्पलं वधूनां वीचीभिस्तटमनु यन्निरासुरापः ॥ ५४ ॥

आरूढ इति । स्वसम्भवोऽप्यात्मसम्भवोऽपि आरूढ उच्चस्थानगत उत्तमाश्रमश्च पतितस्तथा भ्रष्ट इति हेतोः आरूढपतितत्वादित्यर्थः । स्वच्छानां निर्म्मलानां परिहरणीयतां त्याज्यत्वमुपैति । 'प्रव्रज्यावसितो राज्ञो दास आमरणान्तिकः' इति स्मरणादिति भावः । वीचीभिस्तटमनु तटं प्रति निरासुश्चिक्षिपुः । कुतः । यस्मादापः वधूनां कर्णेभ्यः च्युतमसितोत्पलम् । स्वसम्भवमपीति भावः । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः समर्थनवाक्यगतश्लेषमूलातिशयोक्त्या सङ्कीर्णः ॥ ५४ ॥

दन्तानामधरमयावकं पदानि प्रत्यग्रास्तनुमविलेपनां नखाङ्काः ॥
आनिन्युः श्रियमधितोयमङ्गनानां शोभायै विपदि सदाश्रिता भवन्ति

दन्तानामिति । तोयेष्वधि अधितोयम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । अङ्गनानामयावकं प्रक्षालितलाक्षारागमधरं दन्तानां पदानि दन्तक्षतानि तथा अविलेपनां धौताङ्गरागां तनुं शरीरं प्रत्यग्राः नवा नखाङ्काश्च श्रियमानिन्युः प्रापयामासुः । "नीवह्योर्हरतेश्चैव" इति वचनात् द्विकर्म्मकत्वम् । तथा हि । सतः सज्जनान् सुन्दरांश्चाश्रिताः सदाश्रिताः ये केचिदिति शेषः । विपदि विभवाभावकालेऽपि शोभायै वैभवाय भवन्ति । "क्लृपेः सम्पद्यमाने चतुर्थी वक्तव्या" इति क्लृपेरर्थनिर्देशाच्चतुर्थी । अर्थान्तरन्यासः ॥ ५५ ॥

कस्याश्चिन्मुखमनु धौतपत्रलेखं व्यातेने सलिलभराऽवलम्बिनीभिः ।
किञ्जल्कव्यतिकरपिञ्जरान्तराभिश्चित्रश्रीरलमलकाग्रवल्लरीभिः ॥ ५६ ॥

कस्याश्चिदिति । धौतपत्रलेखं क्षालितपत्रावलीकं कस्याश्चिन्मुखमनु मुखेन सम्बद्धं यथा तथा मुखे इति यावत् । "तृतीयार्थे" इत्यनोः कर्मप्रवचनीयत्वात् द्वितीया सलिलभरेणावलम्बिनीभिर्लम्बमानाभिः आर्जवं गताभिरित्यर्थः । किञ्जल्कव्यतिकरेण केशरमिश्रणेन पिञ्ज-

राण्यन्तराणि मध्यभागा यासां ताभिः अलकाग्राणि वल्लर्य्यो मञ्जर्य्य इवेत्युपमितसमासः। 'वल्लरी मञ्जरी स्त्रियाम्' इत्यमरः । ताभिरलकाग्रवल्लरीभिश्चित्रश्रीर्मकरिकापत्रशोभा अलं व्यातेने सम्पादिता । तनोतेः कर्म्मणि लिट् । अत्र चित्रस्य श्रीरिव श्रीरिति निदर्शनाभेदः ॥ ५६ ॥

अत्र श्लोकद्वयेन पुंसामप्यवस्थाभेदं वर्णयति–

वक्षोभ्यो घनमनुलेपनं यदूनामुत्तंसानहरत वारि मूर्द्धजेभ्यः ।
नेत्राणां मदरुचिरक्षतैव तस्थौ चक्षुष्यः खलु महतां परैरलंघ्यः ५७

वक्षोभ्य इत्यादि। वारि सर उदकम् । कर्त्तृ । यदूनां यादवानां वक्षोभ्यो घनं सान्द्रमनुलेपनमङ्गरागमहरत । ञित्त्वात्तङ् । अत्र वधूनामिति क्वाचित्कः पाठः । वक्षोजानुपेक्ष्य वक्षोमात्रनिर्देशादुत्तरश्लोके तेषामिति पुंलिङ्गपरामर्शाच्च न ग्राह्यः । मूर्द्धजेभ्यः शिरोरुहेभ्य उत्तंसान् शेखरानहरत नेत्राणां मदरुचिर्मदरागोऽक्षतैव तथैव तस्थौ वारिविहारस्यापि रागजनकत्वादिति भावः । अत एव रागद्वयस्याप्यभेदाध्यवसायेन तदवस्थानिर्देशादतिशयोक्तिः तथा हि । महतां चक्षुषि भवश्चक्षुष्यः प्रियोऽक्षिजश्च । 'प्रियोक्षिजे च चक्षुष्यः इति विश्वः । "शरीरावयवाच्च" इति यत् । परैरलंघ्यो दुर्द्धर्षः खलु । चक्षुष्यः इति श्लेषमूलातिशयोक्तिः, तया पूर्वोक्तया च संकीर्णोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ ५७ ॥

यो बाह्यः स खलु जलैर्निरासि रागो यश्चित्ते स तु तदवस्थ एव
तेषाम् । धीराणां व्रजति हि सर्व एव नान्तः पातित्वादभि-
भवनीयतां परस्य ॥ ५८ ॥

य इति। तेषां यदूनां बहिर्भवो बाह्यः । "बहिषष्टिलोपो यञ् च" इति वचनात् यञ् प्रत्ययः । यो रागोऽङ्गरागः स रागो जलैस्तोयैर्जडैश्च निरासि निरस्तः खलु । अस्यतेः कर्मणि लुङ् । चित्ते यो रागः स तु सैवावस्था यस्य स तदवस्थ एव न निरस्त इत्यर्थः । अत्र रागयोरभेदाध्यवसायादतिशयोक्तिः । तथाहि सर्वोऽपि धीराणां महतामन्तः पातित्वादन्तर्गतत्वादेवेति यावत् । परस्याभिभवनीयतां न व्रजति अन्यथा व्रजत्येवेत्यर्थः । पूर्ववदलङ्कारः ॥ ५८ ॥

फेनानामुरसिरुहेषु हारलीला चेलश्रीर्जघनतलेषु शैवलानाम् ।
गण्डेषु स्फुटरचनाब्जपत्रवल्लीपर्याप्तं पयसि विभूषणं वधूनाम् ५९

फेनानामिति। वधूनां भ्रष्टभूषणानामपीति भावः । पयसि विभूषणं पर्याप्तं समग्रमासीदित्यर्थः । कुतः । फेनानां डिण्डीराणां उरसि रुहन्तीत्युरसिरुहाः स्तनाः । "सुपि" इति योगविभागात्कप्रत्ययः "हलदन्तात्" इत्यलुक् । तेषु हारलीला मुक्तावलिश्रीः जातेति शेषः शैवलानां जघनतलेषु चेलश्रीर्वसनशोभा जाता । गण्डेषु कपोलेषु शैवला इति विभक्तिविपरिणामादनुषङ्गः । स्फुटरचनाव्यक्तविन्यासाब्जपत्रवल्ली पद्मपत्रलता जातेति शेषः । अत्र फेनानां

हारलीलेव लीला शैवलानां चेलश्रीरिव श्रीरिति निदर्शनाभ्यां शैवलाः पत्रवल्लीति रूपकेण च वाक्यार्थैश्चतुर्थवाक्यार्थसमर्थनात्तैरेवाङ्गाङ्गिभावेन सङ्कीर्णं वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् ॥ ५९ ॥

भ्रश्यद्भिर्जलमभि भूषणैर्वधूनामङ्गेभ्यो गुरुभिरमज्जि लज्जयेव ।
निर्माल्यैरथ ननृतेऽवधीरितानामप्युच्चैर्भवति लघीयसां हि धाष्टर्यम्

भ्रश्यद्भिरिति । वधूनामङ्गेभ्यो भ्रश्यद्भिः पतद्भिर्गुरुभिः सौवर्ण्याद्गुरुत्वयुक्तैर्भूषणैर्लज्जया भ्रंशप्रयुक्तया ह्रियेवेत्युत्प्रेक्षा । जलमभि अमज्जि जले मग्नम् । भावे लुङ् । अथानन्तरमेव न तु विलम्बेनेति भावः । निर्माल्यैर्भुक्तोज्झितमाल्यैर्ननृते जले अनर्त्ति । भ्रंशेऽपि निर्लज्जैरिति भावः । तथाहि अवधीरितानां तिरस्कृतानामपि लघीयसां तुच्छानामुच्चैर्धाष्टर्यं निर्लज्जत्वमेवाधिकं भवतीति अर्थान्तरन्यासः । महान्तः पदभ्रंशे लज्जिताः क्वचिन्निलीयन्ते तुच्छास्तु निर्लज्जा विजृम्भन्त इति भावः । अप्सु गुरूणिं मज्जन्ति लघूनि प्लवन्त इति परमार्थः ॥ ६० ॥

आमृष्टास्तिलकरुचः स्रजो निरस्ता नीरक्तं वसनमपाकृतोऽङ्गरागः ।
कामः स्त्रीरनुशयवानिव स्वपक्षव्याघातादिति सुतराञ्चकार चारूः ॥

आमृष्टा इति । तिलकरुचः पत्रशोभाः आमृष्टाः स्रजो माला निरस्ताः वसनं कौसुम्भं वासो नीरक्तमरक्तं निरस्तरागमित्यर्थः । कृतमिति शेषः । अङ्गरागोऽपाकृतः सर्वत्र जलैरित्यर्थः । इतीत्थं स्वपक्षव्याघातात् स्ववर्गक्षयादनुशयवाननुतापवानिवेत्युत्प्रेक्षा । कामः स्त्रीः स्त्रियः । "वाम्शसोः" इतीयङादेशविकल्पात्पक्षे पूर्वसवर्णदीर्घः । सुतरां चारूः पूर्वतोऽपि रमणीयाश्चकार । स्त्रीणां काम एव भूषणमन्यद्वैरूप्यमेवेति भावः ॥ ६१ ॥

शीतार्तिं बलवदुपेयुषेव नीरैरासेकाच्छिशिरसमीरकम्पितेन ॥
रामाणामभिनवयौवनोष्मभाजोराश्लेषि स्तनतटयोर्नवांशुकेन ६२

शीतेति । नीरैस्तोयैरासेकादासेचनात् शीतार्त्तिं शीतव्यथां बलवत् सुष्ठु उपेयुषेव प्राप्तवतेवेत्युत्प्रेक्षा । अत एव शिशिरसमीरकम्पितेन शीतवातवेपितेन नवांशुकेन । कर्त्रा । अभिनवो यौवनोष्मा उष्णत्वं तद्भाजोः रामाणां स्तनतटयोराधारयोराश्लेषि आश्लिष्टं संसक्तम् । भावे लुङ् । सेकहेतुकस्यांशुकश्लेषस्य शीतार्त्तिहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यत इति गुणहेतूत्प्रेक्षा ॥ ६२ ॥

इत्थमासां जलक्रीडामुक्त्वा जलादुत्तरणं वर्णयति—

श्च्योतद्भिः समधिकमात्तमङ्गसङ्गाल्लावण्यं तनुमदिवाम्बुवाससोऽन्तैः
उत्तेरे तरलतरङ्गरङ्गलीलानिष्णातैरथ सरसः प्रियासमूहैः ॥ ६३ ॥

श्च्योतद्भिरिति । अथ जलक्रीडानन्तरमङ्गसङ्गात् गात्रसम्पर्कात् आत्तमुपात्तं संसक्तमिति यावत् । समधिकमतिरिक्तं तनुमत् मूर्त्तिमत् लावण्यमिव कान्तिसारमिवेत्युत्प्रेक्षा । अम्बु

श्च्योतद्भिः क्षरद्भिः । भौवादिकत्वाल्लघूपधगुणः । तरलाश्चपलास्तरङ्गा एव रङ्गा नृत्यस्थानानि तेषु लीलानर्त्तितानि तासु निष्णातैः कुशलैः । "निनदीभ्यां स्नातेः कौशले" इति षत्वम् । वाससोऽन्तैः वस्त्रस्याञ्चलैरुपलक्षितैः प्रियासमूहैः स्त्रीसंघैः सरसो ह्रदादुत्तेरे उत्तीर्णं निर्गतमित्यर्थः । तरतेर्भावे लिट् ॥ ६३ ॥

दिव्यानामपि कृतविस्मयां पुरस्तादम्भस्तः स्फुरदरविन्दचारुहस्ताम् । उद्वीक्ष्य श्रियमिव काञ्चिदुत्तरन्तीमस्मार्षीज्जलनिधिमन्थनस्य शौरिः ॥ ६४ ॥

दिव्यानामिति । दिवि भवा दिव्यास्तेषामपि कृतविस्मयां सौन्दर्य्यातिरेकेण जनिताद्भुतरसां स्फुरदरविन्दाभ्यां चारू हस्तौ यस्यास्तां पद्महस्तामित्यर्थः । पुरस्तादग्रतः अम्भस्तो जलात् । पञ्चम्यास्तसिल् । उत्तरन्तीं निष्क्रामन्तीं काञ्चित् स्त्रियं मथ्यमानात् समुद्रात् सद्यः प्रादुर्भवन्तीं श्रियमिव लक्ष्मीमिवोद्वीक्ष्य जलनिधिमन्थनस्य समुद्रमन्थनमित्यर्थः । मन्थेर्भौवादिकस्येदित्त्वान्नुमागमः, "अधीगर्थ" इत्यादिना कर्मणि षष्ठी । अस्मार्षीत् स्मृतवान् । अत्र समुद्रमन्थनस्मारिकया श्रियमिवेत्युपमया सादृश्यात् श्रीः स्मृतेति स्मरणालङ्कारप्रतीतेरलङ्कारध्वनिः ॥ ६४ ॥

श्लक्ष्णं यत्परिहितमेतयोः किलान्तर्द्धानार्थं तदुदकसेकसक्तमूर्वोः । नारीणां विमलतरौ समुल्लसन्त्या भासान्तर्दधतुरुरू दुकूलमेव ॥ ६५ ॥

श्लक्ष्णमिति । एतयोरूर्वोरन्तर्द्धानार्थं किल छादनार्थं श्लक्ष्णं स्निग्धं यत् दुकूलं परिहितमाच्छादितमुदकसेकेन संसक्तं संसृष्टं तत् दुकूलं कर्म्म विमलतरौ नारीणामुरू पीवरौ उरू एव कर्त्तारौ समुल्लसन्त्या स्फुरन्त्या भासा निजकान्त्या अन्तर्दधतुः छादितवन्तौ तदेतद्भूषणमिति भावः । अत्र दुकूलस्योरुच्छादकत्वेऽपि तदभावोक्तेरसम्बन्धेऽपि सम्बन्धरूपातिशयोक्तिः । तदपेक्षया चोर्वोर्दुकूलानाच्छादकयोराच्छादकत्वोक्तेरसम्बन्धे सम्बन्धरूपातिशयोक्त्यानुप्राणितेति सजातीयसङ्करः तदनुप्राणितश्च । विषमालङ्कारः इति विजातीयसङ्करः । तेन चोर्वोर्लोकोत्तरं लावण्यं व्यज्यत इत्यलंकारेण वस्तुध्वनिः ॥ ६५ ॥

वासांसि न्यवसत यानि योषितस्ताः शुभ्राभ्रद्युतिभिरहासितैर्मुदेव । अत्याक्षुः स्नपनगलज्जलानि यानि स्थूलाश्रुस्नुतिभिररोदि तैः शुचेव ॥ ६६ ॥

वासांसीति । ताः योषितो यानि वासांसि न्यवसत निवसितवत्यः । 'वस आच्छादने' इति धातोः कर्तरि लङ् । शुभ्राभ्राणां द्युतिरिव द्युतिर्येषान्तैः वासोभिर्मुदा नारीनिवसनानन्देनाहासीव हसितमिव । भावे लुङ् । स्नपनेन गलज्जलानि स्रवत्तोयानि यानि वासांसि अत्याक्षुः

त्यक्तवत्यः तैः शुचा स्थूला अश्रुस्रुतिर्येषान्तैः अरोदीव रोदनं कृतमिव । भावे लुङ् । अत्र धावल्यगुणजलगलनक्रियानिमित्तयोर्हासरोदनक्रिययोः सजातीयोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ६६ ॥

आर्द्रत्वादतिशयिनीमुपेयिवद्भिः संसक्तिं भृशमपि भूरिशोऽवधूतैः ।
अङ्गेभ्यः कथमपि वामलोचनानां विश्लेषो बत नवरक्तकैः प्रपेदे ६७

आर्द्रत्वादिति । आर्द्रत्वाज्जलेन प्रेम्णा च सरसत्वादतिशयिनीमतिशयवतीं संसक्तिं संश्लेषं परिचयं चोपेयिवद्भिः प्राप्तवद्भिः अतएव भृशं भूरिशो बहुशोऽवधूतैर्निरस्तैरपि अन्यत्र निष्कासितैरपि नवरक्तैरेव नवरक्तकैः नूतनरक्तवस्त्रैर्नवानुरागिभिश्च वामलोचनानां सुदृशामङ्गेभ्यो विश्लेषः । बत खेदे । कथमपि प्रपेदे प्राप्तः । एकत्रातिश्लेषादन्यत्रातिपरिचयाच्चेति भावः । अत्यासक्ताः कामिनो धनपरायणाभिर्वेश्याभिरवधूताः कथञ्चिन्मुञ्चन्तीत्यर्थान्तरप्रतीतिः । इह विशेष्यस्यापि श्लिष्टत्वाच्छब्दशक्तिमूलो ध्वनिरेव ॥ ६७ ॥

प्रत्यंसं विलुलितमूर्द्धजा चिराय स्नानार्द्रं वपुरुदवापयत्किलैका । नाजानादभिमतमन्तिकेऽभिवीक्ष्य स्वेदाम्बुद्रवमभवत्तरां पुनस्तत् ॥ ६८ ॥

प्रत्यंसमिति । एका स्त्री प्रत्यंसमंसयोः । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । विलुलितमूर्द्धजा विकीर्णकेशा सती स्नानार्द्रं वपुः चिराय चिरमुदवापयन्निरवापयत् अशोषयदिति यावत् । वयतेर्ण्यन्ताल्लङ् । "अर्तिह्री" इत्यादिना पुगागमः । किल खलु पुनस्तद्वपुः अभिमतं प्रियमन्तिकेऽभिवीक्ष्य स्वेदाम्बुनो द्रवं द्रवशब्दः शुक्लादिवत् गुणे पुंसि गुणिनि भेद्यलिङ्गः । आपो द्रवाः सर्वाणि द्रवाणि तूदङ्मुखेन जुहोतीत्यादिप्रयोगात् । अभवत्तरामतिशयेनाभवदित्यर्थः । "तिङश्च" इति तरप् । "किमेत्तिङ्" इत्यादिना तिङन्तादामुप्रत्ययः । "तद्धितश्चासर्वविभक्तिः" इत्यव्ययत्वम् । नाजानात् । वाक्यार्थः कर्म तद्द्रवभवनं नाज्ञासीदित्यर्थः । अविरतस्नेहार्द्रतामजानती स्नानार्द्रमेवेति मन्यमाना पुनः पुनः वपुरुद्वापयन्त्येवास्त इति तात्पर्यार्थः । अत्र वपुष्प्रत्कर्तृकस्य वीक्षणस्य वपुष्युपचारात् द्रवणक्रियायाः समानकर्तृकत्वात्पूर्वकालतानिर्वाहः । एषा च गर्वौत्सुक्यादिसञ्चारिसङ्कीर्णस्वेदरोमाञ्चादिसात्त्विकसम्पन्ना स्मिताद्यनुभाववती चेत्यनुसन्धेयम् । अत्रोद्वापनरूपकारणे सति द्रवत्वनिवृत्तिरूपकार्य्यानुत्पत्तेस्तद्विरुद्धद्रवत्वप्रतिपादनमुखेनाभिधानाद्विशेषोक्तिरलङ्कारः । 'तत्सामग्र्यामनुत्पत्तिर्विशेषोक्तिर्निगद्यते' इति लक्षणात् ॥ ६८ ॥

सीमन्तं निजमनुबध्नती कराभ्यामालक्ष्य स्तनतटबाहुमूलभागः । भर्त्रान्या मुहुरभिलष्यता निदध्ये नैवाहो विरमति कौतुकं प्रियेभ्यः ॥ ६९ ॥

सीमन्तमिति । निजमात्मीयं सीमन्तं मूर्द्धजमध्यपद्धतिम् । 'सीमन्तमस्त्रियां स्त्रीणां केशमध्ये तु पद्धतिः' इति वैजयन्ती । कराभ्यामनुबध्नती । गृह्णन्ती विभजन्तीत्यर्थः । अत एव आ समन्तात् लक्ष्या विभाव्याः स्तनतटे बाहुमूले च तेषां भागाः प्रदेशा यस्याः सा अन्या-

स्त्री अभिलष्यताभिलषता । "वा भ्राश" इत्यादिना वैकल्पिकः श्यन्प्रत्ययः । भर्त्रा मुहुर्निर्दिध्ये ध्याता तां निरीक्ष्येत्यर्थः । 'निर्वर्णनं तु निध्यानं दर्शनालोकनेक्षणम्' इत्यमरः । अहो आश्चर्यं कौतुकमभिलाषः प्रीणन्तीति प्रियाः विषयाः। "इगुपधज्ञाप्रीकिरःकः" इति कः। तेभ्यो न विरमति उपभोगेऽपि न निवर्त्तते इति आश्चर्यम् । 'न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति' इति भावः । "जुगुप्साविराममप्रमादार्थानामुपसंख्यानम्" इति पञ्चमी । "व्याङ्परिभ्यो रमः" इति परस्मैपदम् । अर्थान्तरन्यासः ॥ ६९ ॥

स्वच्छाम्भःस्नपनविधौतमङ्गमोष्ठस्ताम्बूलद्युतिविशदो वि-
लासिनीनाम् । मासश्च प्रतनु विविक्तमस्त्वितीयानाकल्पो
यदि कुसुमेषुणा न शून्यः ॥ ७० ॥

स्वच्छेति । स्वच्छेनाम्भसा स्नपनेनाभिषेकेण विधौतं विमलितमङ्गं वपुस्ताम्बूलद्युत्या ताम्बूलरागेण विशद उज्ज्वल ओष्ठोऽधरः प्रतनु सूक्ष्मं विविक्तं विमलं वासश्च अथवा विविक्तमेकान्तस्थानं च । 'विविक्तौ पूतविजनौ' इत्यमरः । इत्येवंरूप इयानेतावानेव विलासिनीनामाकल्पो नेपथ्यमस्तु किमन्यैरित्यर्थः । कुसुमेषुणा कामेन शून्यो यदि न स्यात् अन्यथा उद्विजितानामिव कनकभूषणमपि भारायत एवेति भावः । एतेन विच्छित्त्याख्य आलम्बनचेष्टारूप उद्दीपनविभावः उक्तः । 'स्तोकभूषणयोगेऽपि विच्छित्तिरिति गद्यते' इति लक्षणात् । अत्र स्नानताम्बूलादिपदार्थान्वितविशेषणगत्या अङ्गौष्ठादीनामाकल्पत्वप्रतिपादनार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ७० ॥

अथोत्तरसर्गे सूर्यास्तमयादिवर्णनं प्रस्तौति-

इति धौतपुरन्ध्रिमत्सरान्सरसि मज्जनेन श्रियमाप्तवतोऽतिशा-
यिनीमपमलाङ्गभासः । अवलोक्य तदैव यादवानपरवारि-
राशेः शिशिरेतररोचिषाप्यपां ततिषु मंक्तुमीषे ॥ ७१ ॥

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये जलविहार
वर्णनं नामाष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

इतीति । इतीत्थं सरसि मज्जनेन स्नानेन धौतपुरन्ध्रिमत्सरान् क्षालितमानिनीमानान् अभीक्ष्णमतिशेते अतिशायिनी ताम् । आभीक्ष्ण्ये णिनिः । श्रियमाप्तवतः अपमलाङ्गभासो विमलाङ्गकान्तीन् यादवानवलोक्य तदैव शिशिरेतररोचिषा उष्णांशुनाप्यपरवारिराशेः पश्चिमाब्धेरपां ततिषु पूरेषु मंक्तुं प्रवेष्टुमीषे इष्टम् । भावे लिट् । परचेष्टासाक्षात्कारो विषयिणां तादृग्विषयाभिलाषमन्तरा धत्त इति भावः। अत्र भानोः कालप्राप्तमज्जनस्य यादवमज्जनावलोकनहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । अतिशायिनी वृत्तम्। 'ससजा भजतोऽतिशायिनी भवति गौ दिगश्वैः' इति छन्दोलक्षणात्॥ ७१ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्येऽष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

नवमः सर्गः ।

अथ सूर्य्यास्तमयं वर्णयति—

अभितापसम्पदमथोष्णरुचिर्निजतेजसामसहमान इव ।
पयसि प्रपित्सुरपराम्बुनिधेरधिरोढुमस्तगिरिमभ्यपतत् ॥ १ ॥

अभितापेति । अथ मिमंक्षानन्तरमुष्णरुचिः सूर्य्यो निजतेजसामभितापसम्पदं सन्तापातिरेकमसहमान इवापराम्बुनिधेः पश्चिमाब्धेः पयसि प्रपित्सुः पतितुमिच्छुः । पततेः सन्नन्तादुप्रत्ययः "सनि मीमा" इत्यादिना इसादेशः "अत्र लोपोऽभ्यासस्य" इत्यभ्यासलोपः । अस्तगिरिमस्ताद्रिम् । 'अस्तस्तु चरमक्ष्माभृत्' इत्यमरः । अधिरोढुमभ्यपतत् अभ्यधावत् । अत्रासहमान इवेति कालप्राप्तस्य पयसि प्रपातस्य निजतेजोसहनहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । अस्मिन्सर्गे प्रमिताक्षरा वृत्तम् । 'प्रमिताक्षरा सजससैरुदिता' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

गतया पुरः प्रतिगवाक्षमुखं दधती रतेन भृशमुत्सुकताम् ।
मुहुरन्तरालभुवमस्तगिरेः सवितुश्च योषिदमिमीत दृशा ॥ २ ॥

गतयेति । रतेन रत्यर्थे । "प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च" इति सप्तम्यर्थे तृतीया । भृशमुत्सुकतां कालाक्षमत्वलक्षणमौत्सुक्यं दधती योषित्पुरोऽग्रे गवाक्षमुखं गवाक्षद्वारं प्रति गतया अपसृतया दृशा अस्तगिरेः सवितुश्चान्तरालभुवं मध्याकाशदेशं मुहुरमिमीत माति स्म हस्तमात्रमवशिष्टमरत्निमात्रमवशिष्टमित्यादिमानकरणेनास्तमयं प्रतीक्षितवतीत्यर्थः । माङो लङि "श्लौ" इति द्विर्भावः "भृञामित्" इत्यभ्यासस्येत्वम् । एतच्चास्तमयप्रतीक्षणभ्रमादौत्सुक्यानुभवान्तरोपलक्षणम्, अत्रौत्सुक्यभाववचनात् प्रेयोलङ्कारः ॥ २ ॥

विरलातपच्छविरनुष्णवपुः परितो विपाण्डु दधदभ्रशिरः ।
अभवद्गतः परिणतिं शिथिलः परिमन्दसूर्यनयनो दिवसः ॥ ३ ॥

विरलेति । परिणतिं परिवृत्तिं अन्यत्र जरावस्थां च गतः अत एव विरला अल्पा आतपस्य छविर्यस्य सः अन्यत्र क्षीणप्रभः अनुष्णवपुः अन्यत्र श्लेष्मोदयादीषदुष्णदेहः । अलवणा यवागूरितिवत् अल्पार्थे नञ्प्रयोगः । परितो विपाण्डु एकत्र शुभ्राभ्रपटलच्छन्नत्वादपरत्र पलितैश्च पाण्डुरमभ्रमाकाशमेव शिरो दधदुद्वहत् परिमन्दं प्रशान्तम् अर्थग्रहणासमर्थं च सूर्य्य एव नयनं यस्य स दिवसः शिथिलः शिथिलवृत्तिः शिथिलाङ्गश्चाभवत् । अत्राभ्रशिर इत्याद्यवयवरूपणादिवस एव स्थविर इत्यवयविरूपकासिद्धेस्तदरूपणादेकदेशवृत्तिरूपकं श्लेषानुप्राणितम् ॥ २ ॥

अपराह्णशीतलतरेण शनैरनिलेन लोलितलताङ्गुलये ।
निलयाय शाखिन इवाह्वयते ददुराकुलाः खगकुलानि गिरः ॥ ४ ॥

अपराह्णेति । अपरोऽपरभागोऽह्नोऽपराह्णो दिनान्तः । "पूर्वापराधरोत्तरमेकदेशिनैकाधिकरणे" इत्येकदेशिसमासः, "राजाहः सखिभ्यष्टच" "अह्नोऽह्न एतेभ्यः"इत्यह्नादेशः, "अह्नोऽदन्तात्" इति णत्वम् । तस्मिन्नपराह्णे शीतलतरेणानिलेन शनैर्लोलिताश्चालिता लता एवांगुल्यो यस्य तस्मै अत एव निलयाय निवासायाह्वयते अंगुलिसंज्ञया आह्वानं कुर्वाणाय इव स्थितायेत्युत्प्रेक्षा । शाखिने वृक्षाय खगकुलानि पक्षिसंघा आकुलास्तुमुलाः गिर इदमागम्यत इति प्रत्युत्तराणि ददुरिवेत्यनुषङ्गादुत्प्रेक्षा ॥ ४ ॥

उपसन्ध्यमास्त तनु सानुमतः शिखरेषु तत्क्षणमशीतरुचः ।
करजालमस्तसमयेऽपि सतामुचितं खलूच्चतरमेव पदम् ॥ ५ ॥

उपसन्ध्यमिति । उपसन्ध्यं सन्ध्यायाः समीपे । समीपार्थेऽव्ययीभावे नपुंसकत्वाद्ध्रस्वत्वम् । अशीतरुच उष्णांशोः तनु करजालं तत्क्षणं तस्मिन् क्षणे तत्कालेऽपीत्यर्थः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । सानुमतोऽद्रेः शिखरेष्वास्ताऽतिष्ठत् । आसेः कर्त्तरि लङ् । सतामस्तसमये नाशसमयेऽप्युच्चतरमेव पदमुन्नतस्थानमेवोचितं खलु । अर्थान्तरन्यासः ॥ ५ ॥

प्रतिकूलतामुपगते हि विधौ विफलत्वमेति बहुसाधनता ।
अवलम्बनाय दिनभर्त्तुरभून्न पतिष्यतः करसहस्रमपि ॥ ६ ॥

प्रतिकूलतामिति । विधौ दैवे प्रतिकूलतामुपगते सति बहुसाधनता अनेकसाधनवत्ता विफलत्वमेति । महत्यपि साधनसम्पत्तिर्निष्फलैवेत्यर्थः । तथा हि पतिष्यत आसन्नापातस्य दिनभर्तुः करा अंशवो हस्ताश्च । 'बलिहस्तांशवः कराः' इत्यमरः । तेषां सहस्रमपि अवलम्बनायावष्टम्भनाय नाभूत् । अतो दैवमेव प्रबलमिति भावः । विशेषण: सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६ ॥

नवकुंकुमारुणपयोधरया स्वकरावसक्तरुचिराम्बरया ।
अतिसक्तिमेत्य वरुणस्य दिशा भृशमन्वरज्यदतुषारकरः॥७॥

नवेति । अतुषारकर उष्णांशुः नवकुंकुमवदरुणपयोधरया नवसंध्यारुणमेघया अन्यत्र नवकुंकुमारुणकुचया स्वकरावसक्तरुचिराम्बरया स्वकिरणाक्रान्तरुचिराकाशया अन्यत्र स्वहस्तलग्नचारुवस्त्रया वरुणस्य दिशा पश्चिमदिशा सहेत्यर्थः । वरुणसम्बधात्पराङ्गनात्वं च गम्यते । "वृद्धो यूना" इति सूत्रादौ सहार्थप्रयोगात्सहार्थानामप्रयोगेऽपि "सहयुक्तेऽप्रधाने" इति सहार्थे तृतीया । अतिसक्तिमतिसन्निकर्षमत्यासक्तिं च एत्य प्राप्य भृशमन्वरज्यत लोहितो रक्तवांश्चाभवत् । रञ्जेर्दैवादिकात्कर्त्तरि लङ् । "कुषिरञ्जोः प्राचां श्यन्परस्मैपदं च" इति कर्मकर्त्तरि वा । अत्र वारुणीदिनकरादिविशेषणमहिम्नैव तयोर्जारभावप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ७ ॥

गतवत्यराजत जपाकुसुमस्तबकद्युतौ दिनकरेऽवनतिम् ।
बहलानुरागकुरुविन्ददलप्रतिबद्धमध्यमिव दिग्वलयम् ॥ ८ ॥

गतवतीति । जपाकुसुमस्तबकद्युतौ लोहितवर्णे दिनकरेऽवनतिमस्ततां गतवति सति लम्बमाने सतीत्यर्थः । दिग्वलयं दिङ्मण्डलं कङ्कणं च ध्वन्यते । बहलानुरागैः सान्द्ररागैः कुरुविन्ददलैः पद्मरागशकलैः प्रतिबद्धा प्रत्युप्तो मध्यो यस्य तदिवाराजतेत्युत्प्रेक्षा । 'कुरुविन्दस्तु मुस्तायां कुल्माषव्रीहिभेदयोः । इंगुदे पद्मरागे च मुकुलेऽपि समीरितः' इति विश्वः ॥ ८ ॥

द्रुतशातकुम्भनिभमंशुमतो वपुरर्द्धमग्नवपुषः पयसि ।
रुरुचे विरिञ्चिनखभिन्नबृहज्जगदण्डकैकतरखण्डमिव ॥ ९ ॥

द्रुतेति । द्रुतं तप्तं यत् शातकुम्भं तपनीयम् । 'तपनीयं शातकुम्भम्' इति सुवर्णपर्यायेष्वमरः । तेन सदृशं तन्निभमिति नित्यसमासः । पयसि समुद्रोदके अर्द्धं यथा तथा मग्नं वपुर्यस्य तस्यांशुमतोऽर्कस्य मण्डलं विरिञ्चेर्ब्रह्मणो नखेन विभिन्नस्य द्वेधा विदलितस्य बृहतो महतो जगदण्डकस्य जगदाश्रयकोशस्य ब्रह्माण्डकस्यैकतरखण्डमन्यतरदलमिव रुरुचे रराज । अत्रोपमानस्य पुराणप्रसिद्धत्वादुपमालङ्कारः ॥ ९ ॥

अनुरागवन्तमपि लोचनयोर्दधतं वपुः सुखमतापकरम् ।
निरकाशयद्रविमपेतवसुं वियदालयादपरदिग्गणिका ॥ १० ॥

अनुरागवन्तमिति । अपरदिक् पश्चिमा सैव गणिका वेश्या अनुरागो लौहित्यमभिलाषश्च तद्वन्तमपि लोचनयोः सुखयतीति सुखं सुखकरं शान्तत्वादाभिरूप्याच्च दर्शनीयं वपुर्दधतमपीति अतापकरमनौष्ण्यादशठत्वाच्चासन्तापकारिणं सुखस्पर्शं वा तथाप्यपेतवसुं नीरश्मि निर्धनं च । 'देवभेदे नले रश्मौ वसू रत्ने धने वसु' इत्यमरः । रविः सूर्यो विटश्च गम्यते तं वियदाकाशमेवालयो गृहं तस्मान्निरकाशयत् निष्काशितवती । धनपरा हि वेश्या निर्गुणमपि धनिकमासर्वस्वहरणादत्यनुरक्तवदनुवर्त्तन्ते गुणवन्तमपि हृतसर्वस्वं निर्वासयन्ति सद्य एवेति भावः । अस्तं गतोर्क इति श्लोकार्थः । अत्र वियदालयादपरदिग्गणिकेत्येकदेशरूपणाद्रवेर्विटत्वरूपणावगमादेकदेशवर्त्ति रूपकम्, श्लेषोऽपि तदुत्थापितत्वादनुराग एवानुरागो वसव एव च वसूनीति रूपकपर्यवसित एवेत्यङ्गम् ॥ १० ॥

अभितिग्मरश्मि चिरमाविरमादवधानखिन्नमनिमेषतया ।
विगलन्मधुव्रतकुलाश्रुजलं न्यमिमीलदब्जनयनं नलिनी ॥ ११ ॥

अभीति । नलिनी अभितिग्मरश्मि सूर्याभिमुखश्चिरमाविरमादस्तमयादनिमेषतया अपक्ष्मपाततया । दलसङ्कोच एवात्र निमेषः अवधानेनाभिमुखावस्थाननिर्बन्धेन खिन्नमलसम् अत

एव विगलन्निःसरन्मधुव्रतकुलमेवाश्रुजलं यस्य तदब्जमेव नयनं न्यमिमीलत् मीलयति स्म । “भ्राजभास” इत्यादिना विकल्पादुपधाह्रस्वः, अत एव नाभ्यासदीर्घः । अनुरक्ता हि कान्ता कान्तमनिमेषं पश्यन्ती तदपाये सति निमीलिताक्षी स्यादिति भावः । अत्राप्यब्जनयनमित्याद्यवयवरूपणाद्वयाविनोर्नलिनीतिग्मरश्म्योर्नायिकानायकत्वरूपकसिद्धेरेकदेशविवर्त्ति रूपकम् ११

अविभाव्यतारकमदृष्टहिमद्युतिबिम्बमस्तमितभानु नभः ॥
अवसन्नतापमतमिस्रमभादपदोषतैव विगुणस्य गुणः ॥ १२ ॥

अविभाव्येति । अविभाव्यतारकमलक्ष्यनक्षत्रं अदृष्टं हिमद्युतेरिन्दोर्बिम्बं यस्मिन् तत् अद्याप्यनुदितचन्द्रतारकमित्यर्थः । अस्तमित्यदर्शनेऽव्ययम् । अस्तमितोऽस्तङ्गतो भानुर्यस्मिंस्तत् एतावता निर्गुणत्वमुक्तम् । अथ निर्दोषत्वमाह । अवसन्नतापमर्कास्तमयात्प्रशान्तसन्तापं अतमिस्रमनुदितान्धकारं नभोऽन्तरिक्षमभात् भाति स्म । भातेर्लङ् । ननु निर्गुणस्य का शोभेति न वाच्यं निर्दोषताया अपि गुणत्वादित्यर्थान्तरन्यासेनाह विगुणस्य गुणहीनस्यापदोषता निर्दोषत्वमेव गुणः अतो गुणवत्त्वाच्छोभायुक्तेति कारणेन कार्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १२ ॥

रुचिधाम्नि भर्त्तरि भृशं विमलाः परलोकमभ्युपगते विविशुः ।
ज्वलनं त्विषः कथमिवेतरथा सुलभोऽन्यजन्मनि स एव पतिः १३

रुचीति । रुचिधाम्नि तेजोनिधौ सूर्ये भर्त्तरि पत्यौ परलोकं देशान्तरमभ्युपगते मृते च सति विमलाः शुद्धास्त्विषो ज्वलनं विविशुः। ‘अग्निं वा वादित्यः सायं प्रविशति’ इति श्रुतेरिति भावः । अन्यत्र ‘मृते या म्रियते पत्यौ सा स्त्री ज्ञेया पतिव्रता’ इति स्मरणादितिभावः । अग्निप्रवेशफलमाह । इतरथा ज्वलनाप्रवेशे अन्यजन्मनि जन्मान्तरे स एव स सूर्य एव पतिः अन्यत्र तु योऽस्मिन् जन्मनि पतिः स एव कथं सुलभो न कथञ्चिदित्यर्थः । ‘उद्यन्तं वावादित्यमग्निरनुसमारोहति’ इति श्रुतेः । ‘तेनैव सह मोदते’ इति स्मरणादिति भावः । अतोऽग्निप्रवेशो युक्त इति समर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ १२ ॥

अथ सन्ध्याप्रादुर्भावमाह—

विहिताञ्जलिर्जनतया दधती विकसत्कुसुम्भकुसुमारुण-
ताम् । चिरमुज्झितापि तनुरौज्झदसौ न पितृप्रसूः प्रकृ-
तिमात्मभुवः ॥ १४ ॥

विहितेति । जनतया जनसमूहेन “ग्रामजन” इत्यादिना समूहार्थे तल्प्रत्ययः । विहिताञ्जलिः कृतप्रणामेत्यर्थः । विकसत्कुसुम्भकुसुमवदरुणतां दधती राजसत्वादिति भावः । तदुक्तं ‘सर्गाय रक्तं रजसोपबृंहितम्’ इति प्रसूत इति प्रसूर्माता । ‘जनयित्री प्रसूर्माता ‘इत्यमरः । पितॄणां प्रसूः पितृप्रसूः असावियं सन्ध्यारूपिणी आत्मभुवो ब्रह्मणस्तनुर्मूर्तिश्चिरमुज्झिता

त्यक्तापि प्रकृतिं स्वभावं जगद्वन्द्यत्वादिनिजधर्ममित्यर्थः । नौज्झत् न विससर्ज्ज । 'उज्झ विसर्गे' लङ्, "आडजादीनाम्" इत्याडागमः, "आटश्च" इति वृद्धिः । भूतपूर्वोऽपि महाजनपरिग्रहः फलतीति भावः । 'पितामहः पितॄन् सृष्ट्वा मूर्त्तितामुत्ससर्जह । सा प्रातः सायमागत्य सन्ध्यारूपेण पूज्यते' इत्यादि भविष्यपुराणमत्र प्रमाणम् । अत्र तनुत्यागरूपकारणसद्भावेऽपि प्रकृतित्यागरूपकार्यानुदयाद्विशेषोक्तिरलङ्कारः । 'तत्सामग्र्यामनुत्पत्तिर्विशेषोक्तिर्निगद्यते' इति लक्षणात् ॥ १४ ॥

अथ सान्द्रसान्ध्यकिरणारुणितं हरिहेतिहूति मिथुनं पततोः ।
पृथगुत्पपात विरहार्त्तिदलद्धृदयस्रुतासृगनुलिप्तमिव ॥ १५ ॥

अथेति । अथ सन्ध्योदयानन्तरं सान्द्रा ये सान्ध्याः सन्ध्यायां भवाः । "सन्धिवेलाद्यृतुनक्षत्रेभ्योऽण्" इत्यण्प्रत्ययः । तैः किरणैरुणितमरुणीकृतमत एव विरहार्त्या विरहवेदनया दलतो दीर्य्यमाणात् हृदयात् स्रुतेन क्षरितेनासृजा रुधिरेणानुलिप्तमिव स्थितमित्युत्प्रेक्षा । हरेर्विष्णोर्हेतिरायुधं चक्रमित्यर्थः । 'हेतिः शस्त्रे तु नृस्त्रियोः' इति केशवः । हरिहेतेर्हूतिरिव हूतिराह्वा यस्य तद्धरिहेतिहूति चक्राह्वमित्यर्थः । पततोः पत्रिणोः । 'पतत्रिपत्रिपतगपतत्पत्ररथाण्डजाः' इत्यमरः । मिथुनं चक्रवाकद्वन्द्वमित्यर्थः । पृथक्भेदेनोत्पपात उदडीयत ॥ १५ ॥

निलयः श्रियः सततमेतदिति प्रथितं यदेव जलजन्म तया ।
दिवसात्ययात्तदपि मुक्तमहो चपलाजनं प्रति न चोद्यमदः॥१६॥

निलय इति । यदेव जले जन्म यस्य तज्जलजन्म जलजमेतदेव सततं श्रियो निलय आलय इति प्रथितं प्रसिद्धम् । 'निकाय्यनिलयालयाः' इत्यमरः । तदपि नित्यवासभूतमपीत्यर्थः । तया श्रिया दिवसात्यये सायङ्काले मुक्तम् अहो देवानामपि कृतघ्नत्वं यदापदि महोपकारिणस्त्याग इत्याश्चर्य्यम् । अथ वा चपला चापलवती स्त्री कमला च । 'चपला कमलाविद्युत्पुंश्चलीपिप्पलीषु च' इति विश्वः । सैव जनश्चपलाजनः । "जातेश्च इति "संज्ञापूरण्योश्च" इति चोभयत्रापि पुंवद्भावप्रतिषेधः । तं प्रति तस्मिन्नित्यर्थः । अद इदं कृतघ्नत्वं चोद्यं चोदनीयं कथमित्याक्षेप्यं न । चपलत्वान्नाश्चर्य्यमेतदिति भावः । श्लेषमूलातिशयोक्त्यनुप्राणितोयमर्थान्तरन्यासः ॥ १६ ॥

दिवसोऽनुमित्रमगमद्विलयं किमिहास्यते बत मयाऽबलया ।
रुचिभर्त्तुरस्य विरहाधिगमादिति सन्ध्ययापि सपदि व्यगमि१७॥

दिवस इति । दिवसो वासरः पुमानिति भावः । मित्रं सूर्य्यं सुहृदं चानु मित्रेण सहेत्यर्थः । "तृतीयार्थे" इत्यनोः कर्म्मप्रवचनीयत्वाद्द्वितीया । 'मित्रं सुहृदि मित्रोऽर्के' इति विश्वः । विलयं नाशमगमद्गतः । गमेर्लुङि पुषादित्वात् च्लेरङादेशः । अबलया स्त्रिया मया रुचिभर्तुस्तेजोनिधेः प्रेमास्पदपतेश्चास्य सूर्य्यस्य विरहाधिगमात् । ल्यब्लोपे पञ्चमी । विरह

ज्ञानं प्राप्येत्यर्थः । इहास्मिल्लोके किमास्यते किमर्थं स्थीयते आसेर्भावे लिट् । बतेति खेदे । इतीत्थमालोच्येवेत्यर्थः । अत एव उत्प्रेक्षा । सन्ध्ययापि सपदि व्यगमि व्यपागामीत्यर्थः । गमेः स्वार्थण्यन्ताद्भावे लुङ् मित्त्वाद्ध्रस्वः । 'अण्यन्तादुपधावृद्धिर्नायं स्याद्धेतुमण्णिचि । तस्मात्स्वार्थे णिजुत्पाद्यो मितां ह्रस्वो यतो भवेत्' । विगमशब्दात् "तत्करोति" इति ण्यन्ताल्लुङिति केचित् ॥ १७ ॥

अथान्धकारं वर्णयति–

पतिते पतङ्गमृगराजि निजप्रतिबिम्बरोषित इवाम्बुनिधौ ।
अथ नागयूथमलिनानि जगत्परितस्तमांसि परितस्तरिरे ॥१८॥

पतित इति । पतङ्गोऽर्क एव मृगराट् सिंह इति रूपकसमासः । तस्मिन्निजेन प्रतिबिम्बेन रोषिते कोपित इवेत्युत्प्रेक्षा । स्वप्रतिबिम्बे प्रतिसिंहभ्रमादिति भावः । अत एवाम्बुनिधौ पतिते सति तज्जिघांसयेति भावः भावलक्षणसप्तमी । अथाप्सु पतनानन्तरं नागयूथानि करिकुलानीव मलिनानि श्यामानि । "उपमानानि सामान्यवचनैः" इति समासः । तमांसि जगल्लोकं परितः परितस्तरिरे आच्छादयामासुः । स्तृणातेः कर्त्तरि लिट् । "ऋतश्च संयोगादेर्गुणः" इति गुणः । अत्र यद्यपि नागयूथमलिनानीत्युक्त्यानुशासनसिद्धोपमानुसारात् पतङ्गमृगराजीत्यत्राप्युपमितसमासाश्रयणेनोपमैवोचिता, तथापि तदुत्प्रेक्षायाः पतङ्गेऽसम्भवात् सिंहे सम्भवाच्च रूपकमेव युक्तम् । तथा च रूपकानुप्राणितोत्प्रेक्षेयमुपमेति च सङ्करः । तत्रोत्प्रेक्षया भ्रान्तिमदुपमया रूपकश्च व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिरिति संक्षेपः ॥ १८ ॥

व्यसरन्नु भूधरगुहान्तरतः पटलं बहिर्बहलपङ्करुचि ।
दिवसावसानपटुनस्तमसो बहिरेत्य चाधिकमभक्त गुहाः ॥१९॥

व्यसरदिति । बहलपङ्करुचि सान्द्रकर्दमच्छवि दिवसावसाने दिनान्ते पटुनः समर्थस्य तमसः पटलं भूधरगुहानामन्तरतोऽभ्यन्तरादेत्यागत्य बहिर्गवाक्षप्रदेशे व्यसरन्नु विस्तृतं वा बहिर्बाह्यदेशादेत्य गुहा अधिकं भृशमभक्त च भजते स्म किम्प्रविष्टं वेत्यर्थः। भजतेर्लुङि तङ् "झलो झलि" इति सकारलोपः । अत्र व्यापकत्वसादृश्यात्तमसोऽन्तर्बहिरपादानकत्वसन्देहात्सन्देहालङ्कारः ॥ १९ ॥

किमलम्बताम्बरविलग्नमधः किमवर्द्धतोर्ध्वमवनीतलतः ।
विससार तिर्य्यगथ दिग्भ्य इति प्रचुरीभवन्न निरधारि तमः २०

किमिति । प्रचुरीभवद्बहुलीभवत्तमः । कर्तृ । किमम्बरविलग्नमाकाशस्थं सत् अधो भूतलं प्रति अवलम्बतास्रंसत किमिव अवनीतलतो भूतलादूर्ध्वमुपरिष्टादवर्द्धत किम् अथ दिग्भ्यस्तिर्य्यग्विससार विस्तृतमिति न निरधारि अधोलम्बनादीनामन्यतमं नावधारितमित्यर्थः । धारयतेः कर्म्मणि लुङ् । अत्रापि पूर्ववत्सन्देहालङ्कारः ॥ २० ॥

स्थगिताम्बरक्षितितले परितस्तिमिरे जनस्य दृशमन्धयति ।
दधिरे रसाञ्जनमपूर्वमतः प्रियवेश्मवर्त्म सुदृशो ददृशुः ॥ २१ ॥

स्थगितेति । स्थगिते तिरोहिते अम्बरक्षितितले येन तस्मिन् तिमिरे परितो जनस्य दृशमन्धयति अन्धां कुर्वति सति सुदृशः स्त्रियोऽपूर्वं नूतनं रसाञ्जनं रसं रागमेवाञ्जनं सिद्धाञ्जनं च दधिरे दधुः । अतो हेतोः प्रियवेश्मवर्त्म ददृशुः । अत्र रसाञ्जनवाक्यार्थेन प्रियवेश्मदर्शनसमर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । तेन रसः सिद्धाञ्जनमिवेत्युपमाध्वननादलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ २१ ॥

अवधार्य्य कार्यगुरुतामभवन्न भयाय सान्द्रतमसन्तमसम् ।
सुतनोः स्तनौ च दयितोपगमे तनुरोमराजिपथवेपथवे ॥ २२ ॥

अवधार्य्येति । सान्द्रतमं यत्सन्तमसं व्यापकं तमः । 'विष्वक्सन्तमसम्' इत्यमरः । "अवसमन्धेभ्यस्तमसः" इति समासान्तोऽच् प्रत्ययः । तत् । कर्तृ । सुतनोः शुभाङ्ग्या दयितोपगमे प्रियाभिसरणे कार्य्यगुरुतां सम्भोगकार्य्यस्यावश्यकत्वमवधार्य्य निश्चित्य भयाय नाभवत् । स्तनौ कुचौ च तनुः कृशो यो रोमराजेः पन्थाः । रोमराजिपथो मध्यभागस्तस्य वेपथवे कम्पाय । "ट्वितोऽथुच्" इत्यथुच् प्रत्ययः । नाभवतामिति विपरिणामेनानुषङ्गः । कार्य्यासक्तस्य तत्रापि कामुकस्य कुतो भयं क्लेशगणना चेति भावः । अत्र सन्तमसकुचयोः कामनिमित्ते भयकम्पानुदये कार्य्यगौरवावधारणहेतुकत्वोत्प्रेक्षेयमनेन व्यज्यते ॥ २२ ॥

ददृशेऽपि भास्कररुचाऽह्नि न यः स तमीं तमोभिरभिगम्य तताम् ।
द्युतिमग्रहीद् ग्रहगणो लघवः प्रकटीभवन्ति मलिनाश्रयतः २३

ददृशे इति । यो ग्रहगणोऽहनि सवितुस्त्विषा न ददृशे नेक्षितः । स ग्रहगणस्तमोभिस्ततां व्याप्तां ताम्यन्त्यस्यामिति तमीं रात्रिम् । 'रजनी यामिनी तमी' इत्यमरः । अधिगम्य प्राप्य द्युतिमग्रहीत् । ग्रहेर्लुङि "ग्रहोऽलिटि दीर्घः" इटो दीर्घत्वेऽपि स्थानिवत्त्वेनेट्त्वात्सिचो लोपे सवर्णे इति दीर्घः । तथा हि लघवोऽल्पाः । 'त्रिष्विष्टेऽल्पे लघुः' इत्यमरः । मलिनाश्रयतो निकृष्टाश्रयणात्प्रकटीभवन्ति । अर्थान्तरन्यासः ॥ २३ ॥

अनुलेपनानि कुसुमान्यबलाः कृतमन्यवः पतिषु दीपशिखाः ।
समयेन तेन चिरसुप्तमनोभवबोधनं सममबोधिषत ॥ २४ ॥

अनुलेपनानीति । तेन समयेन प्रदोषकालेन कर्त्रा अनुलेपनानि कुंकुमचन्दनादीनि कुसुमानि माल्यादीनि । तथा पतिषु कृतमन्यवः कृतकोपाः अबला स्त्रियः तथा दीपशिखा दीपज्वालाश्चेत्येतानि सर्वाणि चिरं सुप्तस्य पूर्वं स्तब्धस्य मनोभवस्य कामस्य बोधनमुद्दीपनं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा तत्पूर्वकमित्यर्थः । इतरथा अनुलेपनादिबोधकस्य वैफल्यासम्भवाच्चेति भावः । समं सहैवाबोधिषत बोधितानि । बुध्यतेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङ् । अत्र गन्धमाल्यसम्पाद-

नस्त्रीमनःप्रसाददीपशिखोत्पादनानामबोधिषतेत्येकेन श्लिष्टशब्देनाभिधानात् श्लेषमूलाभेदाध्यवसायरूपातिशयोक्तिरेका । तथा सुप्तमनोभवबोधनमिति क्रियाविशेषणसामर्थ्यात्सममिति यौगपद्याभिधानाच्च मनोभवबोधनया कार्य्यकारणभूतयोस्तद्विपर्य्ययरूपाऽपरा तदुभयापेक्षया गन्धमाल्यादीनां प्रस्तुतानामवबोधनरूपैकधर्मसम्बन्धात्तुल्ययोगिताभेदश्चेति सङ्करः ॥ २४ ॥

अथ चन्द्रोदयवर्णनं प्रारभते-

वसुधान्तनिःसृतमिवाहिपतेः पटलं फणामणिसहस्ररुचाम् ।
स्फुरदंशुजालमथ शीतरुचः ककुभं समस्कुरुत माघवनीम्॥२५॥

वसुधेति । अथ मनःप्रसादानन्तरं वसुधान्तेन भूप्रान्तेन निःसृतं बहिर्निर्गतमहिपतेः शेषस्य फणामणिसहस्राणां रुचां भासां पटलं स्तोम इवेत्युत्प्रेक्षा । शीतरुचश्चन्द्रस्य सम्बन्धि स्फुरदुल्लसदंशुजालम्।मघोन इमां माघवनीं माहेन्द्रीम् "मघवा बहुलम्" इति विकल्पान्न त्रादेशः । ककुभं दिशं समस्कुरुत अभूषयत । प्राच्यां दिशि चन्द्रकिरणजालमलक्ष्यतेत्यर्थः । "सम्परिभ्यां करोतौ भूषणे" इति सम्पूर्वस्य सुडागमः "अडभ्यासव्यवायेऽपि" इति नियमात् ॥ २५ ॥

विशदप्रभापरिगतं विबभावुदयाचलव्यवहितेन्दुवपुः ।
मुखमप्रकाशदशनं शनकैः सविलासहासमिव शक्रदिशः ॥२६॥

विशदेति । विशदप्रभापरिगतं शुभ्रकान्तिव्याप्तम् । उदय इति अचलः । 'उदयः पूर्वपर्वतः' इत्यमरः । तेन व्यवहितमिन्दुवपुरिन्दुमण्डलं यस्मिन् तच्छक्रदिशः प्राच्याः मुखमग्रभागः वक्त्रश्च प्रतीयते तदभेदेनोत्प्रेक्ष्यते अप्रकाशदशनमलक्ष्यदन्तं सविलासहासं सविलासस्मितमिव शनकैर्मन्दं विबभौ ॥ २६ ॥

कलया तुषारकिरणस्य पुरः परिमन्दभिन्नतिमिरौघजटम् ।
क्षणमभ्यपद्यत जनैर्न मृषा गगनं गणाधिपतिमूर्तिरिति ॥२७॥

कलयेति । पुरः प्राच्यामग्रभागे च तुषारकिरणस्येन्दोः कलया किरणेन अन्यत्रोपलक्षितं परिमन्दमल्पं भिन्ना विदलितास्तिमिरौघा एव जटा यस्य तत् गगनं न मृषा सत्यं गणाधिपतेः प्रमथपतेरीश्वरस्य । 'गणाः प्रमथसंख्यौघाः' इति वैजयन्ती । मूर्तिरिति जनैः क्षणमभ्यपद्यत गगनमष्टानां शिवमूर्तीनामन्यतममिति यत् तत्सत्यमभिपन्नमित्यर्थः । कलामात्रोदितश्चन्द्र इति फलितोऽर्थः । रूपकालङ्कारः ॥ २७ ॥

नवचन्द्रिकाकुसुमकीर्णतमःकबरीभृतो मलयजार्द्रमिव ।
ददृशे ललाटतटहारि हरेर्हरितो मुखे तुहिनरश्मिदलम् ॥ २८ ॥

नवेति । नवचन्द्रिकाभिरेव कुसुमैः कीर्णं तम एव कबरी केशपाशः । "जानपद" इत्यादिना ङीष् । ताम्बिभर्त्तीति तद्भृतः हरेः शक्रस्य हरितो दिशो मुखेऽग्रभाग एव मुखं

वक्रमिति श्लिष्टरूपकं तस्यैव ललाटतटवद्धारि मनोहरं हिमरश्मिदलमिन्दुखण्डं मलयजेन चन्दनेनार्द्रमिव ददृशे धावल्यादिति भावः । अत्र नवचन्द्रिकाकुसुमेत्याद्येकदेशविवर्तिरूपकमहिम्ना हरिवधूत्वप्रतीतौ तत्सहकृतश्लेषावगतवक्राभेदाध्यवसितमुखसम्बन्धप्रसादासादितललाटतटोपमोज्जीवनेनेन्दुदलस्यानुपात्तनिजधावल्यगुणनिमित्तमलयजार्द्रत्वगुणस्वरूपोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ २८ ॥

प्रथमं कलाऽभवदथार्धमथो हिमदीधितिर्महदभूदुदितः ।
दधति ध्रुवं क्रमश एव न तु द्युतिशालिनोऽपि सहसोपचयम् २९

प्रथममिति । हिमदीधितिश्चन्द्रः प्रथमं कला कलामात्रमभवत् । 'कला तु षोडशो भागः' इत्यमरः । अथार्द्धमात्रमभवत् । अथो अनन्तरम् । 'अथो अथ' इत्यमरः । उदितः साकल्यादुत्थितः सन् अमहान्महान्सम्पद्यमानोऽभून्महदभूत् । अभूततद्भावे च्विः, हलन्तत्वान्नकार्यान्तरप्राप्तिः तथा हि द्युतिशालिनः तेजिष्ठा अपि क्रमशः क्रमेणैव उपचयं वृद्धिं दधति सहसा झटिति तु न दधति ध्रुवम् । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ २९ ॥

उदमज्जि कैटभजितः शयनादपनिद्रपाण्डुरसरोजरुचा ।
प्रथमप्रबुद्धनदराजसुता वदनेन्दुनेव तुहिनद्युतिना ॥ ३० ॥

उदमज्जीति । अपनिद्रपाण्डुरसरोजरुचा विकसितपुण्डरीकश्रिया तुहिनद्युतिना चन्द्रेण प्रथमं हरेः पूर्वमेव प्रबुद्धायाः अन्यथा तन्मुखं न दृश्येतेति भावः । नदराजसुतायाः सिन्धुकन्यायाः श्रियो वदनेन्दुनेवेत्युत्प्रेक्षा । कैटभजितो हरेः शयनात्समुद्रादित्यर्थः । उक्तोत्प्रेक्षा । सम्भावनार्थमित्थं निर्देशः उदमज्जि उन्मग्नम् उत्थितमित्यर्थः ॥ ३० ॥

अथ लक्ष्मणाऽनुगतकान्तवपुर्जलधिं विलंघ्य शशिदाशरथिः ।
परिवारितः परित ऋक्षगणैस्तिमिरौघराक्षसकुलं बिभिदे ॥३१॥

अथेति । अथोदयानन्तरं लक्ष्मणा लाञ्छनेन, लक्ष्मणेन सौमित्रिणा चानुगतमनुसृतं कान्तं वपुर्यस्य सः लक्ष्मणानुगतकान्तवपुरिति शब्दश्लेषः । वस्तुतः शब्दभेदेनार्थद्वयाभावेऽपि जतुकाष्ठवदेकशब्दप्रतीतेः । परितः समन्तात् ऋक्षगणैः नक्षत्रगणैः जाम्बवदादिभल्लूकसमूहैश्च इत्यर्थश्लेषः । एकनालावलम्बिफलद्वयवदखण्डैकशब्दादर्थद्वयप्रतीतेः 'नक्षत्रमृक्षं भं तारा' इति । 'ऋक्षाच्छभल्लभल्लूकाः' इति चामरः । परिवारितः शश्येव दाशरथिर्दशरथपुत्रो रामः । "अत इञ्" । जलधिं विलंघ्य तिमिरौघ एव राक्षसकुलं तत् बिभिदेभेदयामास । भिदेः कर्त्तरि लिट् । श्लेषसंकीर्णसमस्तवस्तुवर्तिसावयवरूपकालङ्कारः ॥ ३१ ॥

उपजीवति स्म सततं दधतः परिमुग्धतां वणिगिवोडुपतेः ।
घनवीथिवीथिमवतीर्णवतो निधिरम्भसामुपचयाय कलाः॥३२॥

उपजीवतीति। अम्भसां निधिः समुद्रो वणिगिव सततं परिमुग्धतां सौन्दर्यम् अन्यत्र मौढ्यं व्यवहारानभिज्ञतामिति यावत् 'मुग्धः सुन्दरमूढयोः' इति विश्वः। दधतो दधानस्य घनानां वीथिर्घनवीथिरन्तरिक्षं सा वीथिः पण्यवीथिरिवेत्युपमितसमासः । तामवतीर्णवतः प्रविष्टवतः उडुपतेर्नक्षत्रनाथस्य कस्यचिद्धनिकवणिजश्च कलाः षोडशांशान् मूलधनवृद्धीश्च।'कला स्यान्मूलरैवृद्धौ शिल्पादावंश मात्रके षोडशांशेऽपि चन्द्रस्य' इति विश्वः । उपचयाय स्वाम्बुवृद्धये समृद्धये चोपजीवति स्म सेवते स्म, अन्यत्र लभते स्मेत्यर्थः । यथा क्रियादिकुशलो ह्यकुशलान्महान्तं लाभमाप्नोति तद्वदिति भावः। श्लेषसंकीर्णैयमुपमा उपमासङ्कीर्णः श्लेष इत्यन्ये ॥ ३२ ॥

रजनीमवाप्य रुचिमाप शशी सपदि व्यभूषयदसावपि ताम् ।
अविलम्बितक्रममहोमहतामितरेतरोपकृतिमच्चरितम् ॥ ३३ ॥

रजनीमिति । शशी रजनीमवाप्य रुचिं शोभामाप । असौ शश्यपि तां रजनीं सपदि व्यभूषयत् । महतां सतां चरितमवलम्बितक्रमं यथा तथा इतरेतरोपकृतिमत् अन्योऽन्योपकारवत् अहो इत्यविलम्बादाश्चर्यम्। अत्र रजनीशशिनोर्मिथः शोभाकरत्वादन्योऽन्यालङ्कारः । 'तदन्योऽन्यं मिथोयत्रोत्पाद्योत्पादकता भवेत्' इति लक्षणात् । तत्समर्थकश्चायमर्थान्तरन्यास इत्यङ्गाङ्गिभावेन संकरः ॥ २२ ॥

दिवसं भृशोष्णरुचिपादहतां रुदतीमिवानवरतालिरुतैः ।
मुहुरामृशन् मृगधरोऽग्रकरैरुदशिश्वसत् कुमुदिनीवनिताम् ३४॥

दिवसमिति । मृगधरश्चन्द्रो दिवसं दिवस इत्यर्थः । "कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे" इति द्वितीया । भृशमुष्णरुचेः उष्णांशोः पादेन करेणांघ्रिणा च 'पादा रश्म्यंघ्रितुर्यांशाः' इत्यमरः । हतां ताडितामत एवानवरतैरविच्छिन्नैरालिरुतैः रुदतीं क्रन्दतीमिव स्थितां कुमुदिन्येव वनिता ताम् अग्राणि च ते कराश्च इत्यभेदेन समास इति वामनः। तैरग्रकरैरग्रांशुभिरग्रहस्तैर्मुहुरामृशन् स्पृशन् उदशिश्वसत् उच्छ्वासयति स्म । परावमृष्टानां पतिभिराश्वासनीयत्वादिति भावः । श्वसधातोः "णौ चङ्युपधाया ह्रस्वः" । अत्र पाद एव पादस्तेन हतामिति हननसाधिताश्लिष्टरूपकोत्थापितेयमलिरुतैरिति व्यधिकरणपरिणामगर्भा रोदनोत्प्रेक्षेति विजातीयसंकरः । तथा करैरेव करैः कुमुदिनीवनितेति श्लिष्टाश्लिष्टरूपणान्मृगधरे वल्लभत्वप्रतीतेरेकदेशवर्त्तिरूपकं तत्सापेक्षेयमुदशिश्वसदिति गम्योत्प्रेक्षेत्यपरोविजातीयसंकरः । रोदनोत्प्रेक्षा सापेक्षेयमुच्छ्वासनोत्प्रेक्षेति सजातीयसंकरोऽपि ॥ ३४ ॥

प्रतिकामिनीति ददृशुश्चकिताः स्मरजन्मघर्मपयसोपचितान् ।
सुदृशोऽभिभर्तृ शशिरश्मिगलज्जलबिन्दुमिन्दुमणिदारुवधूम् ३५॥

प्रतीति । सुदृशोऽङ्गनाः अभिभर्तृ भर्तारमभि । "लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्ये" इत्यव्ययीभावः । शशिरश्मिभिर्गलन्तः स्रवन्तो जलबिन्दवो यस्यास्तामिन्दुमणिश्चन्द्रकान्तशिला सैव

दारुतस्यवधूस्तन्मयी वधूः स्त्रीप्रतिमा तां स्मराज्जन्म यस्य तेन स्मरजन्मना घर्मपयसा स्वेदाम्बुना उपचितां व्याप्तां स्विन्नगात्रामित्यर्थः। प्रतिकूला कामिनी प्रतिकामिनी सपत्नीति भ्रान्त्येति शेषः। चकिता भीता ददृशुः। अत्र चन्द्रशिलापुत्रिकायां सादृश्यनिबन्धनया प्रतिकामिनीभ्रान्त्या भ्रान्तिमदलङ्कारः ॥ ३५ ॥

अमृतद्रवैर्विदधदब्जदृशामपमार्गमोषधिपतिः स्म करैः ।
परितो विसर्पि परितापि भृशं वपुषोऽवतारयति मानविषम् ३६॥

अमृतेति। ओषधिपतिश्चन्द्र एवौषधिपतिर्वैद्य इति श्लिष्टरूपकम् अमृतमेवामृतमौषधविशेषः। तेन द्रवैरार्द्रैः करैः किरणैरेव करैः हस्तैरब्जदृशामपमार्गमङ्गपरिमार्ज्जनं विदधत् कुर्वन् परितो विसर्पि सर्वव्यापि भृशं परितापि सन्तापकारि मानः कोप एव विषं तत् वपुषः शरीरादवतारयति स्म अवारोपितवान्। अत्र सावयवरूपकेणौषधलिप्तजांगुलिकहस्तसंस्पर्शाद्विषमिव निशाकरकरस्पर्शादेवाङ्गनानां वपुषि रोषो न स्पृष्ट इत्युपमा व्यज्यते ॥ २६ ॥

अमलात्मसु प्रतिफलन्नभितस्तरुणीकपोलफलकेषु मुहुः ।
विससार सान्द्रतरमिन्दुरुचामधिकाऽवभासितदिशां निकरः ३७

अमलेति। अधिकमवभासिताः प्रकाशिताः दिशो याभिस्तासामिन्दुरुचां निकरोऽमलात्मसु निर्मलमूर्त्तिषु तरुणीनां ये कपोलाः फलकानीव तेष्वभितो मुहुः प्रतिफलन् संक्रामन् सान्द्रतरं प्रचुरतरं विससार दर्प्पणसंक्रमणादिवेति भावः। अत्रेन्दुरुचां कपोलासंक्रमेऽपि संक्रमोक्तेरसम्बन्धे सम्बन्धोक्तिरूपातिशयोक्तिः ॥ ३७ ॥

उपगूढवेलमलघूर्मिभुजैः सरितामचुक्षुभदधीशमपि ।
रजनीकरः किमिव चित्रमहो यदुरागिणां गणमनङ्गलघुम्॥३८॥

उपगूढेति। रजनीकरः चन्द्रः अलघुभिरूर्मिभिरेव भुजैरुपगूढा वेला येन तं सावष्टम्भमिति भावः। सरितामधीशं समुद्रमपि स्वभावादक्षोभ्यमपीति भावः। अचुक्षुभत्क्षोभयति स्म। क्षुभ्यतेर्ण्यन्ताल्लुङ् "णौ चङ्युपधाया ह्रस्वः"। अनङ्गेन लघुं गतसारं यदव एव रागिणस्तेषां गणमचुक्षुभत् इत्यदः किमिव चित्रं न किञ्चिदित्यर्थः। अत्राक्षोभ्यमब्धिं क्षोभयतश्चन्द्रस्य दण्डापूपिकन्यायादन्यक्षोभकत्वोक्तेरर्थापत्तिरलङ्कारः ॥ ३८ ॥

भवनोदरेषु परिमन्दतया शयितोऽलसः स्फटिकयष्टिरुचः ।
अवलम्ब्य जालकमुखोपगतानुदतिष्ठदिन्दुकिरणान्मदनः ३९॥

भवनेति। परिमन्दतया एकाकित्वादसमर्थतया भवनोदरेषु गृहाभ्यन्तरेषु शयितः सुप्तोऽत एवालसो मदनो जालकमुखोपगतान् गवाक्षविवरप्रविष्टान् अतएव स्फटिकयष्टीनां रुगिव रुक् शोभा येषां तान् स्फटिकदण्डसन्निभान् इन्दुकिरणानवलम्ब्यावष्टभ्योदतिष्ठत् उत्थितः। अत्रोद्धो-

धोत्थानयोरभेदविवक्षया "उदोऽनूर्ध्वकर्म्मणि" इति परस्मैपदसिद्धिः । एतत्पदे चाभेदाध्यवसायमूलातिशयोक्त्या स्फटिकयष्टिरुच इत्युपमया च अवलम्ब्येत्यत्राबलम्ब्येवेत्युत्थानस्यावलम्बनहेतुकत्वोत्प्रेक्षा प्रत्याय्यत इत्येतासां सङ्करः ॥ ३९ ॥

अविभावितेषुविषयः प्रथमं मदनोऽपि नूनमभवत्तमसा ।
उदिते दिशः प्रकटयत्यमुना यदघर्मधाम्नि धनुराचकृषे ॥ ४० ॥

अविभावितेष्विति । मदनोऽपि प्रथमं चन्द्रोदयात्प्राक् तमसा अविभावितोऽलक्षितः इषुविषयो बाणलक्ष्यं येन सोऽभवत् नूनमित्युत्प्रेक्षा । यद्यस्मादघर्म्मधाम्नि शीतकरे उदिते दिशः प्रकटयति सति अमुना मदनेन धनुराचकृषे आकृष्टम् चन्द्र एव महानुद्दीपको मदनस्याभूदिति भावः ॥ ४० ॥

युगपद्विकासमुदयाद्गमिते शशिनः शिलीमुखगणोऽलभत ।
द्रुतमेत्य पुष्पधनुषो धनुषःकुमुदेऽङ्गनामनसि चावसरम् ॥ ४१ ॥

युगपदिति । पुष्पधनुः पुष्पधन्वा । "वा संज्ञायाम्" इति विकल्पान्नानङादेशः । तस्य धनुः पुष्पचापं पुष्पान्तरं च तस्माच्चलितो निःसृतः शिली शल्यं मुखं येषां ते शिलीमुखाः बाणा अलयश्च 'अलिबाणौ शिलीमुखौ' इत्यमरः । तेषां गणः शशिन उदयाद्विकासमौत्सुक्यमुन्मीलनं च युगपदेकदा गमिते प्रापिते अङ्गनानां सुदृशां मनसि हृदये कुमुदे चावसरमवकाशमाश्वासमलभत । उभयत्र प्रवेशं लब्धवानित्यर्थः । अत्र चन्द्रोदये कुमुदकामिनीहृदययोर्द्वयोरपि प्रकृतयोः शिलीमुखप्रवेशलक्षणैकधर्मयोगादौपम्यात्तुल्ययोगिता एकधर्म्मत्वं चात्र शिलीमुखेति श्लिष्टपदोपात्तयोरलिबाणयोरेकत्वाध्यवसायमूलातिशयोक्तिप्रसादादितिसङ्करः ४१॥

ककुभां मुखानि सहसोज्ज्वलयन्दधदाकुलत्वमधिकं रतये ।
अदिदीपदिन्दुरपरो दहनः कुसुमेषुमत्रिनयनप्रभवः ॥ ४२ ॥

ककुभामिति । ककुभां दिशां मुखानि सहसा झटित्युज्ज्वलयन् उद्भासयन् रतयेसुरताय अधिकमाकुलत्वमौत्सुक्यं दधत् यूनामिति शेषः । अन्यत्र रतये कामदेव्यै आकुलत्वं भयविह्वलत्वं दधत् अत्रेरत्रिमुनेर्नयनप्रभवः 'अत्रिनेत्रसमुद्भवः' इति पुराणात् त्रिनयनप्रभवो न भवतीत्यत्रिनयनप्रभवः अपरस्त्रिनयनप्रभवादन्यो दहनोऽग्निरिन्दुः कुसुमेषुं काममदिदीपत् दीपयति स्म । दीप्यतेर्णौ चङि "भ्राज" इत्यादिना विकल्पान्नोपधाह्रस्वः । अत्र प्रकृते कुसुमेषोर्दीपनं नाम प्रवर्द्धनं तस्य तत्र प्रतीयमानेन प्रज्ज्वलनेनाभेदाध्यवसायात्तन्निमित्तमिन्दोर्दिङ्मुखोद्भासनादिधर्मसम्बन्धादपरोऽयं दहन इत्यपरशब्दप्रयोगसामर्थ्याद्दहनत्वोत्प्रेक्षा न रूपकमिति रहस्यम् । चन्द्रोदयात्कामो ववृधे इति तात्पर्यम् ॥ ४२ ॥

एवं चन्द्रोदयाख्यमुद्दीपनविभावनमुक्त्वा तत्फलमाह—

इति निश्चितप्रियतमागतयः सितदीधितावुदयवत्यबलाः ।
प्रतिकर्म्म कर्त्तुमुपचक्रमिरे समये हि सर्वमुपकारि कृतम् ॥४३॥

इतीति । इत्येवं सितदीधितावुदयति अबलाः स्त्रियो निश्चिता प्रियतमानामागतिरागमनं याभिस्ताः सत्यः प्रतिकर्म प्रसाधनं कर्तुम् उपचक्रमिरे 'प्रतिकर्म प्रसाधनम्' इत्यमरः । चन्द्रोदयात्प्रियागमनं निश्चित्य अलङ्कर्तुं प्रक्रान्ता इत्यर्थः । तथा हि समये कार्य्यकाले कृतमनुष्ठितं सर्वङ्कर्म उपकार्य्युपकारकं भवति । अन्यथा विफलमेवेति भावः । अतो निश्चित्य प्रवृत्तिरासां युक्तेत्यर्थान्तरन्यासः ॥ ४२ ॥

अथ प्रसाधनमेव प्रपञ्चयति—

सममेकमेव दधतुः सुतनोरुरुहारभूषणमुरोजतटौ ।
घटतेहि संहततयाजनितामिदमेव निर्व्विवरतां दधतोः ॥ ४४ ॥

समामिति । सुतनोः स्त्रियाः उरोजतटौ उरु श्लाघ्यमेव हारकमेव भूषणं सममवैषम्येण दधतुः संहततया संश्लिष्टतया ऐकमत्येन च जनितां निर्व्विवरतां निरन्तरालतां नीरन्ध्रत्वं च दधतोरिदं समभागित्वमेव घटते । अन्तर्भेदान्तराया हि विषयिणां विषयोपभोगाः कुचयोस्तदभावात्समशोभार्थं हारधारणं युक्तमिति भावः ॥ ४४ ॥

कदलीप्रकाण्डरुचिरोरुतरौ जघनस्थलीपरिसरे महति ।
रशनाकलापकगुणेन वधूर्मकरध्वजद्विरदमाकलयत् ॥ ४५ ॥

कदलीति । वधूः कदलीप्रकाण्डरुचिरः रम्भास्तम्भसुन्दर ऊरुरेव तरुर्बन्धनवृक्षो यस्मिन् अत्र कदलीकाण्डस्य सौन्दर्य्यमात्रोपमानत्वान्न बन्धनयोग्यवृक्षवाचिना तरुशब्देन पुनरुक्तिः । महति जघनस्थल्येव परिसरः प्रदेशस्तस्मिन् रशनाकलापक एवगुणस्तेन मकरध्वजो मदनः स एव द्विरदस्तमाकलयदबध्नात् । रशनाबन्धेन जघनमतीव मदनोद्दीपकमासीदित्यर्थः। समस्तवस्तुवर्त्तिसावयवरूपकम् ॥ ४५ ॥

अधरेष्वलक्तकरसः सुदृशां विशदं कपोलभुवि लोध्ररजः ।
नवमञ्जनं नयनपङ्कजयोर्बिभिदे न शंखनिहितात्पयसः ॥ ४६ ॥

अधरेष्विति । सुदृशामधरेष्वोष्ठेषु अलक्तकरसो लाक्षाद्रवः तथा कपोलभुवि गण्डस्थले विशदं शुभ्रं लोध्ररजः तथा नयनपङ्कजयोर्नवमञ्जनं च शंखनिहितात्पयसः क्षीरात् न बिभिदे भिन्नं नाभूत् कर्म्मकर्त्तरि लिट् । अधरादिनिहितं लाक्षारागादिकं शंखनिहितक्षीरवत्सावर्ण्यादाश्रयतोऽभेदेन दुर्ग्रहमभूदित्यर्थः । अत्र यदधरालक्तकरसादिकं तच्छंखनिहितं क्षीरमित्येकवाक्यतया वाक्यार्थे वाक्यार्थसमारोपादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धो वाक्यार्थनिष्ठो निदर्शनालङ्कारः । तेना-

धरालक्तकादीनां गुणतः एकत्वरूपः सामान्यालङ्कारो गम्यते 'सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता' इति लक्षणात् ॥ ४६ ॥

स्फुरदुज्ज्वलाधरदलैर्विलसद्दशनांशुकेशरभरैः परितः ।
धृतमुग्धगण्डफलकैर्विबभुर्विकसद्भिरास्यकमलैः प्रमदाः ॥ ४७ ॥

स्फुरदिति । प्रमदाः स्त्रियः स्फुरन्तश्चलन्तः उज्ज्वलाश्चामला अधरा ओष्ठा एव दलानि पत्राणि येषां तैः परितो विलसन्तो दशनांशवो दन्तकान्तय एव केशरभराः किञ्जल्कपुञ्जा येषां तैः । धृतानि मुग्धानि गण्डा एव फलकानि कर्णिका येषां तैर्विकसद्भिरास्यकमलैर्विबभुः अत्रास्यकमलैरिति रूपणात्प्रमदा एव सरस्य इति सिद्धेरेकदेशविवर्त्ति सावयवरूपकम् । आस्यकुमुदैरिति पाठे कुमुदस्य मुखोपमानकत्वं कविसमयविरुद्धं ज्ञेयम् ॥ ४७ ॥

भजते विदेशमधिकेन जितस्तदनुप्रवेशमथवा कुशलः ।
मुखमिन्दुमुज्ज्वलकपोलमतः प्रतिमाच्छलेन सुदृशामविशत् ४८

भजत इति । अधिकेन प्रबलेन जितो विदेशं देशान्तरं भजते । अथवा कुशलः कार्य्यचतुरः तदनुप्रवेशं भजते तमेव शरणतया प्रविश्य जीवतीत्यर्थः । अतो हेतोरिन्दुरुज्ज्वलौ कपोलौ यस्य तदिति मुखस्य बिम्बग्रहणयोग्यतोक्तेः पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् । सुदृशां मुखं प्रतिमाच्छलेन प्रतिबिम्बव्याजेन अविशत् प्रविष्टः साक्षाच्चन्द्र एवायं न प्रतिमाचन्द्र इति छलशब्दात्प्रतीतेःछलशब्देनासत्यत्वप्रतिपादनरूपोऽपह्नवालङ्कारः । पूर्वोक्तकाव्यलिङ्गसापेक्ष इति सङ्करः। नेन कपोलयोर्लोकोत्तरं लावण्यं दर्पणौपम्यं च व्यज्यते इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ४८ ॥

ध्रुवमागताः प्रतिहतिं कठिने मदनेषवः कुचतटे महति ।
इतराङ्गवन्न यदिदं गरिमग्लपितावलग्नमगमत्तनुताम् ॥ ४९ ॥

ध्रुवमिति । मदनेषवः कामशराः । महति कठिने कुचतटे प्रतिहतिम्प्रतिघातमागताः प्राप्ता ध्रुवम् । यद्यस्माद्गरिम्णा निजभारेण ग्लपितङ्कर्शितम् अवलग्नं मध्यं येन तदिदं कुचतटम्न इतराङ्गेन तुल्यमितिराङ्गवत् । "तेन तुल्यम्" इति वतिप्रत्ययः । तनुतां कार्श्यं नागमन्नाभजत । पुषादीति सूत्रेण च्लेरङादेशः । तदा मदनेषुपातात्कुचातिरिक्तमङ्गनानामङ्गं कृशमासीदित्यर्थः ॥ ४९ ॥

न मनोरमास्वपि विशेषविदां निरचेष्ट योग्यमिदमेतदिति ।
गृहमेष्यति प्रियतमे सुदृशां वसनाङ्गरागसुमनस्सु मनः ॥ ५० ॥

न मनोरमास्विति । प्रियतमे गृहमेष्यति आगमिष्यति सति विशेषविदामपि सुदृशां सम्यग्दर्शनीयानां स्त्रीणां मनः । कर्तृ । मनोरमास्वपि वसनाङ्गरागसुमनस्सु वस्त्रगन्धमाल्येषु इदमेतदिति इदं पुरोवर्त्ति वस्त्वेतदिति वसनमिति अनुलेपनमिति सुमनस इति विशेषाकारेण

तथा योग्यमस्माकं धारणार्हमिति च न निरचेष्ट न निरधारयत् । प्रियागमनहर्षातिरेकादिति कर्त्तव्यतामूढमभूदित्यर्थः । चिनोतेर्लुङि तङि च्लेः सिच् "सार्वधातुकार्धधातुकयोः" इति गुणः । हर्षोऽत्र सञ्चारिभावः । निश्चयसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः सुमनः सुमन इति यमकविशेषश्चेति संसृष्टिः ॥ ५० ॥

वपुरन्वलिप्त परिरम्भसुखव्यवधानभीरुकतया न वधूः ।
क्षममस्य बाढमिदमेवहि यत् प्रियसंगमेष्वनवलेपमदः ॥ ५१ ॥

वपुरिति । वधूः स्त्री परिरम्भसुखव्यवधानभीरुकतया आलिङ्गनसुखविच्छेदभीरुत्वेन । "क्रुकन्नपि वक्तव्यः" इति क्रुकन्प्रत्ययः । वपुर्नान्वलिप्त नानुलिप्तवती अङ्गरागमात्रव्यवधानमपि न सहत इत्यर्थः । लिम्पतेः कर्त्तरि लुङि तङ् । तथा हि अदो वपुः प्रियसंगमेषु अनवलेपमचन्दनमगर्वं चेति यत् । 'अवलेपस्तु गर्वे स्याल्लेपने भूषणेऽपि च' इति विश्वः । इदमनवलेपनत्वमेवास्य वपुषो बाढं भृशं क्षमं युक्तम् श्लेषानुप्राणितोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ ५१ ॥

निजपाणिपल्लवतलस्खलनादभिनासिकाविवरमुत्पातितैः ।
अपरा परीक्ष्य शनकैर्मुमुदे मुखवासमास्यकमलश्वसनैः ॥ ५२ ॥

निजेति । अपरा स्त्री निजपाणिपल्लवतलस्य स्खलनादभिघातादभिनासिकाविवरं नासारन्ध्रं प्रति उत्पतितैरास्यकमलस्य श्वसनैर्मुखमारुतैर्मुखवासं मुखवासनां शनकैः परीक्ष्य मुमुदे । इयं वासकसज्जिका नायिका ॥ ५२ ॥

विधृते दिवा सवयसा च पुरः परिपूर्णमण्डलविकाशभृति ।
हिमधाम्नि दर्पणतले च मुहुः स्वमुखश्रियं मृगदृशो ददृशुः ॥ ५३ ॥

विधृत इति । दिवा आकाशेन सवयसा वयस्यया च पुरोऽग्रे विधृते विधारिते परिपूर्णमण्डलविकाशं बिम्बशोभां बिभर्तीति तद्भृत् तस्मिन्हिमधाम्नि चन्द्रे दर्पणतले च मृगदृशः स्त्रियः स्वमुखश्रियं पूर्वत्रोपमानभूतामुत्तरत्रोपमेयभूतां चेत्यर्थः । मुहुर्ददृशुः । औपम्यपरीक्षार्थमिति भावः । अत्रान्यश्रियोऽन्यत्रासम्भवाच्चन्द्रे तत्सदृशीमिति सादृश्याक्षेपादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धा निदर्शना । तथा चन्द्रदर्पणयोर्द्युसवयसोश्च यथा संख्यमन्वयाद्यथासंख्यालङ्कारश्च । तदुभयापेक्षया चन्द्रदर्शनयोर्मुखश्रीदर्शनस्थानत्वेन प्रस्तुतयोरेवौपम्यस्य गम्यत्वात्तुल्ययोगितेतिसङ्करः ॥ ५३ ॥

अधिजानु बाहुमुपधाय नमत्करपल्लवाऽर्पितकपोलतलम् ।
उदकण्ठि कण्ठपरिवर्तिकलस्वरशून्यगानपरया परया ॥ ५४ ॥

अधिजान्विति । नमति कपोलार्पणाय प्रह्वीभवति करपल्लवे अर्पितं निहितं कपोलतलं गण्डस्थलं यस्य तं बाहुं अधिजानु जानुनि । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । उपधाय निधाय कूर्परेण जानुमवष्टभ्येत्यर्थः । कण्ठे परिवर्त्तत इति कण्ठपरिवर्त्ति न तु मुखोच्चारितः इत्यर्थः ।

कलमव्यक्तमधुरं स्वरशून्यं तारध्वनिहीनं षड्जादिस्वराभिव्यक्तिहीनं वा यद्गानं तत्परया तदासक्तया मन्दकण्ठेनैव गायन्त्येत्यर्थः । कालक्षेपार्थमिति भावः । अयश्चोत्कण्ठानुभावः । अपरया स्त्रिया उदकण्ठि उत्कण्ठितम् । प्रियसंगमायोत्सुकया स्थितमित्यर्थः । भावे लुङि चिणो लुक् । अत्र कालक्षेपासहिष्णुत्वलक्षणमौत्सुक्यं सञ्चारि तन्निबन्धनात्प्रेयोऽलङ्कारः । परयापरयेति यमकविशेषसंसृष्टिः । नायिका विरहोत्कण्ठिता । चिरं पत्युरनालोके विरहोत्कण्ठितोन्मनाः’ इति लक्षणात् ॥ ५४ ॥

प्रणयप्रकाशनविदो मधुराः सुतरामभीष्टजनचित्तहृतः ।
प्रजिघाय कान्तमनु मुग्धतरस्तरुणीजनो दृश इवाथ सखीः५५॥

प्रणयेति । अथ प्रसाधनानन्तरं मुग्धतरोऽत्यन्तकाममोहितस्तरुणीजनः प्रणयप्रकाशनविदोऽनुरागव्यञ्जनचतुरा इत्यर्थः । मधुराः मधुरभाषिणीः अन्यत्र रम्याकृतीः सुतरामभीष्टजनस्य चित्तहृतो मनोहारिणीः सखीः दृश इव कान्तमनु प्रेयोजनं प्रति प्रजिघाय प्रेषितवान् । हिनोतेर्लिट् । इवेन सह समासवचनात् दृश इवेति उपमासमासः । तया सखीनामासत्त्यन्तरंगत्वकार्यदर्शित्वादिव्यञ्जनादलङ्कारेण वस्तुध्वनिः ॥ ५५ ॥

तथा काचिन्नायिका दूतीं वाचिकमनुशास्ति—

न च मेऽवगच्छति यथा लघुतां करुणां यथा च कुरुते स मयि ।
निपुणन्तथैनमुपगम्य वदेरभिदूति काचिदिति सन्दिदिशे ॥५६॥

न चेति । स मे दयितो यथा मयि करुणां कुरुते यथा लघुतामल्पतां च नावगच्छति न मन्यते एवं दयितमुपगम्य प्राप्य तथा तेन प्रकारेण निपुणं वदेः । विध्यर्थे प्रार्थने वा लिङ् । इतीत्थं काचिन्नायिका अभिदूति दूतीमभि । "लक्षणेनाभिप्रती" इत्यव्ययीभावे नपुंसकह्रस्वत्वम् । सन्दिदिशे सन्दिष्टवती । कर्त्तरि लिट् । स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् । नायिका तु कलहान्तरिता । 'कोपात्कान्तं पराणुद्य पश्चात्तापसमन्विता' इति लक्षणात् ॥ ५६ ॥

दयिताय मानपरयापरया त्वरितं ययावगदितापि सखी ।
किमु चोदिताःप्रियहितार्थकृतः कृतिनो भवन्ति सुहृदःसुहृदाम् ॥

दयितायेति । मानपरया अभिमानवत्या । अत एवापरया नायिकया अगदिता दयितमानयेत्यनुक्ता सखी दयिताय दयितमानेतुम् । "क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः" इति चतुर्थी । त्वरितं शीघ्रं ययौ । अन्यथा मरणशङ्केति भावः । तथा हि सुष्ठु शोभनं हृदयं येषां ते सुहृदो मित्राणि । "सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः" इति निपातः । चोदिताः प्रेरिताः सन्तः सुहृदाम्प्रियो हृद्यः हितः श्रेयस्करश्च योऽर्थस्तं कुर्वन्तीति प्रियहितार्थकृतः कृतमेषामस्तीति कृतिनः कृतकृत्या भवन्ति किमु । किन्तु चोदनां विनैवेति भावः । अर्थान्तरन्यासः । नायिका च पूर्ववत् ॥ ५७ ॥

अथ काचित्कलहान्तरिता कान्तं प्रति त्रिभिर्दूतीं सन्दिशति—

प्रतिभिद्य कान्तमपराधकृतं यदि तावदस्य पुनरेव मया ।
क्रियतेऽनुवृत्तिरुचितैव ततः कलयेदमानमनसं सखि माम् ॥५८॥

प्रतिभिद्येति । अपराधकृतमागस्कारिणं कान्तं प्रतिभिद्य निराकृत्य पुनर्मयैवास्यानुवृत्तिरनुसरणं क्रियते यदि तावत् उचितैव पतिव्रतानां प्राणेश्वरचित्तानुवृत्तेर्धर्मत्वादिति भावः । किन्तु हे सखि । ततोऽनुवृत्तेर्मामममानमनसमभिमानहीनचित्तां कलयेत् मन्येत ॥ ५८ ॥

तर्ह्यलाघवाय विगृह्यैव स्थीयतां तत्राह—

अवधीर्य्य धैर्यकलिता दयितं विदधे विरोधमथ तेन सह ।
तव गोप्यते किमिव कर्त्तुमिदं न सहास्मि साहसमसाहसिकी॥५९॥

अवधीर्येति । धैर्य्यकलिता कलितधैर्य्या सती । "वाहिताग्न्यादिषु" इति निष्ठायाः परनिपातः । दयितमवधीर्य्य तिरस्कृत्य तेन सह विरोधं विदधे करोमीति चेत् दधातेः कर्त्तरि लट् । हे सखि तव किमिव गोप्यते निगूह्यते न किञ्चिदित्यर्थः । किन्तु कथ्यत एवेति कथयति सहसा बलेन वर्त्तत इति साहसिकी । "ओजः सहोम्भसा वर्त्तते" इति ठक् । सा न भवतीत्यसाहसिकी । अहमिति शेषः । इदं साहसं विरोधं विरोधाचरणरूपं साहसकृत्यं कर्तुम् । "शकधृष" इत्यादिना तुमुन् । सहत इति सहा समर्था । पचाद्यच् । नास्मि । अत्रासाहसिकत्वस्य विशेषणगत्या साहसासहनहेतुत्वोक्तेः पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ५९ ॥

तर्हि किमत्र कार्य्यमत आह—

तदुपेत्य मास्म तमुपालभथाः किल दोषमस्य न हि विद्म
वयम् । इति सम्प्रधार्य्य रमणाय वधूर्विहितागसेऽपि
विससर्ज्ज सखीम् ॥ ६० ॥

तदिति । तत्तस्मात्तं वल्लभमुपेत्य मास्मोपालभथाः नोपालभस्व तद्दोषं न गणयेरित्यर्थः । "स्मोत्तरे लङ् च" इति उपाङ्पूर्वाल्लुङ् "न माङ्योगे" इत्यट्प्रतिषेधः । ननु सापराधः कथं नोपालभ्यस्तत्राह । वयमस्य दोषमपराधं न विद्म किल अजानाना इव तिष्ठाम इत्यर्थः । कार्य्यार्थिनः कुतो गर्व इति भावः । "विदो लटो वा" इति णलादेशः । इति सम्प्रधार्य्य निश्चित्य वधूः नायिका विहितागसे कृतापराधायापि रमणाय प्रेयसे । क्रियाग्रहणाच्चतुर्थी सखीं विससर्जे प्रजिघाय । विरहासहिष्णुतयेति भावः । एषा कलहान्तरिता प्रौढा च ॥ ६० ॥

ननु सन्दिशेति सुदृशोदितया त्रपया न किञ्चन किलाभिदधे ।
निजमैक्षि मन्दमनिशं निशितैः कृशितं शरीरमशरीरशरैः॥६१॥

नन्विति । ननु सन्दिश सन्देशं ब्रूहि इत्युदितया दूत्या कथितया सुदृशा नायिकया । कर्त्र्या । त्रपया हेतुना किञ्चन नाभिदधे किल नाभिहितं खलु । किन्तु निशितैरशरीरशरैरनङ्गबाणैरनिशं कृशितं कृशीकृतम् । कृशशब्दात् "तत्करोति" इति ण्यन्तात्कर्म्मणि क्तः णाविष्ठवद्भावे

"रकृतो हलादेर्लघोः" इत्यृकारस्य रेफादेशः । निजं शरीरं मन्दमैक्षि ईक्षितम् । एषापि कलहान्तरिता मध्यमा च । त्रपया निजहृदयानभिधानान्निजशरीरनिरीक्षणेन स्वावस्थानिवेदनाच्च तुल्यलज्जास्मरत्वावगमादिति । इयं च पञ्चमी कार्श्याख्या कामावस्था । 'दृङ्मनःसङ्गसङ्कल्पाज्जागरः कृशता रतिः । ह्रीत्यागोन्मादमूर्च्छान्ता इत्यनङ्गदशा दश' ॥ ६१ ॥

इत्थं नायिकाभिरुपदिष्टा दूत्यः किमकुर्वन्नित्यत आह—

ब्रुवते स्म दूत्य उपसृत्य नरान्नरवत्प्रगल्भमतिगर्भगिरः ।
सुहृदर्थमीहितमजिह्मधियां प्रकृतेर्विराजति विरुद्धमपि ॥ ६२ ॥

ब्रुवत इति । प्रगल्भाः धृष्टाः मतिगर्भाः मतिभासाराश्च गिरो यासां ता दूत्यः नरान् पुरुषानुपसृत्य नरवत् नरैः पुम्भिस्तुल्यम् । "तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः" इति वतिप्रत्ययः । ब्रुवते स्म । न चैतावता वैजात्यं दूषणमित्यर्थान्तरन्यासेनाह । सुहृदर्थमिति । तथा हि अजिह्मधियामकुटिलबुद्धीनां सम्बन्धि सुहृदे सुहृदर्थम् । "अर्थेन सह नित्यसमासः सर्वलिङ्गता चेति वक्तव्यम्" इति नित्यसमासः । ईहितं चेष्टितं प्रकृतेर्विरुद्धमपि स्वभावविपरीतमपि विराजति शोभते । तस्मान्न धार्ष्ट्यें दोष इत्यर्थः ॥ ६२ ॥

अथ काचिद्दूती कञ्चित्प्रियं प्रति सप्तभिः प्रार्थयते—

मम रूपकीर्त्तिमहरद्भुवि यस्तदनुप्रविष्टहृदयेयमिति ।
त्वयि मत्सरादिव निरस्तदयः सुतरां क्षिणोति खलु तां मदनः ॥

ममेत्यादि । यो भुवि मम रूपकीर्तिं सौन्दर्य्यं प्रथममहरत् इयं त्वत्प्रिया तदनुप्रविष्टहृदया तस्मिन्नासक्तचित्तेति अतो हेतोस्त्वयि मत्सरादिव मदनो निरस्तदयो निष्कृपः सन् तां त्वत्प्रियां सुतरां क्षिणोति क्षपयति खलु । एतेन कार्श्यावस्थोक्ता । अत्र साक्षात्प्रतिपक्षभूतनायकपीडासमर्थस्य मदनस्य तदीयनायिकापीडनोक्त्या प्रत्यनीकालङ्कारः । स च त्वयि मत्सरादिवेति हेतूत्प्रेक्षोत्थापित इति सङ्करः 'बलिनः प्रतिपक्षस्य प्रतीकारे सुदुष्करे । यस्तदीयतिरस्कारः प्रत्यनीकं तदुच्यते' इति लक्षणात् ॥ ६३ ॥

तव सा कथासु परिघट्टयति श्रवणं यदङ्गुलिमुखेन मुहुः ।
घनतां ध्रुवं नयति तेन भवद्गुणपूगपूरितमतृप्ततया ॥ ६४ ॥

तवेति । सा त्वत्प्रिया तव कथासु गुणकीर्त्तनेषु मुहुरंगुलिमुखेनाङ्गुल्यग्रेण श्रवणं श्रोत्रविवरं परिघट्टयति स्फालयतीति यत् यदृच्छयेति शेषः । तेन परिघट्टनेन भवद्गुणपूगपूरितं श्रवणम् अतृप्ततया तावद्गुणग्रहणेनासन्तुष्टतया घनतां नयति । बहुतण्डुलमानार्थं प्रस्थादिवद्भूयोगुणप्रवेशाय श्लेषयतीत्यर्थः । ध्रुवमित्युत्प्रेक्षायाम् । अत्र कण्डूविनोदनार्थं श्रोत्रघट्टने घनतानयनमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ६४ ॥

उपताप्यमानमलघूष्णिमभिः श्वसितैः सितेतरसरोजदृशः ।
द्रवतां न नेतुमधरं क्षमते नवनागवल्लिदलरागरसः ॥ ६५ ॥

उपेति । अलघुरन्तःसन्तापोपाधिकः उष्णिमा उष्णत्वं येषां तैः श्वसितैर्निःश्वासैरुपताप्यमानं सितेतरसरोजदृशो नीलोत्पलाक्ष्या अधरं नवनागवल्लिदलानां ताम्बूलदलानां रागरसो रञ्जनद्रवो द्रवतामार्द्रतां नेतुं न क्षमते न शक्नोति । एतेन ज्वरावस्थोक्ता अत्र द्रवत्वसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ ६५ ॥

दधति स्फुटं रतिपतेरिषवः शितताां यदुत्पलपलाशदृशः ।
हृदयं निरन्तरबृहत्कठिनस्तनमण्डलावरणमप्यभिदन् ॥ ६६ ॥

दधतीति । रतिपतेरिषवः शितताां नैशित्यं दधति स्फुटमित्युत्प्रेक्षायाम् । यद्यस्मान्निरन्तरं नीरन्ध्रं बृहत्कठिनं च यत् स्तनमण्डलं तदेवावरणं वर्म्म यस्य तत्तदपि उत्पलपलाशदृश उत्पलदलाक्ष्याः हृदयमभिदन् भिन्दन्ति स्म । भिदेर्लुङि "इरितो वा" इति च्लेरङादेशः । सावरणमपि भिन्नमिति विरोधोत्थापितेयं स्मरशरनैशित्योत्प्रेक्षा । तथा च रन्ध्रान्वेषिणा कामेन निपीडयमानायास्तस्यास्त्वद्विरहो जीवितसंशयमापादयतीति वस्तु द्योत्यते ॥ ६६ ॥

कुसुमादपि स्मितदृशः सुतरां सुकुमारमङ्गमिति नापरथा ।
अनिशं निजैरकरुणः करुणं कुसुमेषुरुत्तपति यद्विशिखैः ॥६७॥

कुसुमादिति । स्मितदृशः स्मेराक्ष्याः अङ्गं कुसुमादपि सुतरां सुकुमारं कोमलमितीदमपरथा अन्यथा न किन्तु सत्यमेवेत्यर्थः । यद्यस्मात्कुसुमेषुरकरुणो निष्कृपः सन् निजैर्विशिखैर्बाणैः । 'पृषत्कबाणविशिखाः' इत्यमरः । कुसुमैरेवेत्यर्थः । करुणं दीनं यथा तथा अनिशं नित्यमुत्तपति तापयतीत्यर्थः । तपतिरयं भौवादिकः सकर्म्मकः । कुसुमाधिकसौकुमार्य्याभावे कुसुमैः पीडयत इति कुसुमाधिकसौकुमार्यगुणोत्प्रेक्षा नापरथेतिव्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्या ॥ ६७ ॥

विषतां निषेवितमपक्रियया समुपैति सर्वमिति सत्यमदः ।
अमृतस्रुतोऽपि विरहाद्भवतो यदमूं दहन्ति हिमरश्मिरुचः॥६८॥

विषतामिति । अपक्रियया विपरीतप्रयोगेण निषेवितमुपयुक्तं सर्वम् अमृतमपीति भावः विषतां विषवदहितत्वं समुपैति इत्यद इदं विषत्वं सत्यं ध्रुवं यद्यस्मात् अमृतस्रुतोऽपि । स्रवतेः क्विपि तुक् । हिमरश्मिरुचश्चन्द्रपादाः भवतो विरहाद्धेतोस्त्वया विना सेवनादित्यर्थः । अमूं त्वत्प्रियां दहन्ति याः पूर्वं त्वया सह सेवनादाह्लादयन्निति भावः । एतेन विषयद्वेषरूपा अरत्यवस्थोक्ता । अत्र विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६८ ॥

उदितं प्रियां प्रति सहार्दमिति श्रदधीयत प्रियतमेन वचः ।
विदितेङ्गिते हि पुर एव जने सपदीरिता खलु लगन्ति गिरः ६९

उदितमिति । प्रियां प्रति प्रियामुद्दिश्य हृदयस्येदं हार्दं प्रेम 'प्रेमा ना प्रियता हार्दं प्रेम स्नेहः' इत्यमरः। "तस्येदम्" इत्यण् प्रत्ययः । 'हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदयस्य हृदादेशः सहार्दं सस्नेहमित्युदितम् । वदेः कर्म्मणि क्तः "वचिस्वपि" इत्यादिना सम्प्रसारणम् । वचो दूतीवाक्यं प्रियतमेन श्रदधीयत विश्वसितम् । दधातेः कर्मणि लङ्, श्रदन्तरोरुपसर्गवद्-

त्तिरितिवचनाच्छ्रुच्छब्दस्य प्राक्प्रयोगः। हि यस्मात् पुरः पूर्वमेव विदितेङ्गिते विदितपराभिप्राये जने
इङ्गितं हृद्गतो भावः। सज्जने समुदीरिताः गिरः सपदि लगन्ति सज्जन्ति खलु स्वयं प्रियाहृदयवेदि-
त्वात्। स्वबुद्धेः संवादेन दूतीकथितं प्रियाविरहदुःखं विशश्वासेत्यर्थः। अर्थान्तरन्यासः। एषा
कलहान्तरिता अत एव मानाख्यो विप्रलम्भः शृङ्गारः 'पूर्वानुरागमाख्याय प्रवासकरुणात्मना।
विप्रलम्भाभिधानोऽयं शृङ्गारः स्याच्चतुर्विधः' इति चतुर्थोऽयमुक्तः। कुलकम् ॥ ६९ ॥

दयिताहृतस्य युवभिर्मनसः परिमूढतामिव गतैः प्रथमम्।
उदिते ततः सपदि लब्धपदैः क्षणदाकरेऽनुपदिभिः प्रयये॥७०॥

दयितेति। प्रथमं चन्द्रोदयात्प्राक् परिमूढतां निजमनोपहर्तृमार्गानभिज्ञतां गतैः ततः पश्चात्क्षणदाकरे चन्द्रे उदिते सति सपदि लब्धपदैः दृष्टचोरपदचिह्नैः दयिताभिहृतस्याकृष्टस्यापहृतस्य च मनसोऽनुपदिभिरन्वेष्टृभिरन्विष्यद्भिरिवेत्यर्थः। अत एव गम्योत्प्रेक्षा प्रागवलम्बितधैर्यत्यागनिमित्ता। "अनुपद्यन्वेष्टा" इति निपातः। अन्वेष्टानुपदी प्रोक्ता' इति वैजयन्ती। युवभिः प्रयये प्रयातम्। यातेर्भावे लिट्। अत्रोक्तपदान्वेषणोत्प्रेक्षया यूनां चोरग्राहिरूपकं गम्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ७० ॥

अथ यूनां गृहप्राप्त्यनन्तरं वृत्तान्तं वर्णयति—

निपपात सम्भ्रमभृतः श्रवणादसितभ्रुवः प्रणदितालिकुलम्।
दयितावलोकविकलन्नयनप्रसरप्रणुन्नमिव वारिरुहम् ॥ ७१॥

निपपातेति। सम्भ्रमभृतः प्रत्युत्थानसंभ्रमिण्याः असितभ्रुवोऽङ्गनायाः प्रणदितालिकुलं गुञ्जदलिपुञ्जम्। "उपसर्गादसमासेऽपि णोपदेशस्य" इति णत्वम्। वारिरुहं श्रवणोत्पलं दयितावलोकेन विकसनो विस्तारं गच्छतो नयनस्य प्रसरेण प्रसारेण प्रणुन्नमिव पूर्ववण्णत्वम्। निपपात तथा सम्भ्रान्तमित्यर्थः। अत्र सम्भ्रमहेतुकस्य कर्णोत्पलपातस्य नयनप्रसारहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते। एषा च हृष्टा ॥ ७१ ॥

उपनेतुमुन्नतिमतेव दिवं कुचयोर्युगेन तरसाऽकलिताम्।
रभसोत्थितामुपगतः सहसा परिरभ्य कश्चन वधूमरुधत् ॥७२॥

उपनेतुमिति। सहसोपगतः हठादागतः कश्चन युवा अत एव रभसेनोत्थिताम् अत एवोन्नतिमता कुचयोर्युगेन करणेन दिवमाकाशमुपनेतुमिवोर्ध्वमुत्क्षेप्तुमिवेति फलोत्प्रेक्षा। उत्थाननिमित्तौन्नत्यगुणनिमित्ता। तरसा बलेनाकलितां व्याक्षिप्तां वधूं प्रियां परिरभ्याश्लिष्यारुधत् रुद्धवान् उपवेशितवान्। ऊर्ध्वोत्क्षेपान्निवारितवान् इति चार्थः। रुधेर्लुङि "इरितो वा" इति विकल्पात् च्लेरङादेशः। एषा हृष्टा रोमाञ्चिताद्यनुभाववती च ॥ ७२ ॥

अनुदेहमागतवतः प्रतिमां परिणायकस्य गुरुमुद्वहता।
मुकुरेण वेपथुभृतोऽतिभरात् कथमप्यपाति न वधूकरतः ॥७३॥

अनुदेहमिति। अनुदेहं देहस्य पश्चात्। "अव्ययं विभक्ति" इत्यादिना पश्चादर्थेऽव्ययीभावः। आगतवतः परिणायकस्य परिणेतुः वोढुरित्यर्थः। नयतेर्ण्वुल् प्रत्ययः "उपसर्गादस-

मासेऽपि" इति णत्वम् । गुरुं पूज्याम्भारवतीं च प्रतिमां प्रतिबिम्बमुद्वहता पश्चात् स्थितस्यापि तदाभिमुख्यादिति भावः । मुकुरेण दर्पणेन कर्त्रा । 'दर्पणे मुकुरादर्शौ' इत्यमरः । वेपथुभृतो नवोढतया भयशृङ्गाराभ्यां कम्पमानात् अति अतिमात्रो भरो यस्य तस्मादतिभरात् प्रतिबिम्बगुरुमुकुरवत्त्वादिति भावः । वध्वा नवोढायाः करतः पाणितलात् । पञ्चम्यास्तसिल् कथमपि नापाति न पतितम् । महता प्रयत्नेन धारित इत्यर्थः । भावे लुङ् । एषा च मुग्धा । अत्र वधूकरस्य भारासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः, गुरुमिति श्लेषोत्थापितेति सङ्करः ॥ ७३ ॥

अवनम्य वक्षसि निमग्नकुचद्वितयेन गाढमुपगूढवता ।
दयितेन तत्क्षणजलद्रशना कलकिङ्किणीरवमुदासि वधूः ॥७४॥

अवनम्येति । अवनम्य गाढमुपगूढवता आश्लिष्टवता अत एव वक्षसि निमग्नकुचद्वितयेन दयितेन तत्क्षणे चलन् उद्गच्छन् रशनायाः कलकिङ्किणीरवो यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा वधूरङ्गना उदासि उत्क्षिप्ता । अस्यतेः कर्मणि लुङ् । एषा च हृष्टा रोमाञ्चाद्यनुभाववती च । स्वभावालङ्कारः ॥ ७४ ॥

कररुद्धनीवि दयितोपगतौ गलितं त्वराविरहितासनया ।
क्षणदृष्टहाटकशिलासदृशस्फुरदूरुभित्ति वसनं ववसे ॥ ७५ ॥

कररुद्धेति । दयितोपगतौ प्रियागमने सति अत एव त्वरया विरहितं त्यक्तमासनं यया तया । उत्थितयेत्यर्थः । कयाचिदिति शेषः । अत एव गलितं स्रस्तम् अत एव कररुद्धनीवि करगृहीतबन्धं वसनं क्षणं दृष्टा हाटकशिलासदृशी हेमशिलाप्रतिमा स्फुरन्ती ऊरुभित्तिरूरुदेशो यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा । 'हिरण्यं हेम हाटकम्' इत्यमरः । ववसे आच्छादितम् । वस्तेराच्छादनार्थात्कर्मणि लिट् । ऊरुभित्तिरित्युपमितसमासः । अत्रोपमयोः संसृष्टिः ॥ ७५ ॥

पिदधानमन्वगुपगम्य दृशौ ब्रुवते जनाय वद कोऽयमिति ।
अभिधातुमध्यवससौ न गिरा पुलकैः प्रियं नववधूर्न्यगदत् ॥७६॥

पिदधानमिति । नववधूर्नवोढा अन्वक् पश्चादुपगम्य दृशौ पिदधानं छादयन्तं प्रियं दृष्टिच्छादकः को वद इति ब्रुवते पृच्छते जनाय गिरा वाचा अभिधातुं नाध्यवससौ नोत्सेहे लज्जयेति भावः । अध्यवपूर्वात् स्यतेः कर्त्तरि लिट् । किन्तु पुलकैर्न्यगदत् । अत्र प्रियज्ञानस्यार्थस्य लज्जया असंलक्षितस्य पुलकैः प्रकाशनात् सूक्ष्मालङ्कारः । 'असंलक्षितसूक्ष्मार्थप्रकाशः सूक्ष्म उच्यते' इति लक्षणात् ॥ ७६ ॥

उदितोरुसादमतिवेपथुमत्सुदृशोऽभिभर्तृ विधुरं त्रपया ।
वपुरादरातिशयशंसि पुनः प्रतिपत्तिमूढमपि बाढमभूत् ॥ ७७ ॥

उदितेति । अभिभर्तृ भर्त्तृसमक्षम् । "लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्ये" इत्यव्ययीभावः । उदित उत्पन्न ऊरुसादः ऊर्वोर्निश्चेष्टता यस्य तत् अतिवेपथुमत् अतिकम्पवत् । एतेन विशेषणद्वयेन प्रत्युत्थानालिङ्गनविरोधेन स्तम्भवेपथू सात्त्विकावुक्तौ । त्रपया विधुरं विलक्षम् । एतेन लज्जासञ्च

रिणा प्रियवाक्कुण्ठनत्वमुक्तम् । एवं प्रतिपत्तिमूढमपि इति कर्त्तव्यतामूढमपि सुदृशो वपुर्बाढं भृशम् आदरातिशयशंसि मुखरागादिलिङ्गैरादरविशेषव्यञ्जकमभूत् । सत्यादरे किमुपचारैरिति भावः ७७

परिमन्थराभिरलघूरुभरादधिवेश्म पत्युरुपचारविधौ ।
स्खलिताभिरप्यनुपदं प्रमदाः प्रणयातिभूमिमगमन्गतिभिः ॥७८॥

परीति । प्रमदा अधिवेश्म निजवेश्मनि पत्युरुपचारविधौ प्रत्युत्थानादिकर्मणि अलघोर्महत उरुभरात् परिमन्थराभिरलसाभिः अनुपदं पदेपदे स्खलिताभिरपि गतिभिः प्रणयातिभूमिं प्रेमप्रकर्षमगमन् परं प्रेमास्पदीभूता इत्यर्थः । प्रत्युत्थानादपि स्खलितगमनमेव पत्युः प्रीतिकरमभूदिति भावः । स्त्रीणां स्खलनं पत्युः प्रीतिकरमिति विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ७८ ॥

मधुरोन्नतभ्रु ललितञ्च दृशोः सकरप्रयोगचतुरञ्च वचः ।
प्रकृतिस्थमेव निपुणागमितं स्फुटनृत्यलीलमभवत्सुतनोः ॥७९ ॥

मधुरेति । मधुरं मनोहरं यथा तथोन्नते उच्चलिते भ्रुवौ यस्मिन् तन्मधुरोन्नतभ्रु । "गोस्त्रियोरुपसर्ज्जनस्य" इति ह्रस्वत्वम् । दृशोर्ललितं नयनचेष्टा च सकरप्रयोगं हस्ताभिनयसहितं तच्चतुरं च तद्वचश्च सुतनोः स्त्रियाः प्रकृतिस्थमेव स्वभावसिद्धमेव सदपि निपुणेन निपुणाचार्य्येणागमितमभ्यासितम् । अत एव स्फुटं प्रथितं यन्नृत्यं तस्य लीलेव लीला यस्य तत्तथोक्तमभवदिति निदर्शनालङ्कारः । तया नर्त्तक्युपमा गम्यते ॥ ७९ ॥

अथ कस्याश्चित्सपत्नीनामग्रहणाहूतायाः कान्तोपालंभं विशेषकेणाह—

तदयुक्तमङ्ग तव विश्वसृजा न कृतं यदीक्षणसहस्रतयम् ।
प्रकटीकृता जगति येन खलु स्फुटमिन्द्रताद्य मयि गोत्रभिदा ८०

तादित्यादि । अङ्गेत्यामन्त्रणे । विश्वसृजा विधात्रा तव ईक्षणसहस्रतयं नेत्रसहस्रसमूहः । संख्याया अवयवे तयप् । न कृतं न सृष्टमिति यत् तदयुक्तम् । कुतः । येन कारणेन मयि विषये स्फुटं प्रत्यक्षमेव गोत्रभिदा नामभेदिनाद्रिभेदिना च । 'गोत्रं नाम्नि कुलेऽप्यद्रौ' इति यादवः । त्वयेति शेषः । अद्य इन्द्रता जगति प्रकटीकृता खलु । अत्र गोत्रभिदिति श्लेषानुप्राणितं सहस्राक्षत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ८० ॥

न विभावयत्यनिशमक्षिगतामपि मां भवानतिसमीपतया ।
हृदयस्थितामपि पुनः परितः कथमीक्षते बहिरभीष्टतमाम् ॥८१॥

नेति । अनिशमक्षिगतां चक्षुःसंनिकृष्टामपि द्वेष्यामिति च गम्यते । 'द्वेष्ये त्वक्षिगतः' इत्यमरः । मामतिसमीपतया भवान्न विभावयति । "शेषे प्रथमः" इति प्रथमपुरुषः । इन्द्रियसन्निकृष्टमपि न लक्ष्यत इति विरोधाभासनार्थोऽपिशब्दः । परमार्थस्तु द्वेष्यत्वादतिसामीप्याच्च अविभावनं न चित्रमिति भावः । अभीष्टतमां पुनर्हृदयस्थितां हृदयानपेताम् अन्तर्हितामिति च गम्यते । अत एव विरोधाभासकोऽपिशब्दः । बहिः पुरतः कथं भवान् ईक्षते । इदंतु चित्रम् । अतिसामीप्यव्यवधानस्यापि दर्शनप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । प्रेमास्पदं वस्तु परोक्षमप्यपरोक्षमीक्षते इतरदपरोक्षमपि परोक्षमेवेति तात्पर्यार्थः । विरोधाभासयोः सङ्करः ॥ ८१ ॥

इति गन्तुमिच्छुमभिधाय पुरः क्षणदृष्टिपातविकसद्वदनाम् ।
स्वकरावलम्बनविमुक्तगलत्कलकाञ्चि काञ्चिदरुणत्तरुणः ॥८२॥

इतीति । इत्यभिधाय पुरो गन्तुमिच्छुं क्षणं दृष्टयोः पातेन विकसद्वदनां परस्परदृष्टिपातमात्रगतकोपामित्यर्थः । काञ्चिन्नायिकां तरुणो युवा स्वकरावलम्बनं प्रियकरेण ग्रहणं तेन विमुक्ता विमुक्तबन्धना अत एव गलन्ती भ्रंशमाना कला मधुरा काञ्ची यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा अरुणत् रुद्धवान् । रुधेर्लङि । "रुधादिभ्यः श्नम्" एषा च कलहान्तरिता। विशेषकम्॥८२॥

अपयाति सरोषया निरस्ते कृतकं कामिनि चुक्षुवे मृगाक्ष्या ।
कलयन्नपि सव्यथोऽवतस्थेऽशकुनेन स्खलितः किलेतरोपि॥८३॥

अपयातीति । सरोषया मृगाक्ष्या निरस्ते कामिनि भर्त्तरि अपयाति निर्याते सति कृतकं कृत्रिमं यथा तथा चुक्षुवे तन्निर्गमनप्रतिबन्धार्थं क्षुतं कृतमित्यर्थः । 'क्षु शब्दे' भावे लिट् । इतरोपि नायकोऽपि कलयन्नपि कृतकोपेयमिति जानन्नपि अशकुनेन स्खलितः किल निरुद्ध इव सव्यथः सनिर्वेद इवावतस्थे स्थितः । न गत इत्यर्थः । उभावपि समानानुरागाविति भावः । एषा च कलहान्तरिता ॥ ८३ ॥

आलोक्य प्रियतममंशुके विनीवौ यत्तस्थे नमितमुखेन्दुमानवत्या । तन्नूनं पदमवलोकयाम्बभूवे मानस्य द्रुतमपयानमास्थितस्य ॥ ८४ ॥

आलोक्येति । मानवत्या कोपवत्या स्त्रिया । 'स्त्रीणामीर्ष्याकृतः कोपो मानोऽन्यप्रसङ्गिनि प्रिये' प्रियतममालोक्य स्थितया । समानकर्तृत्वात् क्त्वानिर्देशः । अंशुके विनीवौ प्रियावलोकनाद्विगलितबन्धे सति । भाषितपुंस्कत्वात्पुंवद्भावः । 'स्त्रीकटीवस्त्रबन्धेऽपि नीविः परिपणेऽपि च' इत्यमरः । नमितमुखेन्दु यथा तथा तस्थे स्थितमिति यत् तत्तस्मान्नम्रमुखावस्थानाद्द्रुतं शीघ्रं प्रियावलोकनक्षण एवेत्यर्थः । अपयानमास्थितस्य प्रयाणं गतस्य मानस्य कोपस्य पदं पदचिह्नमवलोकयाम्बभूवे अन्वेषितमित्यर्थः । लज्जानिमित्ताया मुखनतेः अन्वेषणार्थत्वमुत्प्रेक्ष्यते । नूनमिति मानगन्धोऽप्यस्तमित इति भावः ॥ ८४ ॥

सुदृशः सरसव्यलीकतप्तस्तरसाश्लिष्टवतः सयौवनोष्मा ।
कथमप्यभवत्स्मरानलोष्णः स्तनभारो न नखम्पचः प्रियस्य ८५॥

सुदृश इति । सरसमार्द्रं नूतनमिति यावत् । तेन व्यलीकेन प्रियकृतेनापराधेन तप्तः तथा यौवनोष्मणा सह वर्त्तत इति सयौवनोष्मा । किञ्च स्मरानलोष्णः कामाग्निसन्तप्तः एवं त्रिविधाग्नितप्तोऽपि सुदृशः स्तनभारस्तरसा वेगेनातिदाहदशायामेवेत्यर्थः । आश्लिष्टवतः आलिङ्गितवतः प्रियस्य कथमपि कथं वा कुतो हेतोरित्यर्थः । नखं पचति क्वाथयतीति नखम्पचः ।

पचिरत्र तापवाची । "मितनखे च" इति खश् प्रत्ययः "अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्" इति मुमागमः । नाभवत् । तथोष्मण ईषदुष्णोऽपि नाभूदित्यर्थः । प्रियासङ्गप्रतीकाराः खलु कामिनां सन्तापा इति भावः । तादृगौष्ण्यसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ ८५ ॥

दधत्युरोजद्वयमुर्वशीतलं भुवो गतेव स्वयमुर्वशी तलम् ।
बभौ मुखेनाप्रतिमेन काचन श्रियाधिका तां प्रति मेनका च न ॥

दधतीति । उरु महदशीतलं स्मरयौवनोष्मभ्यामुष्णमुरोजद्वयं कुचद्वयं दधती भुवस्तलं गता स्वयं साक्षादुर्वशीव स्थितेत्युत्प्रेक्षा । काचन स्त्री अप्रतिमेन मुखेन बभौ तां प्रति मेनका मेनकाख्या अप्सरसश्च श्रिया सौन्दर्येणाधिका नेत्यतिशयोक्तिः । तयोर्यमकेन संसृष्टिः । वंशस्थं वृत्तम् ॥ ८६ ॥

इत्थं नारीर्घटयितुमलं कामिभिः काममासं प्रालेयांशोः सप
दिरुचयः शान्तमानान्तरायाः । आचार्य्यत्वं रतिषु विलस-
न्मन्मथश्रीविलासा ह्रीप्रत्यूहप्रशमकुशलाः शीधवश्चक्रु-
रासाम् ॥ ८७ ॥

इति श्रीमाघकविकृतौ शिशुपालवधे महाकाव्ये
प्रदोषवर्णनं नाम नवमः सर्ग्गः ॥ ९ ॥

इत्थमिति । इत्थमनेन प्रकारेण । "इदमस्थमुः" इति थमुप्रत्ययः । सपदि शान्तः शमितो मानः कोप एवान्तरायो याभिस्ताः । "वा दान्त" इत्यादिना शमेर्ण्यन्तात् शान्तेति निपातः । प्रालेयांशोश्चन्द्रस्य रुचयो नारीः कामिभिर्घटयितुम् । "मितां ह्रस्वः" "पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु" इति तुमुन्प्रत्ययः । कामं प्रकामं समर्थाः आसन् । दूत्य इवेति भावः । विलसन्तो मन्मथश्रीविलासा मणितशीत्कारादिमदनातिरेकविकारा याभिस्ताः ह्रीरेव प्रत्यूहो विघ्नस्तस्य प्रशमे निवारणे कुशलाः शेरते अभिरिति शीधवो मदिराः । "शीङो धुक्" इत्यौणादिको धुक्प्रत्ययः । आसां रतिषु आचार्य्यत्वमुपदेशं चक्रुः । नर्म्मसख्य इवेति भावः । अत्र प्रथमार्द्धे प्रस्तुतचन्द्रभासां मानशमनकामिघटनपाटवविशेषणसाम्यादप्रस्तुतदूतीत्वप्रतीतेः समासोक्तिः, द्वितीयार्द्धे तु शीधुष्वारोपितस्याचार्य्यत्वस्य प्रकृतोपयोगात्परिणामः । तयोः सापेक्षत्वात्सङ्करः । तेन च दूतीनर्म्मसख्युपमाध्वनिः । उत्तरसर्गे मधुपानरतोत्सववर्णनायाश्चायमेव प्रस्तावः । मन्दाक्रान्ता वृत्तम् । "मन्दाक्रान्ता जलधिषडगैर्म्भौ नतौ ताद्गुरू चेत्" इति लक्षणात् ॥ ८७ ॥

इति श्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते माघकाव्यव्याख्याने सर्वङ्कषाख्ये नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

"श्रीवेङ्कटेश्वर" (स्टीम्) यन्त्रालय मुंबई.